

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

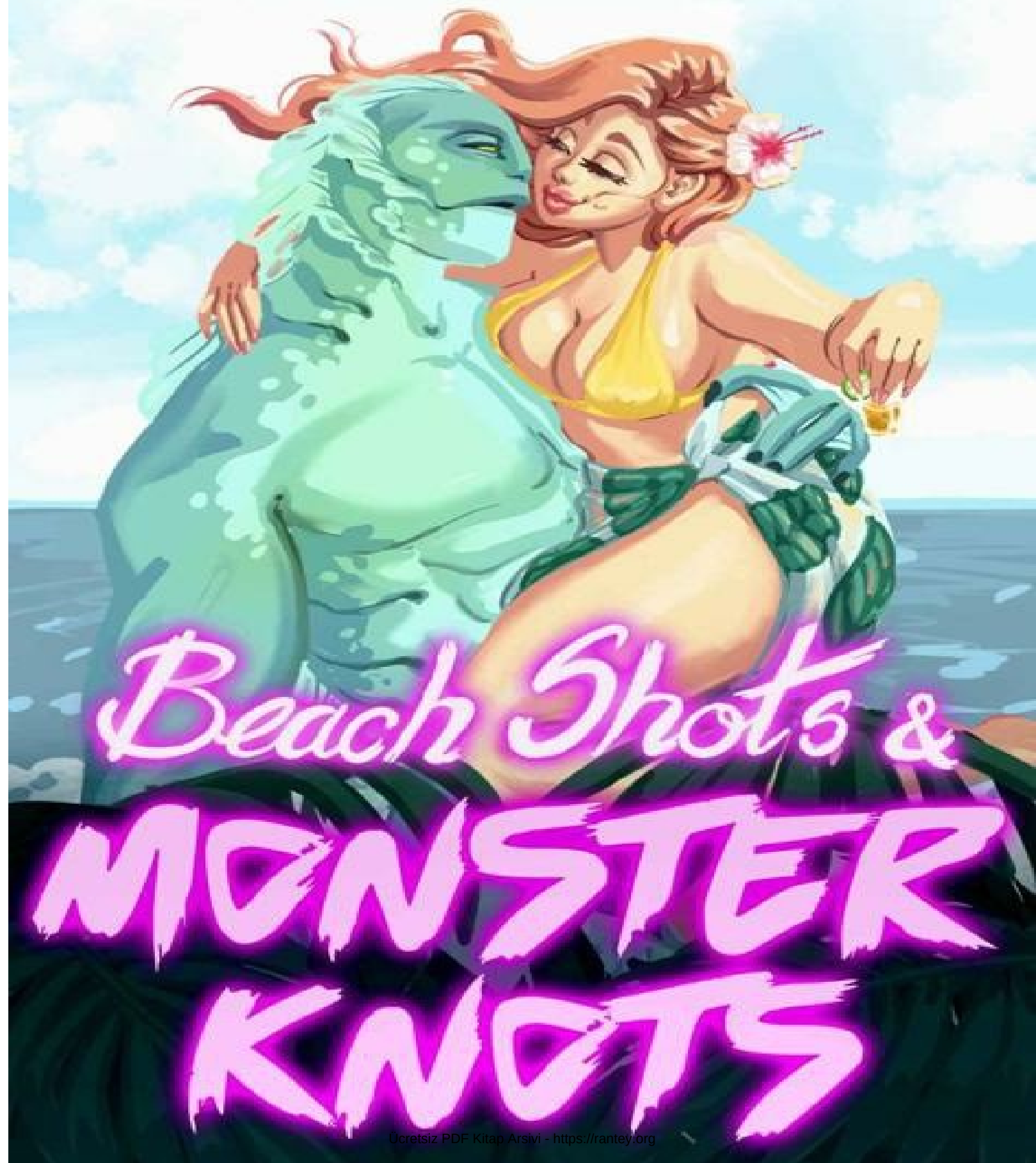
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINIRLI BİR EĞİTİM ANTRPLOJİSİ

WENDI GOGH, EVE L. HART, MAEVE BLACK,
NESSIE SREIL, AMI WRIGHT, SABRINA CASSIDY,
JENNA EDON, JADE WALTZ, JESSICA GRAYSON,
ALISHA WILLIAMS & CASSIE LEIN

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

M.J. Marstens (Nessie Sreil) ve diğerleri, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki hakkını ileri sürmektedir.

M.J. Marstens (Nessie Sreil) ve diğerleri, bu yayında atıfta bulunulan harici veya üçüncü taraf İnternet Web Sitelerinin URL'lerinin kalıcılığı veya doğruluğu konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmez ve bu Web Sitelerindeki herhangi bir içeriğin doğru veya uygun olduğunu veya olacağını garanti etmez.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen hiçbir üretici veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbiri kitabı onaylamamıştır.

Birinci baskı

ISBN: 979-8-39930-855-5

Kapak İllüstrasyonu: Phantom Dame İç

Format: L.B. Design Studios

İçindekiler

1. Cthulhu Çiftleşme
Çılgınlığı Wendi Gogh
10. Dagon Tarafından
Çalındı Eve L. Hart
14. Benim Canavarım
Maeve Black
22. Çivilenmek İçin
Kuyruklu Nessie
Sreil
37. Kraken Tarafından
Tutuldu Ami
Wright
41. Destinasyon Canavarı Düğünü
Sabrina Cassidy
48. Kraken ile Randevu Gecesi
Jenna Edon
65. Naga Bahçıvanının Kaderi
Yeşim Valsi
78. Naga tarafından

sahiplenildi Jessica
Grayson

93. Benim Yaz Centaur'um

Alisha Williams & Cassie Lein

Cthulhu Çiftleşme Çılgınlığı

WENDI GOGH

Cthulhu Tarafından Sahiplenilmek İçin Bir
Başlangıç

Blurb

YILDA BİR KEZ, yumurtlama çağrıları.

Hiçbir Cthulhu bundan kaçamaz ama ben bir yabancının içine anlamsızca bırakılmaktan daha fazlası için yanıyorum.

Yıllardır, bu nefret edilen geleneği sona erdirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Bir kez daha başarısız olunca hayal kırıklığı içimde çalkalanıyor ama eski bir arkadaşla tesadüfen karşılaşınca içimde umut yeşeriyor.

Vazgeçmeyeceğim.

Cevabı bulmaya çok yaklaştım.

Şimdi tek ihtiyacım olan bir eş.

Birinci Bölüm

TIK, TIK, TIK.

Biyolojik saatim geri sayıyor. Takvim olmasa bile yumurtlama mevsiminin yaklaştığını biliyorum, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Vücudum huzursuz, kotilom zonkluyor. Hiçbir egzersiz ya da mastürbasyon içimde oluşan baskıyı hafifletmeyecek.

Bugün o kadar kötü ki kendimi yataktan kalkmaya bile zorluyorum. Her kasım hazırlanmak için kıvrılıyor ve bugün üretken bir şey yapmaya çalışmanın hiçbir anlamı yok. Ama ben doğama karşı savaşılan inatçı bir piçim.

İşimi sıfırdan kurup en başarılı deneysel bilim insanlarından biri olmak için yatakta tembellik etmedim ve bugün de edersem lanetleneyeceğim. Zihniyetim ne olursa olsun, vücudumun tek yapmak istediği denize doğru yüzmek olduğunda bu hala bir mücadele. Suyun tuzlu suyu beni çağırıyor; siren şarkısı ıstırabımı dindirmek için bir vaat.

Dikenlerimi tokatlarken, çenemi kaplayan dokunaçların verdiği acıdan zevk alıyorum. Bu, içime bir hançer gibi saplanan duyguların etkisinin azalmasına yardımcı oluyor ve böylece kalkıp düş alabiliyorum. Spreyden akan damlacıklar uzuvlarıma hayat veriyor ama hain zihnim içindeki tuz eksikliğini fark ediyor.

Okyanusta olmak çok daha iyi hissettirmez miydi?

Hırıldayarak duşu kapattım ve dışarı çıktım. Banyo penceresinden dışarı bakarken, gündüz gökyüzünde görünen dolunayı fark ediyorum. Büyük daire bana bugünün ne olduğunu hatırlatıyor ve beyaz küreye beni kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyorum.

Projem için mükemmel bileşen kombinasyonunu bulmaya çalışarak geçirdiğim yıllar bir kez daha başarısız oldu. Hayal kırıklığı ağzımda kötü bir tat bırakıyor ama onu yutuyorum. Evet, başarısız oldum ama pes etmeyeceğim.

Bir gün, aradığım tedaviyi yaratacağım.

Ama o gün bugün *değil*. İşimle ilgili üretken bir şeyler yapmak yerine, ilgilenmem gereken bazı idari görevleri tamamlamaya odaklanacağım. Evrak işleri beni her zaman sıkar, bu yüzden ay sonuna kadar herhangi bir şey yapmayı erteliyorum.

Asistanım bir dahaki görüşmemizde bana bayılacak.

Banyodan çıkıp dolabıma girdim ve ne giyeceğimi düşündüm. Kotilo'ya sürtünmeyecek bol bir şey, fark etmez. Kan, çiftleşme dokunacımın vücudumdan uzağa çıkmasına neden olarak hala dikkat çekiyor olacak.

Şimdi soru şu ki, kenarı çıkaracak mıyım yoksa görmezden gelmeye mi çalışacağım - ilkin denedim, ancak yumurtlamaya bu kadar yakın olmak başka hiçbir şeye odaklanamayacağımı garanti ediyor. Sikimin koyu deniz mavisi uzunluğunu okşarken, dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir inilti geçerken başımı geriye atıyorum.

Görevi kısa sürede yerine getirirken, kendimi tamamlamak için sarsarken hiç zevk almıyorum. Mor tohum taneleri fişkırıyor, elimi kaplıyor ve dolabımın parke zeminine düşüyor. Nefes alıyorum, nefesimi tutarken kapı pervazına tutunuyorum.

Banyo lavabosunda elimi yıkamak için döndüğümde kotilom yine ihtiyaçla zonkluyor. Boğazım duygularla tıkanıyor, öfkem ve nefretim kabarıyor ama zihnimde dolaşan zehirli duyguların kurbanı olursam sadece kendime zarar veririm.

Acı çekmeyi reddediyorum, daha iyi olacağım.

Bu yılki yumurtlama artık benim motivasyon kaynağım. Bu geceden sonra, umutsuzca aradığım şeyi bulmak için üç yüz altmış beş günüm olacak ve içim rahatladığında, nihayet eşimi aramaya başlayabilirim.

Çünkü bir tane olmadan daha ne kadar yumurtlayabileceğimi bilmiyorum.

İkinci Bölüm

Dışarıda, güneş batarken gökyüzü turuncuya boyanıyor. Açık pencerelerimden gürültülü tezahüratlar süzülüyor ve zamanın geldiğini anlıyorum. Sahil kenarında bir mülke sahip olmak bana kıyı şeridinin özel bir dilimini sağlıyor, ancak aynı zamanda kurallara uymak zorunda olmadığım ve istediğim zaman okyanusa erişebileceğim anlamına geliyor. Şu anda burası, eski yumurtlama alanlarımıza doğru yol alan erkek Cthulhu dostlarım için bir geçit. Onların aksine, ben bu gecede heyecan bulmuyorum, sadece tatlı bir rahatlama ve normallik vaat ediyorum. Kardeşlerimden bazıları çiftleşerek bu yolculuğu özel kılıyor, ama çoğu için bu sadece bir sikiş gecesi. Onların aksine, ben yaban yulaflarımı uzun zaman önce ekim ve yerleşmekten başka bir şey istemiyorum. Ne yazık ki, doğru kadın benden kaçıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bir eş bulmak yakın zamana kadar aklımdan geçen bir şey değildi. İşim beni tüketiyor ve hiçbir zaman bir yuva kurma isteği duymadım. Bu, yumurtlama zamanından farklı bir duygu. Keskin bir aciliyet yerine, kafamın arkasında sürekli olarak bana kimsem olmadığını hatırlatan donuk bir ağrı var.

En azından bu gece hissettiğim yalnızlığın bir kısmını hafifletecek.

Sahile vardığımda, bir düzine kadar erkek Cthulhu ile dolu küçük bir tekne görüyorum. Tişörtleri ve şortlarıyla, ellerinde içkileriyle bana el sallıyorlar. Buna karşılık ben yumurtadan çıktığım günkü

kadar çıplağım.

Bu geceye ve ona eşlik eden biyolojik dürtüye kızsam da, türümün geleneklerine saygı duyuyorum - ve insan kumaşları ve taşımacılığı bunun bir parçası değil - bu yüzden suya girerken tekneye el sallıyorum.

Çocuklar havalanırken bir tezahürat daha gecenin içinde yankılanıyor ve sonunda ben mutlu bir sessizlik içinde kalıyorum. Bir an orada öylece durup ay ışığını içime çekiyorum ve dalgaların baldırlarıma hafifçe vuruşunun keyfini çıkarıyorum.

Sonra dalarım.

Büyük Dehşet Adası'na bin milden fazla yol var -Hawai'nin neredeyse yarısı- ve büyük beyaz köpekbalıkları bu suları istila etse de korkmuyorum. Carcharodon canavarları benim türümün bir kutu denizanasından daha ölümcül zehir salgılayabildiğini bilirler; bir dokunuşla felç olurlar.

Emin ve rahat kulaçlarla, herhangi bir deniz canlısının yaklaşmasına cesaret eden sessiz bir yırtıcı gibi suyun içinde ilerliyorum. Yolculuğumun yarısında mola veriyorum ve yüzeye çıkıp aya bakıyorum. Tekne çoktan gecenin içinde kayboldu ve benden saatler önce varacak, ama endişelenmiyorum. Ay gökyüzünde zirveye ulaşana kadar çılgınlık başlamayacak - ki bu da benden kısa bir süre sonra olacak varmak.

Cthulhu on dokuz güneş dönüşünden sonra olgunluğa ulaşır ve bu benim on dördüncü yumurtlamam olacak. Bu noktada, zamanlamamı bir bilime dönüştürdüm. Türümün çağrısına cevap vermek için tam zamanında oraya varıyorum, ancak suyun rahatlatıcı sükûnetinden ayrılmaya hevesli değilim. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve kalp kırıklığımı geri itiyorum.

Sadece bu geceyi atlatmam gerek.

Üçüncü Bölüm

SAHİLE ÇIKTIĞIM ANDAN İTİBAREN, biyolojik olarak tek bir amacım var: yumurtlamak için mükemmel dişi bulmak.

Onun çiftleşmesi ya da benim çiftleşmem önemli değil, cinselliğimiz bile bu biyolojik talimatlara teslim oluyor. Türümüzü devam ettirmek için kadim bir ihtiyaçla her şeyi geçersiz kılıyorlar. Bundan nefret ediyorum ve bu yüzden Tula'yı arıyorum.

Fiziksel olarak mükemmel bir örnek, Cthulhu güzelliğinin ve zarafetinin timsali, ancak onu en çekici kılan şey, Medusa'nın yeğeni olan güzel bir Gorgon'la çoktan çiftleşmiş olması.

Tula da en az benim kadar yumurtlamadan nefret ediyor ama şekil değiştirenlerin aksine bizim ateşimizi bastıracak hiçbir şeyimiz yok. Reddetmek ölmek demek, kelimenin tam anlamıyla. Bu, toplum ve teknoloji ne kadar ilerlerse ilerlesin, benim türümden hiç kimsenin kaçınamayacağı sert bir görev yöneticisi.

Tula ile beş yıl önce, Meni ile evlendikten kısa bir süre sonra tanıştım. Bu, Tula'nın düğünden sonraki ilk yumurtlamasıydı ve kur yapmamızın ilk bir saati boyunca kollarımda hıçkıra hıçkıra ağladı. Çok güzel olmasına rağmen Tula beni çekici bulmuyordu, ben de onu.

İkimiz de birbirimizin kollarında teselli bulduk, bunun yapmak istemediğimiz ama yapmak zorunda olduğumuz bir şey olduğunu biliyorduk. O meşum geceden beri, lagünün arka tarafında, bir mağaranın yanına sıkışmış aynı palmiye ağacının altında buluşuyoruz.

Ne Tula ne de ben yumurtadan çıkan yavrularımızdan herhangi birinin hayatta kalıp kalamadığını bilmiyoruz. Cthulhu erkekleri evlerine dönerler ve dişiler denize yüzerek döllenmiş yumurtaları okyanusa bırakırlar.

Cthulhu vahşi doğada tek başına doğar ve anakaraya geri dönmemizle birlikte hayatta kalmamız, değerli olduğumuzun ilk göstergesidir. Ancak bu eski gelenekler artık bir amaca hizmet etmiyor.

Eskiden olduğu gibi yavruları birlikte büyüttüğümüz aynı topluluklarda yaşamıyoruz. Bugünlerde yavrular koruyucu ailelere dağıtılıyor, ne olacakları hakkında hiçbir bilgileri olmadan yetiştiriliyorlar ve hem insanların hem de canavarların bu şekilde iç içe geçmesini sevsem de, yavrularımızın başlarına geleceklere hazırlıklı gençler olarak büyümeleri de önemli.

İşimin kârının büyük bir kısmını genç Cthulhu'ların eğitimine ayırıyor, onlara türümüzün tarihini ve büyüdüklerinde -özellikle de yumurtlama döneminde- nelerle karşılaşacaklarını öğreten temel kurslar veriyorum.

Ama umarım bir gün onlara daha fazlasını sunabilirim.

Tula'yı yerimizde görüyorum. Vücudum istekli bir farkındalıkla titriyor, güzel dişinin görüntüsüyle bir haftadan uzun süredir kaşınan tırnağımın nihayet kaşınması arasında bağlantı kuruyor. Bacaklarım beni taşıyor ve ne olduğunu anlamadan onu kollarımın arasına alıyorum.

"Bekle, sana bir sürprizim var," diye fısıldıyor Tula.

Sürpriz mi?

Dördüncü Bölüm

Merakla, mağaranın dışına ve çevresine doğru ilerlerken TULA'yı takip ediyorum. Baktığım her yerde Cthulhu'lar hayvanlar gibi çiftleşiyor. Vücudum bu manzara karşısında farkındalık ve ihtiyaçla geriliyor ve gözlerimi kapatıp bir anlığına eve dönmüşüm gibi davranıyorum.

"Peki nereye gidiyoruz?"

Sesim çaresizliğin hırıltılı bir vıraklaması ve Tula'yı yere sermeme iki saniye kadar var - ki muhtemelen yumurtlama konusunda nefret ettiğim şey de bu. Birini izinsiz alacak kadar akılsız bir canavar değilim ama benim türümün erkekleri böyle yapar.

Henüz yumurtlayacak birini bulamamışlarsa, erkek bir Cthulhu bir dişiye zorla alır ve hiçbir kadın onu geri püskürtmese de, eğer Tula gibiyse ve içten içe istemiyorsa, hayır diyemez.

Cesedi gemide olsa bile.

Kadının 'hayır'ı ne erkek ne de bedeni tarafından dinlenmez. Türümüzde yokmuş gibi davrandığımız bir çirkinlik kokuyor, ancak temelde dünyadaki en iğrenç suçlardan birine indirgeniyor.

"Özel bir yerde."

Tula'nın cevabı karşısında kaşlarımı kaldırdım. Bu adada fazla mahremiyet yok. Burası hem halkım hem de buralarda yaşayan suda yaşayan vahşi yaşam için bir sığınak. Tabii ki, başka hiçbir yaratık buraya ayak basamaz.

yumurtlama sırasında adaya gelirler, ancak bu yılda sadece bir gece sürdüğünden, insan eli değmemiş bu kum cenneti pek çok hayvan için güvenli bir sığınak olmaya devam eder.

Tula beni palmiye ağaçlarından oluşan küçük bir koruya götürüyor, bazıları diğerlerinden daha kısa, böylece yapraklar etrafında neredeyse aşılmaz bir yeşil şemsiye oluşturuyor. Yaprakları kenara çektiğinde, bakışlarım içerideki kadının kıvrımlı, yemyeşil ve çok çıplak formuna takılıyor.

"Meni?"

Tula güler. "O kadar şaşırmış gibi davranma. Onu buraya gizlice soktum."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, kaslarım sevişme ihtiyacından daha fazlasıyla geriliyor. "Tul, o burada olmamalı, bu çok tehlikeli. Sadece yasadışı olduğu için değil, eğer erkeklerden biri-"

"Eşime izinsiz dokunan her erkek ya da kadını öldüreceğim!"

Tula bunu o kadar kesin bir dille söylüyor ki doğru olduğunu biliyorum ama yine de Meni'yi adaya getirmek aptallık olur. Çağlar önce, Cthulhu erkekleri bir dişiyle çiftleşme hakkı için savaşırdı; bu savaş ikisinden birinin ölümüyle sonuçlanırdı.

Zaman değiştikçe ve türlerimiz çoğaldıkça, savaşmaya daha az ihtiyaç duyuldu. Ama bu gece, bu adada, kural yok. Cthulhu olmasa da herkes gelip Meni için bana meydan okuyabilir.

Tula elimi tuttu. "Riskli olduğunu biliyorum ama artık yumurtlayamam. Ölüm bir seçenek değil ama bu gece beni tiksindiriyor. Son iki haftadır bunu düşünmekten fiziksel olarak hasta oldum. Bunu atlatabilmemin tek yolunun Meni'nin yanımda olması olduğunu biliyordum. Beni anlayacak tek kişinin sen olacağını biliyordum ve hem kendim hem de eşim konusunda güvendiğim tek kişi sensin."

Dikenlerimi okşayarak onun sözlerini düşünüyorum. "Ama Meni de erkeklerden hoşlanmıyor mu?"

Dişi Cthulhu kıkırdar. "Eşimi buraya seninle sevişsin diye getirmedi, gerçi Meni panseksüel olduğu ve sadece fiziksel formunu değil, aynı zamanda o büyük beynini ve daha da büyük kalbini de oldukça çekici bulduğu için bundan hoşlanacağına eminim."

Yutkunup gözlerimi kaçırıyorum, Tula omzuma vurunca yanaklarım kızarıyor. "Ee, teşekkürler."

Gözlerini deviriyor. "*Ben* bile senin nasıl bir numune olduğunu görebiliyorum, henüz farkında olmasalar da halkımız için en tatlı şeyi yapmaya çalışan bir dahiden bahsetmiyorum bile."

"Peki Meni neden burada?" Bastırıyorum.

"Tatlı dostum bizimle oynayacak! Bu sefil yumurtlamayı ancak bu şekilde hazmedebilirim."

İçimde vahşi bir şeyler uyanıyor ama yine de tereddüt ediyorum, enseme ovuşturuyorum. "İkiniz de bunu sorun etmiyor musunuz?"

"Kesinlikle," diye güvence veriyor Tula. "Sen olduğun sürece."

Bir elini kalçalarının arasına sıkıştırmış, çırılçıplak yatan Meni'ye bakıyorum. Belinin ve kalçalarının kıvrımları karısınınkinden iki kat daha kalın ve Tula yüzünü sürerken Meni'ye tutunmak için fazlasıyla yeterli olacak.

Bu görüntü doğrudan sikime içgüdüsel bir tepki gönderiyor, düşünceyle birlikte ucundan prekum sızıyor. Sözsüzce başımı sallıyorum ve Tula Meni'ye katılırken her iki kadın da sırtıyor, çıplak yeşil formları kucaklaşırken birbirine dolanıyor.

"O zaman gel," diye sesleniyor Tula öpücükler arasında. "Ay en tepede. Bu lanetli şehveti dindirelim ve bir kez olsun eğlenelim!"

Vay, vay, ama bu yumurtlama ilginç bir şeye dönüşmüyor mu?

Beşinci Bölüm

Taşa dönüşmemek için saçlarını örten türbanı bozmamaya dikkat ederek Meni'nin yanına uzanıyorum. Güzel Gorgon, Tula ile benim aramda duruyor ve birlikte boynuna ve kollarına öpücükler konduruyoruz.

Meni iç çeker, kendini doruğa çıkarırken eli daha hızlı hareket eder. Tula bir anda karısının kalçalarının arasına dalar ve Gorgon'un tatlı amından damlayan nemi yalamaya başlar. İşi bittiğinde, Tula Meni'yi bir kez daha öpmek için ayağa kalkıyor, ikisi de temastan dolayı inliyor.

Gorgon iç çeker, geri çekilir ve dudaklarını yalar. "Şimdi onun sırası."

Tula'nın ağzı kısa bir an için buruşuyor ve herhangi bir erkekle, hatta Meni varken bile cinsel bir şey yapmaktan duyduğu derin tiksintiyi ifade ediyor. İkisinin birbirlerine bakışlarını izlerken, bakışları söylenmemiş duygularla dolu, bir karar veriyorum.

"Meni benim kotilomu kullanabilir."

Gorgon'un kaşları şaşkınlıkla çatılır ama Tula sadece bakakalır. "Dostum, bu çok cömertçe."

Kıkırdıyorum. "Eğer Meni bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyorsa-"

"Tam olarak neyle uğraşıyor olacağım?"

"Cthulhu erkekleri aletlerini ayırabilir. Alttaki emiş daha sonra başka birine bağlanabilir. Eski günlerde, erkekler "en iyi" dişiyle yumurtlamak için savaşır, genellikle onu döllemek için bir grup seks yaparlardı. Yeterince yaklaşamayan erkekler kotilolarını kopararak

vücut kütlesi. Çiftleşme uzantısı dişiye arar, önce onun yumurtalarını dölemeye çalışır ve sonra erkeğin bedenine geri dönerdi."

"Vay canına, bu biraz sinsice," diye gözlemliyor Meni ve Tula kıkırdıyor.

"Benim türüm kurnaz olduğu kadar da eskidir. Hayatta kalmak için etrafınızdaki herkesi zekânızla alt etmelisiniz." Meni'nin ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Peki erkek hiç zevk alıyor mu?"

Tula omuz silkiyor. "Emin değilim. Kaos'a sormanız gerekecek."

"Kotilomu daha önce hiç ayırmadım ve ayıran kimseyle de tanışmadım. Sadece korku hikayeleri duydum."

"Korku hikâyeleri mi?" diye ciyaklar Gorgon.

"Bakın, vantuz iki amaca hizmet eder: bir konağa emiş yapmak ve konağı bir dişinin içinde olduğunu düşünmesi için kandırmak. Ancak diğer erkek bunu fark ederse ya da kotilo daha sonra bedenini bulamazsa..."

Tula başparmağını boğazında gezdiriyor ve Meni titriyor. "Bu korkunç."

"Katılıyorum, ama bunun olmasından endişe etmiyorum," diye mırıldandım ona. "Kotilom amımı emecek ve onu karını becermek için kullanabilirsin."

Meni'nin bakışları kapüşonlu bir hal alıyor. "Yalan söylemeyeceğim, kulağa çok ateşli geliyor. Tula?" "Eğer Kaos eminse."

"Bunu bilimsel araştırmanın bir parçası olarak kabul edeceğim," diye şaka yapıyorum.

Tula yanıma gelip yanağımdan öpüyor. "Sen gerçekten çok tatlısın."

Gözlerindeki yaşlar bana doğru seçimi yaptığımı söylüyor. Yutkunarak aşağı uzanıyorum ve kotilomu bir *patlamayla çıkana* kadar ileri doğru çekiyorum. Acı yok ve şimdiden bir dişi arayan Tula ve Meni'ye doğru ilerleyişini hayranlıkla izliyorum.

Meni onu eline alıyor ve dokunaç benzeri aleti inceliyor. Tabanı vücudumun geri kalanı gibi koyu deniz mavisi, ama uca doğru parlak limon yeşilinden daha da parlak bir sarıya dönüşüyor. Dişinin zevkini arttırmak için özel bir balçık salgılıyor ve vücudunun erkeğin tohumunu alacak kadar gevşemesini sağlıyor.

"Yanlardaki bu emişler ne için? Alttakinden farklılar."

Tabanda Meni'nin işaret ettiği yerde iki büyük emme var. "Bunlar benim emme düğümlerim. Kotilom boşalmaya yaklaştığında şişerek Tula'nın yumurta kanalına bağlanacak ve sikimi onun içine kilitleyecekler. Bu, dişinin yumurtalarının döllenmesini sağlamak için bir başka önlem."

"Büyüleyici," diye nefes alıyor Meni, kotilomu döndürerek. "Bunu hissediyor musun? Kaygan kası aşağı yukarı okşuyor ve ben bu manzara karşısında ürperiyorum."

"Hayır. İzlemesi biraz işkence gibi."

"Bizim-"

"Meni, karını becer. Lütfen."

Başını sallayarak kotilomu vücuduna bastırıyor. İçindeki fazladan beyin tam olarak ne olduğunu biliyor ve sikim tereddüt etmeden Gorgon'u emiyor. Meni, Tula'nın açılmış bacakları arasında dizlerinin üzerine çökerken kotilom farkındalık içinde kıvranıyor.

Meni'nin rengi soluk yeşil olmasına rağmen, sikim vücudunda çok güzel görünüyor - neredeyse Meni karısının içine girdiğinde hem onun hem de Tula'nın yüzündeki ifade kadar güzel. Tula derin bir rahatlamayla iç çekiyor ve Meni kalçalarını esnetirken homurdanıyor.

Tula'yı becerme şekli bana bunun bir oyuncakla ilk oynayışı olmadığını söylüyor. Belli ki iki kadın da strapon kullanıyor. Bu düşünce omurgamdan aşağıya hızla sönen bir zevk vızıltısı gönderiyor. Kotilom olmadan, sanki gerçekten hissetmekten kopmuş gibiyim.

Ve belki de bu kötü bir şey değildir.

Altıncı Bölüm

ÖNÜMDEKİ EROTİK MASA, internette kendi mahremiyetimden izlediğim her şeye rakip olsa da, kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. İki kadın da beni dikkate almıyor ve sonunda, iki sevgili birbirlerinin kollarında mutluluğu bulurken nöbet tutarak geri dönüyorum.

Gece onların diğer Cthulhu'larla karışan coşku çılgınlıklarını yankıladıkça zaman yavaş geçiyor. Bilimsel yanım, kotilom ayrıldığında bedenimin hiçbir şekilde zevk almadığını not ediyor, ama aynı zamanda endişeli de hissetmiyorum.

Tula ve Meni bir kez daha şehvetle bağırıyorlar ve sonunda bittiğini anlıyorum ama kotilomun bana geri dönmesi için otuz dakika daha geçmesi gerekiyor. Onu elime alıyorum, tekrar bağlandığında titriyorum.

Kaçırdığım tüm zevk, zihnimde tutarsız görüntüler yanıp sönerken aniden bedenimi sarıyor ve kotilonun beyninin vücudumun geri kalanından ayrı hareket edebildiğini fark ediyorum. Nefesim kesiliyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Tula ve Meni adımı söyleyerek yanıma koşuyor.

"Kaos! Kaos! İyi misin?" Tula çılgık atıyor.

"Evet... Ben iyiyim. Sanırım az önce araştırmamda bir ilerleme kaydettim. Gitmem gerekiyor. Sen ve Meni güvende olacak mısınız?"

"Evet. Yumurtladığımda benimle gelecek ve sonra eve gideceğiz. Chaos, hediyen için teşekkür ederim. Üzerimden büyük bir yük kalktı."

Alnımı onunkine değdiriyorum. "Ne zaman istersen."

Sonra dönüp okyanusa geri dalana kadar koşuyorum. Deli gibi yüzüyorum. Sonunda Kaliforniya kıyısına geri döndüğümde şafak sökmek üzereydi. Etrafımdaki dünya yavaş yavaş canlanırken bu manzara nefesimi kesiyor.

Eve döndüğümde yorgunluktan neredeyse yere yığılacaktım, ama yorgunluğumu bastırdım. Not üstüne not alarak, aradığım çözümü bulmak için her şeyimi ortaya koymadan önce dün gece keşfettiğim her şeyi titizlikle yazıyorum.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüşüyor ve ben farkına bile varmadan yeni bir yumurtlama yaklaşıyor. Kalbim sıkışıyor çünkü çok yakınım ve sonra kendime ne söz verdiğimi hatırlıyorum - eğer başka bir yumurtlama yapmak zorunda kalırsam, bu yalnız olmayacaktı.

Bir eş bulma zamanı.

ŞİMDİLİK SON

Cthulhu Çiftleşme Çılgınlığı'nı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Canavarlar Şirinlerle Buluşuyor serisinin geri kalanını okumak istiyorsanız, Cthulhu Tarafından Sahiplenildi'ye göz atın!

Yazar Hakkında

WENDI GOGH, Monster Mash'in ritmiyle yazan yirmili yaşlarında özgür bir ruhtur. Alingan FMC'leri, tatlı ama baskın MC'leri ve tabii ki sonsuza dek mutlu sonları seviyor. Wendi yazmadığı zamanlarda H.P. Lovecraft (en sevdiği canavar yazarı) okumayı ve *The Office'i* izlemeyi seviyor.

Daha fazla özel içerik ve diğer güzellikler [için Wendi'nin haber bültenine kaydolun.](#)

AYRICA YAZAR TARAFINDAN

Cthulhu Tarafından Sahiplenildi

Dagon Tarafından Çalındı

EVEL HART

Blurb

Okyanusa çıplak dalmak erkek arkadaşımın yapılacaklar listesinde üst sıralarda yer almıyor; benim onu tuzlu sularda baştan çıkarma girişimim de öyle.

Ondan memnun olmadığım ve elimden bıktığım için, bacağımdan bir şey kayarken ve ardından kaygan bir göğüs çıplak sırtıma bastırırken ne yapacağımı merak ediyorum.

Beni rehin tutan yaratık beni denize çektiğinde ve bana arzuladığım her şeyi verdiğinde, yardım edemem ama dokunuşuna teslim olurum.

Ama bu canavar *sürekli* oynuyor - *onun eşi mi olacağım yoksa evimdeki hayatımın gerçekliğine geri mi döneceğim?*

Birinci Bölüm

"HAYDİ, SU İYİ!"

Simsiyah dalgaların altına dalıyorum ve sonra tekrar yüzeye çıkıyorum. Ben yüzdükçe etrafımda dalgalanan su, berrak gökyüzündeki ayın parlak çemberinin yansımasını bozuyor.

Kıyıya döndüğümüzde, erkek arkadaşım yüzünü buruşturuyor. "Bebeğim, yorulmaya başladım. Ayrıca, geceleri okyanusta sadece psikopatlar yüzer. Köpekbalıklarına yem olmak mı istiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar oyunbozan olmayı bırak! Sadece beş dakikalığına içeri gel ve sonra yemin ederim dairene geri dönebiliriz."

Levi duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama ben suyun içinde yer değiştirip kollarımı ve bacaklarımı açarak sırtüstü yüzmeye başlayınca vazgeçiyor. Ay ışığı çıplak bedenimi öpüyor ve Levi'nin bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezinirken sırtıyorum.

Bakışları koyu renkli suyun göğüslerimde gezindiği yere, oradan da açık kalçalarım ve aralarındaki pembeliğe kayıyor. Bir soğuk su hücumu amıma doluyor ve omurgamdan aşağı çökmüş bir ürperti gönderiyor.

Levi hâlâ tereddüt ediyor. İri gözlerinden, kızarmış yanaklarından ve mayosundaki şişkinlikten ilgisini belli ediyor. Bir an için bana katılacağından emin oluyorum ve sonunda okyanusta sevişmenin heyecanı içime işliyor.

Ama Levi gözlerini kapatır ve başını sallayarak geri döner. "Hayır, geri dönmeliyiz. Ayrıca, geceleyin halka açık bir plajda olmak yasa dışı - mucizevi bir şekilde Jaws tarafından yenmezsek hapse girmek istemiyorum."

İçimi bir hayal kırıklığı sarsıntısı kaplıyor ve bedenimin tekrar suya batmasına izin veriyorum. "Pekala... bu sahilde de oyalanmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Yüzünü buruşturup yüzünü ekşitiyor. "Ve kıcıma kum mu girsin? Hayır, teşekkürler." "Doğru. Belki dairene döndüğümüzde."

Levi inanmayan bir kahkaha attığında hayal kırıklığım içimi titreten bir utanca dönüşüyor. "Tanrım, bebeğim, tek düşündüğün bu mu? Başka bir zaman sevişemeyecek değiliz ya. Ayrıca, yorgun olduğumu söyledim zaten."

Yüzüm kızarıyor. *Belki de çok zorluyorum.* Ama son zamanlarda çok fazla seviştığımız söylenemez. Yazın sonuna yaklaşırken, ikimiz de üniversitedeki son yıllarımıza hazırlanmakla meşguldük.

Ama haftalarca bastırılmış ihtiyaçtan sonra, düşünebildiğim tek şey seksmiş gibi geliyor. Şimdi bile, tenim aşağılanmışlıktan karıncalanırken, bacaklarımın arasında umutsuz bir ağrı var. Bu, parmaklarımın tek başına tatmin edemeyeceğini bildiğim, her zaman var olan bir açlık, ama görünüşe göre yapmak zorunda kalacaklar.

Tekrar.

"Evet, yaptın. Özür dilerim. Biliyor musun, neden eve gitmiyorsun? Ben çıkmadan önce biraz daha yüzeceğim, sonra da geceyi geçirmek üzere evime döneceğim."

"Emin
misin?"

"Eminim."

Levi'nin dönüp arkasına bile bakmadan uzaklaşmadan önce ihtiyacı olan tek şey bu. Görünüşe göre, benim yenmem ya da tutuklanmam konusunda fazla endişelenmiyor... ya da sadece umursamıyor.

Neden birlikteyiz ki?

Levi'den ayrılma ihtimali kalbimi kırdığı için değil, yalnızlıktan çok sıkıldığım için.

Tek istediğim bağ kurabileceğim birini bulmak. Beni sevebilecek birini ve Tanrı aşkına, beni becermek isteyen birini -her zaman- çünkü libidom garip bir şekilde kontrolden çıktı.

Muhtemelen sevişemediğim içindir.

Göz ucuyla uzun kızıl saçlarımın başımın etrafındaki suda kıpkırmızı bir hale oluşturduğunu görüyorum. Bakışlarımı gece gökyüzüne çeviriyorum. Dolunayın parlaklığına rağmen yıldızlar hala görülebiliyor ve Levi'nin reddetmesi yerine onlara odaklanmaya çalışıyorum.

Ve hala bacaklarımın arasında zonklayan ağrıyan ihtiyaç.

Kendi parmaklarımın bir meme ucuna değmesi, bunu bir başkasının yapması kadar heyecan verici değil ama yine de vücudumda karıncalanma hissi uyandırıyor. Bir göğsümün ucu pembeleşip gerilene kadar çekiştiriyorum. Sonra aynı şeyi diğerine yapıyorum.

Sadece bu basit dokunuşların bile içimde bir sıcaklık yaratması uzun sürmüyor. Tekrar arkama yaslanıyorum, böylece ayakta duruyorum, elim göğsümden aşağıya, karnımın kıvrımına, sıkılaştıkça seksime doğru kayıyor.

Parmaklarım yarığımın üzerinde geziniyor ve suyun içinde olmama rağmen kıvrımlarımın dış kenarlarını kaplayan ıslaklığımın ipeksi kayganlığını hissedebiliyorum. Yukarı doğru bastırarak, tam kendimi vücudumun en çok dokunulmak için can attığı yere doğru açmak üzereyken suyun içinde bir şey hareket ediyor.

Yumuşak bir şırıltı duyuyorum ve sesin kaynağına doğru dönerken bir an bocalıyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda çarparken, Atlantik'in karanlık yüzeyini tarıyorum ve bir düzineden daha az bir mesafede, dalgaların hala suyu rahatsız ettiği bir noktaya iniyorum.

Hiçbir şey görmesem de izlendiğim hissinden kurtulamıyorum. Yutkunarak tekme atıyorum, bakışlarım altımdaki derinliklerin bulanık obsidyenini delmeye çalışırken kendimi birkaç adım geriye itiyorum. Ayaklarımın okyanusun dibine değemeyeceği kadar uzaktayım.

"Alo? Orada kimse var mı?"

Tabii ki kimse cevap vermiyor ve kendimi tamamen gülünç hissediyorum. Yüzeye hiçbir yüzgecin çıkmadığından emin olduğumda, biraz rahatlıyorum. Ta ki arkamdan bir sıçrama daha olana kadar. Bozulan su bu sefer daha yakın, açıkta kalan sırtımdan sadece birkaç metre ötede.

Nefesim panik içinde kesiliyor. Bir sonraki su sıçraması başımın arkasına küçük damlacıklar düşecek kadar yaklaştığında, ne olduğunu görmek için beklemiyorum. Umutsuzca kıyıya doğru yüzmemde hiçbir zarafet yok.

Şiddetle tekme atarken etrafımda su dalgaları uçuşuyor, kollarım beni ileri itmek için dönüyor. Ancak, ayak bileğime bir şey dolanmadan önce fazla uzaklaşamıyorum. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama okyanusun tuzlu suyu ağzımı dolduruyor.

Nefes nefese kalırken öksürüyorum, ayak bileğimin etrafındaki şey baldırımı neredeyse bir ip gibi sarıyor ama dokusu neredeyse süngerimsi. Beni rehin tutan şeyin ucu dizimi geçip daha

yukarılara tırmanırken ürperiyorum.

O şey açıkta kalan cinsel organıma tehlikeli bir şekilde yaklaşırken elimi uzatıp onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama sırtım bir bedene çarpınca elim irkilerek düşüyor. Kollar orta yerime dolanıyor ve beni serin, kaygan bir göğse doğru çekiyor.

İpe benzeyen uzantı diğer bacağıma dolanarak beni yerimde tutuyor. Bir şey omzumun üzerinden göğsüme doğru inerken irkiliyorum. Onu gördüğümde gözlerim dehşetle irileşiyor; bir dokunaç.

Bu lanet bir dokunaç.

Esnek ucu deneysel bir şekilde meme ucumu yokluyor, dar ucu tomurcuğuma çarpıyor ve ben içimden fışkıran zevk kıvılcımına karşı iniltimi tutmaya çalışıyorum. Vücudumun verdiği tepki kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına neden oluyor çünkü şu anda olanlardan tahrik olmamam gerekiyor.

Bana dokunan dokunaç yağ kayganlığında bir parlaklığa sahip, rengi loş ay ışığında neredeyse siyah görünen koyu bir mor. Sahibi meme ucuma olan ilgisini kaybedip göğsümün etrafında dolanarak onu kavrarken, tenimde keskin bir şekilde göze çarpıyor.

"Yumuşak," diye hırıltılı bir ses kulağıma nefes veriyor ve dokunaç bir kez daha sıkıyor. "Çok yumuşak."

Dudaklarımdan çıkan boğuk sesin, dokunaç beni okşamaya devam ederken bedenimi yalayan sıcaklıktan *değil de* korkudan olduğuna yemin edebilirim. Yine de beni tutan her neyse, nefesimi cesaretlendirici olarak alıyor ve diğer göğsümün perdeli bir el tarafından avuçlandığını görüyorum.

Sanki su için yapılmış gibi görünüyor, fuşya dokuması neredeyse uzun, pençeli parmakların uçlarına kadar uzanıyor. Gergin göğüs ucumu cımbızlayan kaygan mor parmaklardan heyecan duymak garip bir his.

"Ve güzel."

Islak bir dil fısıltıyla söylenen iltifatı takip ederek kulağımın kabuğunu yakından yalıyor ve tüm vücudumu saran bir ürperti beni sarıyor. Uyarıldığımı hisseden şey kulağıma hırlıyor, suya batmış alt yarısı çıplak kıkırma çarpıyor.

Yanaklarımda bir sakin kaydığını hissetmeyi bekliyorum, ama belirgin bir sertlik yok, sadece sahte derinin pürüzsüz dokusu ve daha fazla dokunaç var. Kafamda yaratığın neye benzeyebileceğini canlandırmaya çalışıyorum.

Erkeksi bir Ursula mı?

"Sanırım siz insanların bir sözü var - bulanlar, koruyanlar."

Beynim durma noktasına geldi. Ne... Ne diyor? Beni okyanusta yüzerken bulduğu için artık *onun olduğumu* mu? Bu düşünce çok mantıksız ve bacaklarımın etrafındaki dokunaçlar daha da yükseğe çıkmaya çalıştığında kollarında dönüyorum ve farkına varıyorum.

Benimle çiftleşmek istiyor.

Dokunaçlardan biri nihayet kalçalarımın tepesine ulaşıyor ve yarığım boyunca ilerliyor. Nefesim ciğerlerimde donuyor. Beni becermek isteyen bir okyanus canavarı tarafından kapana kısıldığımı bilmek beni tahrik etmemeli ama işte buradayım, canavar amımı keşfederken bir iniltiyle yukarı doğru kıvrılıyorum.

Dokunuşu ilk başta temkinli, ama ben inlemeye ve vücuduna karşı kıvranmaya başladıkça daha da cesaretleniyor. Diğer dokunaç klitorisimi okşuyor ve perdeli eli göğsümü serbest bırakarak ben onun dokunuşuyla kıvrılırken küçük bedenimi ona doğru sabitliyor.

Dokunaç klitorisimde daireler çiziyor ve fiskeler vuruyor, canavar sevgilim beni inletene ve nefes nefese bırakana kadar değişen basınç denemeleri yapıyor. Karanlık, kaygan ön kolunu kavramak için aşağı uzanıyorum ve başımı coşkuyla geriye atıyorum.

Arkamda yaratık mırıltıya benzer bir ses çıkarıyor, göğsü sırtıma çarpıyor. Diğer dokunaç ise girişimi yoklamaya devam ediyor. Suyun içinde olmama rağmen, canavarın dokunduğu yerde biriken ıslaklığı hissedebiliyorum. Bir dokunacını kolaylıkla içime itiyor.

Ve sonra devam ediyor.

Dokunaçları rahim ağzıma değene kadar amımın içine doğru uzanıyor. Çok doluyum, çok gerginim, *çok bunalmışım*, ama vücudumdaki her sinir zevkle karıncalanıyor. Bu sefer başımı geriye attığımda, dönüyorum ve sonunda beni ihtiyaçtan çıldırtan yaratıkla yüz yüze geliyorum.

Büyük, sarı, gözbebeği olmayan gözler bana bakıyor. Deniz canavarı, pırıl pırıl ay ışığında tuhaf bir şekilde yakışıklı olan, belirgin bir şekilde balık benzeri bir görünüme sahip. Yüzünün yarısını kaplayan bu parlayan gözlerin altında burun yok - sadece iki yarık benzeri burun deliği var - ardından jilet gibi keskin dişlerinin kenarını ortaya çıkaracak kadar ayrılmış tam bir ağız geliyor.

Saç yerine, yüzünü çevreleyen küçük yüzgeçleri var. Bakmaya devam ettiğimde, yüzgeçler sanki sergileniyormuş gibi yayılıyor, pembe ve turuncu tonlarıyla parıldıyor. Su yüzeyinde esen gece rüzgârında dalgalanıyorlar.

Başka bir durumda, muhtemelen bu adamı dehşet verici bulurdum, ama içimdeki dokunaç dalgalanırken, klitorisimle oynayanın ritmine uyacak şekilde değişirken değil. Hayır, korkmuyorum.

Yanıyorum.

Başım yaratığın omzuna düşüyor, dokunaçlarına daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı daha geniş açarken ağzım açık kalıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve ben zevkten titriyorum.

Kink'in aktif olmasına şükürler olsun.

Göz ucuyla beni açgözlü bir ifadeyle izlediğini görüyorum. Yaratık dokunaçlarını amımın içinde ileri geri itiyor ve ben inleyerek bu müdahalenin etrafında kenetleniyorum. Çekirdeğimde gerginlik oluşuyor, amım onunla birlikte zonkluyor.

"Evet, evet, lütfen durma!" Canavar içimde ayak parmaklarımın kıvrıldığı bir noktaya sürtünüyor. "Siktir, orası! Daha sert, daha sert!"

Başka bir dokunaç uyluğum boyunca kayarken, içimde bir heyecan patlaması yaşanıyor. Diğer dokunacı ıslak kıvrımlarıma doğru iterken, yaratığa daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı eğiyorum. Karnımdaki kaslar bu hisle geriliyor ve vücudum iki kalın uzantıyı barındırmak için mücadele ediyor.

İkisini birlikte itip beni daha da genişletirken nefesim kesiliyor. Konik uçlar en derin kısma çarptığında amım kasılıyor, beni titreten acıyla öpüşen bir zevk çatlağı gönderiyor.

Yaratığın yüzü benimkinin üzerinde beliriyor, bakışları mutluluk dolu ifademe dalıyor. O sarı gözler hiç kırışmıyor. Soluk, pembe dilini çıkarıyor. Yaklaştıkça, emicilerle tamamlanmış minyatür bir dokunaç gibi olduğunu fark ediyorum.

Dili, kendiliğinden ayrılan dudaklarımı keşfediyor ve canavar ağzımın içine giriyor. Dilimi onunkine değdirdiğimde yaratık geriliyor ve gözlerini kısıyor. Mini dokunacı emiyorum, altındaki emicileri keşfediyorum ve yaratık bir mırıltı daha çıkarıyor.

Kadın insan anatomisinin nasıl işlediğini anlıyor gibi görünse de, Fransız öpücüğü gibi sevişmenin daha ince nüansları ona yabancı geliyor. Böyle şeyleri nereden öğrendi -sahilde aşıkları izleyerek- ya da belki de benim açık sözlülüğüm onu şaşırttı.

O dokulu dil, bacaklarımın arasındaki dokunaçların ritmine uyarak ağzımın içine girmeye başlıyor ve bu, içimde oluşan gerilimin kreşendoya ulaşması için yeterli.

Bir çılgılla boşalıyorum, bedenim dünyayı sarsan bir orgazmı geriliyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir zevk, tüm varlığım onunla birlikte titreyene kadar bedenimi sarıyor.

Yaratık klitorisimde çalışmaya devam ederken amım çırpınıyor, içime gömülü dokunaçların etrafında kenetleniyor. O hassas yumrumu çalıştırırken iç kaslarım geriliyor ve titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar his dalgaları beni eziyor.

Zirveden inene kadar bir sonsuzluk geçiyor. Dilini ağzımdan çekiyor ve emicileri serbest kaldığında nefesim kesiliyor. Nefesimi tuttuğumda, az önce olanların gerçekliği geri süzülüyor - okyanusun derinliklerinden bir canavarı becerdim.

Ve eğer bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatmadıysa lanet olsun.

Arkamda, yaratığın göğsü hala gürleyen bir mırıltıyla titreşiyor ve pullu yüzünü ıslak saçlarıma sokmak için eğiliyor.

"Ne kadar mükemmel bir eş, üzerime geliyor."

Dokunaçlar bedenimden kurtuluyor, kendimi tuhaf bir şekilde boşlukta hissediyorum ama onun övgüsünden zevk alıyorum. Arkasına yaslanırken bana sıkıca sarılıyor. Sonra dokunaçlarının güçlü bir itişiyi geriye, açık denize doğru ilerliyoruz.

"Bekle! Nereye gidiyoruz?!"

"Eve."

Belli ki evini kastediyor, ama okyanusta yaşayamayacağımı bilmiyor mu? Bunu ona söylemeye çalıştığımda beni susturuyor ve her şeyin yoluna gireceğini, eşine bakacağını fısıldıyor. İşte yine o kelime.

Dostum.

Bu kelimeyi aşağıdan gelenlerle aynı dostane dille kullandığından şüpheliyim, ama daha ziyade çok daha önemli bir şeyi ima ediyor. Bu kelime beni dehşete düşürmek yerine el üstünde tutulduğumu hissettiriyor.

Gece gökyüzü hızla akıp gidiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan yaratık okyanusun ortasında bir adanın etrafında dönüyor, kıyı şeridi yok olmuş. Etrafımdaki ufuk lacivert. Canavar daha sığ sulara doğru yüzerken, göğsüne bakmam için beni kollarının arasında döndürüyor.

Altımızdaki sert kumda sürüklenmemek için bacaklarımı yaratığın beline, gövdesinin dokunaçlarının tepe noktasıyla buluştuğu yere doğru çekiyorum ama sudan çıkarken dokunaçları birbirine dolanıyor ve gözlerimin önünde sihir gibi güçlü, kaslı bacaklara dönüşüyor.

Bir ayağımı indirip kalçasında aşağı yukarı gezdiriyorum ve bu canavarın karada iki ayak üzerinde durabilme kabiliyetine hayret ediyorum. Boynunu okşarken dört sıra solungacını fark ediyorum ama derin nefes alırken göğsü kabarıyor ve amfibi olması gerektiğine karar veriyorum.

Omuzlarının kaygan tenine yapışan meme uçlarım, yaratığın serin tenine sürtündükleri yerde çakıllaşılıyor. Bu sadece içimde yeniden uyanan uyarılmayı artırmaya yarıyor ve aşırı hassas klitorisim yaratığın vücuduna sürtünüyor.

Hâlâ merkezime sertçe bastıran bir sik yok ve yaratığın bir siki olup olmadığını bile merak

ediyorum... ama yine de beş dakika önce bacakları yoktu. Aletinin olması gereken pürüzsüz derinin altında

bir çeşit yükseltilmiş höyük.

Farklı bir dokusu var, pullarla daha fazla yivli olan bölge, vücutlarımızın birleştiği yerde lezzetli bir sürtünme kıvılcımına neden oluyor. Yaratık da bu temastan hoşlanıyor olmalı, çünkü kısa süre sonra her öne eğildiğimde titriyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum ve canavarım tıslayarak hızını artırıyor. Bizi adanın kıyısına geri yuvarlıyor, kaslı vücudunu benimkinin üzerine bastırdığında ihtiyacım artıyor. Benim minyon ama kıvrımlı vücudumdan bir buçuk baş daha uzun ve onun içime girmesine bayılıyorum.

Ellerimi yanlarında gezdirirken, kaburgalarında ve kollarının üst kısmında yüzünün etrafındakilere benzer daha fazla yüzgeç olduğunu keşfediyorum. Dik duruyorlar, bana renkli çiftleşme gösterileri yapan erkek hayvanlarla ilgili izlediğim doğa belgesellerini hatırlatan canlı bir pembe renkte kızarmışlar.

Merakla, yaratığın kollarının yan tarafındaki daha uzun olanları okşuyorum. Yüzgeçler vücudunun geri kalanı gibi kaygan bir dokuya sahip ama dokunulduğunda şaşırtıcı derecede sıcaklar. Üstümde canavar hırlıyor.

Onu bir şekilde incittiğimden endişelenerek elimi geri çekiyorum, ama bileğimi saran perdeli elinin güçlü tutuşu beni durduruyor. "Daha fazla," diyor aç bir öpücükle.

Bacakları ayrılmamış olmasına rağmen omzunun üzerinden aniden bir dokunaç beliriyor. İçimde olduklarını hatırlayınca amım titriyor ve nereden geldiğini görmek için zorlanıyorum. En iyi tahminim yaratığın sırtından çıktığı yönünde ve vücudunu istediği gibi değiştirebilme yeteneğine hayret ediyorum.

Üç dokunaç daha havaya kalkıyor, sanki varlıklarını ilan ediyormuş gibi yaratığın arkasında sallanıyorlar. İkisi aşağıya uzanıp kalçalarımı sarıyor ve yaratığın sıcak bakışlarına açık hale gelene kadar onları birbirinden ayırıyor.

Canavarım kalçalarını yuvarlayıp bacaklarının arasındaki kaba tümseği sıırılsıklam kıvrımlarıma doğru sertçe sürüklediğinde dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Daha önce hiç bu kadar ıslandığımı hatırlamıyorum. Kayganlık gergin bacaklarımdan aşağı damlıyor ve beni sıırılsıklam bir karmaşa içinde bırakıyor.

Ben kıvranıp serbest kalmak için yalvarana kadar klitorisime defalarca vuruyor. Yaratığın hırıltıları gittikçe yükseliyor ve perdeli eliyle boynumu kuma sıkıştırmak için uzanıyor.

"Evet, benim muhteşem insanım, yalvar bana."

İstediğini yapıyorum ama yaratık beni sallanmakta olduğum uçurumun kenarına getirmek yerine geri çekiyor. Sızlanmalarım geceyi deliyor ve teması kaybettiğim için kıvranıyorum, kalçalarım

ahlaksız bir ihtiyaçla yukarı kalkıyor.

Canavar sırtarak bacaklarının arasındaki tümseği avuçluyor. O kendini okşarken bu görüntü dikkatimi dağıtıyor, birden bir şey ortaya çıkıyor. Görünmez dikey bir yarık, en büyük siki ortaya çıkarmak için ayrılıyor.

gördüğüm tek şey. Bu şey tam anlamıyla açıklıktan açılarak dizlerinin üzerine düşüyor.

Gördüğüm manzara karşısında yüzüm ve amım ateşler içinde kalıyor. Aleti sadece uzun ve kalın değil, aynı zamanda eflatun uzunluğunun üstünde ve altında turuncu tümsekler var. Yanlarda yüzüyle aynı yüzgeçler var ve tabanda iki sert düğüm parlıyor.

Bunlar onun taşakları mı?

Yaratık vücudunu keşfetmeme izin veriyor, kapüşonlu bakışları her hareketimi izliyor. Tabanına dokunduğumda, düğümlerin sikine bağlı olduğunu ve sertleştğini fark ediyorum. Çıkıntı bana bir zamanlar kurtlar hakkında okuduğum bir şeyi hatırlatıyor ve nefesim kesiliyor.

Onlar *top* değil, *düğüm*!

Bunu bildiğim için içim kan ağlıyor ve o devasa sikini içime gömme arzusuyla yanıp tutuşuyorum. İçimde kilitlenene ve onun tohumuyla dolana kadar düğümüne kadar.

Yaratığın aleti tamamen ortaya çıktığında, davetkâr bir şekilde sallanıyor, uzunluğu vücudunun ürettiği doğal kayganlaştırıcı ile parıldıyor. Yan taraftaki sarı yüzgeçler bana firfırları hatırlatıyor ve kaburgaları ve omuzları boyunca uzananlardan daha yumuşak.

"Beni istiyor musun?"

Siktir, evet.

Başımı salladım.

"Yeterince iyi değil, tatlım. Bana eşim olmak istediğini söyle."

Dilim dudaklarımda geziniyor. "Lütfen! Beni eşin yap, ne istersen yap, yeter ki beni becer!"

Canavar sırtıyor, parıldayan beyazın keskin bir uzantısı. Bakışları aşağıya inip gergin kalçalarımın arasından, uyarılmışlıktan şişmiş, ağrıyan amıma bakıyor. Yaratık dudaklarını yalarken nabzımla birlikte zonkluyor.

Dev siki zıplıyor, karnına doğru zıplıyor, ucundan yeşil prekum tanecikleri sızıyor. İnliyorum, parmaklarım damlacıkları kaydırmak için dışarı çıkıyor ve onları dudaklarıma getiriyor. Sperminin tadı dilimin üzerinde patlıyor, hafif, tatlı ve keskin.

Hiç de hayal ettiğim gibi değil.

Yaratık hırlamaya devam ederken dokunaçlar bacaklarımdan etrafında sıkışıyor, sivrilen uçları uyluklarımdan hassas iç derisini okşuyor. Kendini tekrar bedenimin üzerine bırakıyor ve kaslı formunun benimkini ezdiği baskıyla rahatlayarak iç çekiyorum.

"Benim."

Canavarım tek bir hamlede içime girip sikini kabzasına kadar gömmeden önce aldığım tüm uyarı bu. Vücudum yaratığın kaygan, devasa uzunluğunun etrafında açılıp gerilirken, gözlerim başımın içinde geri dönüyor, zevk içimde titreşiyor.

Şimdiye kadar aldığım tüm penislerden daha büyük, içimde şimdiye kadar var olduğunu bilmediğim yerlere doğru itiyor. Bu garip çıkıntılar lezzetli bir sürtünme yaratıyor, ama içimde çırpınan yüzgeçler beni inletiyor ve sırtımı eğiyor.

Dudaklarımdan sonsuz bir döngü içinde çaresiz sesler dökülüyor. Yaratık hareket etmeye başladıkça sesler daha da yükseliyor ve hiçliğin ortasında bir adada olduğum için şükrediyorum. Beni bir hayvan gibi beceriyor, bileklerimi başımın üstünde tutarken perdeli eli boğazımı sıkıyor.

Bu, kalçalarımın etrafındaki dokunaçlarla birleştiğinde, beni canavarın merhametine bıraktı ve onu almaktan başka bir şey yapamıyorum. Yaratık ileri geri piston çevirirken çığlıklarım kreşendo yapıyor, sıırıslıklam olmuş amım açgözlülükle sikinin etrafına kenetleniyor.

Aniden, boştaki dokunaçlarından biri dudaklarıma değiyor. Kaygan uzantı ağzıma geri dönmeden önce yüzümde kayıyor. Dokunaç ağzımın içine dalmadan önce hafif, neredeyse alaycı bir dokunuşla orada dolaşıyor.

Ani saldırı karşısında nefesim kesiliyor, dokunaç ucu boğazımın arkasını gıdıklayana kadar içeri itilirken çenem genişlemeye zorlanıyor. Canavar yüzündeki gizlenmemiş istek beni cesaretlendiriyor ve ağzımdaki dokunacı sertçe emmeden önce burnumdan derin bir nefes alıyorum.

Üstümdeki yaratık gırtlaktan gelen bir kükremeyle uluyor, kalçaları ritminde tekliyor. Vücutlarımız bir araya geldikçe ıslak, ezici tokatlar etrafımızda yankılanıyor ve bu canavar adamın beni kumda kabaca götürmesinden zevk alıyorum.

Bir şey *amımı* okşuyor -başka bir *dokunaç*- konik ucu yanaklarımdan arasında geziniyor. Merkezimden damlayan ıslaklığı topluyor, ucunu hem onun sümüğü hem de benim uyarılmamla kaplıyor.

Kıçımı bir dokunaçla sikecek.

Kaslarım vahiyle geriliyor, amım yaklaşan orgazmımla spazm geçiriyor. Bacaklarımdan arasında yaratığın kalçaları sarsılıyor ve bedenim onun sikinin etrafında kenetleniyor. Son dokunacını son deliğime sokup beni tamamen dolduruyor ve ben paramparça oluyorum.

Dünyam, bir zevk takımıyıldızına dönüşmeden önce bir iğne ucu kadar daralıyor. Vücudum her şeyi tüketen bir orgazma yol verirken, lezzetli, tatmin edici ısı dalgaları içimde yuvarlanıyor. Yaratığın etrafında kenetleniyorum, o hızlandıkça sikini sağıyorum.

Son, acımasız bir hamleyle düğümünü titreyen dudaklarımın arasından geçiriyor, hızlı acı patlaması salıverilmemi uzatıyor ve yeni zirvelere taşıyor. Vücudu gerilmeden önce hırlayarak vahşi dişlerini gösteriyor, düğüm şişerek bizi birbirimize kilitliyor.

Ve sonra siki serbest kalır.

Sıcak döl jetleri amımın içini boyuyor ve siki her akışta nabız gibi atarken sıcaklığını hissedebiliyorum. Yaratık, tohumunun her fişkırışında memnuniyetle homurdanıyor ve ürkütücü, sarı gözleriyle bana bakıyor.

Bir sonsuzluktan sonra düğüm çözülüyor ama yine de benim canavar hemen hareket etmiyor. Bunun yerine bizi yüz yüze gelecek şekilde yan yatırıyor. Kum serin, tıpkı tenimin üzerinden esen meltem gibi, ama yaratık beni kendisine doğru kıvrarak sıcak tutuyor.

Yaratık sonunda sikini amımdan çıkardığında, dölleri dışarı akıyor. Şok içinde parlayan, floresan dağınıklığa bakıyorum ama yarattığım homurdanıyor ve bir elini açıklığının üzerine bastırmak için aşağı uzanıyor. Daha fazla dokunaç ortaya çıkıyor ve tohumunu içime geri itmeye yardım ediyor.

"Amin dölleri için çok sığ," diye yakınıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen utanç içinde yanıyorum.

Yüz ifademi not ediyor ve yatıştırıcı bir hareketle elini yüzümde gezdiriyor. "Endişelenme dostum, düğümüm tohumumu alacak kadar uzun süre tuttu. Aksi takdirde dokunaçlarım akışı engelleyecektir."

Beynim onun sözlerini kışın hareket eden pekmezden daha yavaş işliyor, ama işlediğinde, bir solukta geri çekiliyorum.

"Beni hamile mi bıraktın?!"

Yaratık eğlenmiş görünüyor. "Çiftleşme bunun için değil mi?"

Ördeği sikeyim, beni yakaladı.

"Ama... ama, *neden*?"

"Çünkü sen benimsin."

"Ama-"

"*Benim!*" Yaratık daha güçlü bir şekilde tekrarlıyor, limon rengi bakışları tartışmam için beni cesaretlendiriyor. "Senin," diye yemin ediyorum.

"Güzel. Şimdi uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Neden dinlenmem gerekiyor?" Esniyorum, bariz olanı gösteriyorum.

"Çünkü deliklerinin her biri tohumumla dolana kadar tatmin olmayacağım," diye mırıldanıyor canavarım. "Seni işaretlemeliyim ki diğerleri sadece ve sadece benim olduğunu bilsin."

"Ya yapmazsan?"

"O zaman Dagon klanından herhangi bir kardeşim seni becerebilir." Bu duyuru vücudumda utanç verici bir heyecan yaratıyor ve yaratık başını eğiyor. "Ah, benim tatlı, küçük insanım, bunu düşünmek hoşuna gidiyor, değil mi? Islak amından sızan uyarılmanın kokusunu alabiliyorum. Belki sonsuza dek benim olacağına söz verirsen, seni kırk yılda bir paylaşırım."

"Söz veriyorum," diye geveliyorum düşünmeden.

Zaferle sırtıttığında keskin dişleri parlıyor. "Bir Dagon klanının fahişesi mi olmak istiyorsun?"

"Evet... eğer beni senin gibi becerirlerse."

Canavar kıkırdar. "Seni parçalara ayıracağız, küçük şey. Ama merak etme, seni her zaman bir araya getireceğim. Neden biliyor musun?"

Bildiğim halde başımı sallıyorum. Yaratık büyük gözlerini kısıyor, dokunaçları içimde tohumunu itmekten daha fazla bir amaçla hareket ediyor. Sessizliğim için beni cezalandırmaya niyetli ama ben bunu dört gözle bekliyorum.

Çünkü onun olduğumu biliyorum.

SON

Yazar Hakkında

EVE L. HART, kırık ama güçlü kahramanları, onların ahlaki açıdan gri benzerlerini ve aralarında büyüyen hınzır aşkı yazmaktan zevk alıyor. En sevdiğiniz karakterleri öldürmediği ve bu konuda kıkırdamadığı zamanlarda, Eve'i el işi yaparken, genellikle sim bombaları yaparken bulabilirsiniz.

Çünkü bundan daha kötü bir şey olamaz.

Onu takip etmek için haber [bültenine](https://rantey.org) kaydolun.

Benim Canavarım

MAEVE BLACK

Canavarlara söyle, ben geldim.

-Anonim

Karakter ve Dil Dizini

ÁNGEL (ON-HELL) - MMC İnsan *cthilios*'a dönüştü.

Raith (Ray-th) - uzun süredir eşini arayan *cthilios*.

Cthilios (Thill-ose) - Deniz insanlarına çok benzeyen deniz yaratığı türü.

Dios mio - Oh my god

Mierda - Fuck

Estrellas - Stars

Tritón - Merman

Mamá - Mom

Abuela - Büyükanne

Él Pulpo - Ahtapot

¿Quién eres tú? - Sen kimsin?

Eres mío - Sen benimsin

¿Entiendes? - Anlıyor musunuz/anlıyor musunuz?

Te crees muy muy - Kendini bir şey sanıyorsun.

Algunas de estas historias vienen de las estrellas - Bu hikayelerden bazıları yıldızlardan geliyor

Tetikleyici Uyarılar

Övgü, prezervatifsiz seks, boğulma, anal penetrasyon, dokunaç kullanımı, *hafif* orgazm reddi ve yumurtlama (yumurta).

Not

Hikayemde homofobi görmeyeceksiniz, çünkü kitaplarımda homofobinin var olmadığı kisvesi altında yaşıyorum. Burası benim güvenli yerim. Gerçekte var olduğunu kabul etmekle birlikte, hikayelerimde yeri yok. Gerçek hayatta yeterince nefret yaşayan queer bir kişi olarak, kaçacak bir yer bulabilmek için dünyalarımda nefret olmadan yaşamayı seçiyorum.

Sosyal beklenti benim de odaklanmaktan hoşlandığım bir şey değil.

Evet, erkek, kadın, trans, genderfluid ve nonbinary karakterlerim hamile kalabilir. Tüm ırklar, etnik kökenler, cinsellikler, yönelimler ve kimlikler burada hoş karşılanır.

Bir okyanus aşığı ile yüzeyin altındaki yaratık arasındaki bu hızlı ve saçma aşkın tadını çıkarın.

Birinci Bölüm

ÁNGEL

Derinlere inmememiz için bizi uyardılar. Orada yaratıklar varmış. Görünmeyen. Ben dinlemedim. Sanırım ciğerlerimde su, ellerimde ve ayaklarımda yüzgeçlerle doğmuşum.

Tek açıklaması bu.

Kendimi sahile gitmekten alıkoymaya çalışıyorum, özellikle de geceleri, ama insan bu çekime nasıl karşı koyabilir ki?

Beni çağırıyor. Karanlıkta yankılanan sesler, yumuşak melodik sesler yaklaşmam için bana yalvarıyor. Yolculuğum devam ederken ayaklarım otoyolu tarıyor, ıslak kum ayaklarımda etrafında yumuşak bir şekilde girintili çıkıyor.

O kadar güzel ki. Gökyüzü karanlık, yukarıdaki yıldızlar dışında tüm ışıklardan arınmış.

Annem bana hep hikayeleri olduğunu söylerdi. *Algunas de estas historias vienen de las estrellas.* Yıldızlar geleceğimizin rehberleridir.

Yürürken başımı eğiyorum, gözlerim doğrudan yıldızlara ve onların eşsiz desenlerine bakıyor. Tüm parıltılı ihtişamlarıyla göz kamaştırıyorlar.

Dalgalar etrafıma çarpıyor ve kıyıya vurduklarında çıkardıkları vızıltı kulaklarımda melodik bir ses gibi tekrar tekrar çalıyor, bu seslerden her zaman hissettiğim sakinleştirici bir rahatlık.

Kayalıklara ulaştığında kuşlar usulca cıvıldıyor, cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri de buna karşılık mırıldanıyor.

Özel bir tane var. Oniks, neredeyse lav ve su gibi, sevişti ve kıyının hemen yanında bir başyapıt yarattı. Burada vakit geçirmek, balık tutmak, dans etmek, yüzmek ya da havam azalmadan önce dalabildiğim kadar dalmak, yapmayı en sevdiğim şey.

Şimdi, sadece ayın ve gökyüzünün aydınlattığı sulardaki yansımayı görebiliyorum.

Dalgalar sakın. Yumuşak, hatta. Gözlerimi kaçıramıyorum ve her seferinde beni büyülüyorlar, kendimi daha da bağımlı hale gelirken yakalıyorum.

Suyun tuzlu tazeliği beni daha da yakınlaştırırken rüzgâr omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bu öylesine bağımlılık yapan bir şey ki, beni ona çeken şeyin ne olduğunu hiçbir zaman çözememiş olsam da, en mutlu anlarıma ev sahipliği yapan kayaya tırmanışımı hiçbir şey durduramayacak.

Kenara yaklaştığımda, atacağım her adımı bilerek daha küçük kayalara tırmanıyorum çünkü su kumu yıkarken yolculuğum aynı kalıyor. Böylece her bir taş, gelgitin yüksek ve alçak olduğu zamanlarda değişirken, her bir yönü biliyorum.

En yüksek kayalara son bir kez tırmanarak düzleştirilmiş taşımı buluyorum. Aydan gelen bir ışık huzmesi doğrudan obsidyen rengini gösteriyor.

"Sana geri döneceğime söz vermiştim," diyorum en sevdiğim yeri okşayarak. Beni duyamaz ama Abuela bana her zaman doğayla konuşmamı, onu beslememi ve ihtiyaç duyduğumuzda bize yardım edileceğini söylerdi.

Vücudum beklentiyle titrerken sırt çantamı kucağıma alarak oturuyorum. Heyecan en iyi suya atlamadan hemen önce nefesimi tutmamla açıklanabilir, sonunda canlı çıkıp çıkamayacağımı ya da sevgilimle denizde buluşup sonsuza dek yüzeyin altında kalmaya zorlanıp zorlanmayacağımı bilmeden.

Rüzgar beni karşılıyor, su canlı renkleri yansıtırken etrafımda dönüyor. Kıyılarımız yılda sadece iki kez bu yanardöner maviye bürünür. Nedense bu yıl erken geldi. Parıltının Haziran'a kadar burada olmaması gerekiyordu.

Yine de gözlerim ışıltıya odaklanıyor, onun çarpıcı rengini özüksüyor. Bu kadar büyölü bir şey nasıl gerçek olabilir?

Gömleğimi çıkarıp sırt çantama yerleştiriyorum ve suyun en canlı olduğu en önemli dalganın tepeye ulaşmasını bekliyorum.

Bazen, Küçük Denizkızı'nı benim ruhumu düşünerek yaratmışlar gibi hissediyorum, bağlanabileceğim bir şey. Küçüklüğümden beri suyun altında, mavi uçurumun altında yaşamak istemişimdir. Yaşlandıkça da beni cezbetmeye devam ediyor.

Belki Ariel ve ben yer değiştirebiliriz? O insan olabilir, ben de onun kuyruğunu alırım.

Ayak parmaklarımı ıslatan beklenti, körfezdeki bir ahtapot gibi bana tırmanıyor ve her bir gözenekli kolunu üzerime koyarak beni daha da yakınlaştırıyor.

Por favor acércate a me, little tritón. Bana gel.

Ses kulaklarımla buluşuyor, yumuşak ve talepkâr, çekici ve bağımlılık yapıcı. Her şey kafamın içinde.

Annem öyle söyledi.

Sulara yakın olduğumu bilmiyor ama bana boşluğun içindeki seslerin aslında var olmadığını söyledi. Abuela bunun derinlerdeki bir yaratık olduğunu, beni kendine isteyen bir yaratık olduğunu iddia ederdi.

Gülümsüyorum, kendimden emin bir şekilde ayağa kalkıyorum. "Geliyorum," diye espriyle karşılık veriyorum. "Karanlıkta beni güvende tut."

Birçoklarının aksine, karanlık beni korkutmuyor. Yolculuğumu ya da keşif aşkımı değiştirmiyor. Köpekbalıkları ve derinlerdeki diğer canavarlar benim düşmanım değil. Onlar kendi özgürlüklerinden başka bir şey istemezler.

Suya dalmadan önce bir nefes çekiyorum, bundan keyif alacağımı biliyorum. Ayaklarımı itip daha derine gitmek için salladığımda, kollarımın her hareketinde su ışıkla parlıyor.

Gözlerim, her bir uzvumu sarar gibi etrafımda yüzen mikrobiyom parçasıyla dans ediyor.

Birazdan neye çarpacağımı çok iyi bilerek inişime devam ediyorum.

Aşağıda kırık bir kale şeklinde devasa bir kaya var, sanki bir çocuk taştan bir kale yaptırmış da onu bırakıp denizin altında çürümeye terk etmiş gibi.

Biyoluminesansın sunduğu ışık dışında önümü göremeyecek kadar karanlık.

Vücudum serbest dalış yaparken omurgama korkuya benzer bir şey çarpıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum ama tüm tenim küçük ürpertilerle doluyor.

Sanki bir grup örümcek tenimi mesken tutmuş gibi, bedenimin ve kalbimin etrafında bir uyarı gibi ağlarını örüyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum, sakinleşmek için kendimi zorluyorum. İnsan paniklediğinde nefesini tutma becerisi zayıflar ve ben buna izin veremem. On dakika boyunca yüzeyin altında kalabildim ki bu *görünüşe göre* insanlık dışı bir şey.

Gözlerim tekrar açıldığında, arkamdan vuruldum. Karanlıkta alçalan dev gibi bir hareket beni eksenimden saptırıyor.

Suyun altında sürünen bir şey olduğunu bilmek, güvenli yerime, kayama ulaşmayı umarak bacaklarımı yukarı itmeme, yüzmeme neden oluyor.

Bir kez daha tekmelemek için hamle yaptığımda, gedik açmaya çok yakın olduğumu bildiğimden, bacağımdan çekiştiriliyorum. Ayak bileğimde bir sızı hissediyorum ama çırpınmaya

devam ediyorum.

Annem bana hep bu sudan uzak durmamı söylerdi. Abuela da beni uyarmıştı. Yine de işte buradayım, kararmış suyun altında mücadele ediyorum, sudaki karideslerle parlıyorum, eve dönmek için mücadele ediyorum.

Onlara okyanusun benim düşüşüm olacağını söyledim. Burada kendimi kaybedeceğimi. En sevdiğim yerde, hiç korkmadığım yaratıkların bana eşlik etmesiyle gitmek çok huzurlu bir yol.

Tek dileğim, beni bu kadar cezbeden, hayatımın en anlamlı olduğu yerin su olduğuna beni ikna eden sesin nereden geldiğini bilmek.

Göğsüm ağrıyor, içimdeki yanma ciğerlerimi atabildiklerini atmaya zorluyor. İçimden bir öksürük kaçıyor ve bir kez başladı mı durmuyor.

Hasta la muerte, mi amor.

İkinci Bölüm

ÁNGEL

BİRKAÇ KEZ GÖZ KIRPARAK, kendimi etrafımı kabullenmeye zorluyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Mavi, o kadar canlı ki gözlerim onu tarif etmekte zorlanıyor. Bir şekilde, elektrik varmış gibi ışık var, ama bu imkansız.

Suyun altında mıyım?

Etrafımdaki kayalar parlak. Karanlık ama bir şekilde bir şey tarafından aydınlatılmış. Beni yerdeki konumumdan nasıl çektiğine bağımlıyım.

Ellerimi havada gezdirirken, bunun hava değil su olduğunu fark ediyorum. Bir şekilde suyun altında nefes alıyorum. Her nasılsa, ölmedim.

Bu bir rüya mı?

Belki de bir kabus.

"Burası neresi?" Açık odaya içi boş bir şekilde soruyorum. Sesim normal çıkıyor, ne su altında kalmışım ne de boğulmaktan sesim kısılmış. Zihnim bunun mantıklı olduğu bir gerçeklik yaratamıyor.

Hiçbir şey soruma cevap vermiyor. Beni parlaklık ve kafa karışıklığından başka hiçbir şey karşılamıyor. Hiçbir şey bana deli olmadığım konusunda güven vermiyor. Bunun bir kabus

olduğunu düşünmek beni korkutmuyor. Gerçekten korkutmalı.

Elbette, emin olamamak korkutucu ama bir şekilde kendimi hayal dünyama girmeye zorladığımı bilmek de memnuniyet verici.

Her zaman suyun altında, özgür ve balıklarla birlikte olmayı hayal etmişimdir.

Birden aklım bacaklarıma takılıyor ve aşağıya baktığımda bacaklarımın hâlâ formda olduğunu görüyorum. İnsan gibi. Bakışlarımı yukarı doğru kaydırıyorum ve artık mayo giymediğimi, tamamen çıplak olduğumu fark ediyorum.

Kalçalarımda sadece ahtapot izleri olarak tanımlayabileceğim büzüşme izleri var. Daireseller, dövmeli bir sarılma gibi kalçalarımda dans ediyorlar.

"Vay canına," diye not ediyorum, onlara doğru uzanarak. Parmaklarım bir tuvalin üzerindeki kalem gibi girdaplar çizerek onları izliyor. Gerçekler ama dokunmaya devam ettiğimde incinmiş gibi görünmüyorlar.

Göğsüm açıklanamaz bir nedenden dolayı daha hafif hissediyor ama bunu sorgulamıyorum. Bunun yerine, sadece vücuduma bakıyor ve onu değerlendiriyorum. Bacaklarımın arasında, kalçalarımda ve gövdemde morluklar var. Hastanede dövülmüş ve morarmış bir hastaya benziyorum ve karanlık beni altına alırken neler yaşadığımı merak ediyorum.

Bölgede dolaşırken, bir şekilde bir su altı odasında olduğumu fark ediyorum. Bir yatak var. Pelüş ve rahat görünüyor ve ıslak değil. Onun yanında bir komodin var ve zihnim her şeyin nasıl olup da yosun ve deniz yosunuyla kaplı olmadığını merak etmekten kendini alamıyor. Sanki suyun üstündeymiş gibi ama yine de etrafımdaki suyu hissedebiliyorum.

Her bir alanı gezerken, hiçbir şey mantıklı gelmiyor, kendimi bu odaya giderek daha fazla bağlı hissediyorum.

Sanki daha önce buraya gelmişim gibi bir rahatlık var burada.

İçime çekiyorum ve suyun içime nasıl girdiğini merak ediyorum, ama bir şey yutuyormuşum gibi gelmiyor... ve bir şekilde hala hayattayım. Birden, zihnim her şeyi sorgularken beni bunaltmaya başlıyor.

Sakin ol, küçük triton. Sorun yok.

O ses.

Beni rahatlatan şey yumuşadı ve bana güven verdi. İşte burada.

"Kimsin sen?" Sesim titreyerek soruyorum. Vücudumun farkındalıkla karıncalanması uzun sürmüyor. Vücudum ısınırken tüylerim diken diken oluyor. Aletim sertleşmeye başlıyor ve aklımdan şok geçiyor. Çünkü dünyada geçirdiğim yirmi bir yıl boyunca hiç ereksiyon olmamıştım.

Hiç cazibe hissetmedim ya da mastürbasyon yapmadım. Seks söz konusu değil ve birinin bana

dokunması düşüncesi beni huzursuz ediyor.

Yine de sikim zonkluyor ve uzanıp ona dokunmak istiyorum. Karın kaslarımdan aşağıya doğru uzanan damarların izini sürmek, içimden sperm ipleri çıkana kadar okşamak istiyorum.

Tanrım, taşaklarım ağrıyor.

Hiç mantıklı gelmiyor ama yine de can atıyorum.

Birini yakınımnda hissettiğimi anlamam on beş saniye kadar sürdü ama aletimin sertleşmesi dikkatimi dağıttı. Döndüğümde, vücudum beklentiyle kızarıyor. Becerilmek ya da bir şeyi becermek istiyorum. Bir el olsun ya da olmasın, taşaklarımda oluşan baskıyı hafifletmem gerekiyor.

"Küçük *triton*," diye mırıldanıyor. *O*. Bir erkek. Cinselliğimin farkında değilim, hiç olmadım. Ama gözlerim bu kadar yakınımnda duran canavarın üzerinde gezinirken, bedenim beklentiyle yanıyor.

"Neden böyle hissediyorum?"

Dudakları çok şey biliyormuş ama bana söylemiyormuş gibi zalimce kıvrılıyor. "Çünkü sen benimsin. Benim eşimsin."

Göğsüm daha hızlı atıyor, sanki kelimelere tepki veriyormuş gibi hareket ediyor. *Yaklaş. Dokun ona. Bizimkine*. Susturmak istiyorum ama entrika beni çekiyor.

O insan değil, hiç değil. O... *el pulpo*? Deniz yaratıklarıyla ilgili hikayeler duymuştum ama hiçbir ahtapot adam olarak tanımlanmamıştı.

Yürüyüşüm bozulmuyor ama incelememi de durdurmuyorum. Erkek gibi bir yüzü var. Keskin çenesi, güçlü elmacık kemikleri ve dağınık saçları girdaplar halinde etrafında uçuşuyor.

Etrafında dokunaçları olan kırmızımsı mor bir tonu var. Bacakları insan değil. Deniz adamı gibi, Ariel olsaydım benimkinin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi tam bir kuyruk. Ağırlığını gayet iyi taşıyor gibi görünüyorlar ve tehditkâr bir şekilde süzülmesini sağlıyorlar. O da benim gibi çıplak, penisi üzerinde emiciler olmayan bir dokunaç şeklinde. Uzun, kalın ve damarlı olduğuna yemin edebilirim, benim için zonkluyor.

"*Quién eres tú?*" Yaklaştıkça bedenimin nasıl mırıldandığını düşünerek törpülüyorum. Gözleri kısılırken uzuvları hareket ediyor. Cezalandırıyor gibi görünüyor ama bir şekilde bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

"Senin," diye yanıtlıyor. Tek kelime. İngilizce, İspanyolca değil. Yine de beni anlıyor.

Artık sadece bir adım uzaktayım ve kollarından biri uzanıp sikimi boğmadan önce nefes almak için bir saniyem bile yok. İçimden bir inilti kaçarken gözlerim geri yuvarlanıyor. Bu çok iyi. Ereksiyonumdaki hassas deriyi emiyor, beni hiç okşamıyor. Yine de bir şekilde, sanki yirmi dil her bir santimimi izliyormuş gibi hissettiriyor.

"Çok iyi bir *triton*," diye cesaretlendiriyor vücudu beni sararken. Uzuvlarının her biri etrafımı sarıyor ve beni kollarıyla kaldırdığında -ki aniden insan oldular- sikiyle girişimi izliyor. "Bunun için

çok uzun süre bekledim."

Sesi tahrik edici, çaresizlikten titrememe neden oluyor. "Sen ne-" Ben başlıyorum ve o yavaşça içime giriyor.

Her nasılsa sert ya da acı verici değil, kaygan ve ıslak ve yolculuğu yavaş ve nazik. "Beni çok iyi alıyorsun," diye homurdanarak övüyor, tek dokunacı sonunda uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ediyor. I

hareketleri arttıkça inliyor, yumuşak sonra sert. Hızlı, sonra yavaş. Tekrar ve tekrar.

Öne doğru eğiliyor, yüzü benimkine yaklaşıyor. "*Eres precioso, tritón. Eres mío,*" diye homurdanıyor, ana dilime geçerek. İçimi doldururken inliyorum. Neden korkmadığım halde bu kadar büyülenmiş hissettiğimden emin değilim. Kocaman, iri yarı ve bedenimi kendi zevki için kullanıyor.

"Neden böyle hissediyor-" Sorgulamaya başlıyorum ve ensemdeki saçları çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Ağzı eğilip damarlarıma yapışıyor.

Uluyorum, coşku beni her türlü duyguya boğarak tüketiyor. Duygular hararet yaratıyor ve horozum serbest bırakılmadan önce nabız atıyor.

"*Mierda!*" İlk orgazmım kaçarken bağıriyorum. Kendini tamamen içime yerleştirdiğinde elim ayağım tutmuyor. Ağzı boğazımdayken, karıncalanmayı durduramıyorum ve sonra beni pişmanlık duymadan beceriyor.

Aleti içime doluyor ve bir dokunacı hâlâ beni menginele tutarken itip çekmeye devam ediyor.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, kendimi jöle gibi hissediyorum. Kıçım ona kenetleniyor, sürekli bir coşkuyla titreşiyor. "Yapabilirsin," diye cesaretlendiriyor, kanla kaplı dudaklarını göstermek için geri çekiliyor. Sonra öne doğru eğildi,

Ağzımı alıp dişlerime bastırıyor.

Ona karşı koymak istemeyerek açıyorum ve o da kendi diliyle dilimi okşuyor. Tadı kızılıklık ve şeker gibi. Bu kadar çekici bulacağımı hiç düşünmediğim iki şey.

Hareketleriyle bana emrediyor ve beni pişmanlık duymadan sikerken bir simit gibi katlanıyorum.

Dokunaçlarını göğsümde gezdirip meme uçlarımla alay ederken "Daha fazla," diye inliyorum.

İtişini durdurmuyor ve bunların hiçbirisi mantıklı gelmese bile durmasını istemiyorum.

"Benim için gel, dostum. Bir kez daha parçalandığını görmeme izin ver."

Boynumu emiyor, dişlerini aşağıya doğru sürüklüyor. Titriyorum, vücudum o beni kavrarken gevşiyor.

Eli şaftımı kavlıyor ve okşuyor. Sıcak teninin verdiği his beni iğrenç bir şekilde inletiyor, her harekette dağılıyorum.

"Bu doğru, *tritón*, çok güzel dağılıyorsun."

Başımı sallıyorum ve daha sert itmesi için sikişin üzerine geri itiyorum. Bu andan önce bakire olduğum için bu gerçeği asla düşünemezdim.

Beni kayalık zemine indiriyor, bacaklarımı açıyor ve kendini etrafıma sarıyor. Bu ona kaldıraç sağlıyor, bir şekilde daha derine inmesine izin veriyor. Hareketleri sertleşiyor ve titriyor ama bu

elinin beni tam da ihtiyacım olan şekilde ovmasına engel olmuyor.

"Geleceğim, *triton*, sonra seni yumurtalarla dolduracağım. Çocuklarımı doğuracaksın."

Kalbim durdu, yemin ederim. *Yumurta mı?* Doldur beni... Korku yerleşmeye başladığında vücudum titriyor. "Ne?" "Sen benim eşimsin. Tohumumu alacaksın."

Bu sadece bir rüya. Devam et. İçimdeki ses bana bunu söylüyor ve ben de devam etmesine izin veriyorum. Vücudum aşağı yukarı ovuluyor, her santimim okşanıyor.

Daha fazlasını isteyerek onu sıkıştırdım.

"Çok sabırsızsın," diye azarlıyor ve diğer elini sikimin üzerine kaydırıyor. Bir dokunaç ucumu emerken o da tabanını okşuyor.

Ona ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyemeden, serbest bırakıldığımı inliyorum ve o da kendi kükrüyor. İçime giren önemli bir şeyin hissi yumuşamakta olan sikimi zonklatıyor. Yuvarlak ve büyük, içime doğru bastırıyor.

Sonra arkamda kilitli olduğu için sikinin büyüdüğüne ve prostatıma baskı yaptığına yemin edebilirim. "Neler oluyor?" Yorgun bir şekilde törpülüyorum, vücudum zevkle titriyor. O arkamda gürlerken beni tutuyor. Gözlerim kapanıyor, hızla açılıp kapanıyor.

Arkamda canavar daha insani bir forma dönüşüyor. Dokunaçları hala orada, sırtından geliyor, gövdesi kuyruğuna kadar insan bacaklarına dönüşüyor.

"İçinde düğümleniyorum," diyor sanki basit ve vahşi değilmiş gibi. "Yumurtalarım içine salınıyor ve sonra büyüyecekler."

"Hamile kalamam," diye cevap veriyorum, bunun nasıl mümkün olduğunu bilmeden. Benim bir rahmim yok. "Yapabilirsin," diye onaylıyor. "Yapabilirsin."

Sorgulamak yerine uykunun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Belki uyanır ve bir kez daha karada olurum.

Üçüncü Bölüm

RAITH

Tüm hayatım boyunca bunun için bekledim... eşim için. Dünyayı onu aramakla geçirdiğim o kadar uzun zaman oldu ki. Şimdi burada, kafası karışık görünüyor, ama sorun değil.

Aylarca onu takip ettim.

Kayanın üzerine oturup suyu izliyor, ben yakınlarda yüzerken keşfe çıkıyordu. Aşağıda yeni nesneler ararken, onu yırtıcılardan korudum ve yenilmemesini sağladım.

Hepsi benim *tritonumu*, onun güzel kestane saçlarını ve ıslandığında nasıl kıvrıldığını istiyor. Zinde ve güçlüdür, akrabalarımı kolayca taşır.

Tadı da çok tatlı.

Rahat etmesi için yerlerini değiştirdiğim kollarımda uyurken ona bakıyorum. Eşlerimizi bulduğumuzda, su altındakine dönüşmeden önce insan formunda ölmeleri gerekiyor.

Benim türüm, *cthilios*, her cinsiyette doğabilir. Sosyal ve insani normlar bizim için mevcut değil ve anlaşılır bir şekilde Ángel'in zihni zorlandı.

Bir an bile anlamayacak ama çocuklarımı doğuracak.

İkimiz de daha sonra uyanıyoruz, önce o. Beni tanımadan önce gözlerini birkaç kez kırptırıyor. Korku geri yansımıyor, sadece kafa karışıklığı.

"Bu... *gerçek* mi?"

"Evet," diye onaylıyorum, onu daha da yaklaştırarak. "Sen benimsin."

Ne dediğimi anlamak istercesine başını sallıyor. Sonra yavaşça benden ayrılıyor ve ayağa kalkıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tanrıça bana seni verdi, böylece bir aile kurabilir ve çocuk sahibi olabiliriz. Krallığımızı yöneteceğiz ve mutlu olacağız."

"Ama annem-" diye başlıyor, kahverengi gözlerinde hüznün. Duyguları onu ele geçirirken çenesi titriyor.

"Ziyaret edebilirsin," diye güvence veriyorum, ayağa kalkıp ellerimi omuzlarına koyuyorum. Çok depresif görünüyor ve bu görüntü kalbimi sızlatıyor. "Gitmek istiyor musun?"

Başını sallıyor ve sonra hayır anlamında başını sallıyor. "Seviyorum ama suyu da seviyorum. Uzun süre gittiğimi bilseler hasta olurlar."

"Onlara göre dakikalar oldu," diye güvence veriyorum. "Bu âlemde bir zaman kilidi içindeyiz. Aynı yaşta değiliz ve sen de benim bir parçamsın."

"Bunun altında nasıl nefes alabilirim?"

"Oksijen aynı şey değil," diye açıklıyorum çenesini kavrayarak. Dudakları büyük, yumuşak ve tadı gerçek dışı. "İnsanlığın yok oldu. Seninle birlikte öldü."

Vücudu titrer ve gözleri kapanır. "Öldü mü?"

"Artık insan değilsin." Geleneklerimi açıklamak, ona bizimle birlikte hayatın nasıl olması gerektiğini göstermek zor ama korkusu çok açık.

"Onları görebilir miyim? Sonsuza dek burada yaşamadan önce."

"Evet, istediğin kadar sık ziyaret edebilirsin, *triton*." Öne doğru eğilip alnından öperek ona ne kadar değer verdiğimi hissetmesini umuyorum. Mantıklı gelmiyor, benimle daha yeni tanıştı ama onu sonsuz seviyorum. Üzüntüsünü silmek için her şeyi yaparım.

Benden uzaklaşıyor, gözleri duygudan kıpkırmızı. "Beni alır mısın?"

Soru karşısında göğsüm hafifledi, elbette ona yardım edeceğim. Onu asla kendi başına bırakmam. Elini tutarak onu yaşam alanımızdan dışarı çıkardım.

Avluya girdiğimizde yüzmeye başlıyoruz. Yüzgeçlerime geri dönerek onun yukarı çıkmasına yardım ediyorum. Bana bir kez bile bakmıyor ama etrafımızdaki her şeye duyduğu hayranlık onu duraksatıyor.

Binalar, bir şehir ve çok fazla doğa ile canlı bir mavi. Hayvanlarımız var, Dünya'nın dışında koca bir ekosistem.

Çıplak ve buna alışık olmadığından eminim, bu yüzden alt yarısını ikimizin de gözleri önünde

yüzgeçlere dönüştürme yeteneklerimle değiştiriyorum.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye soruyor, avuç ileri henüz deri olan pulların üzerinde geziniyor. Dönerek onun dönüşüne yardım ediyorum. "Bu harikulade!" Yüzündeki çocuksu neşeyi içime çekip sonsuza dek saklamak istiyorum.

Dördüncü Bölüm

ÁNGEL

Tamam, belki de o kadar korkutucu değildir. Lanet olası bir kuyruğum var! Kalbim heyecanla çarpıyor ama bedenim çok farklı hissediyor. Yeni özelliklerimin yanı sıra, içime koyduğu şeyi de bir şekilde hissedebiliyorum. Onun bebeklerine hamileyim. Küçük canavarlara.

Annemi ve büyükannemi görmeme izin vermesi bana değer verdiğini gösteriyor. Beni kaçırdı ve görünüşe göre ben de öldüm.

Tüketilecek çok fazla bilgi var ve sonunda hepsini özümsemişim zaman için hazırlıklı değilim. Beni yok edecek mi?

Sonunda kayamın yüzeyine ulaştık. Hala gece, gelgit var ve ben üzerine tırmanıyorum. Bedenim hemen yer değiştirmeye başlıyor ve gözlerim bunun nasıl mümkün olabileceğine takılıyor.

Bu bir kabus olmalı.

Neden beni korkutmak için istediğim her şeyi veriyorsun?

Çantama uzanıp yedek şortumu ve atletimi alıyorum. Üstüme yerleştirirken, arkamdan tırmanan canavarımı fark ediyorum. Artık tamamen insan görünümünde, dokunaçları gitmiş. Canavar olarak kalan tek şey siki ve onu ağzıma alma düşüncesiyle ağzımın sulanmasına engel olamıyorum.

Gözlerini bana dikti. "Sonra," diye homurdanıyor. Eğilip alnımdan öpüyor. "Her santimini yalayacağım." Bu bir söz ve tartışmak istemiyorum.

Üzerinde benimkine benzer kıyafetler beliriyor. Hayranlığım belli oluyor olmalı ki çenemi kapatıyor. "Buna alışma. İnsan kıyafetleri benim favorim değil." Sesi o kadar derin ki, nedense yerden daha yüksek ve aletim bu sesle kalınlaşıyor. Vücudumun ne yaptığı konusunda kafam çok karışık. Daha önce hiç kimseye bu şekilde tepki vermemiştim ama bir şekilde denizden gelen bir canavar beni tahrik ediyor.

"Neden sürekli..." Duraklıyorum, sıcaklık yüzüme vuruyor. Beni bunaltıyor, saklanmak istememe neden oluyor. Dudakları dönüyor, sırtıyor. Sonra çenemi kavrayarak ağızlarımızı birbirine yaklaştırıyor.

"Biz arkadaşız, sevişiriz," diye geveliyor geri çekilirken. Bunu sanki çok mantıklıymış ve doğal değilmiş gibi söylüyor.

"Hiç... seks yapmadım," diye beceriksizce cevap veriyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Hiçbir şekilde iffetli biri değilim ama onun kullandığı kelimeleri kullanmak biraz zaman alacak.

Avuç içiyle kıcıma vurarak beni göğüs göğüse olduğumuz yere yaklaştırıyor. "Düzenli olarak sevişeceğiz," diye onaylıyor başını sallayarak. Başımı sallıyorum, çok fazla şey hissediyorum.

"Ailem senin bir erkek olduğunu bilmiyor," diye ekliyorum, bu kısmın açık olduğundan emin olmak istiyorum. Ailem onlara çocuk verdiğim sürece kiminle ya da neyle çıktığımı hiç umursamadı.

Sanırım her zaman umdukları şeyi elde edecekler.

Bizi eve doğru götürüyorum. Neyse ki böyle giyindiğim için, kaçınılmaz olarak bana bu adamın kim olduğunu sorduklarında randevuda olduğumu söyleyebiliyorum.

Evet, çocuklar. O bir erkek değil, bir canavar ve ben hamileyim.

Bunu nasıl söyleyebilirim ki? Göğsüm endişeyle geriliyor. Birdenbire beni artık sevmeyeceklerinden korktum. Beni hâlâ sevecekler mi?

"Seni her zaman sevecekler," diye gürlüyor canavarım yanımdan. Eli benimkini kavırıyor, o tarafa doğru ilerlerken parmaklarımızı birleştiriyoruz.

"Nereden biliyorsun?"

"Seni uzun zamandır izliyorum," diye itiraf ediyor omuz silkerek. İnsan gelenekleri onun için tipik değil. İmkânı yok. Eğer bir insan bunu söyleseydi, kaçır, polisi arar ve saklanırdım. Su altındaki yaratığının beni takip ettiğini bilmek bir şekilde beni rahatlatıyor. Neden her zaman güvende hissettiğimi, hayatımı mutlu bir şekilde yaşadığımı fazlasıyla anlamlandırıyor.

Evime vardığımızda ışıklar hâlâ açıktı. Benim için endişelenmiyorlarmış gibi davranabilirler ama

endişelendiklerini biliyorum. Her zaman benim için stres yapıyorlar.

Ölmediğimden emin olmak için uyumamış olmalılar.

"Ángel, sen misin?" Elim kapı kolunu çevirirken Abuela bağılıyor. Daha içeri bile girmemiştim ama o beni çoktan fark etmişti. Yetmiş yaşında olabilir ama duyma yetisi etkileyici.

"Evet, Abuela," diye karşılık veriyorum, içeri giriyorum. Canavarım da beni takip ediyor, destek için hâlâ elimi tutuyor. Onları aramama gerek kalmıyor çünkü ben içeri girerken ikisi de ön odaya giriyor. Mamá'nın elleri kalçalarında, Abuela ise gülümsüyor.

"*Quién es este, hijo?*"

Kendimi utandırmadan ve burada durmamın bir nedenini bulamadan önce. Daha adını bile koyamadığım bir şey, o konuşuyor.

"Ben Raith," diye kendini tanıtıyor ve onlara elini uzatıyor. Anne hemen başını sallıyor. "Biz bu evde kucaklaşırız," diyerek onu tatlı kucaklamalarından birine çekiyor. Kimse sevgi sunmuyor Annem gibi.

"Ben Ruby," diye açıklıyor, sonra da Abuela'yı işaret ediyor. "Bu benim annem, Xylina."

Raith, "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve ben hâlâ onun havalı ismine takılıp kalmış durumdayım. Çok uygun ve hemen takıntı haline getirdim.

"Kim bu adam?" Abuela hemen soruyor ve onu yargılarken güçlü kaşlarının aşağıya doğru k a l k m a s ı , onu analiz ettiğini anlamamı sağlıyor.

"O-"

"Ortağı," diye sözümü kesti Raith. "O benim diğer yarım."

O kadar soğukkanlı bir şekilde söylemesi beni eritti. Arkadaş ya da başka bir şey diyebilirdi, ama o her şeyi ortaya döktü.

"Evet, o," diye mırıldanıyorum, yüzüm yine ısınıyor. Çok tatlı biri ve gergin olduğumu biliyormuş gibi kolunun beni korumacı bir şekilde sarması biraz daha hızlı düşmeme neden oluyor.

Daha yeni tanıştığım birini severken nasıl hamile kalabilirim? Bu nasıl gerçek hayat?

"Bu doğru mu Ángel?"

Başımı sallıyorum ve ona bakıyorum. "O benim hayatımın aşkı," diye itiraf ediyorum ve kelimeler dökülürken titriyorum. Tabii ki söylemek istediğim bu değildi.

Raith'e döndüğünde yüzü sanki o da eriyormuş gibi aydınlanıyor. "Biz aşığız."

Abuela gözlerini kısıyor ve çenesine vuruyor. "Neden ondan bahsetmedin?"

"Eşcinsel olmamın benden nefret etmene neden olup olmayacağını bilmiyordum," diyorum, tam olarak doğru değil. Elbette, bu endişe yaklaşık yirmi dakika önce ortaya çıktı, ama bir kez bile aklımdan geçmedi.

Bunu kabullenmiş görünüyordu ve yanıma gelerek beni kollarına çekti. "Ah, Nieto, senden asla

nefret edemem. Birini bulduğun için mutluyum."

"Ben de," diye ağlayarak itiraf ediyorum, duygularımın beni neden bunalttığını bilmeden.

"Peki, kalıyor musun?" diye bana değil de Raith'e soruyor gibi görünüyor. Eğilip yanağımı öpüyor ve yüzümü biraz daha ısıtıyor. Sevginin bu kadar aleni olması hem rahatlatıcı hem de garip ama bir şey söylemiyorum.

"Eğer izin verirsiniz," diye teklif ediyor, her zamanki centilmenliğiyle. Beni kocaman sikiyle doldurup hamile bıraktığında bir centilmen değildi.

Bu düşünce beni ürpertiyor ve annem de onun cevabını kabullenmiş görünüyor. "Benim çatım altında seks yok, *¿entiendes?*" Raith daha bir şey söyleyemeden, "Evet anne," diye yanıtlıyorum.

Vücudum titriyor ve sanki ölmek üzereymişim gibi hissediyorum.

ilk elden utançtan ölmek. Bu, aileme söylemeyi hiç umduğum bir şey değildi.

"O zaman devam edin ve yukarı çıkın. Uyumaya hazırlanıyoruz," diye yanıtlıyor anne bizi kovarak.

Raith merdivenlerden çıkarken kışımı tutuyor ve tüm mekanın beni yemesini diliyorum.

Beşinci Bölüm

RAITH

Utandığında çok sevimli oluyor ve ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilememesi de çok sevimli. Sonunda odasına vardık ve tam da beklediğim gibi.

Temiz, mavi ve sade. Ángel olacağını bildiğim her şey ve artık benim.

Bana odasını gezdiriyor, kitaplarını, gitarını ve duvarlarındaki sanat eserlerini gösteriyor. Ángel her zaman çizer ve boyar. Onu sahilde ya da huzur bulduğu her yerde resim yaparken gördüm.

Bu çok güzel.

"Seks yok," diye tekrarlıyor gömleğini çıkarırken. Vücudum beklentiyle uğulduyor. Sevişme olmayacağını düşünüyor olabilir ama bu gece onun bedenine gireceğim. Her santimini yalayıp yutacağım.

"Benim için sessiz olacaksın, değil mi *Triton*?"

Dudaklarını yalarken gözleri parlıyor. Onun üzerinde köleliğimi bile kullanmıyorum. O kadar büyülenmiş durumda. Cinsel olarak uyanmak çıldırtıcı bir deneyim olabilir ve o yavaş yavaş zevke olan aşkını öğreniyor. Yakında sikimi isteyecek.

Şortunu çıkarınca sertleşmiş boyu serbest kalıyor ve ben zaten böyle olacağını biliyordum. Benim dokunuşum için yanıp tutuşuyor ve ben de ona bunu vereceğim.

Belki şimdi ailesini gördüğü için evimize gelir ve sonsuza dek benimle olur. Belki

ağzım onu daha da ikna eder.

Dizlerimin üzerine çökerek halıya vuruyorum ve gümbürtü olmadığından emin oluyorum. Gözleri ağzıma odaklanıyor ve ona aletini emme konusunda ne kadar olumlu olduğumu göstermek için dudaklarımı yalıyorum.

Dilim ağzımdan çıkarken yüz ifadesi kararıyor.

Başını yalayarak, onun ve sunduğu afrodizyak türü yaban mersini ve krema aromasının tadına bakıyorum. "Dios mío," diye inliyor ve ben onun ucunu ısıyorum.

"Artık senin tek tanrın benim," diye törpülüyorum, tüm uzunluğunu ağzıma alıyorum. Neredeyse düşüyordu ve sadece kolum tarafından durduruldu.

Onu yatağa doğru yönlendirerek vücudunu yatağa doğru itiyorum. Aralarına girdiğimde dizleri katlanıyor, hararetle sikine inip çıkıyorum.

Ben özgürce sallanırken ellerim saçlarımı kavriyor. Sikim serbest bırakma ihtiyacıyla devasa hissediyor. Onun sıkı vücudunun içinde olmak ve onu becermek istiyorum.

Taşaklarını kavrayarak masaj yapıyorum ve hareketlerime devam ediyorum, her fırça darbesinde onu yalıyorum. Baş geriye düşerek boğazını ortaya çıkarıyor ve ona verdiğim çiftleşme işaretini hemen fark ediyorum.

Eğer bilseydi ya da hatırlasaydı, muhtemelen annesine ve büyükannesine göstermekten daha çok utanırdı. Yüzümü okşarken parmakları geriliyor, serbest kalmak için can atıyor, ama o bitiremeden ben patlıyorum.

Yanıt olarak hüzünlü bir inilti çıkarıyor, kızarmış yüzü o kadar öpülesi ki ağzını kendi ağzıma alıyorum.

Onu tekrar yatağa bastırırken inlemeleri kulaklarımda çınlıyor. Yere yığıldı ve ben onun üzerinde duruyorum. Daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için kıyafetlerimi yok ediyorum ve aynı anda bacaklarını kaldırıyorum.

"Daha önce parçalanışını izleyemedim. Her ifadeni görmek istiyorum," diyorum göğsünü yalayarak. Kıpırdanıyor ve çaresizlikten mi yoksa beklentiden mi emin değilim ama meme uçlarına ekstra özen gösterdiğimden emin oluyorum. Bunu söylemedi ama ben kıvrımlı etini yalarken gözlerinin geriye kayması, bundan büyük keyif aldığını anlamamı sağlıyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyor, tıpkı daha önce olduğu gibi. Benim küçük tritonum henüz kelimeleri nasıl kullanacağını bilmiyor. "Daha ne?" Aletini okşayarak ısrar ediyorum. Titriyor ve ben de boğazını sıkıyorum. "Kelimelerini kullan."

"Becer beni," diye haykırdı ve aramızdaki kayganlığı hissettiğimden emin olmak için uzandım. Henüz ne olduğunu anlamıyor ama benim küçük *tritonum* kendi kayganlaştırıcısını yaratabiliyor,

sikim için hazır. Tadının cennete benzediğini keşfettiğinde parçalanacak ve ben de her damlasını yalamak istiyorum.

İki kez teklif etmesine gerek yok. Onu aletimle yavaşça geriyorum, dolmasını ve tatmin olmasını sağlıyorum. Oturduktan sonra itiyorum. Yatak biraz gıcırdıyor ama durmuyorum. Hızıma devam ederken taşaklarım zonkluyor.

"Evet, böyle," diye inliyor, kollarımı kavlıyor. Parmakları içime giriyor ve beni daha derine çekmek için eğiliyor.

Aletimi uzatıyorum, kıpırdayacak yer kalmayana kadar onu dolduruyorum ve o da en tatmin olmuş teşekkürlerini sıralıyor.

"Beni çok iyi alıyorsun," diye övüyorum, boğazındaki boncuk boncuk terleri yalayarak. Başını geriye eğiyor ve ben de yalıyorum.

Dokunaçlarımdan birine doğru kayarak sikinin başıyla oynuyorum. İnliyor.

"Lütfen gelmeme izin ver," diye yalvarıyor, gözleri gözlerime çarpıyor. Orada gözyaşları oluşmaya başlıyor ve ben onun uzunluğunu kavrayıp yukarı ve aşağı kaydırıyorum. İnliyor ve ağzını kapatmak için tekrar kayıyorum.

Dölünün ipleri göğsüme çarparken gözleri dalgalanıyor. Beni ısırtıyor, ben tekrar tekrar iterken dişlerini içime daldırıyor. Kıpırdanıyor ve bana binmek isteyip istemediğini merak ediyorum.

Üstüme çıkmak için bizi çeviriyor, göğsümü kaldıraç olarak kullanıyor ve bana dağınık bir şekilde biniyor. Karın kasları, kalçalarıyla birlikte esniyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Dokunaçlarım hâlâ onun uzunluğunu tutuyor, yukarı ve aşağı çalışıyor ve hâlâ bir kaya kadar sert. "Sikimi alışına bak," diye cesaretlendiriyorum. "Ne kadar iyi bir çocuksun."

Gözleri zevkle parlıyor. "Çok büyüksün," diye mırıldanıyor, yükselip alçalıyor. "Çok doluyum."

Kalçalarımı ona daha fazla pompalıyorum, o sızlanıyor ve o kaldıraç için karın kaslarımı kullanmaya çalışırken ben devam ediyorum. Onu aşağı yukarı okşayarak başka bir dokunaç için kendimi değiştiriyorum. Onunla boğazına sarılıyorum ve gözlerinin geri dönmesini izliyorum.

Ve etrafımda kenetlenirken, titrerken, yüksek sesle haykırıyor ve ben onun içinde serbest bırakıyorum. "İşte bu doğru," diye homurdanıyorum tohumlarım içimden sızarken. Onu o kadar dolduruyor ki, sikim ve taşaklarım deliğinden aşağı sızıyor. İçeri girip onu becerdiğimi görmeleri umurumda değil. O benim eşim, çocuklarımdan babası.

Onları karnında taşıyor ve yakında bize mutluluk getirecek. İçine boşalmaya devam ederken "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye haykırıyor, siki kendi salgısını bana püskürtüyor. Daha yeni tanışmış olsak da, birbirimizi tanımak için sonsuza kadar vaktimiz var.

SON

Yazar Hakkında

MAEVE BLACK her zaman okumak istedikleri FANTASİ, paranormal ve canavar romantizmini yazıyor. Kuir, şişman ve Latin biri olarak Maeve, tüm çalışmalarında çeşitlilik ve kapsayıcılık sağlamaya çalışıyor ve başkalarının dünyanın sadece sosyal bir yapı olmadığını görmelerine yardımcı oluyor. Boş zamanlarında okumayı, fantastik video oyunları oynamayı ve çizim yapmayı seviyor. Maeve, yazmayı seçtikleri canavarlara getirdikleri baharat ve benzersiz yorumlarla tanınmak istiyor.

Maeve tarafından yazılan diğer kitaplar

Incubus Promises (Aegan ve Drew)

Incubus Destinies (Alios ve Viantra)

Dear Monster Claus

Aptal Aşk Tanrısı

Yaz Kızım (Çok Yakında)

Çivilenmek İçin Kuyruklu

NESSIE SREIL

Sonsuza Dek Mutlu Bir Canavar Kısa

Blurb

BİR DAKİKA CANAVAR HAKLARINI SAVUNUYORUM, sonra da ağza alınmayacak şeylerle suçlanıyorum.

Masum olduğuma inanan tek kişi Görünmez Adam, nam-ı diğer Inves Eble. Ona güvenmemi istiyor ama o tüm insanlardan nefret ederken ben nasıl güvenilebilirim?

Ama benden nefret ettiğini sanmıyorum. Vücuduma dokunma şekli, hep birlikte farklı bir şey hissettiğini gösteriyor ve içimde tutuşturduğu ateşe karşılık vermezsem lanet olsun.

Inves ona aşık olmadan önce adımı temize çıkarmama yardım edecek mi, yoksa kapımı çaldığı andan itibaren kalbim mahkum mu oldu?

Birinci Bölüm

ANDRA

TIK, TIK.

"Kapıyı açın. Burbay Polisi."

Kapıma vurulmaya devam ediyor ve ben inleyerek arkamı dönüyorum. Saat sabahın altısına çeyrek var ve ben yatalı daha bir saatten biraz fazla oldu - yani bu saçmalık için kesinlikle çok erken.

"Git başımdan. Ben yapmadım!"

Beni izleyen kalabalığı düşününce bu bir yalan, bu yüzden esneyerek başka bir taktik deniyorum.

"Ben olduğumu kanıtlayamazsınız!"

Aptalca kaçışımı kaydederken bana tezahürat yapan insanların anıları gözümün önüne geliyor.

Kahretsin, benim yaptığımı kesinlikle kanıtlayabilirler.

Aferin Andra.

"Bayan Fenic, eğer bizi içeri almazsanız, biz de geliyoruz."

Bu beni isteksizce harekete geçiriyor ve hızlıca düzgün bir şeyler giyerken homurdanıyorum.

Bu pisliklerin arama emrine ihtiyacı yok mu?

Ama bu test etmek istediğim bir şey değil, bu yüzden bir dakika sonra, sevimli Burbay Beachside

Bed and Breakfast'ta kiraladığım odanın kapısını yavaşça açıyorum - kelimenin tam anlamıyla The B

n B n B. Kiralamak diyorum,

Ama aslında kalmak için para ödemekten ziyade ev sahibi için bazı işler yapıyorum.

Diğer tarafta ikisi üniformalı, biri takım elbiseli üç adam duruyor. Bir Cumartesi günü için bu kadar güzel giyinmek için çok erken ama belki de yarınki kilise ayinine ya da başka bir şeye hızlı bir başlangıç yapmak istiyordur.

"Daha sonra gelip beni şarj edebilir misiniz?"

"Hanımefendi, bu çok ciddi bir durum. Ben Memur Brockner ve bu da Memur Vanzoli. Size dün geceyle ilgili bazı sorular sormak istiyorum."

"Neden bağıırıyorsun?" Mırıldanıyorum.

Yaşlı adam kaşlarını kaldırır. "Değildim. Akşamdan kalma mısınız

hanımefendi?" "Pft, hayır."

Evet.

Dün gece tüketmiş olabileceğim sayısız plaj içkisine teşekkür etmiyorum.

"Riiiiight. Pekala, temel bilgilerle başlayalım. Bu sabah iki buçukta neredeydin?" "İki otuz beş mi? Vay be. Emin değilim. Şimdi, iki otuz üç, hatırlıyorum."

Kimse gülmüyor. Ugh. Bu pislikler itiraf edene kadar beni rahat bırakmayacaklar. İyi o zaman. O zaman bana bir ceza kesebilirler ve ben de sonunda uykuma geri dönebilirim.

"Pekala, başardım, mutlu musun?!"

Takım elbiseli adam sanki beklediği şey buymuş gibi başını sallıyor. Bir rozet çıkarıp bulanık görüşümün önünde sallıyor. "Hanımefendi, ben FBI'dan Ajan Streeves-"

"FBI mı? Bu küçük bir suç için biraz fazla değil mi?"

Adamın ağzı kaşlarını çattı. "Yaptığın şeye küçüklük mü diyorsun?"

Omuz silkiyorum, kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Ne diyebilirim ki? Tanrı beni güzel yarattığında 'r' harfini unutmuş." Yine kimse gülümsemedi bile. "Şaka yaptım. Bilirsin, hardy-har-har?"

"FBI'ın bildiğimiz kadarıyla bir espri anlayışı yok hanımefendi."

"Bu *Siyah Giyen Adamlar'dan* bir alıntı!" Temsilci öylece bakıyor ve omuzlarım çöküyor.

"Tamam, dinle, vandalizm için ödeme yapacağım. Özür dilerim. Pek sayılmaz ama yemin ederim sadece şakaydı. Zevksiz olduğunu anlıyorum-"

"Buraya vandalizm için gelmedik Bayan Fenic," diye konuşuyor az

önceki polis. "O zaman neden..."

"Senatör Leopold'u öldürmekten tutuklusunuz."

Sözleri bir kova buz gibi ve damarlarıma adrenalin zerk ediyor. Konuşmamızın son birkaç dakikasını gözden geçirirken bir anda tamamen uyanık ve tetikteyim. Her şey

Ne söylediğimi fark ettiğimde yüzümden renk akıyor. O sırada sadece vandalizmi itiraf ediyordum, cinayeti *değil*, ama bu beyler bunu bilmiyorlar.

Ve ben onların baş şüphelisiyken cinayetle suçlanmaya başladım.

İkinci Bölüm

ANDRA

"TAMAM, BENİ DINLEYİN. Senatör Leopold'u sevmediğimi ilk kabul eden ben olacağım ama onu ben öldürmedim." "Ama onun mülküne girip zarar verdiğinizi kabul ediyorsunuz?"

"Sahildeki evinin yakınındaki bir partideydim ve kimin olduğunu anladığımda yanına gittim ve bahçe dekorasyonunun önüne komik bir mesaj yazdım. Orada birinin olduğundan bile haberim yoktu! Yaptığım şey korkunçtu -her ne kadar onun canavarlara yaptığı tartışmasız daha kötü olsa da- ama sadece sarhoşken yaptığım aptalca bir hataydı! Para ve para cezasıyla kolayca düzeltilebilecek bir hata."

"Peki bu 'komik' mesaj tam olarak neydi?" Ajan Streeves soruyor.

Yaltaklanırken omuzlarım kulaklarıma kadar çöküyor. "Suck on deez monster balls," diye mırıldanıyorum. *Altına bir çift canavar testisi de çizmiş olabileceğimi eklemiyorum.* Diğer iki polis bir şey söylemiyor ama not alıyor.

"Peki bu saat kaçta oldu?"

"Gerçekten hatırlamıyorum ama insanlar bunu kaydediyordu. Eminim bir yerlerde bir zaman damgası vardır." "Evet, bir tanığa göre saat 12:00'de olmuş."

Durumun ciddiyetine rağmen kendimi sinirli hissediyorum.

Zaten biliyorlarsa neden sordular?

"Senatör nasıl öldürüldü?"

"Bir silahla."

"Ha, benim silahım yok, hiç dokunmadım bile!" Ajan Streeves sadece mırıldanıyor, belli ki söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyor. "Peki ya kameralar? Senatör Leopold gibi birinin mülkünün her yerinde kamera olmaz mı?"

"İlginçtir ki, sizin vandalizm fiyaskonuzdan hemen önce hepsi devre dışı bırakılmıştı. Kontrol ettiğimizde, bir şey ya da *biri* onları *bozmuş*."

Kalbim sıkışıyor ve nabzım atıyor. Silahım olmayabilir ama ben bir teknoloji gurusuyum ve Streeves'in bakışlarındaki parıltıdan bunu anlıyor.

"Sanırım... Sanırım bir avukata ihtiyacım var."

Memur Brockner öne çıkar. "Bu muhtemelen iyi bir fikir. O zamana kadar ev hapsindesiniz. Bu odadan ayrılmayın. Kaçmaya çalışmanız ihtimaline karşı her çıkışta adamlarımız var."

İçimde histerik bir kahkaha balonu yükseliyor.

Kaçmak mı?

Nereye gidebilirim ki? Ailem yok ve neredeyse hiç arkadaşım yok. Sahip olduğum tek şey görevim, ki o da açıkça beni kışkırmadan ısırma geldi. Ağır bir kalple kapıyı kapattım ve bir avukat bulmak için telefonuma sarıldım.

Fonlar neredeyse yok denecek kadar az ve hiçbir avukatın karşılıksız çalışmak isteyeceğinden şüpheliyim, özellikle de benim kim olduğum düşünüldüğünde -Andra Fenic, canavarları seven kız.

Canavar türü için yaptığım tüm çalışmalar nedeniyle, çoğu insan olmak üzere pek çok düşman edindim. Canavar eşitliği için lobi yapmamdan hoşlanmıyorlar. Büyük olasılıkla, bu pisliklerden biri tarafından tuzağa düşürüldüm, ama savaşmadan yenilmeyeceğim.

Senatör *Leopold*'u *ben* öldürmemiş olabilirim ama *kimin öldürdüğünü bulacağım*.

Üçüncü Bölüm

GİRİŞLER

CASSANDRA FENIC şimdiye kadar takip ettiğim en sinir bozucu insan.

Elbette tek insan o, ama eminim ki başka hiç kimse bu kadının eline su dökemez. Asla yerinde durmaz ve insanları gölgelemek benim işim olsa da, genellikle her gece yeni bir yere gitmezler.

Daha da kötüsü, göçebe yaşamının benim anlayabildiğim kadarıyla hiçbir mantığı ya da nedeni yok. Bayan Fenic kelimenin tam anlamıyla arabasında yaşıyor ve her şeyi nakit olarak ödüyor -yani hiçbir belge izi yok- ve dandik bir kapaklı telefona sahip.

A. Çevir. Telefon.

Hayatı hakkında bir araya getirebildiğim tek şey, Andra'nın, kendisini çağırdığını duyduğum gibi, canavarlar için savaştığı. Onun gerçekten deli olduğunu düşünsem de, bir insanın benim türüm için bu kadar çabaladığını görmek çok sevimli. Özellikle de çoğu canavarın uzun zaman önce pes ettiğini düşünürsek.

Barış içinde yaşadığımız sürece, insanlarla aynı haklara sahip olup olmamamız umurumuzda değil.

Çoğunlukla kendi içimize kapandık ve onlardan uzakta kendi topluluklarımızı oluşturduk.

İronik bir şekilde, canavarlar daha güçlü olsa da, insanlar sayıca bizden çok daha fazla ve çok daha sadist. Cehalet ve korkudan dolayı bir şeyler yapıyorlar ve bu da onları şu anda şeffaf olan

ellerimdeki pençelerden daha tehlikeli yapıyor ama Andra ne cahil ne de korkuyor.

O sadece deli.

Hangi aklı başında insan hiçbir önlem almadan, özellikle de Andra gibi yumuşak ve savunmasız biri için, ülkeyi bir uçtan bir uca dolaşır?

İşte bu yüzden şu anda kapısında, işimde daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak üzereyim - kendimi hedefe sunmak.

Tak, tak.

"Aman Tanrım, en azından beni tutuklamak için uyuyana kadar bekleyemez misiniz?!" Sözleri göz kırpmama neden oldu.

Neden onu tutuklayacağımı düşünüyor ki?

Kapının diğer tarafında kimin olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark ettim, bu da yorumunu merak etmeme neden oluyor. *İnsan polisi onun peşinde mi?* Muhtemelen. Eminim 1984 model Honda Civic'inin susturucusu her türlü insan kanununu çiğniyordur.

"Ben Inves Eble."

"Siz benim avukatım mısınız?"

Bu beni inletiyor. Bunu sorduğuna göre bir taneye ihtiyacı var demektir ve eğer ihtiyacı varsa... Ben sıçtım. İroni şu ki, sadece bir gece izin aldım. Bu çılgın kadını haftalarca oradan buradan takip ettikten, onu uzaktan izledikten ama asla aklımdan geçen uygunsuz şeyleri yapacak kadar yaklaşmadıktan sonra bir gece.

Ve tabii ki başı belada - kadın belanın tanımıdır. Asıl soru... *Bu sefer ne yaptı?*

Dördüncü Bölüm

GİRİŞLER

"BAYAN FENİK, lütfen beni içeri alır mısınız?"

Biraz homurdanma oluyor ama sonunda kapı açılıyor ve ortaya çok hoşnutsuz bir insan çıkıyor. Yüzündeki ifade önce şaşkınlığa sonra da tekrar kızgınlığa dönüşüyor. Andra kapıyı çarparak kapatmaya çalıştığında ayağım dışarı fırlıyor ve bir sarsıntıyla tarsal kemiklerimden sekmesine neden oluyor.

Andra nefes nefese, ellerini gülünç bir Kung Fu duruşuyla kaldırıyor. "Seni uyarıyorum... Her kimsen, karate biliyorum!"

Bu beni gülümsetiyor. "Öyle mi?"

Sesimle irkiliyor, sahibini ararken bakışları etrafta zıplıyor. "Ortaya çık!"

Çatal dilimi şaklatıyorum. "Sihirli sözcükleri bile söylemedin, ayrıca ben görünmezim."

"Bunu görebiliyorum. Yani, ben-ugh, ne demek istediğimi biliyorsun! Nasıl... nasıl görünmez oluyorsun?" "Ben meşhur Görünmez Adam'ım."

"Görünmez Adam?"

"Tek ve biricik, türünüze teşekkür yok."

Andra sanki onu şahsen suçlamışım gibi iğneleyici sözlerim karşısında kıllarını kıpırdatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsan hükümetleri Torzsolot'u yakaladı, işkence etti ve ben hariç hepsi ölene kadar üzerlerinde deneyler yaptı. Ben sadece kaçmayı ve hayatta kalmayı başaran şanssız biriyim."

Dudaklarından boğuk bir çığlık dökülür. "Ben... Ben çok üzgünüm. Söz veriyorum, çoğu insan gibi değilim." "Biliyorum. Sen canavarları seven bir kızsın."

Gözlerini kısarak koridora bakıyor. "Kapı ardına kadar açıkken kendi kendime konuşuyordum gibi görünmeseydi bu daha az tuhaf olurdu, ki şartlar düşünüldüğünde muhtemelen sadece şüpheli görünüyor."

Şakağım yaklaşan bir baş ağrısıyla zonkluyor. "İçeri girebilir miyim?" "Siz benim avukatım değilsiniz, değil mi?"

"Hayır, ama izin verirsiniz yardım etmek için burada olduğuma söz veriyorum."

Yüzündeki ifadeden Andra'nın bana güvenip güvenemeyeceğini tartıştığını anlayabiliyorum. Ben bir yabancıyım, göremediği biriyim ama aynı zamanda bir canavarım. Tüm canavarlara karşı bir zaafı var, düzeltmem gereken bir zaaf. Tüm insanlar kötü olmadığı gibi, tüm canavarlar da iyi değildir.

Sonunda Andra kenara çekildi ve ben de kapının çerçevesinden geçip onu geçerek loş odaya girdim. Perdeler ve jalousiler kapalı, sanki kimsenin içeri bakmasını istemiyormuş gibi.

"Bayan Fenic, ne yaptınız?"

Homurdanıyor. "Kaba. Ve bana öyle deme, adım Andra."

"Bela olduğunu bilecek kadar uzun süredir seni takip ediyorum, peki ne oldu?" Andra'nın nefesi kesilir. "Neden beni takip ediyordun?!"

"Önce bana neden başının belada olduğunu söyle."

"Hayır! Seni tanımıyorum, sana nasıl güvenebilirim?"

Kadının kendini korumaya çalıştığı tek an, o da *benimle* dövüşmek. Tabii ya. Kader neden bana karşı komplo kurmasın ki? Tüm hayatım boyunca, beni akıl sağlığımın sınırlarının ötesine sürükleyen bu insanla doruk noktasına ulaştı.

"Bana güvenmen için ne yapabilirim?"

"Neden görünmezsin?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Benim türüm görünmezlik noktasına kadar kamufle olabiliyor." "Yani aslında görünmez değil misin?"

"İnsani anlamda değil. Sadece mutlak bir hassasiyetle çevreme uyum sağlıyorum." "Vay canına. Bu... akıl almaz bir şey."

"İnsanların bizi avlamasının ve esir almasının nedeni de bu - yeteneklerimizi kullanıp askerlerine

uygulayabileceklerini hayal edin."

Andra titrer. "Bunu düşünmek istemiyorum. Ama eğer "görünmez" iseniz, hepinizi nasıl yakaladılar?"

"Bu başka bir günün hikâyesi. Sorunuzu yanıtlayarak güveninizi kazandım mı?" "Pek sayılmaz."

"Tabii ki hayır. Size zor biri olduğunuzu söyleyen oldu mu?"

"Evet. Daha önce buraya gelen polislere sorun."

"Polisler mi?! Tanrı aşkına, kadın, ne oldu?!"

"Bana gerçek benliğini göster," diye karşı çıkıyor ve ben şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne?"

"Güvenimi kazanmak için bana gerçek benliğini göster... Sende bir tane var, değil mi?" "Evet, ama onu sadece diğer Torzsulotlar gördü."

"Whelp, istediğim şey bu."

İsteği karşısında midem sıkışıyor. Beni tutsak eden hükümet laboratuvarından kaçtığımdan beri hep görünmez kaldım ve insanlar tarafından zulüm gören canavar dostlarıma hizmet etmeye çalıştım. Gerçek formumu ortaya çıkarmak sahip olduğum tüm doğal içgüdülere aykırı.

Ama Andra için her şeyi yaparım.

Beşinci Bölüm

ANDRA

BOZUK SES SUSUYOR ve ben şansımı zorlayıp zorlamadığımı merak ediyorum. Canavarlar için savaşmama rağmen, çoğu hala bana karşı temkinli. Davalarına yardım etmeye çalışıyorum ama içten içe bana gerçekten güvendiklerini sanmıyorum.

Inves'in az önce söylediklerinden sonra, onları nasıl suçlayabilirim - onun hikayesi bu dünyada yaşayan tüm farklı canavarların başına gelenlerin sadece küçük bir parçası.

İnsan hükümetleri tarafından kaç tür yok edildi? Kaç tanesi rehin tutuluyor ve deney için kullanılıyor?

Düşüncelerim midemi bulandırıyor ve yaptığım her şeyi çok küçük gösteriyor - insanların yaptığı onca şeyden sonra insanlar ve canavarlar arasındaki dengesizlik uçurumunu nasıl düzeltirsiniz?

Bir kolumu rahatlamak için karnıma sararak arkamı dönüyorum ki gözümün ucuyla bir şey dikkatimi çekiyor; orada olan ve sonra kaybolan bir şeyin parıltısı. Arkama bakıyorum ve yavaşça bir şekil netleşiyor.

Dış hatları büyük -bir canavar için bile beklediğimden çok daha büyük- ve kalbim tekmeleyip göğsümde dörtnala koşmaya başlamadan önce durma noktasına geliyor. Karşımdaki adam daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, yüz hatları canavardan çok uzaylıya benziyor.

Bir ayağı benim dört ayağımın toplamı kadar. Ayakkabı giymiyor - giyemez de zaten - çünkü ayaklarında parmak yerine ellerindekilere benzeyen uzun, keskin pençeler var.

Inves iki ayak üzerinde durur. Günümüz dinzorları gibi vücudunu tepeden tırnağa pullar ve tüyler kaplar, ancak kuyruğu sürüngenden çok kedimsidir. Dört çift kolu vardır, ikinci çift ilkinin dirseğine bağlıdır.

Şu anda, kısa olan kollarını kavuşturmuş ve ikinci kollarını da kalçalarına dayamış durumda. Pulları ve tüyleri siyah, ama odanın loş ışığında bile metalik bir parlaklık olduğunu söyleyebilirim.

Güneş ışığında nasıl görünürlerdi? Eminim onun kadar nefes kesici.

Bakışlarım sonunda onun yüzüne gidiyor. Inves devasa boyuna uyum sağlamak için öne doğru eğiliyor. Kısa boylu bir kadın olmasam da bu adamın yanında kendimi oyuncak bebek gibi hissediyorum. Yüzü, tuhaf ama bir şekilde güzel bir şekilde bir araya gelen özelliklerin bir karışımı.

Gözleri bir kedininki gibi büyük ve sarıdır, tek bir siyah yarığı vardır. Göz kırptığında, göz kapakları bir insaninki gibi yatay değil dikey olarak kapanır. Burnu iki yarıktan ibaret olacak kadar basık ama dudakları dolgun ve tıpkı bir kadınıninki gibi şekillendirilmiş.

Ama size söz veriyorum, bu adamın görünüşünde kadınsı bir şey yok.

Bir süre inceledikten sonra Inves gülümsemeye çalışıyor - ya da belki de yüzünü buruşturuyor - her iki durumda da dişlerinin sivri uçlu olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. *Kesinlikle bir etobur.* Ve dili dışarı çıktığında çatallı. Benimkine karşı nasıl hissedeceğini merak ediyorum-

Hayır, Andra!

Bu adamın görünmez kalmasına şaşmamalı. Tüm kadınlar için bir tehdit. İki dakika önce bana gerçek formunu gösterdi ve şimdiden kızıışmış bir sürtük gibi onun peşinden nefes nefese koşuyorum. Ama ben insanım ve kızışamam.

Benim gibi birini çekici bulmadığından eminim, özellikle de hükümetimin halkına yaptıklarından sonra.

"Harikası!" İkimizin arasında uzayıp giden sessizliği örtmek için ağzımdan kaçırıyorum. Inves ağzını açıyor ve sonra iltifatımı nasıl karşılayacağından emin değilmiş gibi kapatıyor, ben de inliyorum. "Yani, gerçek formunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim - bana güvendiğin için teşekkür ederim. Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin..."

Görünüşüyle ilgili utanç verici gözlemim yerine soruma cevap vermesini umarak sözümü kesiyorum.

"Aslında, bana neden bir avukata ihtiyacın olduğunu söyleyeceğine söz vermiştin."

Üzgünüm, beynim şu anda beni pound kasabasına götürdüğünüzü düşünmekten

hatırlayamayacak kadar uyuşmuş durumda...

Sessiz kaldığımda -çünkü şu anda konuşmam için bana kesinlikle güvenilemez- Inves bir iç daha çekiyor.

"Tamam. Ben başlayayım. Bayan Fenic, ben özel bir dedektifim ve Lisette Frankenstein adına buradayım,

kuzenin."

Zihnim onun sözlerini işlerken etrafımdaki dünya dönüyor.

Kuzen mi?

Benim bir ailem mi var?!

Altıncı Bölüm

ANDRA

"NASIL... BU NASIL MÜMKÜN OLABİLİR?"

"Annenin bir kız kardeşi vardı. O ve amcan Lisette altı yaşındayken vefat etti. Lisette ailesinin olmadığını düşünerek koruyucu ailelerin yanında büyüdü."

Boğazım düğümleniyor ve bir an konuşamıyorum çünkü annem bana hiç anlatmadı. Bir zamanlar, babamla tanışmadan önce iyi bir insan olduğumu düşünüyorum. Hayatımda pek çok soru işareti var ama en büyüğü o.

Neden gitti?

Neden geri gelmedi? Ve en

önemlisi, o kim?

Tek bildiğim, annem sekiz aylık hamileyken kalkıp gittiği ve bir daha dönmediği - klasik 'süt almaya gitti' hikayesi. Ben doğduktan sonra annem acıyan kalbini yatıştırmak için uyuşturucuya yönelmiş.

Hiçbir zaman tek bir yerde kalmadık, her zaman onun bir sonraki büyük hayalinin peşinden koştuk, ta ki ben on dört yaşındayken bir gün ölene kadar. *Kalp krizinden*. Uyuşturucu yüzünden olmadığını söylemiyorum ama bence kalbi babamı kaybetmekten dolayı iflas etmişti.

Aşka tövbe etmek için bir nedenim varsa o da buydu ama bu aileme özlem duymadığım anlamına gelmiyordu.

Hayatım boyunca, annem ve ben radarın altından kaymıştık. On sekiz yaşına kadar dört yıl daha bunu yapmayı başardım ve zar zor hayatımı sürdürdüm. Bu süre zarfında bana yardım eden tek kişi bazı canavarlardı.

Kendi halkım, insanlar beni geri çevirdiğinde, canavarlar beni kabul etti. Beni beslediler, barındırdılar, giydirdiler ve hayatım boyunca görmediğim kadar şefkat gösterdiler. O zamanlar bir amacım yoktu ama onlar bana bir amaç verdiler.

Canavarlara nasıl davranıldığını gördüm ve onlara merhametlerinin karşılığını ödemeye yemin ettim. Hâlâ dışarıdan biri olsam da, canavar topluluğu olan bir ailenin parçası olduğumu hissediyorum. Ama artık bir kuzenim olduğunu öğrenmek -Lisette-

"Bekle. *Frankenstein* mı dedin?"

"Evet. Lisette, Dr. Frankenstein'ın oğlu, biricik Viktor ile evlendi."

Elbette Canavar Victor Frankenstein'ı biliyorum. İnsanlar asırlardır dirgenlerini onun için bilemişlerdi ama yine de *insan* kuzenim onunla evlendi.

"Görünüşe göre şimdiden ortak bir noktamız var," diye mırıldanıyorum çoğunlukla kendi kendime.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor Inves. "Pek çok ortak noktanız olduğunu söyleyebilirim ve yaşlarınız da birbirine yakın.

Ayrıca Lisette'in başı da en az sizin kadar belada gibi görünüyor."

Bana attığı sert bakışa kıkırdıyor, vücudumda hızla yayılan ateşi görmezden gelmeye çalışıyorum. "O da mı cinayetle suçlanıyordu?"

Inves'in çenesi gevşer. "Cinayetle mi suçlanıyorsunuz?!"

"Senatör Leopold'un."

Anında görünmez oluyor ve öfke olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde tıslıyor. "Neden bana daha önce söylemedin?!" "Yapıp yapmadığımı sormayacak mısınız?"

"*Tabii ki* sen yapmadın, seni aptal kadın."

Katil olmadığımı bildiği için gurur mu duyayım yoksa bana aptal dediği için hakaret mi edeyim bilemeden kahkahalara boğuluyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra, Inves hoyratça "Bütün bunlara nasıl bulaştın?" diye soruyor. Nasıl başlayacağımı bilemediğim için sonunda içimi döktüm ve vandalizme kadar her şeyi itiraf ettim. Inves'i göremesem de ileri geri volta attığını biliyorum çünkü yanımdan ileri geri geçerken havanın hücumunu hissedebiliyorum ama ahşap zeminde hiçbir şey duymuyorum.

Bir panter kadar sessiz ve sinsidir.

"Sana yardım edeceğim."

"Nasıl yardım edeceksin?"

"Senatör Leopold'u kimin öldürdüğünü bulacağım ve seni bu işten kurtaracağım." "Hayır, teşekkürler. Bunu zaten kendim yapmayı planlamıştım."

Inves inliyor. "Elbette yaptın ama sen ev hapsindesin ve ben görünmezim. Bu işi benim yapmam daha mantıklı olurdu - bu benim işim."

"Alınma ama bu konuda pek iyi görünmüyorsun. Dün gece olan her şeyi sana anlatmak zorundaydım. O zaman neredeydin?" Havanın uğultusu kesildi ve volta atmayı bıraktığını anladım. "Eee?"

"Bu gece izin aldım." "Ne yapmak için?"

"Bu kişisel bir şey," diye kestirip attı. "Oooo, bir seks görüşmen vardı!"

Bu sözleri şaka olsun diye söylüyorum ama ağzımdan çıktıkları anda ağızda kötü bir tat bırakıyorlar. Yeni tanıştığım bu canavarın bir seks görüşmesi yapma düşüncesi hoşuma gitmiyor.

"Kesinlikle hayır."

Inves'in gözlerini devirdiğini duyar gibiyim. "Bu neden bu kadar huysuz olduğunu açıklıyor. Belli ki sevişmeye ihtiyacın var."

Ben de öyle.

Ama bu son kısmı akıllıca tükürmedim. Ağzım son olaylarda başımı yeterince belaya soktu zaten. Sonunda çatlayana kadar Inves'i rahatsız etmeye devam ediyorum. Odadaki hava onun öfkesiyle dalgalanıyor.

"Seni düşünerek sikimi okşuyordum!"

Patlaması beni ürkütüyor ama sözleri kadar değil.

Düşünüyorum.

Hakkında.

Ben mi?!

Yedinci Bölüm

GİRİŞLER

KAPASİTE

Lİ.

Sessiz.

Metane

tli.

Bunlar Cassandra Fenic ile tanışmadan önce kendimi tanımlamak için kullandığım şeylerdi. Şimdi onun sayesinde tam bir karmaşa içindeyim. Kadın beni tamamen çözdü ve üstelik bir insan. Hayatımda hiç görünmez olduğum için bu kadar minnettar olmamıştım ve geçmişim düşünüldüğünde bu da bir şey ifade ediyor.

Andra yüz hatlarını boyayan bir şokla bana doğru bakıyor. Sonra gülüyor ve omuz silkiyor. "Hislerimiz karşılıklı."

Söylediklerini sindirmem bir anımı aldı. "Sence ben çekici miyim?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu hafif kalır. Yakışıklı canavarlara karşı zaafım var." Odada bir gümbürtü patlıyor, etrafımızda yankılanıyor ve Andra kıkırdıyor. "*Mırıldanıyor* musun?"

Durumun ciddiyetine rağmen kahkahası bulaşıcı ve ben de kıkırdıyorum. "Evet, bu Torzsulotların memnun olduklarında yaptıkları bir şey."

Andra'nın gözleri büyür ve bir elini kalbinin üzerine koyar. "Awwww, seni memnun ediyorum!" Mırıltım hırıltıya dönüşüyor. "Zorlama küçük hanım. Başın büyük belada."

Dudakları, bir öpücükle yatıştırmak istediğim sevimli bir surat ifadesine bürünüyor. "Ne yapacaksın... yani, eğer zorlamaya devam edersem?"

Bana masum bir bakış fırlatıyor ama sözleri kışkırtıcı.

Küçük velet beni yemliyor.

Kuyruğum bir kobra gibi saldırmadan önce tedirginlikle ileri geri sallanıyor. Beline dolanıyor ve onu öne doğru çekiyor. Andra, gövdemin üzerine sertçe inmeden önce ani görünmez zincirleme karşısında ciyaklıyor.

"Beni kızdırmaya çalışmaktan vazgeç," diye alçak sesle uyarıyorum. "İşi bu kadar kolaylaştırmayı bırak," diye karşılık veriyor.

Bunun için bir cevabım yok. Andra bende böylesine ham duygular uyandıran tek kişi. Uzanarak, siyah bir pençemle çenesini yukarı kaldırıyorum. Bakışları benimkini arıyor ama ben nereye bakacağımı çok iyi biliyorum.

"Eğer zamanımız kısıtlı olmasaydı, seni çoktan duvara yapıştırmış ve sikimi amının derinliklerine sokmuş olurum."

Andra yutkunurken gözbebekleri büyüyor ve boğazı düğümleniyor. "Şey, zaman yaratabiliriz," diye kekeliyor ve benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilenmesi beni heyecanlandırıyor.

Tabii ki bu farkındalık en kötü zamanda gelir.

Sadece cinayetle suçlanmakla kalmıyor, aynı zamanda bu küçük yatak ve kahvaltı aklımdaki şey için yeterince güvenli değil. Cassandra Fenic'e yapmak istediğim şeyler bir adamı cehenneme mahkum etmeye yeter.

Ve onun yasak meyvesinden bir kez tatmak için orada sonsuza kadar kalabilirdim.

Sekizinci Bölüm

GİRİŞLER

SONUNDA, Andra'yı beceremeyeceğime karar verdim - henüz - *ama* bu davayı çözdüğümde, minnettarlıkla dizlerinin üzerine çökeceğinden hiç şüphem yok. Onun sikimi öğürürkenki görüntüsü aklıma geliyor, o kadar güçlü ki anında sertleşiyorum.

Görünmez uzunluğumun Andra'ya dokunmasını istemediğim için hızla geri adım atıp arkamı dönüyorum. Normal bir insan kadın çılgılık atıp kaçardı ama bu öyle değil. Muhtemelen beni avucunun içine alırdı ve o zaman dizlerimin üzerine çöken *ben* olurdum.

"Inves, ne düşünüyorsun?"

"Senatör Leopold'u kimin öldürdüğünü bulmaya gidiyorum," diye yalan söylüyorum, çünkü doğruyu söylemek başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramıyor.

Açıkçası, Cassandra Fenic beni kötü etkiliyor.

Andra kollarını kavuşturur ve ters ters bakar. "Hayır, onları bulacağımı söyledim."

Çenesinin isyankâr duruşundan onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını anlayabiliyorum. Kafamda hızlı bir hesaplama yapıyorum. Eğer onu geride bırakırsam, sadece korunmamakla kalmayacak, aynı zamanda başını daha da büyük bir belaya sokma ihtimali olacak - görünmezliğim ancak bu kadarını temizleyebilir.

Belki de benimle olsa daha iyi olurdu.

Dilimi tıkırdatarak sonunda kabul ediyorum. "Tamam. Benimle gelebilirsin. Benimle gelebilirsin ama söylediğim her şeyi yapmak zorundasın."

"Ooh, sapıkça. Rawr." Parmaklarını pençe şeklinde kıvrıyor ve sahte kaplan sesleri çıkarıyor. "Hoşuma gitti- ama bunun yerine ben sana ne yapacağını söylesem ve sen de benim dediğimi yapsan nasıl olur?"

Bu sefer onu ön koluma doğru çektiğimde geri adım atmıyorum. Görünmezlik bandımı onun üzerine itip moleküllerin değişmesine izin vererek onun da benim gibi izlenemez olmasını sağlarken, sikimin bedenlerimiz arasında titreştiğini hissedebileceğine şüphe yok.

Eğilerek kulağına fısıldıyorum, "Söylediğim her şeyi yapacaksınız Bayan Fenic, çünkü yapmazsanız, sizi becerdiğimde boşalmanıza izin vermem."

Andra öfkeyle soluk soluğa kalır. "Beni boşaltmak için *sana* ihtiyacım yok! Bunu kendim yapabilirim."

Boynuna sokulup tatlı parfümünü içime çekerken inliyorum. Kıçını avuçlayarak, sıcaklığının merkezini daha da içime çekiyorum. "Ellerini yatak direğine bağlarsam olmaz."

Ağzı, lezzetli bir şekilde davetkâr görünen mükemmel bir şok 'O'su oluşturuyor ve çıkardığı ses neredeyse bana 'siktir et' dedirtiyor - ama aşağıda çoğu hükümeti için çalışan bir düzine insan polis memuru varken değil.

"Şu anda görünmezsin. Bu şekilde kalmak için bana her zaman dokunuyor olmalısın. Anladın mı?"

Titriyor. "Evet, anlıyorum."

"Tehlikede olan sadece senin hayatın değil."

Andra başını sallar. "Seni bu şekilde tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Sesindeki samimiyet kalbimin etrafında dönüyor ve onu sıkıştırıyor. "Aynen, benim küçük insanım. Hayatında bir kez olsun sana söyleneni yap ve bu işten birlikte çıkalım."

Yine başını sallıyor ama olabildiğince somurtkan görünüyor. Andra kendi savaşını vermeye alışkın ve gardını düşürmekten korkuyor. *Anladığım bir şey.* Ama son birkaç haftadır, bu kadına olan saplantımın tek bir anlama gelebileceğini fark ettim.

Cassandra Fenic benim *eşim* ve *kimse onu benim yapmama engel olamayacak.*

Dokuzuncu Bölüm

ANDRA

Görünmez kalmak için Inves'e dokunmak zorundayım.

Yani ya önüne yapışıyorum ya da arkasına yapışıyorum ve önü şu anda bir seçenek değil. Sadece sert aletin bedenlerimiz arasında titreştiğini düşünmek bile beni hiperventilasyona sokmaya yetiyor.

Ya da belki salya akıtmak daha iyi bir kelime.

Her iki durumda da uslu durmayacağımı biliyordum, bu yüzden sırtına tırmandım ve şimdi ona bebek bir lemur gibi yapışmış durumdayım. Çocukça dilimi çıkardığım aşağıdaki tüm takım elbiselerin yanından geçtik.

Inves konuşmalarını dinlemek için bir an durakladı ve ben onun kulak misafiri olma yeteneğine imrendim. Sadece her şeyi duymakla kalmıyor, aynı zamanda her şeyi görebiliyor. Aklıma bir şey geldiğinde onu dürtüyorum ama Inves'in kuyruğu sessiz olmam için sessiz bir komutla kıcıma vuruyor.

Sessiz kalmak tüm gücümü alıyor.

Saniyeler sonra, Inves sahile doğru koşuyor. Öğleden sonra ve her yer güneşin tadını çıkaran ve suda oynayan insanlarla kaynıyor. Inves öyle bir kükrüyor ki ses duvarını aştığına yemin edebilirim.

Ses etrafımızda yankılanıyor, görünüşe göre altımdaki görünmez adam yerine okyanustan geliyor.

Erkekler ve kadınlar çocuklarını ve eşyalarını toplarken plaj bir anda kaosa dönüştü.

kaçmadan önce.

Bir de baktım ki kumlu alanda hayat yok.

"Vay canına, bunu sık sık yapar mısın?" "İnsanları sevmiyorum."

Bu beni homurdanmaya itti. "Hadi canım, ama bütün insanlar kötü değildir, biliyorsun değil mi?"

Inves'in kuyruğu bana tekrar vuruyor ama öne doğru eğildiğim için tam klitorisimin üzerine düşüyor. Titriyorum, keskin temasla neredeyse doruğa ulaşıyorum. Canavar adam donup kalıyor. Ne onu ne de kendimi göremiyor olmak garip ama ikimizin de kulakları var ve kısık iniltimi duyabiliyoruz.

"Terbiyeli ol."

"Amıma şaplak atan sensin!" Vahşi bir fısıltıyla tısladım.

"Benim hatam, özür dilerim."

Ancak ne üzgün görünüyor ne de bunun bir hata olduğuna inanıyorum.

Ama tam bunu belirtmek üzereyken, Senatör Leopold'un evinin yakınından bir takım elbise denizi sahile hücum ediyor. Mülkü halka açık bir plaja sınırdır ve birkaç saniye içinde polisler ve FBI ajanları olay yerine akın eder, şüphesiz Inves'in kükremesinden etkilenmişlerdir. Beni hızla senatörün evine taşımaya bakılırsa niyeti buydu.

Zeki canavar.

"Bu senin eserin mi?" Üzerini boyadığım güzel çiçekli afişin yanından geçerken Inves homurdanıyor.

Gün ışığında, canavar testisleri grafiti girişimim en iyi çalışmam değildi, harflerim de öyle, ancak genel mesaj yine de iletilmeyi başarıyor. Farklı koşullar altında, kötü sanat eserim komik olarak değerlendirilebilir.

Bunlar o koşullar değil.

Inves sorusunun ötesinde bir yorum bile yapmıyor, belli ki bunu komik de bulmuyor. Bunun yerine evin içinde dolanıyor ve ne yaptığını anlamama yetecek kadar yüksek sesle kokluyor. Kolları arada bir uzanıyor, kamburunu çıkarırken beni öne doğru çekiyor.

Birden kasları altımda gerildi. "Sevin." "Sevin mi? Sevin kim?"

"Kardeşim."

Sanırım hayatta kalan tek kişi Inves değil.

Onuncu Bölüm

ANDRA

Inves koşmaya başlayınca dünyam karardı. Eğer sırtında olmasaydım ve gerçek formunu görmeseydim, kanatları olduğuna ve uçtuğumuza yemin edebilirdim. İyi ki uçmuyoruz çünkü beni hava tutuyor ve kusmuğumun görünmez olup olmayacağından emin değilim, ayrıca Inves'in ensesine kusmamdan hoşlanacağını da sanmıyorum.

Ruh hali katilinden bahsediyoruz.

Ne olduğunu anlamadan okyanusu geçiyoruz. *Tekrar* ediyorum, *okyanusu*. Inves o kadar hızlı koşuyor ki, kelimenin tam anlamıyla suyun üzerinde yürüyebiliyor. Adamın kendini Tanrı sanmasına şaşmamalı. Görünmezliği ve şimdi de bununla neredeyse öyle.

Başka ne yapabilir ki?

Olasılıklar sonsuz ve benim hayal gücümle hepsi kirleniyor. Inves ellerimin altında titriyor, bir hırıltı kulaklarımı tırmalıyor. Hiç yavaşlamamasına rağmen, elleri kalçalarımın etrafında daha sıkı kıvrılıyor.

"Terbiyeli ol," diye
bağırıyor. "Ben bir şey
yapmıyorum!"

"Yaramaz şeyler düşünüyorsun."

ZIHİN OKUYABİLİYOR MU?!

Inves kıkırdar. "Aklını okuyamıyorum, kokunu alabiliyorum." "Ne dedin?"

"Beni duydun. Ne zaman içime çeksem, senin tahrik edici kokun burun deliklerimi tıkıyor. Bu davayı çözmeye çalışıyorum ama sen bunu çok ama *çok* zorlaştırıyorsun."

"Özür dilerim," diye yalan söyledim.

Kuyruğu kıcımlı dürtüyor. "Yalancı."

"Evet, beni yakaladın. Pantolonum kesinlikle yanıyor."

"Şimdi seni pantolonsuz hayal ediyorum çünkü yandılar. Yemin ederim tüm erkekler için bir yüksün."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat *değildi*."

Sırıtiyorum. Görünmez Adam'ın derisinin altına girmenin bu kadar zevkli olacağını kim bilebilirdi? *Sanırım kendimi biraz daha derine gömeceğim*. Ama buna fırsat bulamadan Inves aniden duruveriyor ve ben şaşkınlıkla bakakalıyorum çünkü suya batmıyoruz.

"Nasıl... nasıl okyanusun üzerinde duruyorsunuz?!" "Çünkü değiliz. Bir adadayız."

Bir ada mı?

"Sevin!"

Etrafımızdaki dünya bir serap gibi dalgalanmadan önce Inves'in kükremesiyle sarsılıyor. Bir an tek gördüğüm uçsuz bucaksız okyanus, bir an sonra ise palmiyelerle bezeli ufku olan bir kumsal, dağ gibi kara parçaları ve ucube bir ev!

"Neden *onlardan* birini getirdin?!" diye gürler bir ses. "Çünkü o benim eşim."

Dostum?

"Ah, arkadaşla eş anlamlı olan türden bir eş demek istiyorsun, değil mi?"

Inves beni yakalayıp ayağa kaldırmak için uzanmadan önce görünmezliğinden kurtuluyor. Bakışlarının yoğunluğu altında kıvranırken kum ayak parmaklarımın arasında eziliyor. Sorum sessizlikle karşılanıyor, Inves'in cevabı zaten bildiğimi bildiğinde verdiği türden bir sessizlik.

Dayanılmaz derecede yakışıklı canavar pislik.

"Ben senin eşin olamam."

"Sen değilsin. Eşler işaretlenir," diye tekrar geliyor ses, bu sefer daha yakından geliyor.

"Olacak. Yakında. Ama önce bazı cevaplar istiyorum kardeşim. Nasıl kaçtın? Öldüğünü sanıyordum."

Sevin ilk başta bir şey söylemiyor ve Inves'in kuyruğu seğiriyor. "Sakin ol kardeşim. Ben senden ve kabilenin geri kalanından farklı bir yerde tutuluyordum. Bina yandığında ben içinde değildim. Hayatta kalanlar olduğunu fark etmedim."

Gerçek formu parıldayarak ortaya çıkmadan bir saniye önce sessizliğe gömülüyor. Nefesim kesiliyor çünkü bu adamın benden hoşlanmadığını biliyorum ama kardeşine olan sevgisi bunu gölgede bırakıyor. Eğer Inves benim onun eşi olduğumu iddia ediyorsa, Sevin ona güveniyor demektir - ya öyle ya da beni öldürmeyi planlıyor, bu yüzden kendini ifşa etmesinin bir önemi yok.

Lütfen ilk seçenek olun.

Ama Sevin kardeşine doğru yürürken bana hiç aldırış etmiyor, kısa kollarını uzatıp Inves'in kollarını garip bir şekilde kavriyor. İkisi öylece duruyorlar, başları öne eğik ve ben davetsiz misafirmiğim gibi hissediyorum.

Onlara biraz yer açmak için dönüp okyanusa doğru yürüyorum ama bir şey bileklerimden yakalayıp beni geri çekiyor. Tenimi saran tutam bana bunun Inves'in kuyruğu olduğunu söylüyor. Lanet şey avına saldıran bir çitadan daha hızlı ve iki kat daha güçlü.

"Buraya geri dönün. Su güvenli değil."

Sakin masmavi denize bakıyorum, Inves'in bunu beni yanında tutmak için mi söylediğinden yoksa sakın, deniz mavisi derinliklerin altında gizlenen bir tehlike olup olmadığından emin değilim. İlkinden oldukça emin olmama rağmen, yine de talepkâr canavarın beni kardeşiyle birlikte durdukları yere doğru çekmesine izin veriyorum.

"Sevin, bu Cassandra Fenic, eşim."

"Merhaba, Sevin. Memnun oldum. Adım Andra. Ayrıca, ben onun eşi değilim." "Evet, öyle."

Inves'i görmezden gelerek Sevin'le tokalaşmak için elimi uzatıyorum. Sonunda kabul etmeden önce bir süre avucuma bakıyor. Yanımdaki Inves rahatlıyor, kuyruğu bileğimi serbest bırakıyor. Sevin yine de elimi bırakmayınca, Inves kardeşinin karnına bir yumruk atıyor.

"Beni kızdırmaya çalışmayı bırak."

Sevin sırtıyor, keskin dişleri güneş ışığında neredeyse kör ediyor. "Kardeşler böyle yapar. Ve eğer çiftleşmemişse..."

Inves'in eli yumruk şeklinde kıvrılır. "Hiç komik değil. Senatörü neden öldürdün?"

Nefesim kesiliyor, ağzım öyle bir açılıyor ki içinde bir kovan arı uçabilir.

"Çünkü kabilemiz üzerinde deney yapılmasını ve kabilemizin yok edilmesini onaylayan belgeleri imzaladı."

"İnsan kolluk kuvvetleri eşimin yaptığını düşünüyor."

"Tekrar söylüyorum, dostun değilim ama evet, Senatör Leopold'u benim öldürdüğümü düşünüyorlar." Sevin omuz silkiyor. "Uzun sürmeyecek."

Inves'in gözleri kısılır. "Nedenmiş o?"

"Sonunda, parmak izi bulunmayan ölümleri toplamaya başlayacaklar..." "Başka hangi ölümler?" Ağzımdan kaçırdım.

"Senatör Leopold sadece bir ilk. Bizi hayvan gibi tuttukları o nefret dolu komplekse bağlı olan her insan avlanacak ve yok edilecektir."

"Hayır!"

İki adam da bana doğru döndü. "Onlar benim halkımı vahşiler gibi parçalara ayırırken sen kendi türünü savunmaya nasıl cüret edersin?!"

Sevin'in hırıltılı sözleri karşısında irkildim. "Hayır, değilim ama onları öldürmek çözüm değil. Lütfen beni dinleyin, ölüm korkakların çıkış yoludur. Bu onlar için çok iyi. Ölüm, halkınıza hak ettikleri adaleti sağlamaz. Gerçek ceza, dünyanın bu kötü adam ve kadınların ne yaptığını bilmesi ve buna göre cezalandırılmaları olacaktır."

Inves iç geçirir. "Mükemmel bir dünyada, evet, ama Andra, insan hukuku her şeyden üstündür. Hükümetinizin yaptığı şey yasadışı sayılmıyor. Ayrıca, Senatör Leopold gibi insanların düzgün bir şekilde cezalandırılmayacak kadar çok serveti ve bağlantısı var."

"Katılıyorum, eğer kamuoyunu ayağa kaldıracak başka bir şey yaptıklarına dair bir kanıt yoksa... herkesin değiştirmek için seferber olacağı bir şey."

Sevin başını sallar. "Herkesin, her insan için iğrenç sayılan bir şeye karışmış olması gerektiğinden bahsediyoruz. Beni yanlış anlamayın, bu insanlar öyle ama izlerini örtüyorlar."

"Belki birinin onları ortaya çıkarması gerekiyordur. Belki de birilerinin ortalığı karıştırması ve kanıt eklemesi gerekiyordur."

Inves başını öne eğer. "Kardeşimin bu hükümet yetkililerini suçlaması gerektiğini mi düşünüyorsun?" Gülümsüyorum. "Eğer ortalığı kasıp kavuramayacaksan görünmez olmanın ne anlamı var ki?"

Sevin ellerini birbirine sürtüyor. "Eşiniz şeytani, bayıldım." "Ben de öyle," diye itiraf ediyor Inves.

"Bunu düşünmeme izin verin. Bu arada, ayin için evimi kullanmaktan çekinmeyin." "Ne ayini?" Inves elimi tutup beni çekerken ben de aynı anda

soruyorum. "Çiftleşme töreni," diye bağırıyor Sevin.

Çiftleşme töreni mi?!

On Birinci Bölüm

GİRİŞLER

ANDRA topuklarını öyle bir sıkıyor ki ayağı takılıyor. Düşmeden önce onu kollarıma alıyorum ve yuvarlak formunu omzuma atıyorum. Öfkeyle ciyaklıyor ama bacaklarının arasından gelen koku bana bunun her saniyesinden hoşlandığını söylüyor.

"İndir beni, Inves!"

Biliyorum, ama sadece kardeşimin evinde olduğum için. Andra ellerini kalçalarına vurarak bana ters ters bakıyor. Kuyruğum onu yakalamak için dışarı fırlıyor, ama baş belası küçük fingerdek son anda dans ederek uzaklaşıyor.

Dört ayağımın üzerine düşerken dudaklarımdan vahşi bir hırıltı dökülüyor. Geri çekilmeye devam ederken gözleri açılıyor ve içimdeki canavarı serbest bıraktığını fark edip etmediğinden emin değilim. Ama sonra topuklarının üzerinde dönüp kaçmadan önce bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor.

İçimi yırtan uluma başka bir insanı titretirdi ama Andra manyak gibi gülüyor ve kardeşimin adadaki evinin labirent gibi koridorlarında hızla ilerliyor.

Velet, ben onu büyük bir antrenman odasında yere sermeden önce fazla uzağa gidemedi. Duvarlara Torzsulot savaşçıların geleneksel sembolleri kazınmış ve kardeşim bu odanın

mükemmel olması için özen göstermiş. Burası kız ve erkek çocukların kadın ve erkek oldukları bir tören yeri.

Andra'yı eşim olarak kabul etmek için mükemmel bir yer.

Dizlerimin üzerinde doğrulup Andra'yı önümde durana kadar dikkatle kaldırıyorum. Birbirimize bakıyoruz, hiçbir şey söylemiyoruz ve kalbim ona yapmak ve söylemek istediğim her şeyden dolayı daralıyor.

"Torzsulotlar hepimizin ruhumuzun sadece yarısıyla doğduğumuza ve eşlerimizin diğer yarısına sahip olduğuna inanır. Bütün olmak için birbirinizi kucaklamalısınız ve bu yüzden soruyorum - Cassandra Fenic, beni bütün yapar mısın?"

Alt dudağını ısıırıyor. "Bu bir evlenme teklifine benziyor." "Hayır. Torzsulot çiftleşmesi insan düğünlerine hiç benzemez."

"Yani 'iki yarım bir olur' dediğinizde, bu Torzsulot'un seks için kullandığı bir örtmece mi?" "Bedenlerimizin birleşmesi ritüeli tamamlıyor."

"Tanrı aşkına, Inves, kemiğe mi gidiyoruz?!"

Gülüyorum. "İstediğin bu mu?"

"Oyun oynama," diye yalvarıyor.

Sikim pullardan ve tüylerden oluşan kılıfı geçip kendini gösterdiğinde Andra'nın nefesi kesiliyor. Andra dizlerinin üzerine çökerken parlak, mürekkep gibi uzunluğum parıldıyor. Dudaklarını yalıyor ve sikim daha da sertleşerek sallanıyor.

"Çok güzel."

Bir elimle başını desteklerken kıkırdamam gerginleşiyor. "Senin kadar güzel değil."

Yüzü kızarıyor ve parmağını aletimin bir tarafında gezdiriyor. Bir insandan çok farklı olan dibindeki çıkıntıyı incelerken temasla ürperiyorum. Onun türünün erkekleri, benim türümün sert düğümüne kıyasla yumuşak ve sarkık iki yuvarlak uzantıya sahip.

Dokunmaya ve gıdıklamaya devam ettiğinde yumru şişiyor, üst kısmı alttan ayrılarak bir dizi dikenini ortaya çıkarıyor. Andra keskin bir nefes alıyor ve korkuyla geri çekiliyor ama elini yakalayıp onu tekrar garip fırfıra yönlendiriyorum.

"Merak etme, ısırmazlar. Onlar düğümümün bir parçası. Şiştiğinde, düğümüm beni eşimin içine kilitleyecek. Dişi Torzsulot'ta dikenlerim serbest kalarak eşimin dikenlerine yapışır, tıpkı parmaklarını birbirine dolayan iki el gibi."

"İçimde hiç diken yok."

"Biliyorum. Ne olacağını birlikte öğreneceğiz ama söz veriyorum sana zarar vermeyecekler." "Emin misin?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var... Tabii çok

korkmuyorsan." Andra'nın bakışları parlıyor. "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum!"

"Kanıtla."

Onu kışkırtma planım, Andra'nın ağızını uzunluğun üzerinde kaydırmadan önce horozumun ucunu yaladığı anda geri tepiyor ve dilinin üzerinde kayan pullarımın hissiyle mırıldanıyor. Dünyam bir duygu kaleydoskopuna dönüşürken dört elim de onu yakalamaya çalışıyor. Arkadaşım blöfümü gördü ve beni alt etmeyi başardı.

Rakamlar.

On İkinci Bölüm

GİRİŞLER

TIRNAKLARIM Andra'nın giysilerini parçalıyor ve onları lime lime ediyor. Teninin esmer teni beni çağırıyor ve vücudum beklentiyle kıvrılırken kuyruğum havayı kirpikliyor. Çok hızlı bir şekilde kontrolüm elimden kayıp gidiyor.

Ve bunun olmasına izin veremem.

Andra'nın bir insan olduğunu ve bir Torzsulot kadar sağlam olmadığını kendime hatırlatarak belinden kavıyorum ve ağızlarımız aynı hizaya gelecek şekilde onu kaldırıyorum. Çatallı dilim dudaklarında okyanusun tuzlu kalıntısını tadarak dışarı fırlıyor.

İç geçiriyor, yüzümü öne doğru çekmek için uzanmadan önce tutuşumun içinde eriyor. Andra beni vazgeçercesine öpüyor ve göğsümden hırıltılar yükseliyor. Haftalardır onun kollarımda nasıl hissedeceğini, dilimde nasıl bir tat bırakacağını hayal ediyordum ama gerçekte kıyaslanamazdı.

Arkadaşım mükemmeldir.

Öpüşmemizi kesiyorum ve onu havaya kaldırıyorum. Yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde Andra bir sarsıntıyla çılgılık atıyor. Ön kollarım kıcını kavrayıp onu sabit tutarken, arka kollarım kalçalarını daha da ayırıyor. Onun zevk iniltileri kanımdaki ateşi körüklüyor.

Ona hiç doyamayacak mıyım?

Dilimin uzunluğu onun tatlılığının sırlarını keşfediğor, Andra'nın nelerden hoşlandığını öğrendikçe orada burada esniğor. Boşalması uzun sürmüyor, çenemden aşağı ve kalçalarının iç kısımlarına doğru bir ıslaklık fışkırıyor.

"Vay anasını. Vay anasını. Vay anasını."

"Gelmiş geçmiş en tuhaf söz," diye homurdandım. "Sadece insanlar dışkıyı kutsal sayar."

Andra kıkırdıyor, neredeyse kollarımdan düşüp beni öpecek. "Mmm, dilinde tadım çok güzel." Hay sikeyim.

Ben.

Sözsüzce, onu sikimin başına doğru indiriyorum. Onu devasa uzunluğumdan aşağı indirdiğim süre boyunca bakışları benimkilerle kilitli kalıyor. Andra'nın dudakları ayrılıyor ve onu neredeyse ikiye böldüğümde pantolonunu çıkarıyor, ama bir kez bile bana durmamı söylemiyor.

Aşağıya baktığımda sikimin yarısına kadar sokulmuştu, ben de kuyruğumu vücuduna dolayarak bedenlerimizin arasına uzandım. Püsküllü uç klitorisine değdiğinde, Andra bir iniltiyle dokunuşa doğru eğilmeden önce kollarımda sarsılıyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyor ve ben de o kıvranıp bir kez daha boşalana kadar mutlulukla itaat ediyorum.

İkinci salınımı tüm kaslarını gevşetiyor ve vücudumdan akan hisler karşısında nefes almak için duraklayarak sıcaklığına doğru tamamen itiyorum. Amcığı etrafımı bir mengene gibi sıkıyor ve onu bir vahşi gibi becermemek için içimdeki her şeyi alıyorum.

"Kendini tutma."

İrkildim. "Akıl okuyan kim şimdi?"

Kaybolmadan önce dudaklarını sıkı bir gülümseme süslüyor. "Bana zarar vermeyeceksin. Sana güveniyorum ama insan olduğum için bana cam gibi davranma."

"Ama... ya seni paramparça edersem?"

Güzel kahverengi bakışları benimkilere doğru parılıyor. "Ben de bunu umuyorum."

Tutmak için çok uğraştığım kontrol elimden kayıp gidene kadar nefesim bir milisaniye boyunca kesiliyor. Bir kükremeyle, çekip her şeyi baştan yapmadan önce sikimi amına girebileceği kadar sokuyorum.

Andra boğuk bir ses çıkarır, başı geriye düşer ve gözleri kapanır. "Evet, işte böyle!"

Eşim bir Torzsulot olmayabilir, ama bir Torzsulot'un kalbine ve ruhuna sahip ve onu becerirken, bedenlerimizi coşkunun zirvesine doğru daha hızlı ve daha hızlı sürerken, içimde bir şeyler yanıyor. Torzsulotların kendilerini tamamlayacak bir eşe ihtiyaç duydukları konusunda yalan

söylemiyordum.

Andra'nın yaklaştığını anladığımda, kuyruğumu klitorisine geri sokuyorum. Kabarık ucu onu ne kadar ıslattığımdan ıslanmıştı ve tam olarak ona yapmamı istediği şeyi yaparken memnuniyet içinde mırıldanıyorum

-Paramparça.

Hassas çıkıntıyı onun çırpınan sıcaklığına doğru iterken düğümüm zonkluyor. Andra'nın amcığı etrafına kenetlendiği anda düğümüm şişiyor ve dikenler kalkarak karşıtlarını arıyor. Bulunacak bir şey kalmadığında, yine de ev diyecek bir yer bularak onun sıcaklığının içine kıvrılıyorlar.

Ve sonra boşalıyorum, orgazmım omurgamdan aşağı iniyor ve Andra'nın amını tohumumla boyayan spazmlı sarsıntılarla sikimden fırlıyor. Tamamen tükenene kadar jet üstüne jet ve tam düğümüm serbest kalmak üzereyken, arkadaşımın pazusuna bir çivi çakıyorum ve onu benim olarak işaretliyorum.

"Cassandra Fenic, seni sonsuza dek eşim olarak kabul ediyorum."

Kollarımın arasında titriyor, sikim hâlâ içinde. "Evliliğe çok benziyor." "Sana söyledim, evlilik gibi bir şey değil, bin kat daha bağlayıcı."

Andra çılglık atıyor ve Sevin'in yakınlarda bir yerde kıkırdadığını

duyuyorum, meraklı herif. "Beni canavar bir evliliğe mi hapsettin?!"

"Evlilik insani bir şeydir. Eşler bir canavar şeyidir ve ben seni tuzağa düşürmedim. Sana benim olacağını söyledim."

"Ben kabul etmedim!"

"Biliyorum ama benim olmayı kabul etmen için sonsuza dek beklemeye hazırım. Seni eşim olarak kabul etmek sadece sana verdiğim bir söz değil, aynı zamanda başka hiç kimsenin seni benden alamayacağını da güvencesidir. Sen benimsin ve içten içe bunu biliyorsun. Ama dediğim gibi, bekleyeceğim."

Andra bana hoşnutsuz bir bakış fırlatıyor ama kucağıma yerleşiyor. "Bu el altından oldu."

"Kemik isteyen sendin."

Hatırlatma karşısında inliyor. "Bir canavara aşık olursam olacağı bu." "Bu kadar çabuk gemiye binmeni beklemiyordum."

"Gemide olduğumu söylemedim! Sadece senden hoşlandığımı itiraf ediyordum."

"Sevmek iyi bir başlangıç, sadece 'i-k'yi 'o-v' ile değiştirirsen mükemmel oluruz." "Sana 'seni seviyorum' demeyeceğim -özellikle de seksten sonra.

Bu çok klişe." "Aslında bence klişe olan seks *sırasında* bunu söylemek."

Andra gözlerini deviriyor. "Birlikte olmak böyle mi olacak?"

"Ne yani? Senin sorun çıkaran, benim de barışçı olduğum bir yer mi?" "*Kışkırtıcı* demek istedin sanırım."

"Hepimizin içinde küçük bir kışkırtıcı vardır."

Kukusu kasılıyor ve güldüğünde bir nefes tıslıyorum. "İçimde *çok* fazla kışkırtıcı olduğunu söyleyebilirim."

"Sen tam bir veletsin."

"Ona bayılıyorsun."

"İstiyorum. Tanrı yardımcım olsun ama istiyorum. Seninle tanışmadan önce dünyam griydi. Şimdi ise renklerle dolup taşıyor."

Andra'nın gözleri cam gibi oldu. "Peki buradan nereye gidiyoruz?"

"Seni ailenle tanıştırmaya götürüyorum ve sonra bu dünyayı canavarlar için daha iyi bir yer haline getirmek için birlikte çalışıyoruz."

"Pislikleri suçlayarak."

"Son kısmı eklemediğinde kulağa daha hoş geliyordu." "Sen düşünüyordun!" Sevin bağırır.

"Bizi izledi mi... bilirsin işte?" Andra fısıldıyor.

Kardeşim sadece kıkırdıyor ve eşim utanç dolu bir iniltiyle başını göğsüme yaslıyor. "Bir daha onun gözlerinin içine nasıl bakacağım?"

"Seni görünmez tutabilirim."

"Her zaman görünmez olsaydım, etrafta çıplak dolaşırdım." "Bu şimdiye kadar söylediğin en iyi şey. Hadi yapalım şunu."

Andra gözlerini deviriyor ama dudakları gülümsemek için kıvrılmış. Parmağını göğsümün üzerinde kalp şeklinde gezdiriyor. Farkında değil ama bana çoktan kendi kalbini vermiş durumda; tıpkı Andra'nın bana beden ve ruhen sahip olduğu gibi. Dünyamız mükemmel değil ama birlikte, kendimiz ve çocuklarımız için daha iyi bir dünya yaratmak için çalışacağız.

Çünkü bu bizim mutlu canavarımız.

ŞİMDİLİK SON

Çivilenmek İçin Kuyruklu'yu okuduğunuz için teşekkür ederiz. **Happily Monster After'**ın devamını okumak isterseniz

serisinden sonra Viktor Frankenstein ve Lisette'in hikayesi olan *Stitched To Get Hitched*'e göz atın!

Yazar Hakkında

NESSIE SREIL (gerçekten hızlı söyleyin!) USA Today çoksatan yazarının tuhaf takma adıdır M.J. Marstens - çünkü Loch Ness Canavarı'nın orada bir yerde olduğuna %100 inanıyor. Gündüzleri çocuklarına evde eğitim veriyor.

Geceleri uyumaya çalışır ve bu başarısız olduğunda, Nessie canavar yarakları hakkında yazar-er, aşk.

Çünkü herkes mutlu canavar sonrasını hak eder.

NSFW sanat, sneak peeks ve daha fazlasını almak için bültenine kaydolun.

AYRICA YAZAR TARAFINDAN

Evlenmek İçin Dikişli

Kraken Tarafından Tutuldu

AMI WRIGHT

Bir Canavarca Fırsatlar Önbölümü

Blurb

SADECE TAKLİT YAPIYORUZ, peki muhteşem kraken milyarderine gerçekten aşık olduğumda ne olacak?

İşimi kaybettim ve kiramın vadesi geçti. Canavar bir milyarder, kız kardeşinin düğününe sahte kız arkadaşı olarak gelmem için bana para teklif ettiğinde, onu reddetmek için deli olmam gerekirdi.

Gudroshcruka bir kraken, ama bu beni hiç rahatsız etmiyor. Aslında, birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, kalbimi ve... diğer parçalarımı o kadar çok birbirine dolanmış buluyorum. Ve bu sadece dokunaçlarını benden uzak tutamamasıyla ilgili değil! Rosh bana özel biriymişim gibi bakıyor. Daha önce kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

Yine de ciddi bir şey aramıyor. Ne zaman yakınlaştık, geri çekiliyor. Hafta sonu bittiğinde beni yanında tutması için onu ikna edebilir miyim?

Birinci Bölüm

SHELLY

BİP. BİP. BİP.

Kasamdaki saate bakıyorum ve vardiyamın bitmesine daha iki saat olduğunu görünce neredeyse yüksek sesle inliyorum. Önümdeki müşteri öfkeyle boğazını temizliyor ve ben hala ekrana baktığımı, hiçbir şeyi taramadığımı fark ediyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Hızla taşıma bandının üzerindeki hamsi kavanozuna uzanıyorum ve kollarını göğsünde kavuşturup ayağını yere vuruşunu fark etmemeye çalışıyorum. Ona dostça bir gülümseme vermeye çalışıyorum ama bu onun buzlarını eritmeye yetmiyor.

Bunu yaparken, bir kutu beyaz fasulyeyi karıştırıyorum ve neredeyse düşürüyordum. Son anda toparlanıyorum, tezgâhın üzerine yuvarlanmadan önce yakalamak için öne doğru eğiliyorum. Dirseğim, tehlikeli bir şekilde sallanan bir tonik su şişesine çarpıyor. Onu tutmaya gidiyorum ama yanlış değerlendiriyorum ve yere düşüyor, müşterinin süslü deri ayakkabılarının üzerinde gazlı bir sıvı bombası patlıyor.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. İnce kaşları saf nefret dolu bir bakışa dönüşüyor ve parmağını bana doğru uzatıyor. "Bunlar sınırlı sayıda üretilen Evarae, seni aptal. Şimdi mahvoldular. Müdürünle konuşmak istiyorum. Derhal."

Yutkunuyorum. "Evet, hanımefendi."

Kasamdaki 'yöneticiyi ara' düğmesine uzanırken, korku cılız bacaklarımla yakamın altından içeri süzülüyor. Bu hiç iyi olmayacak. Sheryl zaten bana kızgın. Bir saat önce beni tezgâhın altında telefonumu kontrol ederken buldu ve bana 'sen sadece gündelikçisin' konuşmasını yaptı. Beni bir daha vardiya vermemekle tehdit etti. Dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce de yapmıştı, ama bu bardağı taşıran son damla olabilir.

Bunu hak ediyorum. Hak ettiğimi biliyorum. Telefonumu normalde yaptığım gibi çantamda tutmalıydım. Heart2Heart'ta sohbet ettiğim bir adam bu hafta buluşabileceğimizi söyledi ve ben de bunu düşünmeden edemiyorum. Dün gece ona on mesajın hepsini göndermemeliydim. Hiçbirine cevap vermedi, bu yüzden şimdi biraz sert çıktığımdan endişeleniyorum. Her zamanki gibi. Çok yalnızım.

Müşterinin ve sıradaki üç kişinin öfkeli bakışlarına dayanamayıp içecek reyonuna koşuyorum ve bir tonik su daha alıyorum. Kasama geri döndüğümde müdürüm Sheryl kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. Onun ve kızgın müşterimin neredeyse ikiz gibi görünmesine gülebilirdim, ancak kahkahalarım onaylamayan bakışlarının ağırlığıyla boğuldu.

Tonik suyu uzattım. "Ben de sana yeni bir tane getiriyordum."

Sheryl iç geçirir. "Sanırım bugün burada yeterince iş yaptın Shelly. Çıkış yapmanı istiyorum ve bu müşteriye yardım ettikten sonra seninle konuşacağım."

İçimi çekerek kimlik kartımı okutuyor ve çıkış yapıyorum, yanaklarım yanarak aceleyle personel çıkışına ve dinlenme odasına gidiyorum. Her zaman sakar olmuşumdur. Bu, başımı belaya soktuğum ilk sefer de değil.

Lanet olsun!

Cebimden telefonumu çıkardığımda, ev arkadaşım Jen'den cevapsız bir arama ve Ben'den tam olarak sıfır mesaj olduğunu görüyorum. Utanıyorum. Jen'e yaklaşık üç haftalık kira borcum var. Saatlerce dışarıda kalarak ondan kaçıyordum, bu yüzden param olmadığını itiraf etmek zorunda kalmadım.

Arayıp aramamayı düşünürken bir mesaj bildirimi geliyor.

Shelly, konuşmamız gerek. Kirayı geciktirdiğin ve benden kaçmaya çalıştığın çok açık.

-

Suçluyum!

-Üzgünüm ama hafta sonuna kadar ödeme yapmazsanız odanızı bir başkasına kiralamak zorunda kalacağım.

Başka biri.

Bu gün daha kötü olabilir miydi?

"Shelly," Sheryl'in sesi sertti. Bana ters ters baktığını görmek için dönüyorum. "Yine mi telefonunla konu uyorsun?"

Ekranı kilitliyorum ve suçlu bir genç gibi arkamdan kırbaçlıyorum. "Eminim ne söyleyeceğimi tahmin edebilirsin."

Çekiniyorum. "Bu benim son vardiya." Başını salladı.

"Ve...?"

"Um..." Başka ne olabilir emin değilim.

Bana sanki kalın tabanlı ortopedik ayakkabılarının altından yeni kazımış olduğu çirkin bir şeymişim gibi bakıyor. "O ayakkabıların parasını ödemek zorunda kalacaksın. Mahvoldular."

"Ama-" Devam ettiğinde ağzım hâlâ bir açılıp bir kapanıyor.

"Bu haftaki maaşımdan keseceğim. Korkarım sana pek bir şey kalmayacak ama daha dikkatli olmayı öğrenmen gerekiyor. Bu ay ürünlere ilk kez zarar vermiyorsun ya da bir döküntü yaratmıyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Diğer zamanlar için senden para almadığım için gerçekten şanslısın." Başımı salladım. Ağzım kurudu. Tartışmanın anlamı yok.

Başımı eğdim. "Ben çantamı alayım."

Gitmek için döndüğümde sert mavi gözlerinde bir parça sempati görmem mümkün. Yine de bu sadece benim hayal gücüm olabilir. Ona bir daha bakamıyorum, bu yüzden çantamı hızla kapıyorum ve başka bir Readstone yaz öğleden sonrasının bunalıcı sıcağına doğru kapıdan çıkıyorum.

Böyle bir havada plajda ya da havuz kenarında bir şezlongda güzel bir kokteyl yudumlamak istiyorum. Kirayı nasıl ödeyeceğimi, yeni bir iş bulup bulamayacağımı ya da şu anda endişelenmem gereken diğer şeylerden herhangi birini nasıl yapacağımı merak ederek buharlı şehir sokaklarında dolaşmak değil.

Eve gitmeyi göze alamam. Henüz değil. Kirayı ödeyecek paramın kesinlikle olmayacağını ve şimdi yaşayacak başka bir yer bulmam gerekeceğini bildiğim halde değil.

Lanet olsun.

Tökezleyerek yakındaki bir park bankına gittim ve başımı ellerimin arasına alıp yere yığıldım. İnsanların içinde ağlamayacağım. Kesinlikle ağlamayacağım.

Gudroshcruka

Asık suratla babamdan gelen mesaja bakıyorum, monitörümün arkasına sıkıştırılmış klasörlerin istediğim gibi mükemmel bir sırada durmadığını fark ediyorum.

Baba: Rosh, lütfen bana gelecek hafta kız kardeşinin düğününe özel birini getireceğini söyle. İşle meşgul olduğumu biliyorum, ama aile kurmak için çok fazla bekleme, olur mu? Arkanı döndüğünde çok geç olduğunu görmek istemezsin.

İnliyorum ve avucumu yüzümde gezdiriyorum. Cildim kuru ve pul pul. Çok stresli olduğumda ve yeterince ıslanmadığımda böyle oluyor.

Bunun olacağını biliyordum. Ailemin bir eş bulup yuva kurmayan son üyesiyim. Şimdi kız kardeşim resmi olarak evlenip ailesini kuruyor, bir dişi bulmam için üzerime geleceklerini biliyordum. Onları görmezden gelmek için kendime biraz daha zaman kazandıracak mükemmel bir yol bulduğumu düşündüm.

Harika bir planım vardı. Sahte kız arkadaşım olacak, gülümseyecek, elimi tutacak ve gerçek bir eşleşme olup olmadığını görmek için kur yapıyormuşuz gibi davranacak insan bir kadın ayarlamıştım. Bazı çiftler için parılının ortaya çıkması biraz zaman alabilir.

Şu anda tüm planlarım suya düştü, çünkü güzel insan dişi az önce sözleşmemizi iptal etmek için benimle iletişime geçti. Görünüşe göre hastaymış. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Düğün yarın başlıyor. Sabah yola çıkıyorum. Monstrous Deals'ın bu kadar kısa sürede bana başka bir sahte kız arkadaş bulmasının imkanı yok.

Yapacaklar mı?

Hay sikeyim! Denemek zorundayım. Bütün bir hafta sonu ailemin her bir üyesi tarafından takip edilmeye ve aynı lanet soruları tekrar tekrar cevaplamak zorunda kalmaya dayanamam: Saatin işlemiyor mu, Rosh? Baba olmak istemiyor musun? Senin gibi zengin, yakışıklı ve genç bir kraken nasıl olur da henüz bir eş bulamaz, ha? Kardeşlerinin hepsi pençeleriyle çok mutlu görünmüyor mu? Senin sıran ne zaman?

İç çekerek oturumu kapatıyorum, bu sorunla ilgili endişelenmeye devam ettiğim sürece daha fazla iş yapamayacağımı biliyorum. Belki acil teslim tarihlerim varsa, bunları odama kaçmak için bir bahane olarak kullanabilir ve yine de şenliklerin yarısını atlayabilirim.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Hayır, ihtiyacım olan şey uygun bir tuzlu su banyosunda iyi bir ıslanma, ama şimdi bunun için zamanım yok. Bir içki yeterli olacaktır. Tam yerini biliyorum. Canavar Bar, bu bölgedeki süperlerin çoğunun akşamları ya da tembel bir Pazar öğleden sonrasında, insan toplumunda daha rahat hareket edebilmek için benimsediğimiz insan maskelerini takmaktan bıktığımızda inzivaya çekildiği yerdir.

Bizi biliyorlar elbette. Birkaç yıldır biliyorlar. Ortaya çıktığımızdan beri. Bu, tüm o dokunaçlar ve pullar, tüm o kürk ya da tüm o dişler fikrinden hoşlandıkları anlamına gelmiyor. Alay ediyorum. Bazı insanlar farklılıklara tahammül etme konusunda acınacak derecede dar görüşlü. Neyse ki, genellikle onlarla bir şey yapmak istemiyorum. Ve daha anlayışlı olanlar da var.

Bunlar, Canavar Bar'a sık sık gelen ve daha fazlasını arayan insanlardır.

Monster Bar, Monstrous Deals'ın bodrum katında işletildiği için bu mükemmel. Bir şeyler içmeye gideceğim, rahatlamaya çalışacağım ve oradayken sahibi Sophia'ya yalvaracağım, belki son dakikada bana yer ayarlayabileceği biri vardır diye.

Omurgamdaki garip sertlik yumuşayana kadar ayağa kalkıyor ve geriliyorum. Bu formu uzun süre giymek hiç rahat değil. Dalgaların altında yüzmeyi, dokunaçlarımı serbest bırakmayı ve tenimin tuzlu suyu emmesini tercih ederdim. Ama Readstone'da bir emlak kralı olarak yaşadığım yoğun hayatın gerçeği bu değil.

Yine de kartımı okutup işlek caddeye çıktığımda kendimi daha iyimser hissediyorum. Bir taksi çağırıyorum, şoföre talimatları veriyorum ve sonra kulaklıklarımı takıp arkama yaslanıyorum, ne kadar huzur ve sessizlik yakalayabilirsem. İpucunu aldı ve sohbet etmedi. Sohbet etmek istemelerine katlanamıyorum.

Shelly

"Hey, eminim o kadar da kötü değildir." Eski moda bir kumaş mendil görüş alanıma giriyor. Üzerinde parlak bir gökkuşağı deseni var ve görmeyi beklediğim son şey olduğu için koklayıp etrafıma bakıyorum.

Bankta yanımda, kısa sarı saçları sivri bir şekilde kesilmiş, yıldız ve ay şeklinde uzun küpeleri olan minyon bir kadın oturuyor.

"Bunu kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun." Bana sıcak bir gülümseme verdi.

Ona sulu bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve mendili alıyorum, gözyaşlarımı kurulamak için kullanmak yerine onunla oynuyorum.

"Ne oldu? Zor bir gün müydü?"

Başımı salladım. "Evet. Öyle de denebilir. İşimi, dairemi ve saygınlığımı tek seferde kaybettim."

Gölmeye çalışıyorum ama daha çok burnumu çekiyorum.

Hippi kadın bana acıyor ve gülüyor. "İyi haber şu ki, başka kimsenin seni herkesin içinde ağlarken görmediğinden eminim. Bu da bir şeydir. Belki de itibarın her şeye rağmen güvencedir."

"Oh, Tanrım. Özür dilerim. Bu gerçekten senin sorunun değil."

"Saçmalama. Ben Sophia ve tam şurada çalışıyorum." Yeşil kapılı, turuncu boyalı bir teras evini ve önünde tam olarak seçemediğim bir tabelayı işaret ediyor. "Neden benimle içeri gelip yüzünü yıkamıyor ve belki bir fincan çay içmiyorsun? Bence güzel bir fincan yeşil çaydan sonra daha iyi görünmeyen pek bir şey yoktur."

Hayır demek üzereydim ama Sophia bana yardım etmekten o kadar memnun görünüyor ki, gerçekten yapmak istediğim şeyi yapıp evet diyorum. "Ben Shelly." Elimi tutuyorum, hala onun mendilini tuttuğumu fark ediyorum ve kızararak geri çekiyorum.

Sophia mendili alıyor, katlayıp çiçekli hacimli eteğinin bir cebine koyuyor ve banktan ayağa fırlıyor. "Memnun oldum Shelly. Ve endişelenme. Gününle ilgili içimde harika bir his var. İyi başlamamış olabilir ama hayatının en güzel günü olacağından neredeyse eminim."

Kendime engel olamadığım için homurdanıyorum, ama gülümsemesi bulaşıcı ve onu binanın içinde takip ediyorum, içeri girerken tabelaya bakıyorum. Canavarca Anlaşmalar.

Huh.

Ne hakkında olduğunu merak ediyorum?

Sophia beni küçük, rahat bir salona götürüyor ve çay yapmaya başlıyor. Sonra küçük bir tsk sesi çıkardı ve döndü. "Üzgünüm, çayın beklemesi gerekebilir. Arayan benim barmenimdi. Görünüşe göre bu gece eleman eksiklerimiz var. Ben-" Parmağını dudağına vurarak durur. "Tabii... İşini kaybettiğini söylemiştin, değil mi? Bu gece barın arkasında yardım etmek istemezsin herhalde? Sana ödeme yapabilirim."

"Um..." Bütün o cam eşyaları düşünüyorum. Ben pek iyi bir seçim sayılmam ama o çok umutlu görünüyor. "Yani, bir deneyeceğim."

Bana parlak bir gülümseme gönderiyor ve beni merdivenlerden aşağıya, yumuşak müzik çalan ve loş ışıklı şık görünümlü bir odaya sokuyor. Barın arkasında uzun boylu, sarışın bir adam var; uzun dalgalı saçlarını tepeden bağlamış ve üzerinde 'kurtadamlar köpek stili yapar' yazan bir tişört giymiş.

"Maurice," diye sesleniyor Sophia, "Bu Shelly. Bu gece bize yardım edecek."

Shelly

Birkaç saat sonra Maurice içkimi doldurmak için barın üzerine eğilirken ben bir bar taburesine tünemiştım.

Tekrar.

Ona el salladım. "Sana yardım etmem gerekiyor, barı kurutmam değil."

Homurdanıyor. "Dinle, burada kalarak ve gözlüklerime daha fazla dokunmayarak çok daha fazla yardımcı oluyorsun, duydun mu?"

Başımı sallıyorum, kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ama başım hoş bir şekilde dönüyor ve bu eve gidip Jen'le yüzleşmekten ve ona kirasını ödeyemeyeceğimi söylemekten çok daha iyi. Ayrıca, Maurice en iyi margaritaları yapıyor. "Söz veriyorum bütün bulaşıkları ben yıkayacağım, tamam mı? Kırdıklarımın parasını da ben ödeyeceğim."

Maurice bana sadece gülüyor. "Hayır. Yapmayacaksın. Ama bana karşı çok nazık olursan, kapanıştan sonra yerleri paspaslamana izin veririm."

O başka bir müşteriye hizmet etmeye gidiyor ve ben bir süre oturup kokteyl bardağımda kalan sıvıyı döndürerek düşünüyorum. Yeni bir iş için gerçekten daha iyi bir çözüme ihtiyacım var. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Bu, bu yıl kaybettiğim üçüncü iş.

Mavi takım elbiseli yakışıklı bir iş adamı, gününün tüm hikayesini anlatan uzun bir iç çekişle yanıma oturduğunda, kararan düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Görünüşe göre benden daha kötü bir gün geçirmişsin! Bu da bir şeydir.

Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bana dönüyor ve yeşil, gri ve hayal edebileceğim en derin maviyle dönen gözlerinin rengiyle tutuklanıyorum. "Neden? Ne oldu sana?"

İçkimin kalanını höpürdeterek içiyorum ve bardağımı çok dikkatli bir şekilde bardağın üzerine geri koyuyorum. Ben devirmeden önce adam hemen uzanıp düzeltiyor.

"Sanırım işsizim ve evsizim ya da evsiz kalmak üzereyim. Neden? Sana ne oldu?"

Kaşları çatıldı. "Şimdi sorunum biraz önemsiz gibi geliyor ama madem sordun, yarın kız kardeşimin düğününe gitmem gerekiyor ve bir randevum yok."

Maurice gelir ve barın üzerine eğilir, geniş avuçlarına dayanır. "Efendim, düğün için bir randevuya ihtiyacınız varsa doğru yerdesiniz. Sophia'nın tam da bu tür şeyler için önceden hazırlanmış sözleşmeleri ve iletişim listesinde aralarından seçim yapabileceğiniz yaklaşık yüz çalışanı olduğuna eminim."

Barın üzerinden Maurice'e göz kırpıyorum. Sophia'nın eskort servisi işlettiğini mi söylüyor? Aslında bu çok havalı bir iş. Giyinmek, göz alıcı görünmek ve zengin erkeklerle randevuya çıkmak için para aldığınızı hayal edin!

Yanımdaki beyefendi iç geçiriyor. "Evet, Sophia benim için birini ayarlamıştı ama bugün iptal etti. Sanırım son dakikada bana birini bulamayacak."

Maurice sırtıyor. Sonra bana ve tekrar yakışıklı adama baktı. Sonra kaşlarını salladı. "Shelly ile tanış. İş arıyor." Beyefendiyi işaret ediyor. "Ve bu da..."

"Gudroshcruka," diye yanıtıyor yakışıklı adam. "Ya da kısaca Rosh." Bana elini uzatıyor ve ben de elini tutuyorum, tenime dokunuşunun içimde yarattığı ürperti hoşuma gidiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Maurice'in sırtışı daha da genişler. "Pekala, Rosh. Neden bana siparişinizi vermiyorsunuz, böylece ben de sizi tanışmanız için yalnız bırakabilirim?"

Rosh uzun bir süre bana bakıyor, o inanılmaz gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sonra gülümsüyor. "Evet. Harika bir plan. Ben bir Wild Ghost Pale Ale ve Shelly ne içiyorsa ondan bir tane daha alayım lütfen." Beni bırakıyor ve bir elini kusursuzca dikilmiş pantolonunun üzerinde gezdiriyor. "Peki Shelly, o haklı mı? İş arıyor musun?"

Gudroshcruka

Şansıma inanamıyorum. Onu korkutmamak için içkimden bir yudum daha alacak kadar güzel insandan uzak durmaya zorluyorum kendimi. Ellerimi kendime saklamak için tek yapabildiğim bu. Onunla ilgili bir şey bana ten tene temas etme dürtüsü veriyor. Asıl istediğim gerçek formuma geçmek, böylece düzgün bir tat alabilirim, ama her seferinde bir adım.

"Peki seninle düğüne gelecek birini aradığını söylediğinde, tam olarak ne arıyorsun?"

Kelimeleri gevelediği gözümünden kaçmadı. Ona içki ısmarlarken zaten yeterince içmiş olabileceğini fark etmemiştim. Bu anlaşılmayı bu şekilde yapmak istemezdim ama kendimi koruma güdüsü devreye giriyor ve ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Sana söz veriyorum, zahmetli bir şey değil. Kız kardeşim yarın Yepra Plajı'nda evleniyor ve ailemi kendi evimi kurma konusunda rahatlatmak için birinin gelip kız arkadaşımış gibi davranması gerekiyor. Konaklama ayarlandı. Uçuşlar ayarlandı ve parası ödendi. Tek ihtiyacım olan hafta sonu için zaman ayırman ve biraz rol yapman."

"Yani, aslında bir şey istemiyorsun... biliyor musun?" Öne doğru eğiliyor ve parmağını havada döndürüyor. Yüzüne doğru düşen bir tutam saç kulağının arkasına atma arzusuyla çarpılıyorum. Ben böyle biri değilim. Beni yanlış anlamayın, başkalarının kıyafetlerindeki yersizlikleri sık sık

fark ederim.

Görünüş. Sadece bu konuda bir şey yapma dürtüsüne hiç sahip olmadım. Ama Shelly söz konusu olduğunda, bunun daha çok ellerimi onun vücudunda gezdirmekle ilgili olduğunu ve her şeyin düzenli ve tertipli olmasına olan sevgimden çok daha az olduğunu hissediyorum.

"Aslında ne istemiyorum?"

Shelly kıkırdıyor. "*Bilirsin işte!* Bir eskort!"

Başımı yavaşça sallıyorum. Bunu orijinal sözleşmeye dahil etmemiştim. Aradığım şey bu değildi. Ben bekâr değilim. Yakınından bile geçmiyorum. Bu hafta sonu romantik bir kaçamak değil. Bir aile etkinliği. Ayrıca, evet demesine ihtiyacım var. "Hayır. Aynı odada kalmalı ve benimle aynı yatağı paylaşmalısın. Gerçek gibi görünmeli. Elimi tutman ve aileme kur yaptığımızı söylemen gerekecek. Ama bunun dışında hiçbir şey. Muhtemelen beni öpmen bile gerekmez."

"Oh." Bakışları ağızma düşüyor ve dili bir anlığına dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, bunu fiziksel bir çekim olarak hissediyorum. Sonra iç geçiriyor. "Anlıyorum."

Bu bilgi onu hayal kırıklığına uğratmış olabilir mi? Ay tanrıçası, ben bir aptalım. Kontratın tam samimiyeti içerdiğini söylemeliydim. Ama şimdi değiştiremem, sürüngen gibi görüneceğim.

Siktir!

Kendimi tokatlayabilirim. Bu güzelliğin yanında uyumak ve ona sahip olabileceğimi bilmek bu hafta sonunu çok daha zor hale getirecek.

Shelly sanki bana bir sır vermek istiyormuş gibi komplocu bir tavırla öne doğru eğiliyor. Fısıltısı neredeyse tüm bara yayıldığında neredeyse gülecektim. "Biliyor musun, bu *gece* için gerçek bir eskort istememen çok yazık. Çok yakışıklısın ve gerçekten eve gitmek istemiyorum, biliyor musun?"

Tamam, bu resmi. Kesinlikle çok fazla içti. Ve ben de onun sarhoş flörtlerinden fazlasıyla etkilenmiş durumdayım. Hayal kırıklığımı gidermek için bir çıkış yolu ararken, gülünç tişörtlü kurt adam barmene ters ters bakıyorum. "Kaç kadeh içti?"

Ellerini savunurcasına kaldırıyor ve bana aptalca bir sırıtış atıyor. "Hey, o iyi. O büyük bir kız. Neden kendi kararını vermesine izin vermiyorsun?"

Shelly göğsümü dürterek, "Evet," diye araya giriyor. "O iyi. Yani ben iyiyim. Sadece iki tane içtim. Belki üç. Tamam, üç. Ve akşam yemeği yok." Kıkırdıyor. "Öğle yemeği de yemediğimi unutmuşum." Bana sevimli bir şekilde orantısız kaşlarını çatıyor ve tekrar göğsümü dürtüyor. "Yani ben sarhoşken benden faydalanmak yok bayım."

Bana tekrar saldırmasını engellemek için elini tutuyorum ve bana bakarken dudakları aralanıyor. Şimdi gitmesine izin vermeliyim, ama bana bakarken bunu yapamıyorum, yumuşak kahverengi

gözleri, küçük çilli burnu ve dolgun pembe dudaklarıyla-

Boğazımı temizliyorum. "Sana bir taksi çağırayım ve seni sağ salım eve götürelim."

O güzel dudaklar kaşlarını çattı. "Eve gitmek istemiyorum. Ev arkadaşım kirayı ödemediğim için bana kızgın. Beni eve gönderme."

Kaşlarımı çattım. "Burada kalmayacaksın. Burada kalırsan herhangi bir canavar pençelerini sana geçirebilir ve bir sözleşme imzalayacak durumda değilsin."

Şaşkın görünüyor. "Canavar mı? Supes gibi mi? Gerçekten mi? Hey, tanıdığın var mı çünkü hep bir tanesiyle tanışmak istemişimdir."

Ona bakıyorum. Bilmiyor mu? Sahipleri bugünlerde ne halt ediyor da Shelly gibi küçük tatlı bir insanı neye bulaştığını bilmeden buraya alıyorlar? Elimini yüzüme sürüp bir an düşünmeye çalışıyorum. Buradaki personele güvenemeyeceğim açık. Eve gitmeyecek ve şu anda herhangi bir sözleşme imzalayacak durumda değil. Ama elimdeki fırsatı kaybetmek istemiyorum.

Yapabileceğim tek şey onu eve götürmek, ayılana kadar beklemek ve sabah tekrar kontrol etmek. Kendime sadece onu güvende tutacağımı söylüyorum. Ona dokunmayacağım. Tabii ki ona dokunmayacağım.

Barmene el sallayarak içkilerimizin parasını ödüyorum ve Shelly'nin taburesinden inmesine yardım ediyorum. Ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyordu ve onu kendime doğru çekip kolumu ince beline doladığım için biraz fazla mutluydum. "Gel hadi. Bu gece bende kalabilirsin. Komik bir şey yok. Sadece uyuyacağım, tamam mı? Sabah kontrat hakkında konuşuruz."

Shelly sanki onun yeni kahramanıymışım gibi bana sırtlıyor, ben ise kendimi bir kayanın üzerinde ezilmesi gereken bir yumuşakça gibi hissediyorum. Ona dokunmayacağıma dair kendime zihinsel bir söz daha veriyorum.

"Gerçekten mi? Sen en iyisisin. En tatlı, en nazik, en yakışıklı-" Kıkırdıyor. "Bu bir kelime mi?"

Onu bardan çıkarıp bekleyen bir taksiye bindiriyorum ve şoföre dairemin adresini veriyorum.

"Hey." Shelly başını göğsüme yasladı ve gözlerini kapattı. "Telefonuma hiç cevap vermedin. soru, bilirsiniz."

İpucunu anlayacağını düşünerek kolumu kaldırıyorum, ama tekrar yakınımaya sokuluyor ve kolumu omuzlarına atmamak için kendimi çok iyi hissediyorum. "Ne sorusuydu bu, minnow?"

Taktığım isimle hafifçe mırıldanıyor, saçma bir dil sürçmesi ama pişman değilim.

"Süperler hakkında. Hiç tanıdığın var mı? Beni tanıştırmam gerekecek."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum ama nefes alış verişini yavaşladı ve baktığımda uyuyordu, pembe dudakları ayrılmıştı ve yüzünde sakin bir ifade vardı.

Tanrıça, başım belada. Büyük, çok büyük bir bela. Olabildiğince hızlı koşuyor olmalıydım ki, göğsümde uyuyan kızın görüntüsü içimde alışılmadık bir sıcaklık yarattı. Neredeyse bir parıltı. Başından beri yuva kurmaya hazır olmadığımı söylememiş miydim? İşimin istikrarlı hale gelmesi ve daha az saat çalışmaya başlayabilmem için önümde en az beş yıllık sıkı bir çalışma dönemi var. Babalık izni henüz ufukta bile görünmüyor, bu yüzden şu anda bir evlilik söz konusu değil.

Bunların hiçbirisi, sırf güzel bir kız sarhoşken benimle flört etti diye düşünmem gereken şeyler değil. Başımı sallayarak, taksi bizi daireme götürürken düşüncelerimi başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyorum.

Onu yatağıma yatırıp uzaklaşmak uzun zamandır yaptığım en zor şeylerden biri ama başarıyorum. Oturma odasındaki kanepeye uzanırken kendimi neredeyse iyi hissediyorum. Sabah Monstrous Deals'ı arayacağım ve yeni bir sözleşme ayarlayacağım. Sonra da eve döndüğümüzde Shelly'nin taşınması için yeni bir daire bulmaya çalışacağım. Muhtemelen ofislerimden birinde ona bir iş bile bulabilirim. Her zaman yeni temsilcilere ihtiyacım var ve onun da arkadaş canlısı bir tavrı var. Satış işinde iyi olabilir.

Kafam onun geleceğine dair planlarla doluyken derin bir uykuya dalıyorum ve evimi hayal ediyorum. Aylardır yapmadığım bir şey.

Shelly

Şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatakta uyanıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak açıp gerindiğimde, bana güneşin ısıttığı kumları ve okyanus esintisini hatırlatan ılık erkeksi bir kokuyu içime çekiyorum. Sonra hatırlıyorum.

Öyle aniden oturuyorum ki başım dönüyor ve inliyorum. Ama devasa yatağın iki yanına baktığımda yalnızım. Peki, eve birlikte gittiğim o muhteşem adam nerede?

Kapıdan gelen tık tık sesi etrafıma bakmama neden oldu. Elinde büyük bir bardak meyve suyu ve tereyağlı tost olan bir tepsiyle içeri girdi. Yeni uyanmış biri için makul olmayacak kadar iyi görünüyordu. Hafif bir chino pantolon ve beyaz polo yaka bir tişört giymiş, önden düğmeleri açık, yontulmuş, pürüzsüz bir göğüs ortaya çıkıyor. Belki de erken kalkıyor ve saatlerdir benim uyanmamı bekliyor. Tanrım, ne kadar utanç verici.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum.

Dün gece seks yapıp yapmadığımı bile hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey takside onun üzerinde uyuyakaldığımdı. Kahretsin. Muhtemelen üzerine salyamı akıtmışımdır, değil mi?

"Günaydın. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Karnım gürültüyle gurulduyor ve utanç içinde karnımı sıkıyorum. "Özür dilerim. Dün gece yaptığım ya da söylediğim her şey için de özür dilerim."

Gülümsüyor. "Hayır. Hiç de değil. Sarhoşken çok çekicisin."

Yüzümü avucumun içine alıp parmaklarımın arasından ona bakıyorum ama o hâlâ gülümsüyor. Belki de ciddidir. "Um... Rosh?"

Başını sallıyor.

"Biz..." Aramızda bir işaret yapıyorum, yanaklarım ısınıyor ve muhtemelen kırmızının şiddetli bir tonuna dönüşüyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Dün gece de söylediğim gibi, kötü bir şey yok. Ama sana anlaşmamız hakkında tekrar soru sormak istiyorum. Neye imza attığınızı gerçekten anladığınızdan emin olmak için."

Oh, Tanrıya şükür.

Ama biraz da hayal kırıklığına uğradım. Hatırlayamasam bile, bu kadar muhteşem biriyle birlikte olduğum için övünme hakkım olmasını isterdim. Bu konuda asla övünemeyecek olsam bile.

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve kahvaltı tepsisini kabul edip meyve suyundan büyük bir yudum alıyorum. Başım anında daha serin ve berrak hissediyor. "Tamam. Seninle birlikte kız kardeşinin düğününe gelecek birini istediğini doğru mu hatırlıyorum?

Düğün mü?"

"Doğru. Eğer kabul ederseniz, iki saat içinde uçacağız ve Pazar gecesini geri döneceğiz. Elbette tüm masrafları ben karşılayacağım. Eşyalarını toplamak konusunda endişelenme. Vardığımızda orada olacak bazı şeyleri sana aldıracağım." Sözünü kesiyor ama sanki söylemek istediği başka bir şey varmış ama söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi beni izlemeye devam ediyor.

Bardağı dudaklarıma götürürken duraksıyorum. "Ne? Bana bunun temalı bir düğün olduğunu söyleme. Değil, değil mi? Yani eğer saçma bir kıyafet giymemi istiyorsan, kesinlikle yaparım. Tanrım. Özür dilerim. Kaba olmak istememiştim."

Gülüyor. "Hayır. Tam olarak temalı bir düğün değil. Sadece..."

Beni gerçekten geriyor. Midem yine gurulduyor ve neredeyse bana bir parça tost itiyor. Aceleyle aldım.

"Sadece dün gece bir canavarla tanışmak istediğini söylüyordun. Umarım bunu kastetmişsindir." Başımı salladım. "Evet. Hep istemişimdir. Neden? Damat bir canavar mı?"

"Ah... tam olarak değil." Boynunun arkasını kaşıyarak garip bir şekilde yerinde kıpırdanıyor. "Yani, o öyle, ama ailenin çoğu da öyle. Ve ben. Ben bir canavarım. Bir kraken."

Heyecandan neredeyse tostı boğazıma tıkayacaktım. "Bir kraken mi? Gerçekten mi? Aman Tanrım. Ama sen... Yani." Özel dikim pantolonu ve insan olduğu her halinden belli olan çıplak ayaklarından başındaki tatlı siyah saçlara kadar elimle onu işaret ediyorum. "Hiç benzemiyorsun!"

Rosh güler ve gerginlik sona erer. "Şey, şu anda değil. Hayır. Ama ıslandığımda çok farklı görünüyorum."

Aman Tanrım. İşte onu tamamen ıslak ve yarı çıplak hayal ediyorum, o özel dikim chino pantolon iyi tanımlanmış bacaklarına yapışıyor ve zaten fark etmiş olabileceğim şişkinliği vurguluyor.

Devam ettiğinde sözlerine yeniden odaklanıyorum. "Korkarım düğünün çoğu sahilde ve suda gerçekleşiyor, bu yüzden bundan kaçmanın bir yolu yok."

Aman Tanrım. Kesinlikle başım belada. Bekar olamayacak kadar güzel. Nasıl bekar olabilir ki? Rosh boğazını temizliyor ve cevabımı beklediğini anlıyorum. Sakin olabilirim. Toparlanabilirim. Sırıttıyorum. "Günlerdir aldığım en iyi haber bu. Bana bir plaj tatiline, bir düğüne gitmem için para ödüyorsunuz ve ben gerçek bir krakenle tanışacağım - bir kraken ailesiyle? İnanılmaz!"

Başını sallıyor ama gülümsemesi yerinde kalıyor. "Rahatladığımı söylemeliyim. Bunu oldukça iyi karşılıyorsun. Canavar Bar'ı bilmediğini sanıyordum."

Göz kırpıyorum. Sonra kafama dank etti. "Yani dün geceki bar senin gibi canavarlarla mı doluydu?" Başını salladı.

Alnıma bir tokat atıyorum ve gülüyorum. "Bir oda dolusu canavarın içinde olduğuma ve bunu bilmediğime inanamıyorum. Hatırlat da bir ara sana kaç tane süperle tanıştığımı sorayım."

Bana göz kırpıyor ve boş tepsiyi alıyor. "Düşündüğünden çok daha fazla, bahse girerim."

Gudroshcruka

Shelly harika biri. Daha iyi bir sahte kız arkadaş isteyemezdim. Düğün için gerçekten heyecanlandıkça, bana kraken gelenekleri ve hayatım hakkında sorular sordukça ve beni pür dikkat dinledikçe, onun aslında en kötü sahte kız arkadaş olduğunu fark ediyorum.

Ben. Mükemmel bir *gerçek* kız arkadaş olurdu. Benimle eşleşip eşleşmediğini görmek için kur yapmak isteyeceğim türden. Şu anda bu benim için bir felaket olurdu.

Uçuşun çoğunu ona hayatı hakkında soru sormak için can atmıyormuşum gibi davranmaya çalışarak geçiriyorum; daha yakına eğilmek, uzanıp elini tutmak ya da dün gece yaptığım gibi kolumu omuzlarına dolamak için can atıyorum. Sadece geniş gülümsemesi ve yumuşak kahverengi gözleriyle bana bakmaya devam ediyor, her güzel kahkaha ve utangaç kızarıklıkla beni daha da içine çekiyor. Kraken tabii ki boğulamaz, ama eğer boğulabilseydik tehlikede olurdu, çünkü her dakika onun içinde biraz daha boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Sonsuz azabımın bir noktasında, ev sahibesi bize öğle yemeği getirdi. "İyi günler, efendim, hanımefendi. Bugünkü yemeğimiz nane ve kişniş pilavlı okyanus alabalığı. Size içecek ne getireyim hanımefendi? Şarap, köpüklü şarap, su, meşrubat? Başka bir şey?"

"Vay canına!" Shelly bana sırtıttı. "Daha önce bu kadar süslü bir şey yediğimi hatırlamıyorum. Birinci sınıfta uçtuğumuza inanamıyorum."

O yanımda olmasaydı bunu hafife almış olabileceğimi bilmek beni biraz suçlu hissettiriyor. Onun gibi para konusunda endişelenmeyeli uzun zaman olmuştu. Gerçekten, ne zaman kirayı ödeyememekten endişe ettim ki? İşimi kurmak için çok çalıştım, ama en başta ailemin zenginliğinin bu işe başlamamı sağladığını kabul edebilirim. "Size bunun tadını çıkarma fırsatı verebildiğim için mutluyum."

"Ben sadece maden suyu alacağım," diyor hostese, biraz da kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Bugün suya sadık kalsam iyi olur."

Hostes suyu doldururken, kulağına fısıldamak için ona biraz daha yaklaşmaktan kendimi alamıyorum. "Benim yüzümden kendini tutma. Etki altındayken korkunç bir flörtçüsün. Daha çok hoşuma gitti."

Shelly keskin bir nefes alıyor ve hostes bardağı ona uzatırken el yordamıyla bardağı karıştırıyor. Bardağın tüm içeriği kucağıma dökülmeden ve Shelly dehşet içinde çığlık atmadan önce aldığım tek uyarı bu.

"Olamaz! Aman Tanrım. Çok üzgünüm-"

Ayağa fırlıyorum, yemeğimi yere döküyorum, pantolonumda oluşan ıslak lekeyi işe yaramaz bir şekilde fırçalıyorum. Yine de işe yaramadı. Artık çok geç. Shelly'nin daha başlamadan olacıklara hazırlıklı olmasını ummak için sadece yarım dakikamı ayırabiliyorum.

Su, insanların soğuk bir odadan güneş ışığına adım atmaya tanımladıklarını duyduğum şekilde tenimi öpüyor. Bedenim kayıyor, değişiyor ve yarıyor, şişiyor ve serbest kalmak için kıvranıyor.

Artık iki insan bacağı üzerinde durmuyorum. Bunun yerine, sekiz dokunaç birbirinden ayrılıyor, giysileri yırtıyor ve her zaman ilk başta yaptıkları gibi bükülüyor, arıyor, kilitleniyor.

Genellikle bu bir sorun teşkil etmez. Genellikle banyoda veya duşta ya da denizde uzanabileceğim bir yerde dönüşürüm. Ama burada değil. Burada koltuklar tarafından sıkıştırılmış durumdayım, çok fazla giysiyle bağlıyım ve en kötüsü, tam yanımda, kasıklarımın göz hizam en sorunlu cazibe.

Kendimi savunmam gerekirse, dokunaçlarımın gerçekten de kendi akılları var. Her birinin içindeki küçük bir beyin temel içgüdülerimi yönlendiriyor. Gerçek formumdayken, sudaki avımın tadına bakabilir, sevgililerimin arzusunun tadını çıkarabilir, değişmiş formum tarafından kısıtlandığımda hissedemediğim yüzlerce nüansı hissedebilirim. Dezavantajı: Shelly'yi uzuvlarımla sarmayı, onu tatmin etmem için genişçe açmayı ve bana ait olana kadar doldurulmasını istediği her deliği doldurmayı düşünen o hayvani tarafımı kontrol edemiyorum. Bir dokunaç Shelly'nin ayak bileğinden yukarı kayıyor ve ben onu durduramadan uyluklarının arasındaki tatlı, ıslak sıcağa ulaşıyor. Çılgılık atmak ya da protesto etmek yerine, Shelly bana bakıyor. Pantolonumun yırtıldığı yerden fırlayan sert, gergin sikime bakıyor. Seğiriyor ve kolçakları daha sıkı kavıyor. Tanrıça yardımcım olsun, sanırım onun nabzının dokunaçlarımdaki emicilerden geçtiğini hissediyorum ve benimki kadar hızlı atıyor.

Sekiz uzvu olan bir yaratığın tökezleyebileceğini düşünmezsiniz ama ben tökezliyorum, bu haliyle ona verdiğim tepkinin yoğunluğundan neredeyse şaşkına dönüyorum. Arayış içindeki dokunaçlarımı teninin tatlılığından uzaklaştırıyorum, lezzetini kaybettiğim için anında pişmanlık duyuyorum.

Koltuğumun arkasından ceketimi kaptığım gibi kucağıma alıyorum ve banyoya doğru koşuyorum. Kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Sonra arkasına yaslanıyorum, kalbim boğazımda çarpıyor ve dokunaçlarım isyan içinde tutamağa uzanmaya başladı bile. Ne oluyor bana böyle? Otuz iki yıl boyunca hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Sanki-

Hayır. Olamaz.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve yanılıyor olmam için tüm gücümle dua ediyorum. Sonra aşağı bakıyorum ve korktuğum şeyi görüyorum. Sekiz dokunacımın her biri soluk bir yanardönerlikle parlıyor. Doğal rengim olan mavi-yeşilin altında, çiftleşmiş bir erkeğin rengi olan gümüş-beyaz parlıyorlar.

Shelly

"Rosh?" Sesimi alçaltarak banyo kapısına tekrar hafifçe vuruyorum. "Rosh, su ve pantolonun için gerçekten üzgünüm. Fark etmemiştim. Ama söz veriyorum kimse senin mahrem yerlerini görmedi.

Çantayı da hostesten aldım, artık üstünü değiştirebilirsin. Yani kıyafetini değiştirebilirsin. İstemiyorsan üstünü değiştirmek zorunda değilsin. Benim için sakıncası yok. Yani hoşuma gitti.

Yani..." Durup bir nefes alıyorum. "Tamam, çantayı burada bırakacağım. Koltuklarımıza geri döneceğim." Cevap alamayınca çantayı yere bırakıp göğsümde bir düğümle koltuğuma geri dönüyorum. Bir işi daha batırdım. Bu benim için bir tür rekor olmalı. Yirmi dört saatten az bir süre! Rosh muhtemelen havaalanından ayrılmama bile izin vermeyecektir. Benden bir an önce kurtulabilmek için beni ilk uçakla eve gönderecektir.

Düğüm boğazıma sıkıca yerleşene kadar yükseliyor. Bu işle ilgili bile değil. Gerçekten değil. Dürüst olmak gerekirse, kraken düğününe katılacağım için gerçekten heyecanlıydım ve Rosh'tan da birazcık etkilenmiştim. Kalbimin çok küçük, çok aptal bir parçası, tüm bunlar sona erdiğinde beni arayabileceğini bile umdu - diledi. Arkadaş olabileceğimizi. Ya da daha fazlası.

Elimin tersiyle ağzıma bastırıyorum ve önümdeki küçük masada duran yenmemiş yemeğime bakıyorum. Rosh'a bizimkileri her yere döktürdükten sonra ev sahibesi bize yeni yemekler bile getirdi. Tanrım, çok sakarım. Neden bu hep benim başıma geliyor? Orada oturmuş kendime acıyordum, ta ki yanımdaki boğazın yumuşak bir şekilde temizlenmesi başımı kaldırmama neden olana kadar.

"Affedersiniz." Rosh insan formuna geri dönmüştü, üzerinde yeni bir lacivert pantolon vardı ve siyah saçları düzgünce taranmıştı. Başıyla koltuğuna doğru bir işaret yapıyor ve ben de ayağa fırlıyorum, yemeğimi alıp masayı kenara itiyorum ki geçebilsin.

Tek kelime etmeden oturur, dümdüz önüne bakar, çenesi sert bir çizgi halindedir.

Başımı öne eğdim. "Gerçekten çok üzgünüm. Beni kovmak istemenizi anlıyorum ama yemin ederim bir daha olmayacak. Daha dikkatli olacağım."

"Bilmiyorum." Hâlâ bana bakmıyor.

"Bakmıyor musun?"

"Seni kovmak istemiyorum. Sadece yorgunum." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Ben biraz uyumaya çalışacağım. Sen de öyle yapmalısın."

Başımı sallıyorum ve titreyen bacaklarım neredeyse çökmek üzereyken aceleyle arkama yaslanıyorum. Beni kovmayacak. Bir şansım daha var. Kendime gelmiş geçmiş en iyi sahte kız arkadaş olacağıma söz veriyorum.

Shelly

Aman Tanrım. Resmen gelmiş geçmiş en kötü sahte kız arkadaş oldum. Parti tüm hızıyla devam ediyor ve ben daha Rosh'u bile görmedim. Tatil köyüne vardığımızda beni ailesiyle tanıştırdı, sonra üstümü değiştirmem için odamıza götürdü. Birisi -sanırım benim canavar iyilik perim- tam bedenimde, her biri bir öncekinden daha güzel dört yeni elbise bulmuş. Mercan rengi maksi bir elbise ve dokuma sandaletler seçtim. Uçuşan kumaşın ince vücudumda salınması ve iki uyluk yüksekliğindeki yırtmacın biraz tenimi ortaya çıkarması beni çok güzel hissettirdi.

Bu gece resmi akşam yemeği ve konuşmalar var. Yarın da tören var. Yarınki kıyafetimi düşündüğümde kalbim küt küt atıyor. İnsanoğlunun bildiği en küçük pembe bikini, hiçbir yerimi zar zor örtüyor! Neyse ki hafta sonundan önce ağda yaptırdım da Heart2Heart'ta sohbet ettiğim adamlar bir randevu ayarlayabileceğimi umuyordum. Şimdi tek düşünebildiğim Rosh'un beni bikiniyle gördüğünde ne düşüneceği.

Gözlerimi deviriyorum ve kokteylimden büyük bir yudum daha alıyorum. Bana bakmadığı için hiçbir şey düşünmeyecektir. Sanırım hâlâ odamızda saklanıyor.

Bizim odamız!

Umarım bu gece aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldığımızda işler çok garipleşmez. Tanrım, muhtemelen orada yatarken hafta sonu için bardan rastgele bir kızı eve götürmemiş olmayı diliyor olacak. Tek düşündüğümün onun güzel gözleri, güçlü çenesi ve üzerimdeki ellerinin yetenekli, şefkatli ve çok ama çok mükemmel hissettirmesi olacağını biliyorum.

İç çekiyorum.

Burada her şey mükemmel, ben hariç.

Akşam yemeğinin verildiği sahildeki ahşap çardağın üzerine örtülmüş beyaz kumaştan karanlık okyanusa bakıyorum. Zarif konuklar, parlak tropik çiçeklerle süslenmiş ahşap masaların arasında dolaşıyor. Kadınların çoğu etekleri uzun yırtmaçlarla kesilmiş benimkine benzer kıyafetler giyiyor. Erkekler ise Polinezyalı erkeklerin giydiğini gördüğüm gibi diz boyu, etrafı saran bir etek giyiyor. Sanırım bacaklardan dokunaçlara dönüşmeniz gerekiyorsa bu daha pratik. Uçaktaki olayı tekrar hatırlayınca irkildim.

Ve tamam, Rosh'a kimsenin uçlarını görmediğini söylerken küçük bir beyaz yalan söylemiş olabilirim. Çünkü saydığımdan ve pantolonu yırtıldığında gözlerimle gördüğümünden oldukça eminim. O kadar ki ağzım açık kaldı ve tahrik oldum. Tek yapabildiğim, dokunaçlarıyla aynı tümsekler, çıkıntılar ve emicilerle kaplı uzun kalın uzantının anısıyla klitorisimde tamamen uygunsuz bir zonklamayla oturmaktı.

Kokteylimden büyük bir yudum alıyorum ve o şeyin kalçalarımın arasında nasıl hissettireceğini düşündükçe bile kendimi yelpazeliyorum.

Rosh'un kız kardeşi Ceraphcruka gergin bir gülümsemeyle oturduğum yere doğru geliyor. "Hey, Shelly.

Rosh'u gördün mü?"

Başımı sallıyorum. "Geldiğimizden beri değil." O tanıdık gerginlik karşısında boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Sanırım bana kızgın."

"Ah, tatlım." Yanıma oturdu ve rahatlatıcı bir kolla beni sardı. "Kardeşim tam bir aptal. Sana söz veriyorum, her ne olduysa tamamen onun hatası."

Buna gülüyorum ama üzgün bir şekilde başımı tekrar sallıyorum. "Hayır. Hiç sanmıyorum. Bugün uçakta suyumı üzerine döktüm ve o da dönüştüğünde koşarak tuvalete gitti. Sanırım onu utandırdım. Ve şimdi..." Diğer tarafımdaki boş koltuğu işaret ediyorum.

Ceraphcruka arkasına yaslandı ve bana dar gözlerle baktı. "Onu utandırdım da ne demek?"

Omuz silkiyorum. "Uzun süre tuvalette saklandı. Sonra da uçuşun geri kalanında yüzüme bile bakmadı."

"Ama onu daha önce çıplak ve dönüşmüş olarak gördünüz, değil mi?"

Lanet olsun. En kötüsü. Sahte kız arkadaş. En kötüsü. "Ah, öyle mi? Yani, hayır mı? Ailem çok dindardır. Evlenmeyi bekliyoruz." Yalanı ağzımdan kaçırıyorum ve onun beni yakaladığını anlıyorum.

Ceraphcruka kaşlarını çatar. "Ah, tam bir aptal. İzninizle. Gidip kardeşimi bulacağım ve ona hak ettiği dersi vereceğim."

Kumsalı geçip otele dönerken arkasından bakakalıyorum. Bu işi daha önce batırmadıysam bile şimdi batırdığıma eminim.

Sandalyemi geriye iterek kuma basıyorum ve engebeli yüzeyde sendeleyerek çardak ışıklarından ve mutlu misafirlerden uzaklaşıyorum. Daha rahat hareket edebilmek için topuklu sandaletlerimi çıkarıp atıyorum. Okyanus esintisi saçlarımı gevşek topuzumdan çıkarıp ıslak yanaklarıma yapıştırıyor. Dalgaların kenarında karanlık bir kum parçası bulup kendimi içine sokuyorum.

Yapabileceğim en küçük şekli. Belki de burada utançtan ölürüm ve bir daha kimsenin yüzüne bakmak zorunda kalmam.

Gudroshcruka

Kapımın şiddetle vurulması, ılık ılıa tartışmaların yaşandığı çocukluk anılarını geri getirdi.

"Rosh!" İnledim. "Git buradan, Ceraph."

"Tabii ki yaparım. Bu benim düğün günüm ve herkes benim dediğimi yapmak zorunda!"

Homurdanıyorum. Tabii ki kız kardeşim tarihteki en destansı Gelinzilla. "Beni yalnız bırak."

"Seni uyarıyorum, eğer beni içeri almazsan, otel yönetimine nöbet geçirdiğini söyleyeceğim ve içeri girecekler."

İ ekiyor. Kaç yaşına gelirsek gelelim, beni alt etmesi her zaman canımı sıkıyor. Kapıya doğru yürüyorum ve ona ters ters bakabilmek için kapıyı çekip açıyorum. "Ne istiyorsun? Dinleyemiyor musun? Ya kendimi iyi hissetmeseydim ve seni yarın için hasta etseydim?"

Homurdanıyor ve beni iterek odaya giriyor. "Hasta değilsin, sadece aptalsın."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak devam etmesini bekliyorum. Belli ki mantıklı davranmakla ilgilenmiyor. Soğuk dokunaçlar gibi bir şey olmalı.

"Onu buldun, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Eşin! Onu buldun ve etrafta dolanarak onu göndermek üzere olduğunu düşünmesini sağlıyorsun. Eğer dikkatli olmazsan onu kaybedeceksin."

Burnumun kenarını sıkıyorum ve uzun bir nefes alıp veriyorum. Kardeşim söz konusu olduğunda, bazen dürüst olmak en iyisidir. "Bak, Ceraph. Sana söylemem gereken bir şey var ama lütfen annemle babama söyleme, tamam mı?"

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve biz küçükken yaptığı gibi kollarını kafasının etrafında sallıyor. "Onu sahte kız arkadaşın olarak işe aldığını biliyorum, seni ezik. Uçakta senin parıltını tetiklediğini de biliyorum. Öyle değil mi?"

Ağzım kuruyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu. Ben kendi başıma çözdüm. Anlayamadığım şey, neden hala ona söylemediğin."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek inliyorum. "Bak, bu düşündüğün kadar kolay değil."

"Hayır." Ceraph kolumdan tutup ona bakmam için beni kendine çekiyor. "Bu kadar kolay. Sadece ona söyle."

"Bu iyi bir zamanlama değil, tamam mı? Şimdi bir kavrama yapamam. Onunla burada, bu şekilde bağ kuramam. Onunla suya girer girmez, onu sahipleneceğim ve hamile kalacak ve sonra işimle ilgili ne yapacağım? Biliyorsun, işler hâlâ geleneksel yöntemlerle yapılıyor. Hala çocuklarımıza bakmam bekleniyor. Senin için kolay. Sen kadınsın. Bir debriyaj patlatıp işine geri dönüyorsun."

Bakışları öldürücü. Öfkeli parmağını yüzüme doğru sallıyor ve ben de düşüncesizce söylediği sözlerle karşılık veriyorum. Sonra gözyaşlarım akmaya başlıyor ve donup kalıyorum. "Olmayabilir."

"Ha?" Kız kardeşime bakıyorum, bir kez olsun neden bahsettiğini anlamamıştım.

"Hamile kalmayabilir. Asla hamile kalmayabilir. Muhtemelen *ben de* olmayacağım."

"Ah, Ceraph." Onu kollarıma çekiyorum ve göğsüme yaslanıp hıçkırıyor. "Randevun umduğun kadar iyi geçmedi o zaman?"

"Mhmm. Doktor yüzde beş şans olduğunu söyledi, ama bu çok fazla değil, değil mi? Ve bu genetik, Rosh. Sende de olabilir. O yüzden bu konuda çok fazla endişelenmek ve gerçek mutluluğun önüne geçmesine izin vermek yerine, neden bunu bir lütuf olarak görmüyorsun? Debriyajı istemiyorsan, onları ben büyütürüm!"

Oh, lanet olsun. Tanrıça, ben kalpsiz bir pisliğim. Gözyaşlarım dinene kadar kardeşime sıkıca sarılıyorum. "Çok üzgünüm, Ceraph. Bilmiyordum. Bilmem gerekirdi."

Burnunu çekiyor ve geri çekiliyor. "Şimdi gidip makyajımı düzeltmem gerekecek." Göğsümü tokatlıyor. "Sadece düşün, tamam mı? Onu çok iyi tanımıyorum bile ama senin için harika olacağını şimdiden görebiliyorum. Ve ne olacağını asla bilemezsin. Ama senin işin gerçekten daha mı önemli?"

İç çektim. "Hayır. Sanırım haklısın."

"Elbette öyleyim. Şimdi o senden vazgeçmeden git ve eşini getir."

Gudroshcruka

Çardağa girdiğimde Shelly'den hiçbir iz bulamayınca midem bulanıyor. Çok geç kalmıştım. Her şeyi berbat ettim ve o gitti. Tanrım, ben bir aptalım. Hayatın biraz dağınık olması önemli değil. Önemli olan değer verdiğin insanları yakınında tutmaktır.

Küçük bir el kolumu çekiştiriyor ve en küçük yeğenimin dikkatimi çekmeye çalıştığını görmek için aşağı bakıyorum.

Sessizce sahili işaret ediyor. "O tarafa mı gitti?"

Kossa başını sallar.

"Teşekkür ederim!" Hızla eğilerek başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve sahile doğru koşuyorum. Gelgit yüksek ve kumsal karanlık, dar bir kara şeridi. Ay yüksek ve dolunay. Çok güzel bir gece ama ben bununla ilgilenmiyorum. Eşime ihtiyacım var. Sabırsızlıkla kıyafetlerimi çıkarıp suya giriyorum ve anında dönüşüyorum. Tuzlu su tenime sızarken ve dokunaçlarım açılırken uzun bir inilti çıkarıyorum. Ardından, kumun ve ailemin zengin, sade lezzetinin üzerinde saf cennetin tadı bana süzülürken daha uzun bir inilti daha geliyor. Bu o. Bunun doğruluğu her gözeneğimi dolduruyor, hareketlerimi hızlandırıyor, kanımın damarlarımda dolaşmasını sağlıyor.

Sekiz kolumla daha hızlı hareket ediyorum, kumun üzerinde sürünerek küçük bir deniz çayırı parçasına doğru ilerliyorum, burada karanlık bir figür bir kumulun arkasında toplanıyor, çardaktan gizleniyor.

"Shelly!"

Beni gördüğünde başını kaldırıp nefes nefese kalıyor. Umarım bir hata yapmamışımdır. Daha önce dönüştüğümde gerçek halimi gördüğünde onda hiç korku hissetmemiştim ama belki de karanlıkta...

"Rosh!" Shelly ayağa fırladı. Bana doğru bir adım atarken, geri çekilen dalganın içinde tökezledi. Düşünmeme bile gerek kalmadı. Hızla ilerleyip onu kollarımın arasına alıyorum, göğsüme yaslayıp uzun, derin bir tat alıyorum.

Ay tanrıçası, neredeyse sonsuza kadar bununla yetinebilirim. Onun güneş ışığında ve gevrek elma tadında boğulabilirim.

Dokunaçlarım ve sikim aksini söylüyor. Dört tanesi ağırlığımı desteklerken, dört uzuv Shelly'nin etrafında yılan gibi kıvrılıyor ve aletim şişip sertleşerek karnına bastırırken onu bana karşı tutuyor. Zevk beni mızraklıyor ve titriyorum. Kendimi bu şekilde ne kadar süre kontrol edebileceğimi yanlış değerlendirmiş olabilirim.

"Rosh, bana kızgın olduğunu sanıyordum-"

"Şşşt." Bir parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum ve ağzının etime değdiğini hissedince bir nefes çekiyorum. "Kızgın değilim. Öyle olduğumu düşündüğün için üzgünüm. Senden kaçmamalıydım."

"Ama kız kardeşine söyledim! Benim sadece senin sahte kız arkadaşın olduğumu öğrendi."

"Bunun bir önemi yok. Artık sahte değil. En azından benim için değil." Shelly başını sallar. Bir hata mı yaptım?

"Ne demek istiyorsun?"

Dokunaçlardan birini, ucu görünene kadar etrafına sarıyorum. Gece gökyüzündeki ay gibi gümüş-beyaz parlıyor. "Parıltı." Bana boş boş bakıyor.

"Krakenler gerçek eşlerini bulduklarında parlarlar."

Gözleri açılıyor ve yüzüme bakıyor. "Yani ben...?" Başımı salladım. "Öylesin, eğer beni kabul edersen."

"Elbette yapacağım. Beni istemediğini sanıyordum. Senin gibi biri neden benim gibi birini istesin ki?"

Çenesini kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum. "Shelly. Böyle konuşma. Elbette seni istiyorum. Kaderin ya da feromonların dışında, ne dersen de, seni görüyorum. Seni istiyorum. Bana acıyan ve bana yardım etmek için son dakikada çılgın bir yolculuğa çıkmayı kabul eden eğlenceli ve arkadaş canlısı kadını istiyorum. Bütün içkisini kucağıma bırakan, sonra bana kıyafet getiren ve seni kesinlikle bakarken yakaladığım halde kimsenin sikimi görmediğini söyleyen kadını istiyorum."

Kızardı. "Bunun için üzgünüm."

Sırıttıyorum. "Üzülme. Bakmak için senindir. Ne zaman istersen."

Bakışları hemen vücutlarımızın birleştiği yere düşüyor ve ben de bakmasına izin vermek için arkama yaslanıyorum. Sikim onun incelemesi altında daha da şişerek ikimizi de memnun ediyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Yanardöner nem çoktan boncuk boncuk olmuş ve ucunda parlıyor. "Shelly, ben-" "Sana dokunabilir miyim?"

Tatlı okyanus gelgitleri, sadece aç bakışıyla eline boşalacağım. "Shelly, kendimi ne kadar tutabileceğimden emin değilim. Çiftleşme bağı oluştuğunda, benim türüm için... biz..." Bunu nazikçe söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Tek düşünebildiğim, ruhumda onun lezzetini tadarken küçük elini ağrıyan sikimin etrafına sarması. Aşk, arzu ve heyecan tadında.

"Sen ne? Lütfen bana krakenlerin de insanlar gibi seks yapabildiğini söyle, çünkü eğer yapabilseydik bunu gerçekten çok isterdim."

Kahkahalarım kulaklarıma biraz vahşi geliyor. Elini tutup sikimin üzerine götürüyorum, o anda dökülmemeyi zar zor başarıyorum.

Yavaşça birlikte aşağı ve yukarı vuruyoruz ve onu tekrar uzaklaştırmak zorunda kalmadan önce cennetin birkaç dakikasının tadını çıkarıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Shelly. Krakenler insanlar gibi seks yapmazlar. Biz çok, çok daha iyi yaparız."

Shelly

Rosh'un dokunuşuyla ve güzel gözlerindeki bakışla içimde ılık yaz gecesiyle ilgisi olmayan bir sıcaklık dolaşüyor. Aletin hayali kalınlığını hâlâ avucumda hissedebiliyorum ve ona tekrar dokunmayı arzuluyorum. Tümsekleri, çıkıntıları ve avucumun içinde nasıl titreştiğini hissediyorum.

Sonra ben fırsat bulamadan başını eğip beni öpüyor. Evet, oldukça iyi bir dikkat dağıtıcı. Dokunaçları beni sıkıca sardığı için şanslıyım, böylece düşmüyorum. Dili benimkine değdiğinde dizlerimin bağı çözülüyor, dudakları alay ediyor, okşuyor ve heyecanlandırıyor. Elleri her yerde, popomda, kalçalarımda, yüzümde. Tabii ki sadece eller değil, dokunaçlar da var. Çıplak baldırıma dokunan etin fırçası beni ürpertiyor. Suyun içinde duruyoruz, dalgalar ayak bileklerime vuruyor. Ayakkabılarım sahilde unutulmuş ya da muhtemelen şimdiye kadar su tarafından alınmış. Daha az umursayabilirdim.

Rosh'un dokunaçları ıslak ama bu his rahatsız edici değil. Aslında, biri daha da yukarı kayarken nefesim boğazımda düğümleniyor ve ucu eteğimdeki yarığa girdiğinde ağzına doğru inliyorum.

Nefes nefese geri çekildi ve bana baktı. "Bu iyi mi?"

Bir an bile durmasını istemediğim için hızla başımı sallıyorum. "Tanrım, evet."

Başımı yana yatırmak için bir elini kullanıyor, böylece ıslak bir dokunacın ucu daha da yukarı kayarken boynum boyunca şefkatle öpebiliyor. Tümseğime ulaştığında titriyorum. İç çamaşırlarımın üzerinden sadece hafif bir dokunuşla sıyrılrsa da hisler amıma hücum ediyor. İçim şişiyor ve orada biriken kayganlığa bir damla nem ekleniyor.

"Oh, bunu neden daha önce yapmadın?" Sonunda külotumun dikişinin altından kayarak ıslaklığımın içine girdiğinde ona doğru eğildim.

İnliyor, parmakları ve uzuvları sırtımda ve popomda sıkılaşıyor. "Bunu uçakta yapmamı mı istedin?" Sesindeki kahkahayı duyuyorum, ama aynı zamanda alçak ve hırıltılı, tutku ve özlem dolu. "Tanrıça, isterdim."

Beni daha fazla istila ederken cevap verecek kelimeleri zor buluyorum. Teninin eşsiz dokusu beni daha önce hiç olmadığı şekilde uyarıyor. Geri çekiliyor, dokunaçlarının ucunu klitorisime doğru dalgalandırıyor ve ben umutsuzca ona yapışıyorum. Kendimi zor tutana kadar baskı artıyor ama

aklının bir köşesinde hâlâ bir soru var.

Rosh bunu hissetmiş gibi geri çekiliyor, amıma olan ilgiyi durdurmuyor ama hızlandırmıyor da. "Neden kendimi tuttuğumu gerçekten bilmek istiyor musun?" Bakışları benimkileri arıyor.

Başımı salladım. "Bilmem gerek. Neyin değiştiğini bilmem gerek."

"Eşimi bulursam bunun ne anlama geleceği konusunda çok endişeliydim. Kraken kültüründe babalar bebeklere bakar. Ama koca bir sürü Shelly! Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Ona bakıyorum, zevkimin aciliyeti biraz azalıyor. "Peki ya şimdi?"

Biraz mahcup görünüyor. "Ve şimdi benden biraz daha bilge olduğunu kabul etmekten nefret ettiğim biri bana çok iyi bir tavsiye verdi."

Ona sırtıyorum. "Kız kardeşin mi?"

Alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor, sonra ifadesi daha ciddi bir hal alıyor. "Bana genetik bir rahatsızlığım olabileceğini söyledi, bu da çocuk sahibi olmamızı bile zorlaştırabilirmiş. Bu seni rahatsız eder mi?"

Başımı sallıyorum. "Her zaman akışına bırakmaya ve hayatın beni nereye götürdüğünü görmeye inanan biri oldum."

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme. "İşte bu yüzden sen benim için mükemmelsin. Sanırım hayatımda bu enerjiden biraz daha fazlasına ihtiyacım var. Bunu mu istiyorsun o zaman? Benim iddiamı mı?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

O zaman dizlerinin üstüne çök, hazinem. Sana krakenlerin farklı yaptığını söylemiştim. Seni düzgünce becerebilmem için yapman gereken bir şey var."

İtaatkâr bir şekilde kumda dizlerimin üzerine çöküyorum. Dalgalar çapkınca bacaklarımın üzerinde dönüyor. Rosh'un eli yanağımı okşuyor. "Solungaçlarının büyümesine yardımcı olmak için ilk yükü içmelisin."

Ona göz kırpıyorum. "Gills?"

Başını sallıyor. Ciddi olduğunu anlamasam gülerdim. "Seni sahiplendiğimde su altında nefes almanı sağlayacak, ki bu da yüzeyin altında yapılır."

Aman Tanrım. Gerçek bir denizkızı gibi solungaçlarım olacak. Sikini eline alıp ağzıma sokana kadar sırtıyorum. Onun tuzlu taze tadı dilimi kapladığında ve çıkıntılar dudaklarıma karşı oynadığında inliyorum. Amımın içinde ne kadar iyi hissedeceğini şimdiden hayal edebiliyorum.

Aşağı kayıyorum, alabildiğim kadarını alıyorum. Beni izliyor ve gözlerindeki bakışı şişelemek istiyorum. Başımı sallarken yeşil-mavi tutku ve yoğunlukla dönüyor, onu emmek için yanaklarımı çukurlaştırıyorum.

Rosh inliyor. Eli başımın arkasını çok dikkatli bir şekilde kavıyor. Sonra ikimiz de hızlanana kadar hareketlerimi yönlendiriyor ve derin, gırtlaktan gelen bir sesle boğazımdan aşağı ılık, tuzlu sıvı döküyor

Kalçalarımı sıkımda neden olan bir ses.

Onunla işim bitmeden geri çekiliyor ve dudaklarımdan çıkan küçük sızlanmadan neredeyse utanacağım. Sadece, başparmağı ağızımın kenarlarından dökülen nemi topluyor ve boynum boyunca, derimin zaten karıncalanmakta olduğu kulağımın altında bir iz bırakıyor.

İşlemi diğer tarafta da tekrarlıyor ve üzerime çok garip bir his geliyor. Nefes almak için soluk soluğa kalmak gibi, sadece yeterince hava alıyorum. Ama boğazımın iki yanında açılan yepyeni solungaçlardan nefes alıyorum.

Bana sırtıyor. "İşte benim iyi kızım. Kraken'in bunu nasıl yaptığını öğrenmeye hazır mısın?"

"Evet, lütfen." Aletin yumuşadığını fark edince biraz kaşlarımı çatıyorum ama çenemi kaldırıp ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Hayal kırıklığına uğrama, küçük minnow. Ben tekrar hazır olana kadar seni tatmin edecek pek çok yolum var."

İki dokunaç kalçalarımın iç kısımlarına doğru kayarak muhtaç amcığma giden yolu bulduğunda anlıyorum. Dizlerim bükülüyor ve Rosh beni yakalıyor, geriye doğru dalgaların içine dalıp yuvarlanıyor. Takip edemediğim bir kabarcık ve hareket telaşıyla suya yuvarlanıyoruz. Hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu bilmiyorum. Yüzeyin nerede olduğunu söyleyemiyorum ve bir an paniğe kapılıp ona tutunuyorum. Sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, ben sakinleşene kadar aldığından daha fazlasını veren bir öpücükle ciğerlerime hava üflüyor.

Rosh bana sıkıca tutunuyor, bizi suyun içinde zahmetsizce hareket ettiriyor. Hiç duraksamadan beni tatlı tatlı öpüyor. Sonunda yeni solungaçlarımın açıldığını ve suyun içeri dolduğunu hissediyorum. Beklediğiniz gibi bir his değil. Su yutmak ya da yanlılıkla solumak gibi bir şey değil. Hava solumak gibi, sadece daha zengin, daha tatmin edici. Kısa sürede bu hisse alışıyorum ve öpüşmemizi kesmek zorunda kalmayacağım anlamına gelmesini seviyorum.

Kısa süre sonra dalgaların altındayız. Rosh'un parlayan dokunaçlarından gelen soluk ışık dışında okyanus karanlık. O dokunaçlar her yerde, bedenimin üzerinde her şeyi tüketen bir sahiplikle hareket ediyor ve beni sersemletiyor. Klitorisimi emmesi nefesimi kesiyor ve inlemeye çalışırken baloncuklar çıkarıyorum. Rosh'un kahkahası derinden geliyor ve suda yankılanıyor, sanki içimde dolaşıyor, beni ısıtıyor.

Diğer iki dokunaç göğüslerimin etrafında kıvrılıyor, meme uçlarımla alay ediyor ve beni şimdiden orgazma yaklaştırıyor. Amımdaki dokunaç daha derine kayıyor, ucu kanalıma giriyor ve kıvrılıp parmaklarımdan Rosh'un omuzlarını kazdığı bir nokta buluyor. Klitorisimin üzerindeki emişi de bırakmıyor. Kısa süre sonra onu daha çok içime alıyorum, dolma hissiyle kıvranıyor ve

kıvraniyorum.

Dördüncü bir dokunaç ıslaklığımdan geçip diğer deliğime girdiğinde, bir anlığına neredeyse bayılıyorum. Zevk, amımı onun istilası etrafında sıkıca kenetliyor ve sonra kışımındaki dokunaç içeri kayıyor ve boşalıyorum. Başımı geriye atıyorum, onun beni tutması, bana sahip olması hissi dışında her şeyden vazgeçiyorum. Bedenim onun etrafında tekrar tekrar kenetleniyor. Titreyen bir karmaşaya dönüşene kadar içimden bir duygu dalgası geçiyor.

İşim bittiğinde uzuvları yavaşça üzerimden kayıyor ve alnıma kabarcıklı bir öpücük konduruyor.

Etrafımla ilgili farkındalığımı yeniden kazandığımda karnımda sert bir zonklama olduğunu fark ediyorum, Rosh beni kollarına alırken aşağıya doğru kayıyor. Gözleri sormasına gerek olmayan soruyu söylüyor. Aramıza uzanıp sıkını kavıyorum ve onu içime doğru yönlendiriyorum ve gözlerinin kapanışını izliyorum.

Kalçalarını itip içime girdiğinde çenesi geriliyor. Gözleri açılıyor ve daha hızlı hareket etmeye başladığında bakışları bana kilitleniyor. Vücutlarımız suyun içinde dalgalanıyor ve zevk içimde tekrar çiçek açıyor, bu sefer daha yavaş.

Dudakları, yüksek sesle duyamadığım kelimelerin izini sürmek için hareket ediyor. *Hazinem. Benim ol.* Gözleri, elleri ve ağzı bana suyun altında duyamadıklarımı söylüyor. Bacaklarımı ona daha sıkı sararken ve elimden geldiğince onunla birlikte hareket ederken benimkilerin de aynı şeyi yapmasını umuyorum.

Son zirveye birlikte ulaşıyoruz. Rosh ellerini kışıma sokuyor ve kendini derinlere gömüyor. Güzel yüz hatları zevkine son bir teslimiyetle geriliyor. Bu manzara beni uçurumun kenarına getiriyor ve duygu doruğa ulaştığında yüzeye çıkıyoruz.

Başım küçük, beyaz uçlu dalgaların arasında kırıldığında, beni göğsüne doğru geri çekiyor ve ben de yukarıya, şişman, yuvarlak aya bakıyorum. Birleşmemiz bize endişelendiği bebekleri getirecek mi ya da hiç çocuk sahibi olabilecek miyiz bilmiyorum. Gelecek ne getirirse getirsin, kendi şefkatli, sadık krakenimle çok daha parlak göründüğünü biliyorum. Ve eğer hamile kalırsak, o gelmiş geçmiş en iyi baba ve en iyi eş olacak.

SON

KEPT BY THE KRAKEN'i okuduğunuz için teşekkür ederiz. MONSTROUS DEALS serisinin

geri kalanını okumak istiyorsanız, 1. kitap olan DEAL WITH A DEMON'a göz atın.

Yazar Hakkında

AMI WRIGHT gururlu bir tarih ineği, gurme ve trajik bir reality TV, müstehcen romantizm, iyi şarap ve çok fazla pasta hayranıdır. Kadınlarını istedikleri için yanan, üzölen ve (öleceklerini düşünöen) kahramanları ve her türden kadın kahramanı seviyor!

Ami, Avustralya'da (hayal kırıklığı yaratacak şekilde Bay Wright adını taşımayan) eşı ve iki küçük çocuğuyla birlikte yaşıyor. Müstehcen yazılar yazmak, öğretmenlik ve annelikten arta kalan zamanlarda kitap okuyor, yemek pişiriyor, tarih belgeselleri izliyor ve uluslararası seyahatlerin yeniden gerçeğe dönüşeceği günlerin hayalini kuruyor!

Daha fazla bilgi edinmek ve Ami ile bağlantı

kurmak için: <http://linktr.ee/AmiWright>

AYRICA YAZAR TARAFINDAN

~

CANAVARCA
ANLAŞMALAR BİR
IBLİSLE ANLAŞMA

~

ANTİK MITLER VE CANAVARLAR

ASTERIUS
SILENUS

~

ARDUN KRALİYET MUHAFAIZLARININ YASAK DOSTLARI

FARROKH
AMİR
HESAM
MALIK
SATTAR
JARO
IKKAD

~

UZAYLI MİLYARDERLER

UZAYLI MİLYARDERİN ASİSTANI
UZAYLI MİLYARDERİN SAHTE KIZ
ARKADAŞI

~

KAYIP ROMANLAR

SAMPSON'UN KURTARICISI
YILDIZLARARASI AJAN TARAFINDAN
KURTARILDI
YILDIZLAR ARASI HAIN TARAFINDAN EĞİTİLDİ
YILDIZLAR ARASI ESİRİ SERBEST BIRAKTI

YILDIZLAR ARASI DOLANDIRICIYI
DOLANDIRDI YILDIZLAR ARASI ANDROID
TARAFINDAN ÇALINDI YILDIZLAR ARASI
SÖMÜRGECIYLE EVLENDİ

~

QOL'RAKII'NİN KADERLİ EŞLERİ yazan **Ami Wright ve Maddie Syn**

UZAYLI KORUYUCUNUN

HANIMI UZAYLI

KORUYUCUNUN GÜNEŞ IŞIĞI

Destinasyon Canavarı Düğünü

SABRINA CASSIDY

Blurb

BÜYÜK KIZ KARDEŞİM minotoruyla evlenmek için güzel bir ada cenneti seçmiş olabilir ama ben cehennemdeydim.

Muhteşem küçük kız kardeşimden daha kıvrımlı olmak hayatım boyunca mücadele ettiğim bir şeydi, ancak nedime elbisem düğünden üç gün önce üzerime oturmayı reddedince, ada cennetimiz kötü bir hal aldı. Sahilde oturmuş kendime acırken Haru adında cilveli, yakışıklı bir Cecaelia ile tanıştım. Seksi, çekici ve mayo giymekle ilgili düşündüğüm her şeyi yeniden gözden geçirmeme neden olan sekiz dokunacı var. Plaj kaçamağım çılgın ailemden kurtulabilecek mi yoksa sonsuza dek nedime olmaya ve asla gelin olamamaya mahkûm muyum?

Birinci Bölüm

BÜYÜK KIZ KARDEŞİM minotoruyla evlenmek için güzel bir ada cenneti seçmiş olabilir ama ben cehennemdeydim.

"Şu iğneyi ayarlayayım canım." Bayan Baker elbisemin eteğini düzeltti, kumaşı sıkıştırmak için birçok elinden birini kullandı. Bayan Baker gülümsedi, köpek dişlerinin ucu görünüyordu ama mücevherlerle süslü kırmızı gözleri dükkâna girdiğimizde olduğu gibi parlamıyordu.

Elbiseyi kalçalarımın etrafında kaydırdım, bunun boş bir çaba olduğunu biliyordum. Belimde kumaştan çok daha fazlası vardı.

"Claire, canım." Annem kaideye yaklaştı. "Diyette olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim." Yüzümü buruşturduğumu gizleme zahmetine girmedim. Aylarca ekmekten, tatlıdan, düşük karbonhidratlı ve düşük yağlı olmayan her şeyden fedakârlık ederek geçirdiğim onca ay, pencereden dışarı çıktı.

Gelinliğin üzerime dar geleceğini biliyordum. Bu bir sahil düğünüydü. Kız kardeşim Annabelle'in ada cennetine uygun hafif, dökümlü elbiseler seçmesi için mükemmel bir fırsat olacaktı.

Onun yerine, delirmiş pembe bir keke benziyordum. Aynadaki yansıma baktım. Saten, kolalı dantelli ve çok fazla fırfırlı, göğüs ve kalça çevresinde sıkı kesilmiş ve kokteyl uzunluğunda bir eteğe doğru genişlemişti.

Sadece dar olacağını ama yine de kalçalarımı örteceğini düşünmüştüm. Ve göğüslerimi.

Ama Bayan Baker'ın son ayarlamaları bitirmesine bir buçuk santim kalmıştı.

Tatlı yaşlı kadın kolumu okşadı. "Sorun değil canım, bir gecede daha fazla kumaş getirebilir miyim bir bakayım."

"Egzersiz programınıza uydunuz mu?" Annem mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırdı. Annem ve Annabelle annemin ailesine çekmişlerdi; ufak tefek, siyah saçlı ve zayıflılar. Annem adanın sıcağına rağmen şık siyah bir etek ve bluz giymişti. Pencereleden güzel bir esinti geliyordu ama yine de. Hava ılık ve sıcaktı.

Ataları zamanlarını gemilerde köyleri yağmalayarak ve sığır güderek geçirmiş olan babamın genlerini almıştım. Üç yüzyıl önce doğmuş olsaydım, kalçalarım çok sayıda sağlıklı erkek çocuk doğurma yetenekleriyle, kocam da karısını iyi besleyebilme becerisiyle övülürdü.

Bir zaman makinesi ya da en azından bu düğünün sona ermesini umarak iç çektim.

"Sorun değil," diye gülümsedi Annabelle. Siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve belinden bağlanmış sıcak pembe dökümlü bir elbise giymişti. Bir Yunan tanrıçasına benziyordu ve acaba bu da ona seksi bir Minotaur CEO'su nişanlısı getiren şeyin bir parçası mıydı?

Annabelle'in gülümsemesinin kenarlarında stresin bir kısmı görünüyordu ama ablam yine de elimi tuttu. "Belki Bayan Baker'da uygun bir şey var mı diye bakabiliriz? Kumaş gelmezse diye?"

Suçluluk duygusu beni bıçakladı. Diyet yapıyordum. Ama aylarca düşük karbonhidratla yaşayamazdım ve zayıf düştüğüm geceler olmuştu. Burada bir fıstık ezmesi kupası, orada bir dilim Fransız ekmeği. Egzersiz planına uymuştum ama sabah beş kalkmak için çok erken olduğundan bazı sapmalar olmuştu.

"Claire diğer nedimelere uymalı." Annesi müstakbel geline kaşlarını çatı. "Bu bir takım. Pembe, çiçeklerle ve süslemelerle uyumlu. Bu senin mükemmel düğün günün."

"Mükemmel çünkü Tuark'la evleniyorum," dedi Annabelle kararlılıkla. "Ve hepimiz burada, bu muhteşem tatil köyünde bir aradayız. Her şey çok güzel olacak."

Kız kardeşim son cümleyi gözlerinde manik bir parıltıyla söyledi ve ben hala çok küçük elbiseden mi bahsediyoruz diye merak ettim.

Gittiğimiz yer çok güzeldi. Miulia'nın ana adasındaydık ve kilometrelerce uzanan özel plajlar vardı. Kristal mavisi okyanusun üzerine devasa bir tatil köyü inşa edilmişti. Her türden insan rahatça tatil yapabiliyordu. Ailenin damat tarafı için bile yeterince geniş koridorlar, daha küçük insanlar için daha küçük geçitler ve suda yaşayan halk için su tünelleri vardı.

"O kumaşı göreceğiz." Bayan Baker elimi okşadı. "Ve ilk provadaki ölçülerimi aldım."

"Diyette olduğun için sana bir beden küçük sipariş ettim." Annemin sesi buz gibiydi. "Eğer kilo vermiyorsan, bize haber vermeliydin."

"Öyleydim," diye tersledim. Kalçalarımı daha ince hissediyordum ve tartıyla aram iyi olmasa da kot pantolonum üzerime yıllardır olmadığı kadar iyi oturuyordu. Bunun yeterli olduğunu düşündüm.

Sertçe yutkundum, donuk öfke ve utancı geri ittim.

"Sert davrandığımı düşündüğünü biliyorum." Annem kaşlarını çatdı. "Ben sadece senin güvende ve mutlu olmanı istiyorum. Dünya şişman insanlara karşı nazik değil."

"O şişman değil," diye tersledi Annabelle. "Harika göğüsleri ve beli var."

Annabelle bunu hayatımız boyunca söylemişti ama ona inanmak zordu. Alışverişe çıktık ve Annabelle en güzel sundress elbiseleri giyebiliyordu. Sundressler benim üzerimde çadır gibi dururdu.

Annem ikimize de bir bakış attı ve başını salladı. "Ne yapabileceğimize bir bakın, Bayan Baker."

"Elbette." Müdire Hanım ölçü almayı bitirdi. Kendi kıyafetlerimi yeterince hızlı giyemedim. En sevdiğim jean şort ve büyük boy bir tişört, plajda olmak için mükemmel bir örtü.

Elbiseciden ayrıldım ve beyaz kumlara doğru yola çıktım. Annabelle Tuark'la buluşacaktı, çünkü ailesinin geri kalanı bugün tesise geliyordu. Biraz yalnız kalmak için iyi bir fırsattı.

Bütün bir hafta boyunca. Dalgaların ayak izlerimi örtmesini izledim ve iç çektim. Annabelle donmuş kuzeyde evlenemez miydi? Frank Amca bir yetiydi, bunu takdir ederdi.

Ama hayır, Annabelle ve Tuark güzel plaj manzaraları, kristal resiflerde şnorkelle yüzme ve Vegas'tan daha fazla tenin sergilendiği süslü, özel bir düğün istediler.

Okyanusu kesen uzun bir iskeleye doğru yöneldim. Berbat bir yüzücüydim ama suya bakmayı seviyordum. Küçük bir Ortabatı kasabasından geldiğim için tesiste görmeye alışık olduğumdan daha fazla su insanı vardı ve ara sıra suda bir hareketlilik yakalıyordum. Bir plaj topunun yanından geçtim, insanlar, kurt değiştirenler, orklar ve sentorlar birbirlerine karşı oynuyorlardı.

İskeleye çıktım, esinti kıvrırcık buklelerimi kaldırdı ve sonunda gözyaşlarımın bir kısmının düşmesine izin verdim. Annem zorba bir cadalozdu ama iyi niyetliydi. Annabelle'le yarışmak mümkün değildi. Büyürken ondan nefret etmek istemiştim ama o kadar tatlı ve neredeyse saftı ki onun yerine koruyucusuna dönüştüm.

Annem Annabelle'i de aynı şekilde taciz ediyordu, sadece güneşe dikkat etmesini, cildinin kırışmamasını ve yaşlandıkça kalçalarının yayılmamasını sağlıyordu. Annabelle'in yaşlanmasını tercih eder miydim emin değildim.

Çirkin kız kardeş olmak, her zaman tam olarak kavrayamadığım bir şey için çabalamak ya da güzelliğe sahip olmak ve onu kaybetmekten korkmak.

Annabelle Tuark'ı eve getirdiğinde annem şok olmuştu ve o akşamki aile yemeğini sevgiyle hatırlıyorum. Tuark açık sözlü ve iş adamıydı. Müstakbel eniştemle aramızda bir bağ olduğunu söyleyemem ama kız kardeşime bir prenses gibi davranıyordu ve kız kardeşim de onu seviyordu, bu da benim için yeterliydi.

İskeleyle oturdum ve burnumu çektim. Annem haklıydı. Flört etmek, erkek arkadaşlarımın ya tatlı ve karbonhidrattan vazgeçerek beni desteklemek istedikleri ya da nasıl göründüğümü umursamadıklarını söyledikleri eğlenceli bir oyundu.

Bu da görmezden gelmeleri ya da atlatmaları gereken bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Kimse Annabelle'e yiğit bir ses tonuyla güzel olmasını umursamadıklarını söylemedi.

Pofuduk beyaz bulutlara baktım ve bir nebze olsun huzur hissetmeye çalıştım. Çok güzel bir adaydı. Düğün pastası olacaktı. Milyon yıl geçse de asla karşılayamayacağım süslü bir adada tüm masrafları ödenmiş bir tatilim olacaktı.

Okyanus, gerçek bir şeyden çok bir cadının sihir numarası gibi görünen derin ve berrak bir maviydi ve beyaz kum, sadece filmlerde görülen tropik bir cennet yanılsamasına katkıda bulundu.

Su iskeleyle vuruyordu. Suyun içinde şekiller titreşiyordu. Bakmak için kenara doğru eğildim ama başım döndü ve geriye yaslandım. Eğer düşersem, bir taş gibi batacaktım. Yakınlarda kimse yoktu ve ben de sinirli bir şekilde tek başıma gitmiştim.

Köpekbalıklarına yem olup kardeşimin mükemmel düğününü mahvetmesem iyi olur.

Sıçrama sesleri ahşap direklere çarptı ve aniden kenarda bir yüz belirdi.

"Merhaba, sizi şaşırttığım için özür dilerim." Adam sırttı ve kendini iskeleyle dayadı. Alt yarısı hâlâ suyun içinde saklıydı.

Doğal olarak muhteşemdi. Mürekkep mavisini saçlarından su damlıyordu ve gözleri de aynı tonda koyu maviydi. Ön kolları kalın ve kaslıydı ve omuzlarına saçları ve gözleriyle aynı koyu gece mavisini mavi pullar dağılmıştı. Pulların arasında daha açık mavi halkalar vardı, bu da onu yarı insan yarı egzotik bir balık gibi gösteriyordu.

Fotoğraf çekimi için hazır olan yakışıklı bir erkek modele benziyordu. Göğsümde keskin bir çekilme oldu ve bir an nefes alamadım. O kadar güzeldi ki, yüzünde güvende hissettiren yumuşak bir ifade vardı.

"Tatil köyünde mi kalıyorsunuz?" Başparmağını sola, Laguna Resort'un bulunduğu yöne doğru salladı. "Yoksa kayboldun mu?"

Nasıl konuşacağımı hatırlamaya çalışarak yutkundum. "Kaybolmadım. Tatil köyünde kalıyorum."

"Harika." Sırıttışı gözlerine kadar ulaştı ve kendimi karşılık olarak gülümsemek isterken buldum. "Arama ve kurtarmada sadece bir noktaya kadar iyiyim."

Yalan söylemeyi ve kaybolduğumu söylemeyi bile düşündüm, eğer bu bir pişmanlık gibi görünüyorsa. Birdenbire tatil köyünde bir hafta kalmak, onun etrafında olmak anlamına geliyorsa o kadar da korkunç görünmemeye başladı.

"Kız kardeşim evleniyor." Bacaklarımı kaydırdım, ayak bileklerimin üzerine diz çöktüm. Şortla otururken kalçalarımın daha kalın görünmesi çok kötüydü. "Laguna'da kalıyoruz."

"Güzel bir tatil köyü," dedi çenesini ellerinin üzerine koyarak. "Peki neden üzgünsün?" Hazırlıksız yakalandığım için gözümü kıptım. "Ne?"

"Açık sözlü olduğumu bilecek kadar insanlarla vakit geçiriyorum. Ama bu konuyu açmanın iyi bir yolunu bulamıyorum." Elini kurabiye kavanozuna sıkıştırmış küçük bir çocuk gibi ensesini ovuşturdu. "İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. Sadece güzel kızları böyle üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Annem gibi tek kaşımı kaldırmakta pek ustalaşamamıştım. "Sahilde yüzüp kızların üzülmesini bekliyorsun ve sonra da onlara tavsiyelerde mi bulunuyorsun?"

"Hayır, sen sadece şanslısın." Göz kıptı ve midem bulandı. "Koyun yakınında yüzüyordum ve seni yürürken gördüm."

"Demek beni takip etmeye karar verdin?" O bu kadar utangaç görünürken garipsemek zordu. Daha yavaş olacağını varsaydığım sahile kadar ondan daha hızlı koşabilirdim ama boğulmak böyle bir şeyse, belki de o kadar kötü olmazdı.

"İyi olduğundan emin olmak istedim," dedi. "Bu arada benim adım Haru."

"Benim adım Claire." Kendimi çelikleştirmeye çalışarak ofladım. Çok çekici, çok flörtözdü. Bir şeyler çevirdiği kesindi. "Ben iyiyim. Düğünler streslidir."

O korkunç nedime elbisesine sığamadığımı ona söylemeyecektim.

"Madem öyle diyorsun. O zaman görevden kaçıyor musun?" Haru etrafına bakınır gibi yaptı.

"Sadece sen ve biraz aşağıdaki plaj müdavimleri var."

"Annabelle müstakbel kayınvalidesine ev sahipliği yapacak." Sırıttım, bu görevi hiç de kıskanmamıştım. "Ben kaçtım."

"Kaçış kulağa eğlenceli geliyor." Tahtanın üzerinde kendini yukarı itti, su sıçradıkça ağırlığını değiştirdi. "Büyük gün ne zaman?"

Sorusunu algılamam bir dakika sürdü. Pazuları ve ön kolları dikkat dağıtıcı bir şekilde esnemişti.

"Cumartesiye kadar olmaz." Yüzgecinin ne renk olduğunu görmek için başımı iki yana salladım

ama aptal tahta iskele önümde duruyordu.

"Seni bir haftalığına tatil köyüne mi götüreceğim?" Haru gülümsedi. "Bu benim şanslı sezonum."

"Ben tamamen yabancıyım," dedim kuru bir sesle. "Bir seri katil olabilirim. Korkunç bir insan olabilirim." "Elbette, ama işte bu yüzden benimle öğle yemeği yemeni isteyeceğim." Haru göz kırptı. "Böylece seni tanıyabiliriz."

birbirimizi daha iyi tanıyoruz. Senin bir seri katil olduğundan şüpheliyim."

Bir el salladım. "Belki bir katil değil. Ama garsonlara bahşiş vermemenin normal olduğunu düşünebilirim. Ya da araba kullanırken flaşörümü kullanmayı reddetmenin."

"Aman Tanrım, ne kadar korkunç." Haru dirseğine yaslandı ve pazuları tekrar esnedi. Sahilde seksi bir yabancıyla flört etmenin neden kötü bir fikir olduğunu unutmuştum. Tek bir esnemeyle ceviz kırabilirdi. "Eğer gerçekten korkunç bir insan olduğunu öğrenirsem, yüzüp giderim."

Uçsuz bucaksız okyanusu işaret etti ve birden içim özlemle doldu. Dalgaların ritmik sesi beni düşündüğümünden daha fazla rahatlattı ve okyanus ufka doğru aktı. Huzurlu görünüyordu, özgürlük gibi.

"Ama sen korkunç bir insan değilsin. Eğer seni sinirlendirirsem, bana her zaman geri çekilmemi söyleyebilirsin."

"Öğle yemeğini kabul ediyorum," dedim, nedenini bilmiyordum. Haru çok güzeldi ve benim kim olduğumu bilmiyordu. Kız kardeşime benzemiyordum, erkeklerin asılmak için odanın öbür ucuna geçtiği türden bir kadın.

Ya da Haru'nun durumunda, sahil boyunca takip etti.

Ama göğsümün altında bir çekilme vardı ve nefes almak normalden daha zordu. Tenim kızardı, sadece plaj sıcaklığından da değil. Bu seksi yabancıyla öğle yemeğini bırakıp gitme düşüncesi beni olması gerekenden daha fazla üzdü.

"Kaba bir soru sorabilir miyim?" Dudağımı ısırdım. "Bu konuda nasıl konuşacağımdan emin değilim ve bir pislik gibi davranmak istemiyorum."

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin." Haru o kadar içten görünüyordu ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Neredeyse ona dertlerimi dönecektim; vücut imajımla ilgili sorunlarımı, çıkmaza girmiş işimi ve kimsenin gerçekten umursamadığı tüm sıkıcı şeyleri.

"Sen deniz insanı mısın?" Başımı iskeleye doğru çevirdim. "Suda yaşayan başka bir halk mı?"

"Suda yaşayan başka insanlar." Ayağa kalktı. Göğsü ve karın kasları insansı görünüyordu ama kalçaları sekiz mavi-siyah dokunaç şeklinde sivrilmişti. Alt tarafı mavimsi beyazdı ve emicilerle kaplıydı. Kendini iskeleye çekti, dokunaçları etrafında duruyordu.

Beynimi ısı bastı ve tüm tutarlı düşüncelerimi kaybettim. Çok fazla dokunaç vardı. Hareketleri

kıvrak ve kıvrımlıydı ve hormon bağımlısı beynim onu şehvetli hale getirdi. Tüm bu dokunaçların etrafıma sarılması nasıl bir his olurdu? Elleri beni okşarken, bana dokunurken.

"İyi misin?" Haru başını eğdi ve yüzünde bir güvensizlik ifadesi belirdi, o kadar hızlıydı ki neredeyse varlığından şüphe edecektim. "Bir merfolk bekliyordun."

"Evet, ama..." Sustum. Göğüs kaslarından, kalçalarından aşağı su damlıyordu. "Bu benim için iyi."

Haru bir kahkaha patlattı ve yanaklarıma sıcaklık doldu. "Yani," diye öksürdüm. "Yani korkmuyorum."

"Seni korkutmak istemem," sesi bir oktav düştü. "Bunun senin için iyi olmasına sevindim." "Hava alabiliyor musun?" Ne kadar aptalca bir soru olduğunu fark etmeden önce sordum. Elbette nefes alabiliyordu.

hava alıyorduk, konuşuyorduk.

"Yapabilirim." Kaburgalarındaki, teninin soluk beyazına karşı keskin, mürekkep mavisi üç çizgiyi işaret etti. "Solungaç yarıklarım ve akciğerlerim var."

"Keşke solungaç yarıklarım olsaydı." İçimi çektim. "Su ve hava soluyabilmen çok hoş görünüyor."

"Kuruyorum." Vücudunun alt kısmını, devasa dokunaç sarmalını işaret etti. Bir balinanın derisi gibi yumuşak ve lastiksi görünüyorlardı. "Ama tehlikeli olmadan önce saatlerce suyun dışında kalabilirim."

"Ben berbat bir yüzücüyüm," diye ağızımdan kaçırdım. Bunu açıklığa kavuşturmak iyi olabilirdi.

"Ben ikimiz için de yeterince iyi bir yüzücüyüm," diye kıkırdadı. "Miulia'dan değil misin?" Başımı salladım. "Hayır. Orta Batı kasabası. Her yerde mısır tarlaları ve inekler var."

"*Monster's Ranch*'teki gibi mi?" Popüler bir televizyon programının adını söyleyerek neşelendi.

Monster's Ranch, insan ve canavar karışımı bir sığır çiftçisi ailesinin yaşadığı tehlikeleri anlatan ciddi bir dizi gibi görünse de aslında bir pembe diziydi.

"Çok benziyor," diye sııttım. "Yine de Marjorie'ye hiç benzemiyorum." "Çok daha güzel," dedi bana ateşle bakarak.

Gözlerimi kırptım, böylesine bariz bir yaklaşıma karşı ne yapacağımı bilemiyordum. "Buralardan mısın?" Hayatı boyunca sahilde koştururan güzel insanlar görmüş olmalıydı.

"Öyleyim." Tekrar okyanusu işaret etti. "Kıyıdan birkaç mil açıktaki Aaislou var. Çoğunlukla merfolk ve cecaelia'dan oluşan bir su halkı şehri."

"Cecaelia!" Elimi kaldırdım. "Kelimeyi hatırlayamadım ve okto-adam kaba göründü."

"Sorun değil," diye omuz silkti Haru. "İki isim de umurumda değil."

Ona memleketini sordum ve bana su altında yaşamak ve adaya seyahat etmekle ilgili hikayeler

anlattı. Karmaşık su altı şehirleri vardı, ancak karada yaşadıkları birkaç ada da vardı.

Haru sırtarak, "Atalarımız karaya bu kadar yoğun bir şekilde yerleşmeyi hoş karşılamazdı ama wi-fi'mızdan vazgeçmek istemiyoruz," dedi.

"Aynen," dedim. "Atalarım bütün gün inekleri sağmamı ve çiftlikle ilgilenmemi, sonra da eve, kocamın ve on çocuğumun yanına dönmemi isterdi. Ama *Raising Acedonia* varken kimin buna vakti var ki?"

"Aynen öyle. Yani, koca ve çocuklar..." Durakladı, bana tekrar hayranmış gibi baktı. Bu duygu o kadar yabancıydı ki, sadece bakışıyla bile bedenim ısındı. "Çiftleştin mi, çiftleşmedin mi?" "Çiftleşmedim." Öksürdüm. "Çok bekâr."

"Bu konuda ne yapabileceğimize bakacağız," diye göz kırptı Haru.

Arzu içimde yuvarlandı, amımın ağrmasına yetecek kadar. Seks yapmayalı neredeyse bir yıl olmuştu.... ve Adam yatakta o kadar da iyi değildi.

"Böyle davranmak zorunda değilsin, biliyorsun." Ona bir bakış attım. "Buradayken seni görmek istediğimi söyledim zaten. Tabii bir seri katil olduğun ortaya çıkmazsa."

"Ya da flaşörlerini kullanmayan biri," diye ekledi Haru. "Şanslısın, ben araba kullanmıyorum, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Doğru." Sertçe yutkundum. Birine karşı hiç bu kadar çabuk heyecanlanıp rahatsız olmamıştım ve bu durum beynimi çorbaya çeviriyordu.

"Ama güzelsin, bu yüzden flört etmemek zor." Haru elini hızla kolumun üzerinde gezdirdi. "Eğer rahatsız oluyorsan biraz yumuşatabilirim."

Buna cevap veremezdim. Ona bu kadar abartmasına gerek olmadığını söyleseydim, kendime acıyormuşum gibi görünürdü.

Ben yapmadım. Harikaydım. Zekiydim, sadıktım ve aklım başımdaydı. Kiloluydum, ama gerçekten harika saçlarım ve güzel bir yüzüm vardı, eğer geçmişteki erkek arkadaşlarıma inanılacak olursa.

Haru, omuzlarımin bir futbol takımında defans oyuncusu olabileceğimi düşündürdüğü gerçeğini aşmak zorunda kalmadan bende bunu gördüğünü iddia ettiyse, blöfünü kim geri çevirebilirdi ki?

Belki de sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı. Endişelerimi bir kenara bırakıp seksi bir cecaelia ile güzel bir kaçamağın tadını çıkarmalıydım. Hafta yakında bitecekti ve sonra gerçek dünyaya geri dönecektim.

Daha iyi düşünemedim elimi Haru'nun kolunun üzerinde gezdirdim. "Flört etmeyi seviyorum, sadece seksi geri dönüşlerde berbatım."

"Sorun değil. Onun yerine şaşkın ve öfkeli bakışlarını seviyorum."

Yanaklarım kızarmıştı ve şu anda o ifadelerden birini takındığımdan şüpheleniyordum. "Öğle yemeği hakkında bir şey mi söyledin?"

Bu kaçamağı kucaklamanın ve biraz yaşamanın zamanı gelmişti.

İkinci Bölüm

HARU, Laguna'daki su üstü binalarından birinde yer alan bir sahil restoranı olan The Anchor'da onunla buluşmamı söyledi. Benimle yarışacağını söyledi ve tekrar suya daldı.

Yarım saat sonra restorana vardığımda Haru'nun çoktan orada olduğunu ve bir masa bulunduğunu gördüm. Haru sırtıyordu, tekerlekli sandalyede oturuyordu ve omuzlarına beyaz tül den bir şal bağlamıştı. Hâlâ sırlıklamdı ve bana boş sandalyeye oturmamı işaret etti.

Çapa çok güzeldi; beyaz taş zeminler, tik ağacından levhaların bulunduğu derin su havuzlarına dalıyordu. Suda yaşayan çiftler taştan oyulmuş koltuklarda oturuyor ve ahşap plakalardan yemek yiyordu. Diğer masalar müstakbel kayınbiraderimin rahatça oturabileceği kadar büyüktü. Garsonlar masaların etrafında dolaşarak çeşitli yemekler getiriyordu.

Haru'nun karşısına oturdum ve başımla su havuzlarından birini işaret ettim. "Eğer daha rahat edersen oraya da oturabilirdik."

"Bu iyi." Omuzlarını saran beyaz şalı çekti. Sırlıklamdı ve ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı. "Oldukça rahat ve bu şekilde size karada da yeterince iyi hayatta kalabildiğimi gösterebilirim."

Yanımıza bir sunucu geldi, yeşil ve ince bir şey giymiş güzel bir naiad. Profesyonel bir nezaketle bize gülümsedi. "Ne alırdınız?"

"Burada her şey harika, yeni yakalanmış." Haru bana piyango kazanmış gibi sırtıtmaya devam etti. Masada yanan tek bir mum vardı ve restoranın alçak aydınlatması ile süslü bir ilk buluşma gibi hissettirdi.

Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı ve sertçe yutkundum. "Ummm." Menüye göz attım ve çok geniş bir yiyecek yelpazesi buldum. Menüye bakarken kendimi hiç bu kadar taşralı hissetmemiştim. Lagün, her türün burada rahat edeceği ve en iyi lüksü yaşayacağı konusunda övünüyordu.

"Menüyü kontrol etmek için bir dakikanızı alabilir miyiz?" Haru garsona gülümsedi. "Ben bir kola alayım."

Şaşkınlığımı iyi saklayamamış olmalıyım ki Haru güldü. "Su içmeyi severim ama tatlıya da düşünüm."

"Doğru." İçeceklere göz attım. Menüde tatlı dut nektarından bal likörüne kadar her şey vardı. Limonlu su için tarama yapmaya çalıştım ama güzel sunucunun ve beni bekleyen Haru'nun ağırlığı kulağa hoş gelen ilk şeyle cevap vermeme neden oldu. "Mango guava smoothie alabilir miyim?"

"Elbette," diye gülümsedi ve sonra gitti.

"Muhtemelen şekeri azaltmalıyım," dedim. "O düğün pastasından kesinlikle biraz yemek istiyorum."

Smoothie'ler, siz onlara gerçekten dikkat edene kadar sağlıklı görünen sağlık modalarından biriydi. Gerçekten sağlıklı bir smoothie istediğimde, çoğu sabah kahvaltıda içtiğim lahana ve zencefilli smoothie gibi tamamen yeşillik olurdu. Nefret etmiyordum ama meyveli smoothie'leri daha çok seviyordum.

"Tabii ki düğün pastası yiyeceksin." Haru menüye bir göz attı. "Kendini pastayla güçlendirmedikten sonra onca akrabayla uğraşmanın ne anlamı var?"

"Aynen öyle," diye güldüm ve yemeklere tekrar baktım. Vampirler çok az pişmiş biftek alabiliyordu, bütün bir Mothman sürüsünü doyurmaya yetecek kadar bal ve nektar tabağı vardı ve bunların arasında her şey vardı.

Salataları taradım, yenilmiş hissediyordum. Hâlâ o aptal nedime elbisesine sığmam gerekiyordu. Çok lezzetli görünen bir makarna yemeği vardı ama bütün haftayı karbonhidrat yiyerek geçiremezdim.

"Neden kaşlarını çatıyorsun? Yardıma mı ihtiyacın var?" Haru sanki menüyü bana bizzat okuyacakmış gibi masanın üzerine eğildi. "Buradaki ıstakozu çok severim ama şahsen yengeci pek sevmem. Burada kendi makarnalarını yapıyorlar, bu yüzden makarnalı her şey inanılmaz."

"Makarnada çok fazla karbonhidrat var," diye mırıldandım. "Burada çok randevu alıyor musun?"

Huysuz olmak istememiştim. Çenemi kapalı tutmalıydım. Erkekler yemekten şikayet etmemi sevmezdi.

"Yok." Haru yüzündeki aynı mutlu ifadeyi koruyordu. "Makarnada neden çok fazla karbonhidrat var?"

Karbonhidratların nesi var?"

"Şişman değilmişim gibi davranmak zorunda değilsin." Burnumun kenarını sıkarak iç çektim. "Özür dilerim. Bunu mahvetmeye çalışmıyorum. Seninle olmak eğlenceli ve ben de iyi vakit geçirmek istiyorum."

Haru bana değerlendiren bir bakış attı. "Benimle ne istersen konuşabilirsin."

İnançsızlığımı yüzümden atamadım. Sadece gülümsemeli ve oyun oynamalıydım, ama bu benim doğamda yoktu.

Aşırı kilolu olmak yeterince kötüydü, ayrıca sessiz kalsaydım onlarla geçinmek daha kolay olacak olsa da düşüncelerimi ve duygularımı insanlarla paylaşmaktan kendimi alamıyordum.

"Bana inanmıyorsun." Haru başını salladı. "Tabii ki inanmıyorum."

Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi tuttu. Eli sert ve nemliydi ve kalbim onun dokunuşuyla çırpındı. Onun dokunuşuyla rahatlamamak için içimde her şey vardı. "Senden hoşlanıyorum Claire. Hem de çok. Haftayı seninle geçirmek istiyorum, yapmak istediğin şeyleri yaparak. Düğün işlerin olduğunu biliyorum ama onun dışında zamanını çalmak istiyorum."

"Neden?" Naiad içkilerimizi getirdiğinde düz bir şekilde sordum. "Başka birini bulabilirsin."

İrkildiğimi gizledim. Kulağa çok acınası geliyordu, kendime kızdım. Ama bu kadar güzel biri beni mahvedebilirdi. Seksi, esprili bir adamla kaçamak yaptıktan sonra sıkıcı hayatıma geri döndüğümde kalbimin parçalarını bir daha toparlayamayacaktım.

Haru başparmağıyla elimi okşadı. Naiad tek kelime etmeden gitti, sözümü kesmeyecek kadar akıllıydı. "Çünkü çok güzelsin. Komik ve akıllısın ve sen etraftayken yeterince hava yokmuş gibi hissediyorum."

Sertçe yutkundum, onun da benimle aynı yoğun bağı hissettiğini ummaktan çok korkuyordum. Bu, okuduğum müstehcen aşk romanlarındaki ya da filmlerdeki insanların başına gelirdi.

Ya da kız kardeşime, ama o küçük ve güzeldi.

"Şişman olduğunu söylemiştin." Odanın etrafına göz gezdirdi. "Gelmiş geçmiş en zayıf insan değilsin ama en kilolu insan da değilsin. Televizyonda insanların kilosuna çok vurgu yapılıyor ama ben bunun sadece televizyon yazarlarının sebepsiz yere dram yaratması olduğunu düşünüyordum."

Homurdandım. "Hayır. İnsanlar ne kadar ağır olduğumuzu çok önemsiyor."

"Bu bana gerçekten garip geliyor." Boştaki eliyle dokunaçlarını işaret etti, elimin üzerinde yavaşça çizdiği daireleri durdurmadı. "Çok ağırım. Sadece dokunaçlarımdan oluşan vücut kütle bile çoğu insandan daha ağır."

"Vücudunun üst kısmı ince," dedim. "Ve tabii ki dokunaçlar çok ağır."

Haru omuz silkti. "Daha geniş kalçaların ve omuzların var, bu arada bu çok seksi. Eğer çok daha

zayıf olsaydın... Bilmiyorum. Sağlıksız mı?"

İri kemikli olduğum için sözlerimi geri aldım.

Odanın diğer ucundaki, vücudu tam anlamıyla bir ağaç kadar kalın ve kolları söğüt gibi ince ve kıvrak ağaç kadını başıyla işaret etti. "Asla onun kadar hafif olamayacaksın. Ayrıca ben senin kilonu seviyorum."

Bana ateşli bir bakış attı ve göğüslerimin üzerinde durakladı. "Zayıf olsaydın bu kadar kıvrımlı kalçaların ve göğüslerin olmazdı."

Yüzyılın tavlama aldatmacası olabilirdi ama bakışlarındaki sıcaklık gerçektir. Sertçe yutkundum, ona dokunmayı çok istiyordum. Birdenbire benimkini tutan eli o kadar masum değil, gelecek şeylerin bir önerisi gibi hissettirdi.

"İstiyorsan makarna almalısın." Sesi boğuklaştı. "İstedğin kadar makarna yiyebilirsin."

"Tamam." Ağzım kurumuştur ve duyularıma sıcaklık dolmuştur. Mango guava smoothie'nden bir yudum aldım ve iç çektim. "Bu çok lezzetli."

Haru birkaç kez göz kırpmadan önce aç bir bakışla beni izledi. "Peki, mesleğin ne?" "Sıkıcı muhasebe işleri. Sayılarla aram iyidir."

Haru sunucuyu çağırdı ve siparişlerimizi verdik. O her türlü malzemenin bulunduğu ateşte ızgara pizza aldı, ben de ağır krema soslu tavuklu makarna aldım.

Patronumdan şikâyet etmemeye çalıştım ama Haru o kadar rahat ve ilgiliydi ki kendimi ona çalıştığım ofisteki sinsi kadınları, sıkıcı ve önemsiz patronumu anlatırken buldum. Beni seven ama kilomu her zaman bir suçmuş gibi hissettiren annemi ve sevimli kız kardeşimi.

Haru bana inci ve diğer nadir deniz mineralleri için nasıl dalgıçlık yaptığını, dalgaların karaya attığı odunları nasıl bulduğunu ve bunlardan nasıl mobilya ve mücevher yaptığını anlattı. Geniş bir ailesi vardı ama gerçekten yakın olan kimse yoktu. İşini seviyordu, arkadaşlarını seviyordu ve balıkçılık gezileri için derin denizlere gitme ve iç kesimlere, turistik kasabaya ve Hanalea'ya gelme hikayelerini paylaşıyordu.

Yemekler harikaydı ve saatlerce konuştuk. Sunucunun eve gitmesine ve yeni bir akşam personelinin gelmesine yetecek kadar uzun. Gitmemizi önermek istemedim çünkü durmak istemiyordum.

Sadece konuşmak istesem bile, onu tatil köyündeki odama davet etmek ileri gitmek gibi görünebilirdi.

Çoğunlukla. Konuşmak başka şeylere yol açabilirdi, ama konuşmak için daha fazla zaman güzel bir kılıftı. Onu kahve içmeye davet edemem çok kötü oldu.

Restoran dolmaya başlayınca Haru etrafına bakındı. "Sanırım masalarını geri almalarına izin

vermeliyiz."

"Sanırım." Gülümsedim. "Muhtemelen eve dönmen gerekiyordur?"

Kulağa istediğimden daha acınası geliyordu. Çok zavallıydım ama seksi ve komik miydim?

Kazandıran bir kombinasyondur.

"Yarın seninle buluşabilir miyim? Tekneleri seviyorsan tekneyle açılabiliriz? Ya da istersen iç kesimlere gidebiliriz?"

Haru o kadar umutlu görünüyordu ki hayır diyemedim. "Sabah aile kahvaltım var ama ondan sonra boşum. Umarım saat bir gibi kaçabilirim?"

"Harika." Haru'nun yüzü aydınlandı. "Bir araba kiralayabilirim ya da tekneyle küçük adalara gidebiliriz."

"Daha küçük adalar," dedim. "Kulağa çok hoş geliyor."

İskelede buluşmak üzere anlaştık ve kendimi yalnız hissederek süslü odama geri döndüm. En azından Cennet'te geçirdiğim hafta iyi görünüyordu.

Düğün brunch'ına üç saat kalmıştı ve kendi ölümümü taklit etmeye hazırdım. Ya da yerimi alması için bir görsel ikiz kiralamaya, ama bu kadar işkence için benden çok fazla ücret alacaklardı.

Annem ve babam Tuark'ın ailesi Bayan ve Bay Morrissey'e karşı kibardılar ama aileler arasında sevgi yoktu. Bizimkiler Morrissey'lerin milyoner oldukları için kendilerini fazla beğenmiş ve kibirli olduklarını düşünüyorlardı ve ben de tam olarak emin olamasam da Morrissey'lerin bizim seviyesiz olduğumuzu düşündüklerini sanıyordum.

Tamamen adil olmak gerekirse, biz yapmadık. Geniş ailem, mısır tarlasında kil güvercinleri vurmanın bir Pazar öğleden sonrasının en yüksek noktası olduğunu ve birden fazla çatalla yemek yemenin sadece israf olduğunu düşünüyordu. Annem ve babam sınıf atlamak için çok uğraştılar ama Vegas'ta bir kurt adam motosiklet çetesiyle geçirdiği çılgın günlerle ilgili hikayeler anlatan Cindi teyzemiz ve güzel gümüş takımları gizlice büyük çantasına koyan büyükannemiz Rose tarafından sürekli baltalandılar.

Büyükannem temelde bir kleptoptu ve bunun suçunu kırsal mısır tarlalarında büyümek ve bir dış ev kullanmak zorunda kalmakla suçluyordu, ama hepimiz onun sadece bir dazlak olduğunu biliyorduk.

Ailenin Morrissey tarafı ise tamamen Minotaur'du ve o neslin altın çocuğu Tuark'ın bu kadar

küçük bir gelinle nasıl başa çıkacağına dair kafası giderek karışan sorular sormaya devam ediyordu.

"Yıllık kütük fırlatma yarışmasını nasıl idare edebilecek?" Tuark'ın neredeyse sağır olan teyzesi omlet kursunda yüksek sesle sormuştu. "İyi büyüklükte bir kütüğü fırlatmak için çok küçük."

Kendimi Haru'nun orada olmasını dilerken buldum. Tüm bunları komik bulur ve en azından beni eğlendirirdi. Saatler geçtikçe randevumuz için endişelenmeye başladım. Saat on iki buçuğu geçmişti ve annemin benim için seçtiği simsiyah elbiseden daha az çirkin bir şey giymek istiyordum ve kutlama kadehleri yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

Ana yemekten kurtulduktan sonra birbirimize karışmamıza izin verildi. Kendimi kapıya doğru yönelttim ama ailenin her iki tarafındaki akrabalar tarafından yolum kesildi. Minotorlar bir insana göre ne kadar sağlıklı olduğumdan etkilenmişlerdi ve kendi ailem de benim ne zaman evleneceğimi öğrenmek istiyordu.

Annabelle beni, etkileyici yatak odası becerileri olan bir erkeği kapmamı söyleyip duran Büyük Teyze Wilma'dan kurtardı ve beni kenara çekti. "Neyin var?"

"Ben mi?" Odada etrafıma bakındım. "Sana sormam gerekirdi."

"Ben iyiyim," dedi Annabelle sıkıca. "Bu tam da beklediğim şeydi. Bu ayı tuzağından kurtulmak için çiğnemeye hazır gibi görünüyorsun."

İçimi çektim. "Dün sahilde bir adamla tanıştım."

"Yaptın mı?" Annabelle ellerini birbirine vurarak ciyaktı. "Nasıl biri? Adı ne?"

Liseden beri bir erkek için aile etkinliklerini atlamaya hazır değilsin."

"Adı Haru, kendisi bir Cecaelia ve bundan sonra bir tekneye bineceğiz. Öğleden sonra Tuark'la özel bir tura çıkacağın için sorun olmayacağını düşündüm." Saate bir göz attım. On dakika içinde orada olmam gerekiyordu. Telefon numarasını almalıydım.

"Tabii ki gitmelisin." Annabelle bakışlarımı saate doğru takip etti. "Yakında mı?" "On dakika içinde." Yüzümü buruşturdum.

"Tanrım, senin de üstünü değiştirmen gerekiyor." Annabelle elbiseme kaşlarını çatı. "Siyah senin üzerinde iğrenç bir renk."

"Siyah zayıflatır." Annem elinde mimozayla bize yaklaştı. "Claire nereye gidiyor? Brunch daha bitmedi."

Ben ona bir şey söylememesini söyleyemeden Annabelle sırtı. "Claire'in bir randevusu var."

"Kiminle?" Annem kaşlarını hafifçe çatı ama çok derin değil çünkü kırıksıklıkların oluşmasını istemiyordu. "Daha iki gündür buradayız ve senin şimdiden bir randevun mu var?"

"Evet," dedim derin bir nefes alarak. "Onunla dün sahilde tanıştım. Bu öğleden sonra tekneyle açılacağız."

"Tatlım, niyetinin saf olduğundan emin misin? Bu çok hızlı."

Aslında niyetinin saf olmadığını umuyordum ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim. "Anne, o çok yakışıklı ve biz sadece küçük adalara gidiyoruz. Eğer seri katil olduğu ortaya çıkarsa bir sürü tanık olacak."

Annabelle beni kapıya doğru iterek, "Claire gidebilir," dedi. "Halka açık bir yerde olacak ve unutma, onun daha fazla kişiyle çıkmasını istiyorsun."

"Doğru." Annem randevum olmaması ile adamın bir seri katil olması seçeneklerini tartıyor gibiydi. "Dikkatli ol, telefonunu yanına al ve kontrol et. Ve tatlım, siyah bir şey bul, kalçalarını gizler."

"Can yeleği takıyor olacağım. Tropiklerin ortasında okyanusta. Siyah giymeyeceğim."

Annabelle bağırırken kapıya doğru yöneldim. "Onu yarınki barbeküye getir! Onu ölçüp biçebiliriz."

Cehennemde soğuk bir gün olacaktı. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve kaçtım.

Üçüncü Bölüm

İskeleye vardığımda otuz dakika geç kalmıştım ve nefes nefese kalmıştım. Sahilde başka kimse yokken yolun bir kısmını koşarak gittiğim için yan tarafımda bir dikiş vardı. Güzel bir kıyafet seçmek için zaman istemiştım ama mavi beyaz puantiyeli tek parça mayomu giydim ve üzerine dökümlü bir elbise giydim.

Haru, arkasında bir motor ve teknenin arkasında bir tente bulunan küçük bir teknede oturuyordu. Kıç mı? Kıç mı? Denizcilik terimlerini bilmiyordum ama rahat görünüyordu. Bu sefer üzerinde hiçbir şey yoktu ve beni gördüğünde yüzü aydınlandı.

Ona yarım bir el sallayarak iskeleden aşağı indim ve tahta kalasların üzerine düşmemeye çalıştım. Mavi-siyah saçları yüzüne dökülürken, dokunaçları gevşekçe etrafına yayılmış bir şekilde teknede yıkıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Ne kadar yakışıklı göründüğünü hayal ettiğimi sanıyordum, ama bu bana bir çuval kaya gibi tekrar çarptı ve tekneye doğru ilerlerken sadece ona baktım.

İskeleye çöktüm ve nefes nefese elimi kaldırdım.

"Gelebildiğine sevindim." Haru sırtıarak beni izledi.

Başımı salladım, konuşmaya çalıştım ama nefes almaya çalışmakla meşguldüm. "Özür dilerim..."

Nefes nefese kaldım. "Brunch... geç oldu." "Sorun değil," dedi neşeyle. "Biraz soluklan. Umarım böyle bir şeydir ve sen değilsindir.

bir seri katil olduğumu düşünđüm."

Başımı hayır anlamında salladım ve bir dakika daha nefes nefese kaldım. Beni izledi ve bakışlarındaki sıcaklık beni kavurdu. Belki de iffetsiz düşünceler içindeydi.

Bana bir şişe su uzattı ve ben de içtim. Tekneye doğru kaydım ve binmeye çalıştım.

Haru dokunaçlarını yukarı kaldırdı, böylece benden daha uzun oldu ve elimi tutarak suda sallanan tekneye binmeme yardım etti.

Yanına, tentenin altındaki gölgeye oturmama yardım etti ve motoru çalıştırdı. Şaşırtıcı derecede sessizdi ve karadan ayrıldığımızda etrafımızda bir esinti başladı.

Sonunda nefesimi tuttum. "Özür dilerim. Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Aslında erken kaçtım." Haru sıırttı. "Bunu nasıl başardın?"

"Kız kardeşim benim için üzüldü." Ben de gülümsedim. "Kendimi tren enkazından kurtarmamı istedi." "O kadar kötü mü?" Haru güldü. "Birkaç yıl önce kuzenimin düğününde bir sürü olay oldu. O

bir harpy ile evleniyordu ve iki aile birbirinden nefret ediyordu."

"Tam olarak nefret değil ama kesinlikle diğer tarafın onlara karşı daha nazik olması gerektiğini düşünüyorum." Başımı salladım. "Onların maskaralıklarına gülerdin."

Ona brunch'ın önemli ya da önemsiz anlarını anlattım ve sonunda oradan ayrıldım. "Orta Batı'da çok seri katil var mı?" Haru'nun mavi-siyah gözleri neşeyle parılıyordu.

"Hayır, annem sadece seksi bir adamın beni bu kadar çabuk tavlayacağını düşünmüyor." İçimi çektim ve arkama yaslandım.

Etrafımızdaki suyu süsleyen birkaç küçük adaya doğru yavaşça ilerliyorduk.

Haru homurdandı. "Kasabanızdaki erkekler aptal. Sen bir avsın ve bunu sadece harika göğüslerin olduğu için söylemiyorum."

Göğüslerimden bahsedince içime bir sıcaklık doldu ve sertçe yutkundum. "Teşekkürler."

"Eğer ablan yarın gelmemi isterse, kesinlikle gelirim." Haru ellerini kaldırdı ve dokunaçlarından ikisi döndü. Derisinin nasıl hissettirdiğini görmek için dokunaçlarına dokunmak istedim ama bunun kabalık olup olmayacağından emin değildim. "Dokunmamamı tercih edersen incinmeyeceğim."

"İyi fikrinizi biraz daha uzun süre korumayı tercih ederim. Brunch'ın nasıl geçtiğini duydun."

"Aynen öyle. Ailen müstakbel kayınpederinle meşgulken onların arasına karışmak daha iyi. Ayrıca, çok hoş biriyim. Sen de sıkılmayacaksın."

"Bunların hepsi iyi nedenler." Arkama yaslandım ve ona baktım. Okyanus yanımızdan geçip giderken teknede uzanmak güzeldi. "Ama neden başka bir şey yaparak geçirebileceğin mükemmel bir öğleden sonrayı mahvediyorsun? Boyanın kurumasını izlemek, çoraplarını sıralamak-"

Haru güldü, gözleri parladı ve başını salladı. "Claire. Eğer sen oradaysan, ben de orada olmak istiyorum."

"Tamam," dedim, bunun korkunç bir şekilde yanlış gidebileceği tüm senaryoları gözden geçirmeden önce. "Ailem tarafından istilacı, kişisel sorular sorulmasını istiyorsan, ben kimim ki sana engel olayım?"

"Bunun hallolduğuna sevindim." Haru yaklaştı ve sanki onu itmeme bekliyormuş gibi kolunu yavaşça belime doladı.

Onu itmediğimde elini kalçama yerleştirdi. Kalçamda ne kadar fazla dolgu olduğunu, aşk tutamaklarımın nasıl daha çok aşk kollarına benzediğini düşünmemeye çalıştım.

Öğleden sonranın geri kalanını adaları gezerek geçirdik. Beni suya götürdü ve ilk baştaki utangaçlığımı üzerimden attıktan sonra suda olmaktan her zamankinden daha fazla keyif aldım. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi benimle birlikte yüzdü ve ona ayak uydurmamın beklenmediğini bilmekle ilgili bir şey - biyolojik olarak sudaki hızı ve becerisiyle rekabet edemeyecek durumdaydım - kendimden keyif aldım.

Fıstık ezmeli ve jöleli sandviçler, makarna salatası ve bir sürü taze meyve getirerek bize özenle yiyecek hazırlamıştı. Küçük, ıssız bir adanın sahilinde otururken yemek yedik ve güneş batmaya başladığında odama geri dönmek istemedim.

Batan güneş mavi suyu sıvı altına çevirmişti. Kollarını tekrar bana dolamasını isteyerek ona doğru yaklaştım.

Dokunaçları suyun içinde amaçsızca sürüklenirken ona baktım ve onu öpecek cesareti kendimde bulmayı diledim. Ağzı geniş ve yumuşaktı, alt dudağı somurtacak kadar dışarı çıkmıştı.

Beni ona bakarken yakaladı ve başını eğdi. "İyi misin? Hâlâ aç mısın?"

"Ben iyiyim." Onu izledim, nefesim daha kısa geliyordu. Sıcaklık içimde yavaşça hareket etti ve bu tropikal iklimden kaynaklanmıyordu. Yere baktım ve elini elime aldım, çok sık el ele tutuştüğümüzü düşünerek.

Büyük kayaların oluşturduğu küçük bir havuz ve kırlangıç parçası bir kumsal vardı ve suya kaydım, beni takip etmesi için onu çektim.

Bir sıçramayla aşağı düştü. "Biraz daha yüzmek ister misin?"

Başımı salladım, bir kayanın üzerine oturdum ve kendimi ona yasladım. Su belime kadar geliyor, kıyıya hafifçe vuruyor ve Haru'nun dokunaçları nihayet esneyebilecekmiş gibi suya yayılıyordu.

Haru kolunu tekrar belime doladı ve ben de gözlerinin içine baktım.

Bugün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Bırakın yakışıklı bir adamı, hiç kimsenin yanında bu kadar rahat ve huzurlu olmamıştım.

Bana baktı, ifadesi yumuşak ve açtı ve beni öpmek için eğildi.

Ağzının içine doğru iç çektim, göğsümdeki çekiştirme hissi güçleniyordu. Daha fazlasını istiyordum. Onun için açgözlüydüm, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem o kadar çok istiyordum. Elimi okşadı ve ben onun belime dokunmasını istedim.

Ağzını benimkinin üzerine kaydırды, sıcak ve aç ama yine de yumuşaktı. Gözlerimi kapattım, başım dönene ve nefesim kesilene kadar üzerime sıcaklık yağdı.

Ağzını içtim, ellerimle yüzünü kavradım ve teninin yumuşak ipeksiliğinin tadını çıkardım. Hareket etti, yüzünü bana döndü ve ellerini belime doladı.

Dili ağzımın kenarında gezindi ve ben de memnuniyetle ona açıldım. O inlerken dilini ağzımın içine çektim, ama sonra bir şey bileğime dokundu ve sıçradım.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. Aşağıya baktım, dokunaçlarından biri tekrar vücuduna doğru hareket ediyordu. "Ne kadar içgüdüsel olursam, o kadar kontrolümü kaybediyorum."

"Sorun yok." Dudaklarımı yaladım. "Sadece şaşırdım. Bana dokunabilirsin. Eğer istersen yani."

Öfkeyle kızardım ama arzu onun gece mavisini gözlerini eritmişti.

"Oh, istiyorum." Yüzümü kavrarken sesi boğuk çıkıyordu. "Seninle ilgili fanteziler kurmaktan başka bir şey yapmadım."

Nefesimi içime çektim. Tüm o dokunaçlarla bana yapabileceği şeyleri düşündükçe kendi rüyalarım giderek daha erotik hale geliyordu.

"Güzel," diye fısıldadım. "Bu çok iyi."

"Evet," diye kıkırdadı. "Çok ileri gidersem durmamı söyleyecek misin?" Başımı salladım. "Normalde bu kadar hızlı değilimdir. Ama seni arzuluyorum."

Ağzını benimkinin yanında kapattı ve çeneme öpücükler kondurdu. "Ben de seni arzuluyorum. Her kıvrımına dokunmak, vücudunun her santimini öpmek istiyorum."

Sözlerini içerken içimdeki sıvı sıcaklık dışarı taşıdı. Boynumu öptü, dişleriyle ısırды. Dokunaçları bacaklarımın üzerinde yumuşakça gezindi ve bacaklarımı açtım. İnledi, boynumu ve omuzlarımı öpücüklerle kaplarken dokunaçlarından ikisinin her iki bacağımdaki ayak bileklerimin içini okşamasına izin verdi.

Ellerini vücudumda gezdirip göğüslerimi avuçladığında arzuyla dolup taştım. Parmaklarımı kollarına geçirerek inledim. Ellerimi göğsünde gezdirdim, teni dokunuşlarımın altında lastik gibi ve sertti.

"Claire, evet." Beni geri iterek ürperdi. Kayaya yaslanmak için yer değiştirdim, yarı yaslandım. Ağzını göğüslerime götürdü, mayomun içinden meme ucumu emdi, ben haykırdıkça suyu emdi.

Ellerimi vücudunda gezdirirken dokunaçlarına dokundum; yoğun ve lastik gibiydiler, ipeksi yumuşaklıktaydılar. İçime bir sıcaklık yayıldı ve daha fazlası için inledim. Amım çok ıslaktı ve o kadar ateşliydim ki bana dokunmaya devam etmezse öleceğimi düşündüm.

Durmadı, göğüslerimi göstermek için mayomun üst kısmını aşağı sıyırdı. İki dokunaçla göğüslerimi kavrayıp ağzına götürdü ve emdi. Diğer iki dokunaç neredeyse aynı anda bacaklarımın iç kısımlarını okşarken nefesim kesildi, kıvranmadan duramadım.

Aşırı duyuşal yüklemeydi ve buna bayıldım. "Daha fazla," diye nefes nefese kaldım. "Haru, lütfen daha fazla."

Haru bir patlamayla ağzını meme ucumdan çekti. "Odana dönmek ister misin?"

Benim odam bize daha fazla mahremiyet sağlayacaktı ama... Okyanusun uçsuz bucaksız genişliğine baktım. Üzerinde bulunduğumuz küçük kayalık ada terk edilmişti.

"Hayır." Alnımı onunkiyle buluşacak şekilde eğdim. "Bu doğru hissettiriyor."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz bunun doğru olduğunu anladım. Haru'yla geçirdiğim her dakika, sonunda gerçek kuzeyi bulan bir mıknatıs gibi doğru hissettiriyordu.

Yüzümü kavradı, alnını alnıma dayadı. "Çok güzelsin." Saygıyla söyledi. "Harika kokuyorsun, çok komiksin. Seninle milyonlarca gün geçirebilirim ve asla yeterli olduğunu hissetmem."

İçimdeki duygular kabardı. Bir hafta yeterince uzun olmayacaktı. Tanımadığım, çok uzakta olan birine bu kadar derinden değer vermek beni korkutuyordu.

Bir haftadan fazlasını düşünmek çılgıncaydı.

"Hey." Geri çekildi ve bana baktı. "Neyin var?"

Başımı salladım. Bunun bir kaçamaktan daha fazlası olduğunu düşünmek delilikti. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedim onun yerine. "Seni istiyorum."

"O zaman seni bu gereksiz kıyafetlerden kurtaralım." Kıvrılmış mayoyu çekiştirdi. "Gereksiz mi?"

Çok gerekliyi dene." Güldüm ve mayomdan sıyrıldım.

Keşke odama geri dönseydik dediğim bir bilinç. Belki ışıkları da kapatırdık.

Haru inleyerek ellerini vücudumda gezdirdi. Birden dokunaçlar ve eller tenimin üzerinde gezinmeye başladı ve ben bir nefes verdim.

"Çok muhteşem." İki dokunacını etrafıma sararak beni kendine çekti, iki dokunacı da ayak bileklerime dolandı ve diğer iki dokunacı da sırtımı destekledi, böylece yarı eğik duruyordum ama o beni ayakta tutuyordu. Ben ona karşı kıvranırken sırtıma doğru öpücükler kondurdu. Aynı anda hem sert hem de esnekti, suyun içinde olduğu için nemliydi ve bu doğal geliyordu.

Vücutuma öpücükler kondurdu, elleri ve dokunaçları hareket ediyordu. Arzu sıcak bir alevdi, en yumuşak dokunuşun altında titreyene kadar içimi ısıtıyordu. Ağzını hareket ettirip ben nefes nefese kalana kadar yalayıp emerken inleyerek ellerimi saçlarında gezdirdim.

Karnıma ulaştığında irkildim. Kıvrımlıydım ama üzerimde kıyafetler varken ve ayakta dururken karnımın kıvrımlarını gizlemek daha kolaydı.

"Sorun nedir?" Haru duraksayarak bana baktı. "Durabilirim."

Neredeyse evet diyecektim ama içimdeki erimiş sıcaklık daha fazlasını istiyordu. "Sorun değil."

Haru ellerini yanlarımdan aşağı indirdi, dokunaçları bacaklarımın üzerinde daha yükseğe kayıyordu. Onun ağırlığı üzerimde baskı yapıyordu ve bu iyi hissettiriyordu. "Çok güzelsin." Ellerini kalçalarımın kabarıklığına bastırdı ve ağzını aşağıya doğru hareket ettirdi.

Dili göbeğimin etrafında dönerken nefesim kesildi. "Kesinlikle öyle hissettiriyor."

Amıma doğru öpücükler kondurdu, ıslaklığım dışarı sızıyordu. Durmadı, dilini girişime bastırana kadar hareket etmeye devam etti. Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve yumuşak, yaylı dokunaçların üzerine düştüm. Neredeyse bayılacağıma yemin edebilirdim.

Haru inledi ve içimi yaladı. Ağzını klitorisime getirdi ve bir dokunacını girişime doğru bastırdı.

"Ah benim Azizlerim evet," diye inledim. Tuzlu salamura kokusuyla birleşen sıcaklık ve arzu üzerime hücum etti.

"Eşim ne isterse." Klitorisimi ağzına çekti ve dokunaçlarını içime bastırdı.

Beynim zevkten eridi. Sırtımı yukarı kaldırdım, diğer dokunaçları beni yakaladı, böylece beni aynı anda hem kucaklıyor hem de tatmin ediyormuş gibi hissettim.

Dokunaç içimde pürüzsüz ve kalındı, ıslaklığımın üzerinde kayıyordu. İnledim, ağzı klitorisimi tekrar tekrar yalarken, dokunacı sallanan bir ritim kullanarak içimde daha derine bastırdı.

Orgazm beni gafil avladı, kaçınılmaz bir dalga gibi üzerime çöktü. Haykırdım, kalçalarım titriyor ve ona karşı kıvranıyordum. Haru yavaşlama belirtisi göstermiyordu, dokunaçları ve ağzı ben ikinci kez orgazm olana kadar üzerimde çalışıyordu.

Hâlâ durmayınca elimi omzuna koydum. "Bırak da nefes alayım."

Haru ağzını çekip dokunaçlarını çıkardı ve ben de bu kayıp karşısında inledim. Dokunaçlarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Çenemi omzuna koyarak ona karşı iç çektim.

"Düşündüğümünden de iyiymişsin," diye mırıldandım. "Ve beklentilerim yüksekti."

"Tadın harika." Haru omzuma bir öpücük bıraktı. "Dokunaçlar sana fazla gelir diye endişelendim."

"Tanrım, hayır." Güldüm. "Bu beni daha çok tahrik ediyor."

Arkadaşı hakkındaki yorumunu sormak istiyordum ama gereğinden fazlasını istemek istemiyordum. Bu sadece bir plaj kaçamağıydı. Daha fazlası için umutlanamazdım.

Yüzüne sokuldum. "Yine de..." Pürüzsüz teninin mürekkep mavisine döndüğü beline baktım.

"Dokunaçlarını seviyorum ama aynı zamanda..."

"Sikimi mi istiyorsun?" Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı.

"Evet." Ağzım kurumuştı ve onu görmeyi bekleyerek tekrar aramıza baktım.

"Ben bir insan değilim Claire. Vücut parçalarım üzerinde kontrolüm var."

Bu düşünce beni ürpertti.

Karın kaslarını esnetti ve siki iki kıvrımın arasından dışarı çıktı. Kalın, sert ve beklediğimden daha büyüktü. Ürperdim ve elimi onun etrafında kaydardım.

Beni kendine doğru çekerek inledi. Kalçalarımı oynatarak kendimi onun üzerinde hizaladım. "Emin misin? Seni esnetmek için çalışabiliriz-"

"Evet," diye nefes aldım, siki ucunu bana sürtüyordum. Hâlâ çok ıslaktım, bu bir sorun değildi. Yavaşça üzerine kaydım, yanan gerginlik nefesimi çalıyordu.

Haru uzun ve alçak sesle inleyerek alnını omzuma koydu. "Oh Claire. Oh, tüm dalgalara rağmen, çok ıslak ve sımsıkı olmuşsun."

"Evet," diye inledim. Kendimi yavaşça onun sikinin üzerine bıraktım, içimdeki arzu titriyordu. Sıkıca oturuyordu ama umurumda değildi. Onunla sadece birkaç günüm olsa bile, hepsini istiyordum.

Daha fazla dayanamayana kadar kendimi aşağıya ittim. Zevk ve acı bıçak sırtındaydı ama en saf coşkuydu. Bir iniltiyle başımı arkaya yatırdım.

"İyi misin? Claire?"

"Evet." Kalçalarımı yuvarladım, kendimi onun etrafında germeye çalıştım ama aynı zamanda sürtünmeyi de devam ettirdim. "Çok harikasın."

"Kendine zarar verme." Haru nefes nefese kaldı.

Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve tekrar üzerine doğru kaydım, sıvı ısı içime doğru roket gibi fırladı. Zevke doymuştum, nefes almak, düşünmek zordu. Sığ itişler kullanarak kendimi sallamaya devam ettim.

Haru inledi, ellerini kalçalarım gömdü.

"Daha fazla dokunaç, Haru, dokun bana." Kendimi onun tarafından boğulmuş gibi hissettiğim yere göndermek istedim, o her yerdeydi ve her şeydi.

"Evet Claire, evet kıymetlim." Kalçalarını yukarı kaldırarak beni kendine çekti. Dokunaçları ayak bileklerimi, ön kollarımı sararak beni kucağına aldı. Onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettim, zevk

Kendimi kaybetmeme yetecek kadar vücudumun her hücresine işliyordu. Haru her yerdeydi, bir eli aramızda klitorisimle oynuyor, diğer eli sırtıma bastırıyordu. Etrafımızdaki dalgaların çarpmasıyla ritmimizi bulduk.

O bana karşı titrerken ben de bir çığlıkla ona sarıldım. Bir saniye sonra boşaldı, kalçalarını içime pompaladı, beni tekrar uçurumun kenarına gönderene kadar tekrar tekrar. Miyavladım, tatlı bir unutkanlık beni ele geçirene kadar ona bindim.

Göğsüm kabararak ona yaslandım.

"Tamam mı aşkım?" Haru elleriyle sırtımı okşadı.

"İnanılmaz," diye mırıldandım. "Kesinlikle benim odama gelmelisin.

"Bunu ayarlayabiliriz," diye kıkırdadı Haru.

Uzun bir süre birlikte yattık ve sonunda kendimizi çözdüğümüzde, onu kaybetmek beni neredeyse ağlatacaktı.

Hafta sonunda gitmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyordum.

Dördüncü Bölüm

Kıyıya geri döndük ve söz verdiğimiz gibi Haru benim odamda kaldı. Bir su havuzunu içeri almak için açabileceğimiz bir oluk vardı ve sırayla bir yatakta ya da suyun yanında uyuyorduk.

Kendimizi tutamayarak üç kez daha seks yaptık ve sonraki birkaç gün boyunca Haru tüm büyük düğün planlarında bana eşlik etti. Barbekü yaptık, plaj partisi verdik ve tüm ailemin yanı sıra Annabelle'in kayınvalidesini de zahmetsizce etkilemeyi başardı. Eğer bir durumu yatıştırmak için şaka yapamıyorsa, herkesin rahat etmesini sağlamak için tesis hakkındaki bilgisini kullandı.

Geceleri benim odamda kaldık ve sayısını unuttuğum kadar çok kez seviştik. Düğünden bir gün önce, sonunda birbirimizi rahat bıraktık. Haru'nun son provaya gelmesine izin vermeyecektim, özellikle de Bayan Baker'ın bana zamanında yeterince kumaş bulabileceğinden emin olmadığım için.

Terzi dükkânına girdiğimde Bayan Baker çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Üzgünüm canım, ama görünüşe göre posta gecikmiş."

Gözlerim yaşardı ve başımı salladım. "Tabii ki öyle."

"Ah Claire, ne yapacağız?" Annem en büyük hayal kırıklığı benmişim gibi iç çekti. Birden Haru'yla birlikte vücuduma tapınarak geçirdiğim günler aptalca gelmeye başladı. Elbette tombuldum.

Bedenim için sihirli bir çözüm yoktu, kendimi bu aptal elbise için yeterince zayıflatacak bir diyet yapamazdım.

"Sorun değil." Annabelle elbisesinin içinde salındı. Straplezdi, bedeni dardı ve ince belini daha da kk gösteriyordu; ta ki etek, o hareket etmeden önce bile titreyen firfırların üstünde firfırlar olan beyaz köpüklü bir trenle patlayana kadar.

Büyük bir altın zincir kolye boynuna  kez dolanmıştı ama yine de dekoltesinin üzerinde ağır bir şekilde asılı duruyordu. Minotor düğün geleneklerinin bir parçasıydı.

Bayan Baker antenleri titreyerek yana doğru kaydı. "Sizin için bir şeyim var."

"Ama düğün renkleri." Annem i çekti. "Tatlım, ben sadece senin de Annabelle gibi mutlu olmanı istiyorum." Annabelle gözlerini devirdi. "Claire gayet iyi gidiyor. Haru ellerini ondan uzak tutamıyor."

Buna gülümsedim ama annem bana bir bakış fırlattı. "Bir plaj kaçamağı iyi güzel de Claire, son iki yıldır neredeyse hiç kimseyle ıkmadın."

Acımı gizledim ve başımı salladım. "İyi olacağım anne."

"Buyurun." Bayan Baker kollarında dökümlü bir elbiseyle ayaklarını sürüyerek geldi. Orijinal elbiseden farklı bir pembe tonuydu, bir istiridye kabuğunun ii gibi daha açık ve yanardnerdi.

"Teşekkür ederim Bayan Baker, ama rengi tamamen yanlış." Annem saate bakarak başını salladı.

"Tren alayı koridordan geçerken kızların aynı renkte olmasını istiyoruz."

"Gelecekler." Bayan Baker soyunma odasını işaret etti. "Bunu deneyin."

"Ayrıca, o baş nedime." Annabella bana gülümsedi. "O ne çıkabilir."

Kızardım ve elbiseyi denedim. Hafif ve yumuşaktı, ipek ya da su gibi akıyordu. Elbiseyi başımın üzerinden geçirdim ve nefesimi içime çektim.

Çok güzel görünüyordum. Boynuma halter şeklinde bağlanmıştı, açık pembenin içinden altın rengi danteller geçiyordu ve kumaş pileler halinde aşağıya doğru sarkarken tanrıça görünümüne katkıda bulunuyordu. Belimin etrafında bir bağ vardı ve beni ikizlere hamileymişim gibi göstermek yerine göğsümü gösteriyordu.

Aynada bir tur attım ve güldüm.

"Bizi merakta bırakma Claire, dışarı ık." Annabelle soyunma odasının diğer tarafından seslendi.

Annemin kaçınılmaz şikyetlerine kendimi hazırlayarak dışarı ıktım.

Herkes bakakaldı. Bayan Baker antenlerini oynattı ve cıvıl cıvıl bir ses çıkardı. Annabella sırtı ve annemin yüzü bile yumuşadı.

"Seksi anne," dedi Annabella. "Düğünden nce Haru'nun seni bunu giyerken görmesine izin vermesen iyi olur, yoksa dokunaçlarını senden uzak tutamaz."

Bayan Baker mutlulukla cıvıladı. "Cecaelia da bu elbise tarzını çok beğeniyor. Düğün için

mükemmel."

Anneme baktım. "Siyah değil."

"Biliyorum ama... bu tarz sana yakışıyor." Annem bir adım daha yaklaşarak kolumu sıktı. "Bu yakışıyor. Berbat olduğumu düşündüğünü biliyorum ama ben sadece seni mutlu görmek istiyorum."

Ona bir bakış attım. "Ben mutluyum. Bana kilo vermemi söylemeyi bırak."

Annem ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum Claire. Teslim oluyorum. Sen kaçamağını yap ve kim bilir, belki eve döndüğümüzde yuva kurabileceğin sağlam birini bulursun."

Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Provayı bitirdik ve prova yemeğine gittik.

Haru oradaydı, Tuark'la sohbet ediyordu. Haru ondan ofisteki çalışma hikâyelerini öğrenene kadar kayınbiraderimin bu kadar çok konuştuğunu hiç duymamıştım.

Haru bana sırıttı. Karadayken hareket etmeyi kolaylaştırmak için tekerlekli sandalyede oturuyordu ve beni kendine doğru çekti. "Neyin var?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Ancak düğün yarındı ve biz ertesi gün ayrılıyorduk. "Masaya gelin, başlangıç yemeği olarak lezzetli bir çorba var."

Güzel bir akşam yemeği yedik ve o gece Karu çok açtı. Düğüne hazırlanmak için ayrılmak zorunda kalana kadar birbirimizin kollarında kaldık, bırakamadık.

Kendimi bir şeylerden mahrum bırakmakta iyiydim ama artık kabullenmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için sıkıcı hayatıma nasıl geri döneceğimi bilmiyordum.

Düğün günü güzel ve esintiliydi. Güneş gökyüzünde asılı dururken sahilde, tesisin sağladığı kemerli geçidin yanında durduk. Koridorda önce ben, ardından Annabelle'in arkadaşları ve sonra da Tuark'ın sağdıçları yürüdü.

Sandalyeler sahilde koridorun iki yanına yerleştirilmişti; Tuark'ın tarafı çoğunlukla minotor, ailemin tarafı ise çoğunlukla insandı. Haru annemin yanına oturdu ve bana sırıttı.

Yeminleri dinledim ve Annabelle'e Tuark'ın parmağına takacağı yüzüğü verdim, aklım bir milyon mil ötedeydi.

Ya gitmeseydim? Ya iki hafta daha kalsaydım? Ya da üç? Belki düğünden sonra bu konuyu Haru'ya açabilirim.

Dehşet midemde birikti. Eğer hayır derse... Onun gibi başka birini bulamazdım.

Tören sona erdi ve herkes okyanus üzerindeki büyük bir odada düzenlenen resepsiyona yöneldi.

Dans, şarkı ve müzik vardı ve birkaç saat boyunca neşe içinde kendimi kaybettim. Haru benimle dans etti, beni odanın su tarafına götürdü ve benimle suyun içinde dans etti.

Yorgun ve nefes nefese odanın içinde dolaştım. Annabelle saklandığım oyuğu buldu ve ellerini kalçalarına koydu.

"Ne yapıyorsun? Saklanmak dışında mı?"

"Kocanla dans ediyor olmalıydın." Bir kaşımı kaldırdım. "Saklanmıyorum. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı."

"Ara vermek istediğinde hangi ifadeyi takındığını biliyorum ve bu o değil." Annabella yanıma oturdu. "Pasta ölmek üzereydi."

"Öyleydi. Çok lezzetliydi."

"Neden erkeğinle dans etmiyorsun?"

Çünkü onunla geçirdiğim her dakika bana kalan dakikalarımın hızla yok olduğunu hatırlatıyordu. İçimi çektim. "Yakında gidiyoruz."

"Kal." Annabella omuz silkti. "Aptal patronuna uzaktan çalışacağını söyle."

"Ya bir kaçamakla mutlu oluyorsa?" Korkuya rağmen, seks yaparken bana ne kadar sıkı sarıldığını, kulağıma nasıl tatlı sözler fısıldadığını düşünmeden edemiyordum.

"Sana ayı asmışsın gibi bakıyor." Annabella omuz silkti. "Konuş onunla."

"Çoğunlukla suda yaşıyor," diye başladım. "Bir mısır tarlasının yanında yaşıyoruz."

"Kolay olacağını söylemedim." Annabelle, bir minotor için tasarlanmış bir sandalyede oturan kuzenlerimizden birini işaret etti ve sandalyenin onun için çok büyük olduğunu belli etti. "Nereye gitmek istediğinizi ve bunu nasıl başaracağınızı konuşmanız gerekecek. Ama bunu bir insanla da yapmak zorundasınız."

"Doğru. Termostatın her zaman 60 dereceye ayarlanmasını isteyen erkek arkadaşın gibi." Haru'nun tekerlekli sandalyesinin koluna yaslanıp büyükannemize sırtışını izledim. Ona ne söylersem söyleyeyim, dokunaçlarından birini tutup çekiştirmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Haru sadece güldü.

"Söyle ona."

"Sadece bir hafta oldu." Daha fazla gibi gelse de.

"Bazen tek gereken budur." Annabella omuz silkti. "Ben de bir hafta içinde Tuark'ın doğru kişi olduğunu anladım. Bunu kabullenmem daha uzun sürdü, çünkü ben de senin gibi kendime neden başarısız olabileceğini anlattım. Eğer birbirinizi seviyorsanız bu nedenlerin hiçbir önemi yok."

İçimi çektim. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Sırıttı ve ayağa fırladı. "Aşık olduğumdan beri. Şimdi Tuark ve ben kaçmak üzereyiz, sana da

aynısını yapmanı öneririm."

Gözlerimi devirdim ve ona iyi şanslar diledim. Haru'yu tekrar buldum ve kapıyı işaret ettim. "Gitsek nasıl olur? Gelin ve damadın kaçmak üzere olduğunu duydum."

"Bu odana geri dönüp *Raising Acedonia*'ya yetişebileceğimiz anlamına mı geliyor?" Haru sırttı, dokunaçlarından biri eteğimi çevirdi. "Ve sana bu elbisenin içinde ne kadar seksi olduğunu gösterebilirim?"

"Evet," dedim, içim ürpererek. Dışarı çıktık ve onu odama geri götürdüm.

Geleceği her hayal etmeye çalıştığımda, boşluğa düşüyordum. Dehşet midemde birikti. Haru'ya daha fazlasını isteyip istemediğini sormak için yarına kadar beklemeliydim. Mutluluk dolu bir gece daha.

Ama odama döndüğümüzde Haru havuza girdi ve kenarına yaslandı. "Aklında ne olduğunu bana söyleyecek misin? Yoksa önce seni birkaç orgazmla yumuşatmam mı gerekiyor?"

Bu haliyle çok yakışıklı görünüyordu. Sertçe yutkundum. "Bir sorun olduğunu düşündüren ne?"

"Bütün gün dudağını ısırdın ve kaşlarının arasında bir çizgi var." Haru kaşlarının arasındaki boşluğa dokundu. "Bunun düğün stresi olduğunu söyleyebilirim ama artık bitti."

Onun yanında suya girdim. Bayan Baker kumaşın suda dayanacağını söyledi ve haklı olması için dua ettim.

Haru tüm dikkatiyle bana baktı. Geçmiş ilişkilerimde eksikliğini hissettiğim şey buydu. Vücudum aşmamız gereken bir şeymiş gibi değil, bende hoşlandığı şeylerin bir parçasıymış gibi davranıyordu. Elimi tuttu ve arkasından öptü. "Sorun ne aşkım?"

Kaçınılmaz kalp kırıklığına karşı kendimi çelikleştirmeye çalıştım. Bu bir tsunamiye hazırlanmak gibiydi. Geldiğini bilebilirdiniz ama yıkım dalgası daha az güçlü olmazdı.

"Yarını düşünmeden edemiyorum." Yüzünü izledim, bir kaçamaktan daha fazlasını isteyebileceğine dair en ufak bir ipucu aradım.

"Yarın kahvaltıyı yatakta yapabiliriz. Artık seni düğün görevlerinden alıkoymadığıma göre, sana biraz daha su halkı şehri gösterebilirim."

Başımı eğdim. "Uçağımın yarın gece kalkması gerekiyordu."

"Uçağın mı?" Kaşlarını çatı. "Bir haftalığına burada olduğunu söylemiştin." "Evet, seninle tanışmadan iki gün önce uçmuştuk."

Yüzü soldu. "Ya... uçuşunu ertelediysen? Yeniden planladıysan?"

Umut etmekten çok korkuyordum. Göğsümdeki umut ışığının bir kısmını ezdim. "Yani ben..."

"Ya hiç gitmeseydin?" Haru bana doğru baktı. "Ya sadece kalsaydın? Ya da memleketine gelmeyi ayarlayabilirim?"

Haru elimi tuttu. "Özür dilerim, bütün bu konuşmayı hazırlamıştım ama şimdi bitti. Bir günümüz daha var sanıyordum. Seni seviştiğimiz ilk adaya geri götürecek ve daha uzun kalman için yalvaracaktım. Ya da seni takip etmeme izin ver."

"Gerçekten mi?" Derin bir nefes aldım. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Neden?"

Haru güldü. "Claire, sen benim eşimsin. İnsan kültürüne göre çok erken ama sen benimsin. Birbirimiz için yaratılmışız. Seni buna inandırmak için mısır tarlana uçmam ve iki yıl boyunca sana kur yapmam gerekiyorsa, seve seve yaparım."

Başımı salladım. "Burayı seviyorum. Burada kalma fikrini seviyorum. Her ne kadar uzaktan çalışmak zorunda olsam ve nerede yaşayacağımızı bilmesem de."

Haru beni kendine doğru çekti. "Benimle gel. Kuru topraklar için de uygun bir ev bulacağız. Sen benim olduğun sürece her şeyi çözebiliriz."

Kollarımı Haru'ya doladım, korku bir an için beni tüketti. Bu bir riskti. Ya yanılıyorsam? Çok mu aceleliydim?

Haru'nun yüzüne baktım ve göğsümdeki çekiştirme serbest kaldı. O benimdi, ben de onun. Annabelle'in dediği gibi, korkumu bir kenara bırakıp aşkım için yaşarsam, her şey yoluna girecekti.

Onu kendime doğru çektim. "Ben bir yatak domuzuyum." "Bunu zaten biliyorum."

Haru yine güldü.

"Beni başka bir erkek için mahvettin. O kadar çok dokunacın var ki, sanki sürekli sarılıyormuşsun gibi." "Güzel," dedi. "Sen benimsin. Sana sahip olamazlar."

Onun mavi-siyah gözlerine baktım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Haru dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ben de iç çektim.

Bu düğün gezisi cehennem gibi başlamıştı ama şimdi kendi kişisel cennetimi bulmuştum.

SON

Destination Monster Wedding'i okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yazar Hakkında

SABRINA CASSIDY zamanını tatlı ve baharatlı canavar romantizmi düşünerek geçiriyor. Mothman'in ortaya çıkmasını umarak uzaklara bakmadığı zamanlarda, çıkartmaları ve planlayıcılarıyla oynuyor. Çok fazla çıkartma diye bir şey yok!

Daha fazla özel içerik ve diğer güzellikler için Sabrina'nın [Instagram](#) sayfasına göz atın!

AYRICA YAZAR TARAFINDAN

Whynot Swipe for
Reindeer Shifters'a hoş
geldiniz

Kraken ile Randevu Gecesi

JENNA EDON

Blurb

EĞLENCELİ BİR GECE ÇIKIŞI ve Bay Uzun, Karanlık ve Kraken ile tanıştım.

İtiraf etmeliyim ki erkekler konusunda pek şanslı değilim ama daha 26 yaşındayım. Her anın tadını çıkarmaya inanıyorum ve Bay Doğru geldiğinde hazır olacağım.

Ne yazık ki arkadaşım Sherry ve annem beni rahat bırakmıyor. Sanki erkek kıtlığı varmış ve ben de hemen harekete geçmeliymişim ya da biriyle hiç tanışmama riskini göze almalıymışım gibi. İyi niyetliler... Biliyorum, ama gemimin kaptanı olduğumu düşünmeyi seviyorum.

Bu yüzden barda bir adam bana yaklaştığında, bunun başka bir tuzak olduğunu varsayıyorum. Adam ortaya çıktığında Sherry çoktan gitmişti ve bunun bir tesadüf olduğundan şüpheliyim. Ama bu sefer beklenmedik bir şey yapıyorum. Onu geri çevirmek yerine, onunla içki içtim.

Adı Bran. Yakışıklı, açık sözlü ve tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Koşulsuz ve bir gecelik zararsız bir eğlence.

Ve aynı derecede rüya gibi arkadaşları Miles ve Craig'i gördüğümde, ne olacaksa olsun deyip onlarla birlikte eve gidiyorum.

Sadece göründükleri gibi değiller.

Onlar kraken ve benim onların eşi olduğumu iddia ediyorlar.

Belli ki, beni eşleri olarak işaretleyen bir ritüele istemeden katılmışım. Ama ben kendi kadınıyım. Kaderimi ben kontrol ederim.

Seksi dokunaçlarıyla sihir yapabilseler bile.

Birbirimiz için yaratıldığımızı kanıtlamam için bana bir randevu veriyorlar. Yanıldıklarını kanıtlamak için bir randevu. Randevunun sonunda onlara karşı bir şey hissetmezsem, yollarımızı ayırabiliriz.

Ancak, onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, kendimi onların arkadaşlığından o kadar çok keyif alırken buluyorum. Onlarla ilişkiyi bitirebilir miyim yoksa ihtiyacım olan her şey ve daha fazlası olduklarını mı göreceğim?

Birinci Bölüm

KELSEY

Saati üçüncü kez kontrol ederek kokteyliyi yudumladım. Bir Cuma gecesi, çoğu kişi dışarıda bir gece geçirmek için can atardı. Ancak ben sadece bir kadeh şarapla kanepeye kıvrılmak ve dizilerimi izlemek istiyordum. İş arkadaşım Sherry bunu kabul etmedi. Beni onunla dışarı çıkmaya ancak o ikna edebilirdi ama o geç kalıyordu ve ben de kaçmaya iki saniye kalmıştı.

Bir. İki. Ayağa kalktım, kokteylimin kalanını yudumladım, gitmeye hazırdım.

Kapıya doğru yöneldim. Geldiğinde ve eğer gelirse, muhtemelen beklemediğim için kızacaktı ama bunu aşacaktı.

Çıkışa doğru ilerledim ve otoparka doğru giderken Sherry arabasından iniyordu. Bana yan gözle baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Geç kaldın."

"On dakika falan geciktim."

"Lütfen," dedi, "ikimiz de eve döneceğini biliyoruz." "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Aylardır Miami'desin ve hâlâ pek dışarı çıkmıyorsun." "Hey, şimdi seninle dışarıdayım."

"Uh-huh." Sherry dirseğimi tuttu ve beni bara geri götürdü. Yoldan geçen bir adama gülümsedi, flört ediyordu.

"Peki ya o?" diye sordu. "Çok tatlıydı." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Um, evet."

"Erkeklerden hiç hoşlanmadığınızı biliyorsunuz." "Peki, beni beklerken etrafa karıştın mı?" "Hayır," dedim, "bir içki söyledim ve bir masaya oturdum."

"Şey, bu amacımızı boşa çıkarır. Hiç kimseyle konuşmazsan nasıl birileriyle tanışacaksın?"

"Ben insanlarla konuşurum."

"Kim?"

Bara şöyle bir baktım, sonra işaret parmağımı barmene doğru uzattım. "Onunla konuştum." Kıkırdadı. "Barmen sayılmaz, toots. Tekrar dene. Başka kimse var mı?"

Barmen sayılmaz. O da bir insan ve biraz sevimli. Tamam, sevimli biraz abartı oldu. Benden yaklaşık yirmi yaş büyüktü ve bana babamı hatırlatıyordu. Yani hiçbir yolu yoktu. Barmen gülümseyerek bana baktı. Hâlâ onu işaret ettiğimi fark etmeden önce neden bana baktığını merak ettim. Elimi aşağı ittim ve ters yöne döndüm.

Barın en ucuna oturduk ve Sherry bir içki sipariş etti.

Telefonum çaldı ve görmezden gel tuşuna basmadan önce arayanın kimliğine bakmak için çıkardım. "Ee, ne oldu?" Sherry sordu.

"Etrafına bir bak, pek umut yok."

Seyrek olan bar alanını taradı. "Haklı olabilirsin ama sahilden gelen daha çok insan var."

Tam karşımızdaki sahili işaret etti. İçkiden sonra plaja gitme ihtimalimize karşı bikinimi bile giymiştim. Sadece caddenin karşısında olduğu için.

Bir grup adam içeri girdi ve barın yanında durdu. "Şuna bakın," dedi gülümseyerek.

"Yaşasın, şuna bak," dedim.

"Hadi ama, bu tavırda biriyle asla tanışamazsın." "Tıpkı annem gibi konuşuyorsun."

"Hiç tükenmeyecekmiş gibi görünen neşen nerede?" Dudaklarını yana doğru büzdü. "Biliyor musun... unut gitsin. Sen fazla iyisin. Belki de yanlış yaptığın şey budur."

"Dur bakalım. Neşeli olmanın iyi bir şey olduğunu sanıyordum." "Peki bu senin için nasıl işliyor?"

"Ne yani, yönümü mü değiştireyim?" Alaycı bir şekilde sordum. "Şirret ol demiyorum."

"Oh, bu her şeyi açıklıyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun... sadece biraz omurga göster." "Şimdi bunu neden düşünemedim?"

"Benden yardım istedin."

"Öyle mi yaptım?" Kesinlikle yapmadım, ama aşk hayatımla ilgilenen diğer herkes gibi o da konuya dahil olmaya karar verdi.

Tavsiyesi ne kadar kötü olsa da... belki de çok iyiydim. Ya da belki de moralden. Tanrım, muhtemelen sesim duvardan fırlayacakmış gibi çıkıyordu. Kendimi toparlayabilirdim. Denemekten zarar gelmezdi.

"İyi. Belki de sen istemedin," dedi Sherry, "ama ben sadece seni dairenden çıkarmak istedim." Telefonum tekrar çaldı ve bu sefer titreşime ayarladım.

"Buna ihtiyacın var mı?" Sherry sordu.

"Hayır."

"Emin misin? Önemli olabilir."

"Öyle değil. Sadece annem Pazartesi günü yemeğe kimi getireceğim konusunda başımın etini yiyor." "Oh, bu harika. Eğer bu akşam biriyle tanışırsan, onu da yanında getirebilirsin."

"Bir yabancıyı yemeğe getirmeyeceğim."

"Neden?"

"Ciddi olamazsın."

"Tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Ailenle tanışmak için tanımadığın birini getirmek istemiyorsun. Ama... öte yandan, bu annenin yakandan düşmesini sağlayabilir, değil mi? Birini getirirsin ve annenin küçük çöpçatan kalbini, özel birini bulman için sana bir mühlet verecek kadar yatıştırır."

"Oh..." Annemin biriyle görüştüğümü düşünmesi halinde geri adım atacağını bildiğim için bu konuyu düşündüm.

"Gördün mü? Cezbedici, ha? Kim bilir... belki ondan hoşlanırsın, özellikle de anneni idare edebilirse."

O zaman gerçek bir Şeye d6n6Őebilir."

Ne kadar uzun konuŐursa, o kadar 6z6m gibi geliyordu. Geçici de olsa, yine de bir 6z6m.

Annem sürekli benim çıkma ihtimallerimi soruyor, yirmi bir yaşında evlendiğini hatırlatıyordu.

Ona göre yıllar akıp gidiyordu ve benden torun sahibi olma şansı yok denecek kadar azdı.

Benim kafamda ise ben yirmi altı yaşındaydım ve o boşuna endişeleniyordu.

Ne zaman olursa, o zaman olacaktı. Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordum ama tüm arkadaşlarımın evlenmesini izlemek anneme beni bu konuda sıkıştırması için koz veriyordu.

Sherry, "Çok seçicisin," diye işaret etti.

"Hayır, değilim. Benim listem kısa. Bir işi olmalı ve biraz cazibesi olmalı. Çok fazla şey istediğimi sanmıyorum."

"Ya senin tipin olmadığı için bir şeyleri kaçırıyorsan? Hayatının aşkı olabilir ama sen bunu asla bilemezsin."

Geçen yılımı online arkadaşlık sitelerinde geçirmemiş olsaydım ona katılabilirdim. İnanın bana denemeye kesinlikle açtım ama tanıştığım adamlar kurbağaydı. Biraz daha uzun sürecek olsa da değerli biri için beklemenin buna değeceğini düşündüm.

O zaman öyle olsun.

Tabii ki ailem ve arkadaşlarım beni rahat bırakmadılar.

Herkes bana hiçbir ortak noktam olmayan erkekleri ayarlama görevini üstlendi. İşler yolunda gitmediğinde, yeterince çaba göstermediğimi düşündüler.

Bundan bıkmıştım.

Barmenin bana bir kokteyl daha vermesi için elimi kaldırdım.

"Geri döneceğim," dedi Sherry. "Bill Mimi için arıyor."

Ben kokteylimi yudumlarken onun otoparka doğru yürüyüşünü izledim. Bunun nasıl bir gece olacağını şimdiden söyleyebilirdim, bu yüzden buna katlanmak için iyi ve çakırkeyif olabilirdim.

Barmene "Bana bir daha vur" dedim.

İkinci Bölüm

KELSEY

Yanımdaki bar taburesine biri oturduğunda üçüncü içkimi yarılamıştım. Sherry'yi bekleyerek döndüm ama onun yerine çekici bir adamla karşılaştım.

Uzun boylu, badem biçimli kahverengi gözlü, bronz tenli ve omuz hizasında siyah saçlıydı. Salyalarımın akmaması için ağzımı kapattım. *Kendine gel. O sadece bir adam.*

Çok nazik olma, dedim kendi kendime, Sherry'nin tavsiyesine gerçekten uyduğuma inanamıyordum. "Özür dilerim," dedim. "Koltuk dolu."

"Kelsiah?" diye mırıldandı.

"Kelsey, aslında."

"Özür dilerim. Eskiden tanıdığım birine benziyorsun," dedi ve benim için bir bira ve bir içki daha istedi.

"Bak, dostum-"

"Bran," dedi beni düzelterek.

"Tamam, Bran." Sırtarak omzunun üzerinden baktım ve Sherry'nin neden bu kadar geciktiğini kontrol ettim. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum..."

"Söylem üzerine içki içen iki kişi." Söyleşi mi?

Bu adam gerçek miydi?

"Doğru... belki de yapmalısın..."

Düşüncemi tamamlayamadan kaşları çatıldı ve "Arkadaşlık aramıyor musun?" diye sordu.

"Arkadaşlık mı?" Homurdandım. "Dostum, benim bir sürü arkadaşım var."

Güldü. "Platonik bir ilişkiden değil, fiziksel bir ilişkiden bahsediyorum. Bir eş gibi."

Gülme sırası bendeydi. Yerimden fırladım ve o da bana eğlenerek baktı. Kim bir kadına bunu söyleyecek cesarete sahipti?

Sonra tekrar tabureye oturdum ve bunun başka bir tuzak olduğunu fark ettim. Sherry hâlâ telefon görüşmesinden dönmemişti ama bunun kasıtlı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bran'i buraya bana kur yapması için mi gönderdi?

Yakışıklı olduğunu kabul ediyorum ama benim için biraz fazla doğrudan biriydi.

Eski ben bu kadar cesur olduğu için onu yoluna gönderirdi ama arkadaşlarım ve ailem ben bir şey yapmadıkça durmayacaklardı. Beklenmedik bir şey. Bekledikleri son şey benim de buna uymandı.

"Bran mıydı?" Cazibemi kullanarak sordum.

"Evet, doğru."

"Bana kendinden bahset."

"Ben Kraken'im ve seni gözüme çok hoş görünüyorsun."

Çatlıyor... Bu da ne demek oluyor? Gençtim ama gençliğimin argo terimlerini hiç takip etmedim.

Üniversiteyi bitirdiğimde bu tür şeyleri takip etmeyi bıraktım.

Ama Sherry'nin onu bu işe bulaştırdığına yemin etmişim, ben de öyle yaptım.

Barın karşısından iki adam bize bakıyordu. Onlar da Bran kadar ateşliydi. "Arkadaşlarınız mı?" Onları işaret ederek sordum.

"Ah, evet. Sizi hemen fark ettik ve daha fazlasını öğrenmek istedik."

"Oh, küçük yaşlı ben. Ben açık bir kitabım. Aslında..." İçkimi yudumladım ve eğildim. "Buradan çıkmaya ne dersin?"

"Sizi odama götürmeyi çok isterim."

Sherry hâlâ dönmemişti ama ben de onlarla gitmeye karar verdim. Üniversite yıllarımdan beri tek gecelik bir ilişkim olmamıştı ama olsun. Neden olmasın ki?

Bran teslimatıyla biraz görkemliydi, ama yatakta sansasyonel olacak gibi görünüyordu. Sahildeki evine vardığımızda, arkadaşları bizi çoktan geçmişti.

Telefonum çaldı ve sesli mesajımı kontrol ettim.

İlk mesaj çaldı ve kesinlikle annemdi. "Tatlım, gelecek hafta akşam yemeği için tatlı getirmeyi unutma," dedi. "Kız kardeşin erkek arkadaşını getirecek. Elbette bize sürpriz yapmaktan çekinme ve sen de birini getir. Seni bir kez olsun biriyle birlikte görmek güzel olurdu."

"Bizi şaşırt," diye tekrarladım, sanki hiç kimseyle tanışmayacağımı düşünüyormuş gibi söylemesine sinirlenmişim.

Çiftleşmek mi istiyorsun... Bu adamların canına okuyacağım. Burayı pembeye boyayacağız. Ve işimiz bittiğinde... tekrar çiftleşeceğiz.

Bran ve arkadaşları beni izlerken kıyafetlerimi çıkarıp "Siktir et," dedim.

Üniversite günlerim boyunca üçlü ilişkilere katılmışım ama asla aynı anda üç erkekle birlikte olmamışım. Bran ve arkadaşları taş gibi vücutlarıyla çok seksiydiler.

"Kim yüzmek ister?" Suyu doğru bir koşu yaparak anons ettim.

Beklendiği gibi, kıyafetlerini çıkardılar ve beni suya kadar takip ettiler.

Onlar yaklaşıp kadar suda yürüdüm, sonra daha uzağa yüzdüm. Adamlardan biri bana ulaştığında, hareketlerimi taklit etti ve bana su sıçrattı.

"Ben Kelsey," dedim gülerek ve kollarımı ona dolayarak.

"Craig." Sesi cana yakındı ve beni kendisine yaklaştırmasına izin verdiğimde gülümsedi.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve içtiği tekiladan arta kalanların tadını aldım. Geri çekildim, midem kararsızlıkla çırpınıyordu ve saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı. Çok tatlıydı. Tanımaktan ekinmeyeceğim biriydi. Ancak, tek gecelik ilişkilerimle olaydan sonra asla konuşmazdım.

Sarı saçlı diğeri arkama geçti ve bana doğru eğildi. "Bana Miles diyebilirsin."

Kıkırdadım. Ona başka ne diyebilirdim ki?

Tamam, sarhoştum ama sadece kokteyl içmişim. *Yine de, her zaman onlardan içerim ve asla bu kadar çakırkeyif olmam.*

Her şeyin bir ilki vardır sanırım.

Miles sırtıarak boynumu öptü ve göğüslerimi okşadı. Bran önüme geçti ve beni öptü.

Ne yapıyordum ben?

Onları bir kutu boyadan ayırt edemezdim ama... ohhhhh. İçlerinden biri klitorisimi emdi ve nefesim kesildi. Hepsi hala suyun üstündeydi, beni öpüyor ve okşuyorlardı. Nasıl? Ahhh. Tekrar yaptı, büzülmüş bir parmağını... parmaklarını klitorisimde gezdirdi. Ama hangisi? Okyanustaydık ve bir süredir oradaydık. *Belki de derisi budanıyor ve buruşuyordu,* klitorisimi ovarken kendimi kafamın içinde şarkı söylerken buldum. Bacaklarımı Bran'in etrafına daha sıkı sardım, inledim ve hislere kapıldım. Dokusu ne olursa olsun... harika hissettiriyordu.

Bran içime girdi ve siki beni ağzına kadar doldurdu, ama beni becerirken daha fazla uzvun kalçalarımı, kollarımı ve kıkıımı sıyırdığını hissettim.

Uzuvların birbirine dolanmasını takip edemeyecek kadar karanlıktı ve umurumda bile değildi. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu ve ben bunu fazla düşünüyordum... ohhhh, evet. Tam şurada.

Üçüncü Bölüm

KELSEY

Ertesi sabah Craig ve Miles'in yatağında uyandım. Bir şekilde sahil evine geri dönmüştük ama bunun nasıl gerçekleştiğini hatırlamıyordum. Ne olursa olsun eve gitmeliydim yoksa işe geç kalacaktım. Saat on birdi ama öğlene kadar işe gitmem gerekmiyordu. Yani hala zamanım vardı.

Yataktan kayarak çıktım, parmak uçlarımda yatak odasından çıktım. Birkaç adım atmıştım ki doğa beni çağırdı ve kısa bir süre eve gelene kadar bekleyip beklememeyi düşündüm. Ama zaten kimse uyanık olmadığına göre, elimi çabuk tutabilir ve sonra da buradan çıkabilirdim.

Geri geri giderek üç odanın daha önünden geçtim, hepsinin kapısı açıktı. Karşıma çıkan kapalı son kapı banyo olmalıydı. Belki içeride biri vardır diye hafifçe vurdum, sonra kimse cevap vermeyince kapıyı açtım.

Ancak kapıyı açtığımda yerde koyu pembe bir dokunaç belirdi.

"Günaydın," dedi Bran, sanki vücudundan çıkan uzun, pembe dokunaçları yokmuş gibi.

Çığlık attım ve hemen dokunaçlarını içine geri çekti.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Sevgilim," dedi, "sakin olmalısın." "Sakinleşmemi istiyorsun," dedim geri çekilerek.

Küvetten çıktı ve vücudunun alt kısmını sarmak için bir havlu aldı. "Özür dilerim. Dün gece sana ne olduğumu söylediğimde ve sen de bunu rahatça kabul ettiğinde, gerçek halimi görmeyi kaldıırabileceğini düşünmüştüm."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana kraken olduğumu söyledim ve sen beni takip etmeye devam ettin." "Sadece kendini beğenmişlik yaptığını düşünmüştüm," dedim.

"Hmm, birbirimize zaten eş olarak bağlandığımız için bu bir sorun teşkil ediyor."

"Pardon? Hayır, biz eş değiliz."

"Evet, sevgilim, dün gece dokunaçlarımla seni defalarca becerdim, çeşitli noktalarda tüm deliklerine girdim. Sen her yönden benim eşimsin."

"Şunu söylemeyi

kes." "Kelsiah."

"Kelsey!"

"Evet, tabii ki." "Her neyse, ben gidiyorum."

Bran bana doğru bir adım daha attı ve ben de elime bir vazo alıp onu bir silah gibi salladım. "Geri çekil. Ben gidiyorum."

"Nasıl isterseniz. Bu konuda dikkatli ol. Kendine zarar vermeni istemem."

Onu fırlattım ve arabama ulaşp oradan uzaklaşana kadar olabildiğince hızlı koştum. Eve dönerken, beni takip etmediğinden emin olmak için dikiz aynama bakmaya devam ettim.

Bu da ne böyle? Vücudundan çıkan dokunaçları vardı.

Gözlerimi yoldan ayırmadım ama aklım önceki geceye gitti, gözden kaçırdığım işaretleri aradı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım ama herkesin aşk hayatıma burnunu sokmasına o kadar sinirlenmişim ki gözümün önündekini ihmal etmişim. Bran sevimliydi ama yapmacıktı. Buralardan değilmiş gibi konuşuyordu ve vücudundan çıkan dokunaçlara bakılırsa bu doğrudu.

Bir korna sesi beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırdı. Şoför beni tersledi ve yoluna devam etti. Neyse ki apartmanımdan sadece bir sokak uzaktaydım. Derin bir nefes aldım ve arabayı sürmeye odaklandım. Eve vardığımda arabadan atladım ve aceleyle daireme girdim.

Anahtarlarımı büfenin üzerine bırakırken, daha önce orada olmayan el yazısıyla yazılmış bir not fark ettim. Kağıt ağırlığı kaldırdım ve annemin el yazısını tanıyarak mesajı gözden geçirdim. En son akşam yemeğine geldiğinde bırakmış olmalıydı. Temizlik hizmetlerinin bir listesiydi.

Düzenli ve tertipli tuttuğum dairemi taradım ama anlaşılan annem yine de eleştirecek bir şeyler bulmuş.

"Çok ince anne," dedim, kâğıdı buruşturup top haline getirdim ve çöpe attım.

Ayaklarımı kurşun gibi hissederek dairenin içinde yürüdüm. Kısa bir süre için işten izin almayı düşündüm ama vazgeçtim. Fazla mesai olsa da, bunu zaten kabul etmişim. Ayrıca bütün gün evde oturup olanları düşünmeme imkân yoktu. Kendimi meşgul etmem gerekiyordu. Kıyafetlerimi çıkardım ve hızlı bir duş aldım.

Duş alıp giyindikten sonra yiyecek bir şeyler almak için mutfığa gittim. Tost yapmak için yeterli zamanım vardı ama şu anda yemek yeme düşüncesini midem kaldırmıyordu. Bu yüzden daha sonra yemek üzere bir granola bar aldım ve ofisteki masamda bir çift topuklu ayakkabı olduğunu bildiğimden tenis ayakkabılarıma uzandım. Bir şey unutmadığımdan emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve kapıyı açtım.

"Selamlar, dostum," dedi Craig, ama onu beklenmedik bir şekilde görünce hazırlıksız yakalandım ve tenis ayakkabımla kafasına iki kez vurdum. "Poseidon aşkına," dedi, ben yanından geçerken başını kapatarak.

Bir elini kestane rengi saçlarında gezdirdi, bana bakarken yeşil gözleri güneş ışığında parıltıyordu. "Benim, Craggnon."

"Bana kesinlikle adının Craig olduğunu söylemiştin," dedim.

"Evet, hatırlıyorum. Arazi sakinlerinin tanıştırılırken kısaltılmış isimler vermesi adetten değil midir?"

"Evet, ama bu konunun dışında... Bana öyle olduğunu düşündürdün..." Bunu söylemek konusunda neden tereddüt ettiğimi bilmiyordum. İnsan. Nedense bunu belirtmek kabalık gibi geldi.

Yine de beni yanlış yönlendirmişti. Onun duygularını incitmek neden umurumda olsun ki?

"Beni nasıl buldunuz?" Hiçbirine nerede yaşadığımı söylemediğimi bildiğim için sordum. "Beni takip mi ettiniz?"

"Nilüfer, eve sağ salım vardığını görmem gerekiyordu."

Dışarı çıkmadan önce içeriden kilitlediğim kapıyı kapattım. "Ben gidiyorum. İşten sonra döndüğümde burada olma."

"Ama..."

"Hey! Ayakkabımla tekrar vurulmak istemiyorsan, geri çekil."

"Hayır, ilk seferinde çok tatsızdı."

"Güzel, o zaman istediğimi"

yapacaksın." "Elbette."

Onu iyice geçene kadar ondan uzaklaştım, sonra yolun geri kalanını koşarak arabama gittim ve oradan ayrıldım.

Dördüncü Bölüm

KELSEY

İş yerimin otoparkına girdim ve aceleyle binaya girdim. İçeri girdikten sonra kimsenin beni takip etmediğini teyit etmek için otoparkı taradım.

"Her şey yolunda mı hanımefendi?" diye sordu bir güvenlik görevlisi ve beni yerimden sıçrattı. "Evet," diye cevapladım, işverenimin güvenliği olduğu için minnettar olarak.

Geri çekildim ve asansöre binerek üçüncü kata çıktım. Asansör durduğunda ofisimize yöneldim ve giriş için yaka kartımı okuttum. Yanlarından geçerken herkes masalarından bana baktı. Garip bakışları görmezden geldim ve aceleyle yerime oturdum.

"Hey," dedi Sherry, odamın üzerinden bakarak, "ben döndüğümde gitmiştin. Şansın yaver gitti mi?"

"Sherry," dedim.

Yaklaştı ve sesini alçalttı. "Yaptın, değil mi?" Eğildim. "O adamları ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Beni kaybettiniz. Hangi çocuklar?"

"Sen telefon görüşmeni yaparken bana eşlik etmeleri için gönderdiklerin."

"Kendime pay çıkarmak isterdim ama bunu ben yapmadım. İnsanlarla tek başına temas

kurdun." "Bu da ne demek şimdi?"

"Tatlım, dallanıp budaklanma konusunda genelde çok tutucu olduğun için şaka yapıyorum. Seninle gurur duyduğumu söylüyorum."

"Oh."

"Peki ne düşündünüz? Bir bakıcı buldun mu?"

"Bilmiyorum," dedim saçlarımı omzuma atarak ve masama yaslandım. "Söylemek için çok erken."

Boynumu ovuşturdum ve gözlerimin bir an için kapanmasına izin verdim. "Kaba olmak istemem ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Ne oldu?" Sherry sordu, her zamanki neşeli doğası ses tonundan kaybolmuştu.

Döner koltuğumun arkalığına yaslandım. "Hiçbir şey olmadı."

"O zaman bu ne?" diye sordu, kolumu çekiştirerek ön kolumdaki şivron işaretini gösterdi.

"Bilmem ki? Sadece bir sıyrık. Dikkat etmediğim bir anda kolumu bir yere çarpmış olmalıyım. dikkat."

"Bu bir yara izi değil."

"Sherry," dedim, tenime batan parmaklarına bakarak, "bırakabilir misin?" "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. Cidden, mengene tutuşun çürüyecek."

Kolumu bıraktı. "Bu işaretin bir anlamı var ve eğer düşündüğüm şeyse, bir hata yapmışsın demektir."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Şşşt," dedi biri kabinin üzerinden.

"Tek kelime daha etme," dedi Sherry, sadece benim duyabileceğim şekilde çömelerek. "İki dakika içinde dinlenme odasında buluşalım."

"Neden?" diye sordum. "Bir şey biliyorsun. Neden bana onları ayarladın?"

"Onları tanımıyorum; sadece geçerken gördüm."

"O zaman onlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Sadece yapıyorum. Mola odası. İki dakika sonra." Daha fazla soru sormama fırsat vermeden geri çekildi.

Ayağa kalktım ama amirimiz Marvin'in etrafı dolaştığını görünce tekrar oturdum. Ekranımı uyandırmak için faremi salladım ve düzenlemem üzerinde çalıştım.

Marvin koridorda yürümeye devam etti, bana ulaştığında yavaşlamadı ve ben bir nefes verdim. O gittiğinde, Sherry ile buluşmaya gidip gitmemem gerektiğini düşündüm. Bildiği gerçek

Bir şeyler bana pek uymadı. Yine de onları tanımadığını iddia etti.

Yine de Sherry'yi yıllardır tanıyordum ve bana karşı hep dürüst olmuştu. Bana yalan söylemesini anlayamazdım. Yani bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorsa, bunun iyi bir nedeni vardı.

Bilgisayar ekranımı kilitledim, el çantamı aldım ve sıralar halindeki kabinlerden en yakın çıkışa doğru ilerledim. Sonra dinlenme odasına gittim.

Sherry tam ben yaklaşırken kafasını kapıdan uzattı. Beni içeri çekti ve dinlenme odasının diğer tarafına sürükledi.

"Ne haltlar dönüyor?"

"Sen söyle," dedi. "Nedir bu?" "Sana söyledim... Bilmiyorum."

"Gerçekten mi Kelsey, bu işaret çiftleşme anlamına geliyor."

Kalbim karnıma düştü. "Bana eşim dedi. Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. "Bana inanmazsın."

"Bu sabah gördüklerimden sonra, söylediğin hiçbir şey daha fazla gerçek dışı olamaz." "Bu deniz canlılarının kullandığı bir çiftleşme işareti. Özellikle bu..." "Kraken."

"Oh, hayır, ne yaptın sen?"

"Yapmadım... Yani yapsaydım bilirdim. Değil mi?"

Bana güven telkin etmeyen bir bakış attı. "Sherry!"

"Şey, belki," dedi Sherry. "Kurallar var."

"Uh-huh."

"Tamamlanma."

Benim için hiç iyi görünmüyordu. Onlarla bol bol seks yaptığımı zaten tespit etmiştik. Yüz ifademi okuyunca hemen ekledi: "Niyetinizi de belli etmelisiniz."

Elimle karnımı kapattım ve aklıma sarhoşça bir cümle gelince yüzümü buruşturdum. "Ne?" Sherry sordu.

"Bebeklerini doğurmak istediğimi söylemiş olabilirim." "Kulağa niyet gibi geliyor."

"Hayır, açıkça öyle demek istemedim." "Ama kelimeleri söyledin."

"Ve ne... bağlayıcı mı? Bu çok saçma. Ben onların eşi değilim."

"Onların mı?"

"Sarhoştum ve çok ateşliydiler! Zevk veren dokunaçları olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Ama onlarla birlikte olmak istemiyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Seks iyiydi. Yani... gerçekten iyiydi. Ama hayır, onlarla çiftleşmek istemiyorum. Onları geri çekmenin bir yolu olmalı."

"Seni düğümlediler

mi?" "Ne?!"

"Öyle olsaydı bilirdin. Tamam, güzel."

"Ama bu yaranın çiftleşme belirtisi

olduğunu söylemiştin."

"Öyle ama bu sadece bir parçası. Bir krakenle tamamen çiftleşmek için tüm adımları

tamamlamanız gerekir ve geriye kalan tek bileşen kabullenmedir. Bunu özgürce vermelisiniz. Bu ima edilemez."

"şey, kesinlikle ben vermedim."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bunu asla yapmam," dedim ve Sherry volta atmaya başladı. "Bütün bunları nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü ben bir denizkızıyım. Ya da eskiden öyleydim. Bill'le bir hayat için uzun zaman önce bundan vazgeçtim." Ben bir şey söylemeyince ekledi, "Sana inanmayacağını söylemiştim."

"Sherry, az önce bir adamın uzun, pembe dokunaçlar çıkardığını gördüm. Sana inanıyorum."

Masadaki bir koltuğa çöktüm. "Neden bana söylemedin?"

"Bana inanmazdınız ve bu yasak. Ölümlülere söylemememiz gerekiyor." "Yine de bana söylüyorsun."

"Kel, ben o hayatı uzun zaman önce bıraktım. Risk benim için nispeten küçük. Kolundaki o işareti gördüğümde, özellikle de bunu sen istemediysen, bir şey söylemeden edemedim."

"Bunu kesinlikle ben istemedim." Parmaklarımı şivronun üzerinde gezdirdim. "Sanırım hasta olacağım." "Gerçekten mi?"

"Ne demek istiyorsun, gerçekten mi?"

"Özür dilerim." Sherry soğutucudan kâğıt bir bardak aldı ve su doldurmak için kolu çekti. "İç şunu."

Onu inceleyerek bir yudum aldım.

"Bunu oldukça iyi karşılıyor gibi görünüyorsun," dedi.

"Beni eşleri sanıyorlar. Kesinlikle çıldırıyorum."

"İçten içe belki ama dıştan sakın görünüyorsun."

"Bunu *kabullenmiş gibiyim.*"

"Kel..."

"İma edilemeyeceğini söylemişsiniz."

"Yaptım ve eğer tekliflerini kabul etmediğini düşünüyorsan, o zaman iyi olmalısın." "Buradan çıkmam gerek."

"Git. Bilgisayarından çıkışını yapacağım ve Marvin'e kendini iyi hissetmediğini söyleyeceğim."

Beşinci Bölüm

KELSEY

Otoparkta yürürken arkama bakmadım. Seslenmeliydim ama fazla mesaiydi. Umarım Marvin erken ayrıldığıma kızmazdı.

Midem çalkalandı ama sinir bozucu bulduğum şey, bunun endişe gibi hissettirmemesiydi. Önceki gecenin olaylarını tekrar hatırladığımda, kafamda biraz sisli olsa da, kendimden zevk aldığımı fark ettim. Muhtemelen uzun zamandır yaptığım en iyi seksti.

Gerçekten iyi hissettirdi.

Buna rağmen, bir şekilde bundan hoşlanmam yanlış görünüyordu. Üstüne üstlük, sözde artık onların eşi miydim?

Bu nasıl oldu? O kadar sarhoş olamazdım.

Ne olursa olsun, onlara ilgilenmediğimi söylemiştim. Ve onları fırlatabileceğim çeşitli nesnelerle tehdit etmeme rağmen, aynı şekilde karşılık vermediler. Aslında çok cana yakınlardı.

Evet, onlar dost canlısı deniz canavarları, dedim kendi kendime, beni yemek istemiyorlar.

Çünkü onlar canavardı.

Ve bir anda seksi iyi hislerim yok oldu. Onları

inkar edersem beni tüketirler miydi?

Umarım değildir.

Arabama ulaştığımda içine oturdum ama hemen çıkmadım.

Telefonumu aldım ve Sherry'ye mesaj attım: ***Krakenler insan yer mi?*** Ekranı baktım, gelmeyen cevabını bekledim.

Çalışıyor, diye düşündüm. Fırsatını bulduğunda cevap verirdi.

Birkaç dakika cevapsız geçti ve otoparkta boş boş oturup Marvin'in beni görmesi riskini göze alamazdım. Ancak, henüz eve gitmeye hazır değildim. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Sadece bir tane.

Nadiren dışarı çıktığım için Sherry gibi bütün barları bilmiyordum. Açık bir bar bulmak için telefonumdan internete göz attım ve birkaç blok ötede bir bar buldum. Güzeldi. Daireme daha yakındı ve sinirlerimi yatıştırdıktan sonra arabayla fazla uzağa gitmeme gerek kalmayacaktı.

Arkamda kimsenin olmadığından emin olmak için dikiz aynasını kontrol ettikten sonra motoru çalıştırdım ve boşluktan geri geri çıktım. Arabayı sürerken dikiz aynasını kontrol etmeye devam ettim. Craig daireme geldi; beni takip etmeleri için hiçbir sebep yoktu. Neyse ki hiçbiri beni takip etmiyordu.

Bir nefes çektim ve barın karşısındaki halka açık otoparka park ettim. Sonra bara girdim. Birkaç müşteri dışında ölü gibiydi. En sona oturdum ve bir martini sipariş edip geri attım. Sonra bir tane daha istedim, bir tane daha içmenin zararı olmayacağını düşündüm.

Birbiri ardına içki sipariş etmem dışında.

Biri boğazını temizledi ve döndüğümde iri yarı bir adamın barın karşısından bana baktığını gördüm.

Göz temasını keserek içkime döndüm, onu yudumladım ve gitmek için ayağa kalktım.

"Tatlım," diye bağırdı derin bir ses. Konuşanın büyük adam olduğundan neredeyse emindim ama cevap vermeden yoluma devam ettim. Ön kapıdan girmek yerine yan kapıdan girmeyi tercih ettim.

Kahretsin. Hava kararmıştı. Alkolün etkisiyle zamanın nasıl geçtiğini anlamamış ve planladığımdan daha uzun süre kalmıştım.

Taksi çağırmak için telefonumu çıkardım ve tuş takımını karıştırdım.

"Bu çok kabaydı," dedi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "Sana seslendiğimi duyduğunu biliyorum." Donakaldım ve arkamı döndüm. "Özür dilerim, acelem var."

"Sorun değil," dedi bana bakarak. "Bunu telafi edebilirsiniz."

Harika. Yan kapıdan girince caddeye çıkacağımı düşünmüştüm. Bunun yerine, beni sokaktan epey uzakta olan bir ara sokağa getirdi. Yardım çağırırsam kimsenin beni duyup duymayacağından emin değildim.

Sadece nazik ol, dedim
kendime. "Gerçekten
gitmem gerek."

"Şimdi gerçekten kabalaşıyorsun."

Bana doğru uzandı ve ellerini üzerimde istemediğim için geri çekildim. "Dokunma bana," dedim, ayağım bazı kasalara takıldı. Sırtımın üzerine sertçe düştüm ve dirseklerimle ellerim sıyrıldı.

"Nereye gidiyorsun-" diye bağırdı, pembe bir dokunaç onu duvara tokatlayarak sözünü kesti.

"Bu da ne-" demeye çalıştı ama başka bir dokunaç karnına vurdu ve yere yığıldı.

Miles geri kalanını gizleyen çöp konteynerinin arkasından çıkana kadar gülümsedim. "Onu etkisiz hale getirdiğim için memnun değil misin?"

"Hayır," dedim.

Miles başını eğdi. "Seni rahatsız etmiyor muydu?"

"Şey, evet, ama sen..."

O bana doğru bir adım attı, ben de bir adım uzaklaştım. "Beni takip ettin," dedim. "Evet, takip ettim. Seni korumak benim görevim. Bu hayvanın sana zarar vermesine izin veremezdim." "Hayır. Ben kendime ait biriyim. Kimseye ait değilim."

Adam hâlâ yerden homurdanıyor ve karnını tutuyordu. Miles,

"Çabuk ol, oyalanmamalıyız," dedi.

"Bunu ona söyle," dedim.

Miles diz çöktü ve hırladı. "Aylak aylak dolaşmamalısın, aşağılık herif."

Başını kaldırıp bana baktığında yüzü yumuşadı. "Gitmeliyiz. Seni güvende tutmak zorundayım.

Yalnız olduğunu sanmıyorum."

"Orospu çocuğu," dedi adam inleyerek. Sokağın diğer tarafında iki adam daha bize doğru koşuyordu.

Miles bana doğru yaklaştı ve ben başımı salladım. "Asla olmaz. Yalnız giderim." "Benim korumama ihtiyacın var."

"Hayır, kafamın incelenmesi gerek. Bu delilik. Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu sabah seni şaşırttığımızı biliyorum ama benim için önemli olan tek şey senin güvenliğin." "Öyle mi?"

"Evet. Bütün gece bizimle birlikteydin ve bütün olarak uyandın, doğru mu?" Beni yemekle ilgili o kadar da ince olmayan göndermesi karşısında yutkundum.

"Evet," dedim, neşelenerek. "Ki tüm vücut parçalarım bana sıkıca bağlı olduğu için gerçekten minnettarım."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Elbette, vücut parçaları genel olarak vücuda yapıştırılır."

"Kalması gerektiği gibi. Her zaman."

Eğildi ve bana doğru uzandı, ağzı bir mengene gibi genişliyordu.

"Beni yeme," dedim ve geri sıçramasına neden oldum.

"Ne? Bunu neden yapayım ki?" Miles sordu. "Tanrılara yemin ederim ki sadece esniyordum.

Beni bütün gece uyutmadın, unuttun mu?"

Yine de mesafemi korudum.

"Seni sinirlendirdim," dedi, artan öfkemi hissederek.

"Evet," dedim. İnsanları yemekle ilgili tüm bu konuşmalarla. Ne bekliyordu ki?

"Niyetim bu değil."

"O zaman ne?"

"Seni korumak

için." "Neden?"

"Sana zarar vermek istemiyorum." Bıkkın bir iç geçirdi. "Sanırım bunu biliyorsun. Aksi takdirde

şu anda benimle konuşuyor olmazdın. Lütfen. Sana söz veriyorum, ama şimdi gitmeliyiz."

Adamlara baktım ve Miles, "Ya da şansını dene," dedi.

Altıncı Bölüm

MILES

KELSEY, "ŞANSIMI DENEYECEĞİM," diye tekrarladı. "Peki. Hadi gidelim buradan."

Onu ara sokaktan çıkıp caddenin karşısındaki arabasına kadar takip ettim. Tökezleyerek yolcu tarafına geçti ve ben de anahtarları istedim.

Tereddüt etti ama sonra onları bana fırlattı.

Arabayı otoparktan çıkardım ve az önce girdiğimiz ara sokağa baktım. Adamlar artık orada değildi ama onları sokaklarda da görmedim.

"Neredeler?" Kelsey sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Umarım bizi takip etmiyorlardır."

"Bunu yaparlarsa kendi başlarının çaresine bakmış olurlar." "Neden onları orada durdurmadınız?"

Kızgınken bile çok güzeldi ve onu kendime ait kılmak için can atıyordum. Ama onun güvenliği her şeyden önce gelirdi.

"Çok fazla tanık var," dedim. "Kendimi insanlara ifşa etme iznim yok."

Kıkırdadı. "Beni kandırabilirdin."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bran bana kendini gösterdi."

"Ah, evet, bu farklı. Size güvenilebilir."

"Gerçekten mi? Birine söylemeyeceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü sen öyle biri değilsin."

"Benimle geçirdiğin bir geceden sonra bunu bilmene imkân yok." "Sana güveniyorum."

"Şey, yapmamalısın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü beni tanımıyorsun." Kelsey pencereden dışarı baktı, sokağından geçişimi izliyordu.

"Yanlış yöne gidiyorsun."

"Seni eve götüremem."

"Neden?"

"O adamın seni takip etmesini istemiyorum."

Koltuğına geri oturdu ama itiraz etmedi. "Sence yapar mı?"

"Muhtemelen."

Dikiz aynasına baktım, eşime el sürmeye cüret eden haşereyi arıyordum. Craggnon'un karşı çıkmasına rağmen ona karşı tetikte olmam büyük bir şanstı. Craggnon onun dairesine geldiğinde pek hoş karşılanmamıştı ve benim aniden ortaya çıkmamdan da aynı şekilde hoşnut olmayacağından şüpheleniyordum. Yine de geldim.

Ben orada olmasaydım ne olurdu?

"Başına bir şey gelmiş olabilir," dedim. "İşten sonra neden eve dönmedin?" "Çünkü Craggnon'la tekrar karşılaşmak istemedim."

"Ondan orada olmamasını istediniz ve o da isteğimize uydu."

"Şey, hepinizin ortaya çıkma eğilimi olduğunu göz önünde bulundurarak yine de orada olabileceğini düşündüm."

"Korkacak hiçbir şeyiniz yok. Eminim bunu artık biliyorsunuzdur."

Oturduğu yerde biraz rahatladı. "Orada beni kurtardın ama sana hiçbir şey borçlu değilim." "Borçlu olduğunu hiç söylemedim."

"Güzel. Anlaştık."

Sahildeki evimize giden sokağı döndüm. "Bence bu gece bizimle kalmalısın." "Yalnız."

"Hayır, biz de evde uyuyacağız. Ancak, kullanabileceğiniz bir misafir odamız var."

"Teşekkür ederim."

"Elbette," dedim ve arabayı garaj yoluna çektim.

Arabadan çıktık ve içeri girdiğimizde Branvar ve Craggnon bizi bekliyordu.

"Nilüfer," dedi Craggnon. "Yaralandın mı?"

"Sevgilim," dedi Branvar. "Hoş geldiniz."

"Dur bakalım," dedi Kelsey. "Bir adım daha atma."

Yedinci Bölüm

CRAIG

"AMA yaralarınıza sürmek için merhemimiz ve deniz yosunumuz var" dedim.

"Ben gidip ihtiyacımız olanı getireyim," dedi Branvar ve dostumuzla ilgilenmek için gerekli malzemeleri almak üzere erzak dolabına yöneldi.

Kelsey, "Kendi sıyrık ve çürüklerime kendim bakabilirim, teşekkürler," dedi. "Miles'a söyledim, şimdi de sana söylüyorum. Ben senin eşin değilim."

"Sevişmemiz hoşuna gitmedi mi?"

Öksürdü ve ağzını kapattı, hasta olduğunu düşünmediğim için bu garipti. Elini yana bıraktı ama gülümsemeye devam etti: "İyiymi ama sanırım istediğimi yanlış anladın, iyi vakit geçirmekten başka bir şey değildi. Hepsi bu. Bağlanmak yok. Birinin eşi olmak için kabul edilmeniz gerekir. İşler böyle yürüyor, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Ben vermiyorum. Anladın mı?"

Sanki inanmamızı istediği kadar ikna olmamış gibi ayakları üzerinde sallanıyordu. Ya da itiraf etmek istediğinden daha fazla incinmişti. Her halükarda, onu düğümlemeden çiftleşmemiz tamamlanmayacaktı.

"Anlaşıldı," dedim. "Size olan bağlılığımızdan şüphe mi ediyorsunuz?"

"Bak, mesele de bu... Daha yeni tanıştık. Daha yeni tanıdığın biriyle nasıl birlikte olmak istersin?"

"Oh, ama sizi uzun zamandır tanıyorum çünkü daha önce tanışmıştık." "Hatırlardım..."

"Başka bir hayatta."

"Ciddiyim."

"Seni tanıdığımızda ve sevdiğimizde sadece sen Kelsiah'tın."

"Bu yüzden beni bu isimle çağırıp duruyorsun." Başını iki yana salladı. "Ben o değilim." "Sol kulağının arkasında."

Kelsey dondu kaldı. "Ne olmuş ona?"

"Orada yıldız şeklinde bir doğum leken var."

Kulağının arkasını ovuşturdu, sonra başını salladı. "Dün gece seks yaparken herhangi bir noktada görebilirdin."

"Doğru. Ama bizimle bu kadar kolay iletişim kurmanızı nasıl açıklıyorsunuz?" "Kolaylık mı? Belki de bu sabah size ayakkabımla vurmam çok inceydi."

"Ben sadece eve sağ salim dönmenizi sağlamak istedim." "Evet, beni korkuttun. Buna pek kolaylık diyemem."

"Varlığımıza ve varlığımıza bir gün içinde alıştınız. Evet, sorularınız var ama bizden korkmuyorsunuz ve bunun nedeni ruhunuzun aramızdaki bağı tanıması. Bunu sadece bir ömür önce paylaşmış olsak bile."

"Yorgunum. Sadece uyumak istiyorum."

"Yaraların."

"Yapabilirim," dedi, hareket ederken yüzünü buruşturarak.

"Sırtını incitmişsin," dedi Milaz. "Kendi başına oraya ulaşamazsın." Ona bir bakış attı.

"Dileklerinizi bildirdiniz," dedi Milaz. "Onları onurlandıracağız. Lütfen yaralarınıza yardım etmemize izin verin."

"Tamam," dedi ve yavaşça misafir odasına doğru yürüdü.

Yarası sırtında olmasaydı, onu kendim taşıyabilirdim. Ne yazık ki, ona daha fazla acı çektirmek istemedim.

"Gömleğini çıkarman gerekecek," dedim.

"Gömleğimi çıkarmak mı? Neden?"

"Böylece onu atabilirim," dedi Milaz. "Pantolonunu da." "Giysilerimi atmama izin vermeyeceğim."

"Çok pisler," dedi Milaz.

"Hayır, değiller... O aptal sokakta bir su birikintisine düştüm, ama bunun dışında bu kıyafetlerde hiçbir sorun yok. Hâlâ iyi durumdalar. Kıyafetlerini her gün çöpe mi atıyorsun?"

"Evet."

"Bu çok savurgan. Kim yapar bunu?"

"İnsanlar. Ben sadece uyum sağlamak için gördüklerimi taklit ediyorum."

"Bu... insanlar... giysilerimi atmayın. Sadece yıkanması gerekiyor." "Çöp tenekesi daha uygun, ama madem ısrar ediyorsun."

"Evet. Buradan çıplak ayrılmaya niyetim yok. Bu yüzden onlara ihtiyacım olacak."

"Merhemi sırtına sürmemiz gerekiyor" dedim, "ve en iyi çıplak tende işe yarar."

"Ah," dedi ve gömleğinin düğmelerini açıp Milaz'a fırlattı. Milaz onu eğri büğrü tuttu ve sandalyeye koymadan önce kısa bir süre inceledi.

Sırtı bize dönük bir şekilde yatağa uzandı.

Etrafını sarmış, yaralarıyla ilgileniyorduk. Ben merhemi cildine sürdüm, Branvar da deniz yosununu sırtına serdi.

İşimiz bittiğinde sırtı bir aşağı bir yukarı kalktı. Yanında diz çöktüm ve yumuşak horlamasını fark ettim. "Uyuyakaldı."

"Onu bırakmak istemiyorum," dedi Milaz.

"Yine kafama vurulmasını istemiyorum," diye homurdandım ve ilk ayağa kalkan ben oldum. "O haklı," dedi Bran.

"Ne demek istiyorsun?" Milaz sordu. "Her zaman olduğu gibi meydan okuyor. Bu o. Bunu hissedebiliyorum." "Biliyorum," dedi Bran, "ama her zaman yarın vardır."

Milaz ve Bran sessizce yatağından kaydılar ve uzun süredir kayıp olan arkadaşımızın dinlenmesine izin vermek için odadan dışarı süzüldük.

Sekizinci Bölüm

KELSEY

ERTESİ GÜN uyandım ve sürpriz bir şekilde sırtımın harika olduğunu hissettim. Yataktan fırladım ve gerinmeye cesaret ettim. Merhem işini yapmıştı. Sihir gibiydi. Acı yoktu.

Dirseğimdeki ve ellerimdeki sıyrıklar ve çürükler de gitmişti.

Akşamdan kalmalığı bir kenara bırakırsak, kendimi harika hissediyordum. Eve gidebilirdim ama önce... kıyafetlerim neredeydi? Etrafımda dönüp kıyafetlerimi aradım ama gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuşlardı. İnleyerek, kıyafetlerimi en son gördüğüme yemin edebileceğim sandalyeden taze havluyu aldım. Yine de bir duşa ihtiyacım vardı. Yirmi dakika sonra kurulandım ve evin geri kalanında kıyafetlerimi aradım.

Miles'in insanlar hakkında yaptığı yorumu düşündüm. Kimse giysilerini bir kez giydikten sonra atmazdı. Abartılı olabilirdi ama haklı olduğu bir nokta vardı. İnsanlar ihtiyaçlarından fazlasını almak gibi başka şekillerde de savurganlardı.

Her halükarda, kıyafetlerimi istiyordum.

Miles onları gerçekten atmışsa, o zaman suşi olmuştur.

"Zor sözler" diye mırıldandım kendi kendime, daha dün insan yediklerinden korkmuştum. Yine de bazı şeyler vardı ki, bir kadının kıyafetleriyle uğraşılmazdı. Kıyafetlerini ödünç alabilirdim ama nedense onları şortlu ve tişörtlü tipler olarak görmüyordum. Açıkçası, kendi kıyafetlerimi tercih

ederdim.

Sedirlerine bakmaya ve koridordaki kapıları açmaya başladım. "Vay anasını," dedim, kağıt havlu, tuvalet kağıdı, bulaşık deterjanı, çok sayıda konserve yiyecek ve çeşitli erzaklar buldum. Titizlikle istiflenmiş ve kategorilere göre düzenlenmişlerdi ama o kadar çok şey vardı ki. Kapıyı kapattım ve yoluma devam ettim.

"Kıyamete mi hazırlanıyorsun?" Koridorda ilerlerken Craig'e söyledim.

Şaşkın şaşkın bakınca ekledim. "Kahretsin. Şaka yapıyordum. Kıyamet falan kopmayacak, değil mi? Bu yüzden mi buradasın?"

Kaşları yumuşadı. "Hayır, nilüfer. Dünyanın sonunu getirme konusunda herhangi bir insandan daha yetenekli değilim. Buraya senin için geldim."

Biraz rahatladım ama içim onun sözleriyle ısındı. "O zaman bu aşırı erzak ne için?" "Milaz önceden plan yapmayı sever."

"Bir yıl boyunca mı?" Havlumu tutarak ve kıyafetlerimi aramak için evi incelemeye devam ederek sordum.

Kıkırdadı. "Bu bir haftalık."

"Bir hafta mı?" Ama mutfağa geldiğimde, kısa bir süre içinde bu kadar çok malzemeyi nasıl tüketebildiklerini anladım.

Miles tezgâha spreyci sıkıyor ve silmek için bir ton kâğıt havlu kullanıyordu. "Bunun üzerinde çalışmalıyız," dedim.

"Ne üzerinde çalışacaksın?" Miles söyledi. "Sanırım temizlik kavramını gayet iyi anlıyorum."

Verdiği cevaba gülümsedim. Sinirlendiğinde çok tatlı oluyordu. Farklı bir yaklaşım denemem gerekecekti. "Alabilir miyim?" Elindeki ruloyu işaret ederek sordum.

Kabul etti ve bana uzattı. Bir sayfayı yırttım ve tezgahı sildim. "Eğer idareli kullanırsanız paranızın karşılığını alırsınız."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi, az önce ona gösterdiğim şeyi taklit ederek.

"Güzel," dedim mutfağı oturma odasından ayıran kanepenin üzerinden bakarak.

"Kıyafetlerini mi arıyorsun?" Miles sordu.

"Evet," dedim.

"Senin odandalar."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Baktım; orada değiller."

"Onları senin için yıkadım," dedi Miles. "Sen duştayken onları sandalyenin üzerinde bıraktığın yere geri koydum."

"Oh, teşekkürler."

Çenesini eğip tezgahı temizlemeye devam etti ve ben de uyuduğum misafir odasına geri döndüm.

Dokuzuncu Bölüm

KELSEY

Mutfığa geri döndüğümde yumurta, pastırma ve waffle'dan oluşan bir düzen vardı. "Kahvaltı hazırlamışsın."

"Evet, yemek yiyoruz... yani yemek," dedi Miles dikkatle.

"Haha," dedim, yemek için bir bar taburesine otururken. "Dürüst bir hataydı."

Craig ve Bran bizi izliyordu, muhtemelen ne konuştuğumuzu merak ediyorlardı. Ne söylediğimi itiraf edecek değildim ama elbette o kadar şanslı değildim,

Miles homurdandı. "İnsan yediğimizi sanıyordu."

Hepsi kahkahalara boğuldu.

Bran, "Ah, tatlı kız, ziyafet çekeceğimiz tek şey bacaklarının arasında ne olduğudur," dedi.

Ben yüzünü sürerken uzun dilinin klitorisimi yalayıp emdiğini hatırladıkça kıvrandım. Evet, beni yeme konusunda oldukça becerikliydi ve ağzını tekrar üzerime kapatacağı düşüncesiyle içim sıkıştı. Titredim, ellerim kalçalarımın gitti.

"Üşüdün mü Kelsia, affedersin. Kelsey?" Bran sinsi bir sırıtışla söyledi.

Boğazımı temizledim ve dik oturdum. "Ben iyiyim ama kahve harika olurdu. Kahve var mı?"

"Evet, nilüfer," dedi Craig ve bana bir fincan doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedim ve bir yudum aldım.

Saatli radyoya baktım ve neredeyse bütün gün uyumuş olduğumu görünce şok oldum. Saat neredeyse beş buçuktu.

Uyandığımda o kadar şaşırmıştım ki fark etmemiştim. Ayrıca, kahvaltı hazırlamış olmaları da zaman diliminin bir göstergesi gibiydi.

"Uyumama izin mi veriyorsun?" Dedim.

"Çok yorgundun," dedi Miles. "İyileşmen için sana daha fazla zaman vermemiz gerekiyordu." Kahvemi bitirdim ve ayağa kalktım. "Artık gitmeliyim."

"Bekle," dedi Craig. "Gitme."

Miles, "Seni daha yeni geri aldık," dedi.

"Bak, özür dilerim," dedim. "Beklediğiniz gibi biri olmadığımı biliyorum ama ben buyum." "Bunu biliyorum," dedi Bran. "Ne düşünürsen düşün, biz seni hâlâ istiyoruz."

"Sana nerede durduğumu zaten söyledim." "Sadece bir gün," dedi Bran.

"Ne için bir gün?" Ben sordum.

"Senin için doğru kişi olduğumuza seni ikna etmek için." "Ya ikna olmazsam?" diye sordum.

"O zaman yollarımızı ayırırız ve sizi bir daha rahatsız etmeyiz."

Midem bulandı ve bunu bir kenara attım. İstedğim şey buydu, değil mi? Hayatıma geri dönmek ve tüm bunları unutmak. Şimdi benim şansımdı.

"Sadece bir gün mü?" Ben sordum.

Miles, "Evet ve vereceğin karara saygı duyacağız," dedi. "Anlaştık," dedim. "Nereye?"

"Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?" Miles sordu.

"Oldukça gösterişsizimdir. Evde kalmaya eğilimliyim."

"Peki ya dışarı çıktığında?"

Homurdandım. "İnanması zor, biliyorum. Ama çok fazla dışarı çıkmıyorum. Şehirde hâlâ yeniyim sayılır." "Ama altı aydan fazladır buradasın, değil mi?"

"Evet, ama Miami'nin sunduklarını keşfetme yolunda pek bir şey yapmadım. Yani heyecan verici bir şeyler arıyorsanız, size herhangi bir öneride bulunabilecek durumda değilim. Çünkü bilmiyorum. İşte, söyledim. Bilmiyorum."

"Benim seçmemi ister misiniz?" Miles sordu. "Elbette."

Miles yemek masasının etrafında döndü ve posta yığınınından bir broşür aldı. "Şu Wonder World'e ne dersiniz?"

"Tema parkına gitmek ister misin?"

"Evet."

"Bütün bir bölümü deniz yaşamı tasvirlerine ayırmış bir yer mi?"

"Evet. Tam uyum sağlayacağız gibi görünüyor."

Muhtemelen boşuna endişeleniyordum. Ne de olsa burası bir tema parkıydı ve sergilenen şeylerin şiddet içerme olasılığı çok düşüktü. Olsa olsa neşeli bir şey olabilirdi.

"Yani krakenle bir randevu gecesi gibi," dedim.

"Evet, hem de çok."

Onun coşkusuna gülümsedim. "Peki, tamam. Oraya gidebiliriz. Yaklaşık bir saat uzaklıkta. Eğer tüm oyuncaklara binmek için vaktin olmasını istiyorsan şimdi gitmeliyiz."

Onuncu Bölüm

KELSEY

HARİKALAR DÜNYASI, oradan oraya koşturan arkadaş gruplarıyla doluydu. Büyük, kabarık doldurulmuş hayvanlarla kaplı, iyi aydınlatılmış bir tezgâha göz attım.

"Ahtapot şeklindekini beğendin mi?" dedi Craig.

"Hayır, sadece göz atıyordum," dedim.

Ama tezgâha çıktı, jetonları bıraktı ve bir su tabancası aldı. Tetiğe bastı ve sürekli bir su akışı hedefe çarptı. Hedefe bağlı bir balon sonunda patlayana kadar şişti.

"Bir kazananımız var," dedi görevli. "Harika iş! Hangi pelüş hayvanı istersiniz?" "Şunu," dedi Craig, hayranlıkla baktığım hayvanı göstererek.

Görevli, "Buyurun," dedi ve ona uzattı.

"Senin için nilüfer," dedi Craig, sevimli ahtapotu bana verirken.

Bu jest karşısında kalbim ısındı. Daha önce hiç kimse benim için pelüş bir hayvan kazanmamıştı. "Gezintilerden birini deneyelim mi?" Craig gülümseyerek sordu.

"Elbette," dedim, kolumu onun koluna doladım ve parkta eğlenceli bir gezinti aramaya başladım.

Hover mekiği önümüzde durdu ve mekik yolculuğu içinde kendi muhafazamıza bindik.

Gerçekten de eğlenmeye başlamıştım. Onlarla birlikte olmak çok kolaydı. Onlar için endişelenmiyorlardı.

aptalca ya da yersiz görünüyordum ve ne söylediğime ya da yaptığıma dikkat etmek zorunda olmamak rahatlatıcıydı.

Miles ve Craig elimi tuttular ve ben de onların arasına oturdum. Onların yakınlığı bana bir şeyler yapıyordu ve kendimi arsız hissediyordum. Yolculuk başladı ve ellerimi şişkin yaraklarının üzerinde gezdirdim. Ellerimde sarsıldılar.

Aletlerini tamamen serbest bırakmak için kotlarının içine uzandığımda ikisi de bana şaşkın şaşkın baktı. "Sakin ol," dedim, "bugün eğlenemeyeceğimizi kim söyledi?"

Karşımızda oturan Bran pantolonunu çıkardı ve beni izlerken kendini okşamaya başladı. Elimi siklerinde aşağı yukarı gezdirirken siklerinin uçlarından ön spermler akıyordu. Hızı artırdıkça ellerimin arasında kıvranıyorlardı. Oğullarım boşalırken, elime fışkırırken sürüş son inişini geçti. Bran inledi ve eline boşaldı. Craig'in ceketinden mendili çıkardım ve ellerimi sildim, sonra yüzümde bir gülümsemeyle araçtan çıktım.

"Bu eğlenceliydi. Sırada ne var? Şu gezintiye ne dersin?" Tema parkını işaret ederek sordum.

Çocuklar başlarıyla onayladılar, bu noktada ne yapmak istersem yapmaya hazırdılar. Böylece daha ılımlı hız trenlerinden birine doğru yol aldık.

Sırada beklerken yanımda bu muhteşem adamlar olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Çok açıktılar ve içlerindeki macera duygusuna bayılıyordum. Hover mekiğindeki küçük yolculuğumuzdan kalan adrenalin hâlâ üzerimdeydi.

Buna kesinlikle alışabilirim.

Onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem kendimi o kadar rahat hissediyordum, çünkü onlarla birlikte olmak çok doğaldı. Sanki onları tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibiydi.

Ve belki de yaptım.

Başka nasıl açıklayabilirim ki?

Telefonum çaldı ve arayanın kimliğine bakıp homurdandım. Ekrandaki isim iyi ruh halimi bozuyordu.

"Sorun nedir?" Bran sordu.

"Bir şey yok."

"Acı çekiyormuş gibi inledin." "Bir bakıma..."

Bana yaklaştı ve çenemi eğdi.

Normalde bu beni sinirlendirirdi, ama bunu sevimli bulmaktan kendimi alamadım. Belli ki insan geleneklerini iyi kavramışlardı ama yine de her şeyi kelimenin tam anlamıyla alıyorlardı.

"Bran," dedim, elim onun elini kapatırken.

"Hayır, yaralandığınızı söylediniz," diye cevap verdi. "Seni kim yaraladı? Bir isim istiyorum."

Telefonum çalmaya devam etti ve iç çektim. "Bu benim hatam, kelimelerimi daha dikkatli seçmeliyim." "Mobil cihazınız hâlâ titreşim halinde."

"Biliyorum, annem istediği zaman oldukça ısrarcı olabiliyor." Sesli mesaja yönlendirmeyi düşündüm ama aramaya devam edeceğini biliyordum. "Bana bir saniye ver."

Gönder düğmesine bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Alo."

"Tatlım, bir şey oldu sandım," dedi annem.

"Hayır, evde değilim."

"Dairenden mi çıktın?"

"Evet anne, zaman zaman ayrılıyorum."

"Hâlâ sıkıntılı görünüyorsun," dedi Bran. "Acının kaynağı bu mu?"

Başımı yana eğdim ve işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Sessiz olmamı istiyorsun," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Tatlım, yanında biri mi var?" Annem sordu.

"Burada bir sürü insan var," dedim. "Sen neredesin?" diye sordu.

"Bir eğlence parkı."

"Tema parkları için biraz yaşlısın, değil mi?"

İşte bu yüzden hemen cevap vermekten kaçındım. "Anne," dedim inleyerek.

Bran telefonu elimden aldı ve kulağına götürdü. "Sevgilimi büyük bir sıkıntıya sokuyorsun. Güle güle."

"Bran!" Dedim ve aramayı sonlandırıp cep telefonumu bana geri verdi. "Arayan annemdi." "Her ne olursa olsun, seninle konuşma şeklini beğenmedim."

"Biliyorum ama-" Burnumun kenarını çimdikledim. "Seni üzüyordu, değil mi?" diye sordu.

"Evet, ama... öylece..." Yaptığı şeyi haklı bulmakta zorlanarak gülümsedim. Ama bu, birinin benim için yaptığı en güzel şeydi. Annem söz konusu olduğunda konuşmakta hep zorlanırdım ve biraz destek almak iyi hissettirdi.

Ayrıca, telefonu yüzüne kapatması da çok kötüydü.

Bunu yapmak istediğim çok zaman olmuştu ama hiçbir zaman cesaret edememiştim. "Hadi," dedim elini tutarak, "hoşuna gidebilecek başka gezintiler

de var." "Önce bir şeyler yemelisin... daha doğrusu *biz bir* şeyler yemeliyiz."

Çok tatlıydı. Beni düşünüyordu ve bu konuda zorlayıcı olmamaya çalışıyordu. Aslında çok acıkmıştım ama bu gezintilere tok karnına çıkmamın imkânı yoktu.

"Elbette," dedim, "ama gezintiden

sonra." "Ama, biz-"

"Güven bana. Bana teşekkür edeceksin. Göreceksin."

On Birinci Bölüm

KEPEK

BİNEKTEN İNDİM ve korkuluklardan düşmemesi için Kelsey'e tutundum. "Haklıydın." Yolculuğun son dik düşüşünü düşününce midem guruldadı. "Yemek yedikten sonra bu hiç hoş olmazdı."

"Sana söylemiştim," dedi Kelsey gülümseyerek. "Gerçekten de."

"Neredeyse tüm oyuncaklara bindiğimize göre artık bir şeyler yiyebiliriz." Kelsey üzerinde "sosisli sandviç" yazan standı doğru yürüdü.

"Bu iyi mi?" diye sordu. "Daha önce hiç sosisli sandviç yedin mi?"

"Hayır, yemedim ama bu olur."

"Güzel." Görevliye döndü ve hepimiz için birkaç sosisli sandviç sipariş etti.

Görevli yemeğimizi hazırlarken ben de parasını ödedim.

Kelsey yemeği bize uzattı ve ben bir ısırık alamadan, "Dur, onu yeme," dedi. "Neden yemeyeyim?" Tamamen yenilebilir görünüyordu.

"Bunda hardal olmasın demiştim," diyerek benimle yer değiştirdi. "Bunda sadece ketçap var."

Üzerinde hardal olduğunu fark etmemiştim, çünkü onun tarafından o kadar büyülenmişim ki dikkat

etmiyordum.

Kelsey'e hayretle baktım ve "Alerjim olduğunu nasıl anladın?" diye sordum. "Ah, bilmiyorum," dedi, düşünceli bir halde.

Benimkini ısırdım ve onaylarcasına mırıldandım. "Seninki nasıl?" diye sordum. "Hoşuna gidiyor mu?" Gözlerini kırıştırdı ve bir ısırık aldı. "Güzel, teşekkür ederim."

Bir süre sessizce yemek yedik ama aklında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Ben de tam sizin gibi arkadaşların nasıl olduğunu düşünüyordum." "Ah, evet, sorularınız mı var?"

"İstiyorum."

"Düğüm hakkında bilgi edinmek mi istiyorsunuz?"

"Şey, evet," diye yanıtladı. "Bunu bana hiç yapmadın, değil mi?"

"Bu gerçekleştiğinde ve gerçekleşirse... Seni öyle bir düğümleyeceğim ki, doğru düzgün göremeyeceksin," dedim bakışlarını tutarak. "Düğümümü o kadar sert atacaksın ki bunun için yalvaracaksın."

Kelsey yutkundu ama bunun nedeni gerginlik değildi. Onun tahrik kokusunu alabiliyordum. "Ama eş olduğumuz konusunda o kadar kararlıydın ki," dedi Kelsey.

"Bu konuda erken yanıt vermiş olabilirim." "Olabilir miydi?"

"Sana hâlâ güçlü bir şekilde bağlı olsam da," dedim, "aramızdaki bağı tamamlamak için seni düğümlemem gerekir. Hepimiz yapardık. Ben seni istiyorum. Ve bunun için özür dilemeyeceğim."

"O zaman neden beni düğümlemedin?"

"Çiftleşmeyi tamamlamadım, çünkü bu sizin seçiminiz olmalı. Bu soruna cevap oldu mu?"

"Evet," dedi, dili yumuşak dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Bana ondan bahset."

"Kelsiah?"

"Hayır," dedi sırtarak. "Papa." "Ah, bu iğneleme anlamına geliyor."

"Anlıyorsun. Evet. Kelsiah. Onun hakkında konuşmak çok acı verici değilse, onu dinlemek isterim."

"Asla. Onun her zaman benimle olduğunu hissettim. Vefatından sonra bile onu hissettim." "Nasıl biriydi?"

"Çok güzel," dedim. "Beline kadar inen uzun koyu kahverengi saçları, seninkilere çok benzeyen gözleri." "Doğal olarak."

"Cesur ve korkusuz biriydi."

"Nasıl yani?"

"Her zaman sevdikleri için konuşurdu."

"Zorba anneler için bile mi?"

"Onun da annesiyle karmaşık bir ilişkisi vardı." "Öyle miydi?"

Başımı salladım.

"O ne yaptı?"

"Annesinin isteklerine karşı çıkmak anlamına gelse bile kalbinin sesini dinledi."

"Kulağa hoş geliyor."

"O gerçekten özel biriydi."

"Onun bir fotoğrafı var mı?"

"Korkarım hayır," dedim. "Zaman içinde topladığımız hiçbir görüntü okyanusa karşı korunmuyor."

"Sanki çok yaşlıymışsın gibi konuşuyorsun." Gözleri parladı ve yanakları daha sıcak bir pembeye döndü. "Aman Tanrım. Öyle misin? Kabalık ettim. Özür dilerim."

"Olma. Sana söylemek istiyorum. Seksen beş yaşındayım." "Vay canına, çok genç görünüyorsun."

"Kelsiah ile tanıştığımda senin yaşlarındaydım."

Yutkundum, az önce anlattıklarımı düşünürken gülümsemesi soldu. "Vefatından bu yana ne kadar zaman geçti?" diye sordu.

"Yaklaşık altmış yıl."

"Ve hiç başka bir eş almadın mı?"

Başımı yavaşça salladım.

"Onu bekliyordun."

"Seni eve götürmeliyiz," dedim, yorum yapmaktan kaçınarak.

Her şeyi bilmesini istiyordum ama onu bir anda bunaltmak istemiyordum. "Bran," dedi Kelsey usulca, eli nazikçe kolumun üstüne uzanırken.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedim, parmak uçlarımı yanağına sürterek. "Şimdi değil. Hazır olduğunda."

Önce ben ayağa kalktım, sonra onun da kalkmasına yardım ettim. "Hadi seni eve götürelim,"

dedim.

On İkinci Bölüm

KELSEY

DÜN GECE, adamlar beni eve götürdükten sonra, sadece birkaç saat uyudum. Artık gözlerimi zor zor açık tutabiliyordum. Biraz kafeine ihtiyacım vardı, bu yüzden hızlı bir kahve molası verdim ve sonra odama döndüm.

Kendimi işe vermeye ve bu akşamki yemeği düşünmemeye çalıştım. Çocuklara hâlâ bir cevap borcum vardı ama yemeğe yalnız gitmekten korkuyordum.

E-postalarımı açtım ve annemden gelen bir tane gördüm.

Şöyle yazıyordu: Elmalı turtayı unutma. Yapması oldukça basit, ama talimatlara ihtiyacınız olursa bana haber verin.

"Cevizli turta alacaksın," diye mırıldandım ve e-postayı sildim, çünkü marketten aldığım şey buydu. Berbat bir aşçı olduğumu bildiği halde tercihini son dakikada söylemesi ve benden pişirmemi beklemesi ona kalmıştı.

"Hey," dedi Sherry, odamın önünde durarak. "Nasıl geçti? Onları rahat bıraktın mı?"

"Mm. Pek sayılmaz," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun? Onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum." "O kelimeleri söylediğimi sanmıyorum."

"Onların eşi olmak istemediğini kesinlikle söylemiştin."

"Öyle dedim."

"Evet yaptın. Neden tereddüt ediyorsun?" "Bilmiyorum.

Belki de."

Sherry kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Güzel bir gece olmuş olmalı."

"Hadi ama Sher. Bana bundan daha fazla kredi ver. Hayır, biraz eksantrikler ama onlarla biraz zaman geçirdiğinizde gerçekten çok tatlı oluyorlar. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece onlarla rahat hissediyorum. Beni reenkarne olmuş kayıp aşkları sanıyorlar."

"Onlara inanıyor musun?"

Ona hardaldan bahsetmedim ama Bran'in alerjisini nereden bilebilirdim ki? "Neden, bilmiyor musun? Sen bir denizkızıydın."

"Evet, ama tüm türler aynı inançları paylaşmıyor."

"Ama her iki türün de ömrü daha uzun, değil mi?" Ben sordum.

Sherry, "Evet ve hayatım boyunca henüz reenkarne olan birini görmedim," dedi. "Yine de bu olmadığı anlamına gelmez."

"Onlara inanıyorsun."

"Onun adı Kelsiah."

"Evet, yani?"

"İsmime oldukça yakın."

"Sanırım öyle, ama isimleriniz aynı değil." "Aslında aynılar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kelseah olarak doğmuşum, yazılışı farklı ama aynı isim. Çocukken bu isimden nefret ederdim."

"Hoşuma gitti," dedi Sherry. "Bence kulağa egzotik geliyor."

"Bir çocuk için değil. Bir çocuk için kulağa tuhaf ve fazla yetişkince geliyor." "Oh, ne demek istediğini anlıyorum."

"Herkes bana hep Kelsey derdi, ben de yasal olarak değiştirttim."

"Annen gerçekten adını değiştirmene izin mi verdi?"

"Tabii ki hayır. On sekiz yaşındayken kendi başıma yaptım. Bunu resmileştirmek için." "O zaman erkek arkadaşların sana böyle seslendiğinde neden sinirlendin?"

"Onlar benim adamlarım değil."

Sherry inanmıyormuş gibi başını eğdi.

"Ama değiller," dedim, ki bu doğruydı. Henüz karar vermemiştim.

Masamdaki sandalyeden kalktım ve kabinin üzerinden baktım. Alçak sesle konuşuyorduk ama kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak istedim. Sonra tekrar masa sandalyeme oturdum.

"Kimse bizi duyamaz," dedi. "Bu adamın sana Kelsiah demesi seni neden rahatsız etti?" "Çünkü hiç kimseye söylemedim. Yani, kendimi her zaman Kelsey olarak tanıtırım ve bu beni bu ismi duymak için bekleyin."

"Ama size onun adının bu olduğunu söylediler, yani sizi araştırıp hükümet adınızı ya da buna benzer bir şeyi ortaya çıkarmadılar."

"Biliyorum ama ya benim gerçekten bu kadın olmam mümkünse?"

"Peki neye benziyor?" Sherry sordu. "Bir resmini gördün mü?"

"Hayır, sordum ama ellerinde resmi yoktu."

"Bu çok kötü."

"Ama onu tarif ediş şekilleri... bana çok benziyor." "Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum ama onlara yakında bir cevap vermem gerekiyor."

"Ailenle akşam yemeği ne olacak? Hala gidiyor musun?" "Ne yazık ki evet. Artık geri dönemem."

On Üçüncü Bölüm

KELSEY

Annemle babamın oturduğu sokağa yanaştığımda Bran kaldırımda durmuş beni bekliyordu. Midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

Arabamdan inerken "Gelmişsin," diye mırıldandım. "Arkadaşlık hoşuna gider diye düşündüm," dedi.

"Ama sana henüz cevabımı vermedim ve sen hala annemle bir geceye katlanmak istiyorsun." "O kadar da kötü olamaz."

Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim.

Kolunu bana uzattı, ben de kolumu onunkine doladım ve yürümeye başladım. Kulaktan kulağa gülümsedim, benim sormama gerek kalmadan gelmesine hayret ettim.

Bakışlarımı cadde boyunca sıralanmış arabalara diktim. "Nereye park ettin?"

"Craggnon beni bıraktı," dedi Bran. "Ona beni bir saat sonra almasını söyledim. Bu yeterli bir süre mi?" "Bence yeterli. Sadece bir görüneceğiz. Tatlı için kalmamıza gerek yok."

Ailemin evine yaklaştık ve zili çalmadan önce derin bir nefes aldım. Annem birkaç dakika sonra yüzünde geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

"Bu ne sürpriz," dedi. "Sana
geleceğimi söylemiştim," dedim.

"Evet, şey," dedi Bran'a bakarak, "misafir getireceğini düşünmemiştim."

"Tamam, bunu nereye koymamı istersin?" Bir kadeh şarap karşılığında getirdiğim cevizli turtayı boşaltmaya hazır bir şekilde yanından geçerken sordum. Şişeyi aldım ve bir bardak doldurdum.

"Arkadaşın kim canım?" diye sordu annem.

"Özür dilerim," dedim şarabımdan aldığım yudumlar arasında. "Bu Bran. Bran, bu benim annem." "Nasılsınız?" Bran anneme sordu ve yemin ederim annem bayıldı.

"Babam nerede?" Ben sordum.

"Geç saate kadar çalışması gerekti," dedi, "ama eminim bir dahaki sefere Bran ile buluşacaktır." Sadece gülümsedim. Buradaki durumumuzla ilgili ayrıntılara girmek istemiyordum.

"Bira ister misin?" Bran'a sordum.

"Çok isterim," dedi Bran.

Ona soğuk bir bira getirdim ve yemek odasına gittik. Herkes çoktan yemek masasına oturmuştu, biz de yerlerimizi aldık ve Bran'ı ailemin geri kalanıyla tanıştırdım.

"Bran, bu neyin kısaltması?" diye sordu annem.

"Branva-" diye söze başladı ama ben sözünü kestim.

"Brandon," dedim.

"Ah, anlıyorum," dedi.

Kendimize biftek, patates püresi ve yeşil fasulye güveci servis ederek yemek tabaklarına yardım ettik.

"Tatlım, iş ilanlarıyla ilgili e-postamı okudun mu?" Annem sordu. "Bugün erken saatlerde sana gönderdim."

"İşimi seviyorum," diye yanıtladım bifteğimden bir ısırık alırken.

"Potansiyelini giriş seviyesi bir işte harcadığını görmekten nefret ediyorum." "Bu giriş seviyesi değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Bu bir yöneticilik rolü de değil. Zaten korkunç saatlerde çalışıyorsun," dedi Bran'e dönerek. "Geçen gün öğle yemeği için buluşmayı planladığımızda mola vermesine bile izin vermediler."

"Size işte geciktiğimi söyledim," diye açıkladım. "Yine de öğle yemeği molası vermeye hakkın var."

"Biliyorum ama yine de öğle yemeğimi yiyebiliyordum. Ama yönetici olsaydım bile şu anda

alıştığımdan çok daha fazla saat çalışıyor olurdum."

"Ve daha iyi para alırsınız."

"Anne," diye inledim.

"Her neyse, dün günün nasıl geçti? Tema parkına mı gittin?" "Evet, eğleneliydi."

"Eminim öyledir... Neden telefonu yüzüme kapattın?" "Kapatmadım," dedim.

Bran bifteğini bitirirken, "Oh, o bendim," dedi.

"Sen mi?" Annem alay ederek, "Sen mi?" dedi. "Bu çok kabaydı." "Kelsey'yi şu anda üzdüğün gibi üzüyordun."

Annem kekeledi. "Kim olduğunu sandığını bilmiyorum."

"Anne," dedim.

"Bana annelik yapma. Belki de o senin için doğru kişi değildir." "Neden? Konuşup beni savunduğu için mi?"

"Tatlım," dedi annem. "Bence sen kendi adına konuşmaktan çok daha fazlasını yapabilirsin."

"Gerçekten mi? Sen beni sürekli düzeltirken ya da hobilerimi ve boş zamanlarımda ne yapmaktan hoşlandığımı yargılarken kim konuşabilir ki? Neden daha fazla konuşmadığıma şaşmamalı."

"Kelsey..."

"Hayır, bırak da bitireyim. Size daha yakın olmak ve Miami'nin sunduklarını görmek için buraya taşındığımı biliyorsunuz. Ama sizi bir şekilde utandırmaktan korktuğum için Miami'yi neredeyse hiç keşfetmedim."

"Peki, bu kimin hatası?"

"Benim. Olumsuzluklarınızın beni hayatımı yaşamaktan alıkoymasına izin verdiğim için."

"Kendini geliştirmen ve bir erkek bulmana yardımcı olmak için önerilerde bulunduğumda aldığım teşekkür bu mu?" "Yıllardır özel birini bulmam için başımın etini yiyorsun ve bulduğumda da bunu eleştiriyorsun.

Sabırlı, eğleneli ve başkalarının hoşuna gitmese bile kendisi olmaktan korkmayan biri. Eğer bu sizin için yeterince iyi değilse, o zaman bu çok kötü."

"Pekala," dedi annem peçetesini masaya fırlatarak. "Seni bu kadar bastırılmış hissettirdiğim için çok özür dilerim." "Ben de özür dilerim," dedim, ayağa kalkarak.

"Nereye gidiyorsun, Kelsey?"

"Eve. Erkek arkadaşlarıma."

"Erkek arkadaş mı?" dedi, iyi şarabından boğulurcasına içerken.

"Evet, erkek arkadaşlar. Sonunda dileğiniz gerçekleşti. Sonunda çift oldum." Homurdandı. "Bu çok saçma."

"Hayır anne, aslında doğru olan bu. Gerçekten neyin önemli olduğunu ortaya koyduğun için teşekkür ederim. Artık her şeyi seni memnun etmek için yapmak yok. Kendi hayatımı, kendi yolumla, kendi seçtiğim erkeklerle yaşama zamanı."

Bran şarabının kalanını geri attı ve bana katılmak için ayağa kalktı. "Yemek için teşekkürler anne, ama tatlı için kalmayacağız."

Bölüm On Dört

KELSEY

"HARİKAYDI," dedim arabamdan inip kollarımı Bran'a dolayarak. "Sen de harikaydın," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle," dedi, elimi tuttu ve beni sahil evine giden patıkaya götürdü.

Kapıya vardığımızda bizi Craig ve Miles karşıladı. Craig, "Yemeğin bittiğinde gelip seni alacağımızı sanıyordum, Branvar," dedi.

"Planlar değişti," dedim. "Bu gece buraya geldim çünkü seninle birlikte olmak istiyorum." "Ama çelişkili görünüyordun," dedi Miles.

"Sadece Kelsiah'la ilgili anılarına yetişemeyerek seni bir şekilde hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğum için."

"Senin onun gibi olmanı istemiyoruz," dedi Craig. "Seni olduğun gibi seviyoruz. Ne şekilde olursan ol, her zaman sevileceksin. Hiçbir şey istemeyeceksin ama bu senin seçimin olmalı."

"Ve öyle," dedim. "Önümde duran şeyi görmemekle aptallık ettim. Benim için her şeyi riske atabilecek erkekler. Tüm hayatlarını sevdikleri kadını bekleyerek geçirecek erkekler.

bir araya getiremiyor. Seninleyken, diğer insanların ne düşündüğü hakkında endişelenmeden kendim olabileceğimi hissediyorum. Seninle olmaktan hoşlanıyorum ve bunun sona ermesini istemiyorum. Tabii bana hâlâ sahip olacaksan."

"Nilüfer, hiç soru var mıydı?"

Beni içeri aldılar ve hemen kıyafetlerimizi çıkarmaya başladık. Bu kez içimde dolaşan ve bana sıvı cesareti veren alkol vızıltısı yoktu. Yine de, taptığım bu adamlarla sevişme beklentisiyle tenim karıncalanıyordu.

"Anneme davranış şeklin," dedim Bran'a, hâlâ yüzündeki kızgın ifadeyi hayal ederek, "daha önce kimsenin onunla bu şekilde konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum."

Bran, "Yersiz konuştum," dedi.

"Hayır, tamam... onu kesinlikle şok ettin ama daha önce kimse benim için böyle konuşmamıştı." Ellerimi göğüs kaslarında gezdirdim. "Gerçekten çok tatlıydı."

Arkasına yaslandı ve çenemi kavradı. "Her zaman senin için orada olacağım. Hiçbir şey yoluma çıkamayacak." Parmak uçlarımın üzerinde durdum, dudaklarımız çarpıştı ve ellerimi saçlarının arasından geçirdim.

"Tek istediğim sensin," diye mırıldandım. "Her şeyimsin."

Craig göğsümü avuçlayarak beni Bran'la arasına sıkıştırdı. Rüya görmediğimi doğrulamanın canlı bir yolu gibiydi. Miles koluma öpücükler kondurdu ve ben de parmak uçlarımı onun elmacık kemiğinde gezdirdim.

Mükemmellerdi ve hepsi bana aitti.

"Seni görmek istiyorum," dedim. "Her yönden senin olmak istiyorum."

Hiç tereddüt etmeden bana gerçek formlarını gösterdiler. Üst bedenleri hâlâ insan gövdesiydi ama alt yarılarından uzun dokunaçlar fışkırıyordu. Pembe dokunaçları etrafıma dolanarak beni yerden kaldırdı.

Bran bacaklarımın tepesinde durdu ve burnunu uyluğumda gezdirdi. "Her zaman çok güzel kokuyorsun, aşkım." Ellerinin avuç içleri kıcımlı kavradı ve beni ağzına yaklaştırdı. "Şimdi seni tadacağım."

Bran'ın dili klitorisimde gezindi. Miles göğsümü sıktı ve emdi. Craig boynumu kemirirken omuzlarımı ovuşturdu. Bran ağzını amımın etrafına kapatıp dilini kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırırken sırtım eğildi. Kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı kaygan sular akıyordu. Dokunaçları içime bir dokunaç sokmadan önce kıcımlı yağlamak için sularımı emmeye çalıştı. Bran, dokunaçları kıcımlı sikerken amımı yalamaya ve höpürdetmeye devam ederken bu his yüzünden

titriyordum. Çekirdeğimde ısı birikti ve Bran dilini klitorisimin üzerinde kaydırırken patladım.

Dokunaçları vücudumun etrafında hareket ederek beni Craig'in kucağına oturacak şekilde yeniden konumlandırdı. Pembe dokunaçları onu çevreliyordu, ama düğüm nedeniyle aleti daha belirgindi. Bakışları benimkilerle buluştu ve aceleyle başımı salladım, onu içimde istiyordum. Beni bir kez daha kaldırdılar ve Craig sikini girişime yerleştirdi. Ben ona binerken ağızlarımız birleşti. Dokunaçlar göğüslerimi çevreledi ve onları çekiştirdi, içimde dalgalanan bir heyecan vızıltısı gönderdi.

Craig kulağıma "Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı ve beni kendine doğru çekti. "Bana tutun, nilüfer."

Bana söyleneni yaptım, kolumu boynuna doladım ve içimde bir şeyin ateşlendiğini ve bizi birbirimize kilitlediğini hissettim. "Kahretsin, bu çok iyiydi," diye homurdandı saçlarımda. İçimden fişkıran döllər karnımı şişirdi. Gerildim ve dokunaçlarıyla sırtımı okşadı ve vücudum karıncalanırken beni tuttu.

Geri çekildiğinde içimde keskin bir sızı yayıldı ve haykırdım. "Özür dilerim bebeğim. İlk seferinde biraz rahatsızlık hissedeceksin ama seni iyi hissettireceğiz."

Hülyalı bir şekilde başımı salladım. Biraz acımişti ama beni yüzüstü oturttu ve uzun dilini kullanarak beni yalayıp temizledi. Sadece birkaç saniye içinde sularımı höpürdeterek içtiği için tekrar fişkırıyordum.

"Tadın nektar kadar tatlı, nilüfer," dedi beni överek. Miles sularımı kırıma sürdü ve beni dokunaçlarıyla doldurdu. Bran saçlarımdan bir tutam tuttu ve bir öpücük için beni kendisine doğru çekti. Dili benimkinin üzerinde kaydı ve Craig beni tekrar yüzüne boşaltırken inledim.

Yüzünden inerken Craig dudaklarındaki sularımı yaladı. "Lezzetli," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve elimi tuttu. Beni kanepenin yanına götürdü ve kanepenin kol dayanağının üzerine uzanacak şekilde konumlandırdı. Miles arkama geçmeden önce göğüslerimi okşadı ve sikinin başı amıma sürtündü. Bran önüme yerleşti ve kalın siki yüzüme çarparak salyalarımın akmasına neden oldu.

"Tatlı kız," dedi Bran, bir eliyle yüzümdeki saçlarımla okşarken diğer eliyle sikini pompalıyordu. Ağgözlülükle sikini kavradım ve dudaklarımla etrafına sardım. "Oh, işte böyle, tatlı kız. Al şu siki."

Kendi kendime sıırttım, gevşemekten ve benimle edepsiz konuşmaktan korkmamalarını sevdim. Sanırım seks kendi başına evrensel bir dildi.

Miles öne doğru itti, bu hareket beni Bran'ı ağızıma daha fazla almaya zorladı. Craig göğüslerimi yoğurup sıktı ve ben Bran'ın sikinin etrafında miyavladım. Miles kalçalarını yavaşça bana doğru bastırarak devasa sikinin ve tabanındaki şişman düğümün etrafına uyum sağlamama izin verdi.

klitorisimin üzerinde kayarak, bacaklarımdan aşağı kayganlık yağana kadar daireler çizerek ovuşturdu. Miles amıma girip çıkarken gıcırdayan bir ses vardı. Ağzımı sikerken Bran'ın sikinin etrafında inliyordum. Başka bir orgazm üzerime çöktüğünde çığlık attım ve Miles düğümünü serbest bırakıp bizi yerimize kilitlediğinde homurdandı.

Bran ağzımda patladı ve ben mutlu bir şekilde onun dölünü yalayıp yuttum. Miles'ın menisini rahmime boşaltmasıyla karnım genişledi. Amımı onun düğümünün etrafına sıkıştırdım ve her son damlayı sıktım.

Bran'ın göğsüne yaslandım ama Miles diz çöktü ve dilini anüsümün etrafında dolaştırdı. Kıcığımın memelerini avuçladı, beni daha geniş açarak üzerinde çalışabilmesini sağladı. Ve beni işledi... işledi! Dolambaçlı dilini kıç deliğimin üzerinde döndürürken titredim ve dakikalar içinde beni bir su birikintisine indirdi.

"Kahretsin, yine geliyorum," dedim.

Uzuvlarım akışkan ve jöle gibiydi ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hâlâ Bran'i becermek istiyordum.

Dokunaçları beni çevreledi, uzuvlarımdan etrafını sardı, daha iyi erişim için beni yaydı. Bir dokunaç bacaklarımdan arasına kıvrıldı ve sürtünmeden dolayı kıvrıldım. Üzerime bastırdı ve emiş klitorisimle temas etti.

"Bu hoşuna gitti, değil mi?" Bran kulağıma mırıldandı. "Evet," diye mırıldandım, neredeyse nutkum tutulmuştu.

Sonra dokunacını amımın içinde döndürdü, içime itmeden önce beni kızdırdı. İçimde titreşti ve içimden bir heyecan dalgası geçti. Dokunacına karşı sallandım, bu aceleyi tekrar hissetmek için can atıyordum. Üç kez daha titreşti, bu sefer daha hızlıydı ve ben ona karşı kıvrandım.

"Neydi o?" Ben sordum.

Kulağıma ısırıldı ve "Tanrılardan bir hediye" dedi.

İçimde birkaç kez daha nabız atarken basınç arttı ve ben aya fırlatılana kadar vajinal duvarlarımdan onun etrafında daralmasına neden oldu. "Becer beni. Yesss," dedim, orgazmım beni çekirdeğime kadar sarsarken cennete bağırdım.

Dokunaçları beni serbest bıraktığında solgunlaştım ve Bran'ın üzerine yığıldım. Bran sırtımı okşayarak, "Çok yorulmuşsun, sevgilim," dedi.

"Sakın durmayı aklından bile geçirme," dedim kıcığımı ona doğru bastırarak.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedi, sikini arkamdan içime sokarken.

Tüm dış uyarımlardan dolayı hâlâ karıncalanıyordum, vücudum uğulduyor ve tekrar düğümlemek için yalvarıyordu.

İçime girdi, yıldızları görene kadar beni becerdi. Her itişte göğüslerim sarsıldı ve hem Miles hem de Craig onları ağızlarına alıp sertçe emdiler.

Bran homurdanarak ve inleyerek içime girdi. Arkama uzandım ve yüzünü kendime çekerek morartıcı bir öpücük kondurdum. Bran kalçalarımı kavradı ve ileri doğru fırladı, düğümü içimde şişerken nefesi boynuma çarpıyordu. Sertçe boşaldım, o beni bırakana kadar vücudum mutluluktan kasıldı.

"Benim" dedim.

"Seninki, sevgilim," dedi Bran, başımın üstüne bir öpücük bırakarak. "Şimdi uyu, nilüfer," diye mırıldandı Craig.

"Bizimki," dedi Miles boynuma sokularak. "Sonunda evindesin."

Beni kollarına alıp yatağa götürdüklerinde gözlerim yarı kapalıydı. Güvende ve mutlu bir şekilde onlara sokuldum ve uykuya daldım.

SON

Yazar Hakkında

JENNA EDON Out for Blood Serisi ve Dark Magic Serisi'nin yazarıdır. Buharlı paranormal romanlar ve ters harem hikayeleri yazmaktan, okumaktan, Netflix'ten, kahveden ve salsa dansından hoşlanıyor... ya da salsa dansı yapmaya çalışmaktan ;)

AYRICA YAZAR
TARAFINDAN

CANAVAR YAKALAMA

Naga Bahçıvanının Kaderi

JADE WALTZ

Summer Starlight Resort'un Önsözü

Blurb

STARLIGHT RESORT'A HOŞ GELDİNİZ! Canavarların her ihtiyacınızı karşılayacağı yere... Bir iş ihtiyacım var

-Ve hızlı.

Canavar bir tatil köyüne iş başvurusunda bulunmanın hayatımı sonsuza dek değiştireceğini bilmiyordum. Bir dakika, görüşmeye gidiyordum.

Sonra bir baktım, bir naga bahçıvanının kollarındayım. Şimdi onun kader arkadaşı olduğumu iddia ediyor.

Birinci Bölüm

ZOE

İş ilanlarını titizlikle incelerken vidtabletimin ışığı yüzümde titreşiyor. Mezuniyetime sadece birkaç gün kalmışken, üzerimde büyük bir baskı var. Bir an önce bir iş bulmalıyım, yoksa bavulumu toplayıp çocukluğumun geçtiği eve dönmek zorunda kalacağım.

Kararlı bir iç çekişle, şu anda yemek yediğim yerel kabarcık çay dükkanında bir barista işi için 'başvur'a tıklıyorum. Konaklama işletmeciliği mezunu biri için tam olarak rüya iş sayılmaz ama yine de bir şeydir. Buradaki içeceklerden her zaman keyif almışımdır ve rahatlatıcı atmosfer üniversite yıllarımda derslerime odaklanmama yardımcı oldu.

Taze demlenmiş kahve ve çayın aroması beni rahatlatıyor.

Birden bir zil sesi dikkatimi çekiyor ve ekranda bir bildirim beliriyor. Starlight Resort'tan gelen bir e-posta, bana beş günlük ücretsiz konaklamayla birlikte yüz yüze bir görüşme teklif ediyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu tesis, sıradan olmaktan çok büyümlü bir müşteri kitlesi için lüks tatiller sunan en seçkin tesislerden biri.

"Bu gerçek mi?" Mırıldanıyorum, içimde bir heyecan kabarıyor. İhtiyacım olan büyük fırsat bu olabilirdi. Heyecanla arkadaş listemdeki Zara'nın avatarına tıklıyorum, parmaklarım beklentiyle hafifçe titriyor.

"Buna inanamayacaksın, Zara!" Telefonu açar açmaz haykırdım.

Kahkahası kulaklığımda çınlıyor. "Ne oldu, Zoe?"

Ekran bir göz kırpmasıyla canlanıyor ve oda arkadaşım ve en iyi arkadaşım Zara'yı gösteriyor. Kabarcıklı kişiliğini, kalp şeklindeki yüzünü ve sevimli soluk yeşil gözlerini mükemmel bir şekilde tamamlayan yeni pixie saç stiline alışırken bir nefesi bastırıyorum.

"Az önce Starlight Resort'tan bir görüşme daveti aldım!" Vidtabletimi sıkıca kavrayarak fişkırıyorum.

"Yok artık!" Benim heyecanımla eşleşerek ciyaklıyor. "Bu çılgınlık, Zoe! Çok kışkırdım. Bunu kutlamak için kesinlikle mayo alışverişine çıkmalıyız. Bu mini tatil fırsatından yararlanmak istiyorsan harika görünmelisin!"

İyi talihimin verdiği rahatlama içime akarken yüzümdeki sırtış kalıcı hale geliyor. "Kesinlikle haklısın, Zara." Başımı sallıyorum, internetteki reklamlarda ve dışarıdaki reklam panolarında gördüğüm şirin plaj kıyafetlerine zihinsel olarak göz atmaya başladım bile. "Bu fırsatın başka birine gitmediğinden emin olmak için hemen yanıt vermem gerekiyor."

Starlight Resort'a bir yanıt yazarken kalbimin göğsümde çılgınca çarptığını hissediyorum. Böylesine egzotik bir yerde bir etkinlik planlayıcısı işi için mülakat yapma şansı gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. İnsanların hayatlarında silinmez bir iz bırakacak büyük, tuhaf etkinlikler düzenleme fikri beni her zaman büyülemiştir.

"Bundan emin misin, Zoe?" Zara alt dudağını ısıırıyor, gözleri vidtabletimin ekranından benimkileri tarıyor. "Sence ailen ne düşünür?"

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, hissettiğimden daha fazla güvenle. "İhtiyacım olan mola bu. Yeni bir yer, yeni deneyimler ve en önemlisi sevdiğim bir iş. Ayrıca burası devasa bir tatil köyü, Zara. Orada ne tür etkinlikler planlayabileceğimi hayal edebiliyor musun? Ailem bana her zaman kendi kendimin insanı olmam ve onlara güvenmemem gerektiğini söylemiştir. Eğer bunu yaparsam şikayet edemezler."

Canavar tatilinden bahsedilince gözleri parlıyor. "Vay canına, kulağa eğlenceli geliyor. Ayrıca, ailenizin yanıldığını kanıtlama şansınız var."

Ailem kariyer seçimlerime her zaman şüpheyile yaklaştı. Hayallerimin pratik olmadığını, hatta kaprisli olduğunu düşünüyorlar. Ama bu... bu onlara hiçbir değeri olmadığına inandıkları bir işte başarılı olabileceğimi gösterme şansım olabilir.

Bir doktor ve bir elektrik mühendisi olan ailem hiçbir şey istemediğimden emin oldu. İstedğim ya da ihtiyaç duyduğum her şey bana sağlandı ve ben de iyi talihimden en iyi şekilde yararlanmayı çabucak öğrendim.

Lise son sınıfa başlamak üzereyken ailem beni oturttu ve dünyada kendi yolumu bulmam gerektiğini söyledi.

Artık ailemin mirasına erişimim olmayacak. Kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi kanıtlayana kadar kesilecek.

"Ve hey," diye ekliyor Zara, sırtışı genişliyor. "Ayaklarını yerden kesecek yakışıklı bir canavar bile bulabilirsin."

Gözlerimi devirerek onun sözleriyle alay ediyorum. "Evet, doğru. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

Zara bir kaşını kaldırarak inançsızlığıma meydan okuyor. "Asla bilemezsin, Zoe. Burası beklenmedik sürprizlere gebe olabilir."

"Beni neden istesinler ki?" Kalın gözlüklerimi burnuma kadar kaldırıyorum. "Ailemin yakışıklılığı ya da zekası bana miras kalmadı. Ailenin her iki tarafına kıyasla ben tamamen vasat biriyim." İçimi çekerek başımı sallıyorum. "Hayır. Benim asıl odak noktam bu işi almak ve elde tutmak olacak. Ne kadar cazip olurlarsa olsunlar, kendimi yerel halkla eğlendirmeyeceğim."

"Hiç eğlenceli değilsin," diyor dramatik bir surat ifadesiyle. "Ya seni ayaklarından çekip omzuna almaktan başka bir şey istemeyen ve seni kader arkadaşı ilan eden korkunç bir adamla karşılaşırsan?"

Onun coşkusuna gülmekten kendimi alamıyorum. Sırtarak başımı sallıyorum. "Yavaş ol, Zar. Daha görüşmeye bile gitmedim."

"Fark etmez," diye yanıtlıyor elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Sende bu var. Bir de şöyle düşün. Eğer işi alırsan, seni her zaman tatil köyünde ziyaret edebilirim!"

Kararlı bir şekilde başımı sallayarak Starlight tatil köyüne yazdığım cevabı 'gönder' tuşuna bastım. Bilinmeyene doğru bir adım attığımın farkındayım ama endişelenmek için çok geç, özellikle de elimde başka bir şey olmadığı için.

"Tamam, Zara," diyorum ona sırtarak. "Hadi mayo alışverişine çıkalım. Ne de olsa egzotik bir canavar tatil beldesini ziyaret etmek üzereyim. En azından bunu yaparken muhteşem görünmeliyim."

"Seninle alışveriş merkezinde buluşuruz." Zara el sallıyor ve sonra aramayı sonlandırıyor, vidtabletimin ekranı varsayılan gün batımı arka planına dönüyor.

Boba çayımı bitirdiğimde arkama yaslanıp iyi talihime inanamayarak vidtabletime bakıyorum. Tüm vücudum heyecan, gerginlik ve bu fırsat karşısında tuhaf bir beklenti duygusuyla karıncalanıyor.

Bu işi istiyorum, gerçekten istiyorum. Bu, özlemini çektiğim yeni bir başlangıç, rahatlık alanımdan çıkıp kendimi kanıtlama şansı olabilir.

Ayrıca, canavar tatil köyünü ve özellikle de sakinlerini merak ediyorum. İçimden bir ses bunun büyük bir macera olacağını söylüyor. Yaz yeni başlıyor ve içimde hiç unutamayacağım bir yaz olacağına dair bir his var.

İkinci Bölüm

SAGE

GÜNEŞ Starlight Resort'un üzerinde alçalıyor, kırmızı ve turuncunun ateşli patlaması yemyeşil bahçelerin üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Burası benim sığınağım, benim alanım. Buraya birkaç yaz önce, eski dostum Zero'ya bir iyilik yapmak için gelmişim. Kız kardeşi Svea'nın, bizim gibi canavarların kader arkadaşlarını keşfetmelerine yardımcı olacak bir tesis açma fikri vardı.

Güzel bir kavramdı, kurumsal dünyada her zaman işle meşgul olan, bütün gün ekranlara bakan türümüzün kendileri için yaratılmış tek kişiyi, kader eşlerini bulabilecekleri bir yerdi. Ay Tanrıçası'ndan bir hediye.

Ellerim doğal bir ritimle çalışıyor, tatil köyünün bahçelerindeki bitki örtüsüyle ilgileniyorum, bunun bir naga için beklenmedik bir kariyer olduğunu kabul ediyorum, ancak aklımı gerçekliğimden uzak tutuyor.

Son birkaç yılı düşünmeden edemiyorum. Birkaç şanslı arkadaşımın eşleriyle buluşmasına tanıklık etmeme rağmen, kendi umudum her geçen sezon azalıyor gibi görünüyor. Gerçek şu ki, çoğumuz inancımızı kaybetmeye başlıyoruz.

Bazıları, kaderlerinde olmamasına rağmen, sevgi dolu bir hayat yaşamak için pes etmiş ve sevgi arayan başka uygun varlıklar aramışlardır.

Kaderleriyle yollarının asla kesişmemesi için dua ediyorum, kesiştiklerinde her bir hayat için

ortaya çıkan tüm acıları görüyorum.

Bu yaz farklı olacak.

Terazimdeki bir şey bana zamanımın yaklaştığını söylüyor. Bahçelerimle ilgilenirken gözlerimi açık tutmam gerekiyor.

Svea bu hafta başında stratejisini değiştirmeye karar verdiğini açıkladı ve bunun olacağını tahmin ettiğimi söyleyemem. Tesiste çalışması için insanları işe almak istedi. Bunun daha fazla insan ziyaretçi çekebileceğini söyledi. İlk başta şüpheyle yaklaştım. İnsanlar bizim türümüze karşı her zaman temkinli olmuş, bizimki gibi canavar tatil köylerinden hep uzak durmuşlardır.

Nedenini anlamıyorum.

En güçlüleri değillerdi ve diğer birçok canavarın sahip olduğu temel savunma özelliklerinden yoksundular, ancak eksikliklerini kalpleri ve içsel güçleriyle telafi ediyorlardı.

Yine de Svea ve diğer bazı canavarlarla konuştuktan sonra bunun en iyi fikir olabileceğine ikna oldum.

Neredeyse cüretkâr, neredeyse çaresiz görünüyor ama daha fazla müşteri çekmek için her yola başvurmaya hazırım; bu, canavar tatil köyümüzün saflarına katılmaları için birkaç insanı işe almak anlamına gelse bile. Getirdikleri her yeni ziyaretçi, birinin kaderindeki eşiyile tanışması için bir şans daha demek.

Şık ofisinde Svea'ya yaklaşırken merakımı kendime saklayamıyorum. "İnsanları işe almanın tesisimizi onlar için daha cazip hale getireceğine gerçekten inanıyor musunuz?"

Bakışlarını siyah mermer masasından kaldırıp bir elini uzun, siyah saçlarında gezdiriyor. Koyu renk gözleri bir şeylerin ışıltısını yansıtıyor - belki de umut?

"Kulaktan kulağa," diyor geniş bir sırıtişla. "İnsanlar dedikodu yapmayı sever. Eğer bu insan personele buranın nasıl bir yer olduğunu tattırırsak, bunu yayacaklardır. Bizim hakkımızda, tatil köyü hakkında konuşacaklar ve belki de bir, hatta iki tatil için geri dönecekler."

"Ama bu kader arkadaşlarımızı bulmamıza nasıl yardımcı olacak?" Israr ediyorum, şüphelerim açıkça ortada. Hayatım boyunca bir eşim olmadan yaşadım, bu yüzden onları insanlar arasında bulma düşüncesi... doğal gelmiyor. "Daha geniş bir kitleye ulaşmaya çalışmamız gerekmez mi?"

Svea sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana uzun, düşünceli bir bakış atıyor. "Belki de hep yanlış yerlerde arıyorduk, Sage," diyor usulca. "Ay Tanrıçası gizemli yollarla çalışır. Canavar tesisimizi çeşitlendirmek anahtar olabilir."

Sözleri içimde bir yankı uyandırdı. Belki de haklıdır.

Basit bir cevap ama beni çok etkiledi. Canavar topluluğu içinde bir eş bulmaya o kadar odaklanmıştım ki... insanları düşünmemiştim. Ne de diğer canavarların onlara sunabileceklerimizi

deneyimlemek için konaklama rezervasyonu yaptırmak istemeleri gibi, onların katılımının tesisimize getirebileceklerini.

Bu yenilikçi bir düşünce ve yenilenmiş bir umut duygusu hissetmekten kendimi alamıyorum.

İnsanlar ve canavarlar iyi geçinirken, farklı türler arasında bile herkes kendi türüne bağlı kalma eğilimindedir.

Deniz insanları deniz insanlarıyla. Kraken ile Kraken. Orklar Orklarla. Nagalar Nagalarla.

Bununla birlikte, son zamanlarda türler arası birçok ilişki oldu, önceden belirlenmiş olanlar da dahil. Belki de Svea haklıdır ve bu Ay Tanrıçası'nın her şeye ve herkese açık olmak için verdiği bir işarettir.

"Birçok insanın kaderindeki eşi bulamamasının nedeninin kendi türlerinin dışına bakmamaları olduğunu hiç düşündünüz mü?" Svea kalıcı bir keçeli kalem ve stylus kalemi alıp önünde tutarak soruyor ve yavaşça döndürürken dikkatle inceliyor. "Ya hepimiz kendi yöntemlerimize takılıp kaldığımız için bir şeyleri kaçırıyorsak? Dışarıdan bakıldığında farklı olabileceğimizi ama içimizde aynı olduğumuzu düşünüp duruyorum."

"Sonunda hepimiz farklı yazı gereçleriyiz, değil mi?"

"Aynen öyle." Kalıcı kalemi bana doğru tutuyor. "Ve çeşitli renklerde, şekillerde ve boyutlarda geliyorlar. Öyleyse neden kendimizi sınırlayalım?"

"Umarım haklısındır." Bir başkasıyla sarmaş dolaş olma düşüncesi bile sarmallarımı geriyor. "Hayatımda tek istediğim şeyin sevmek ve biri tarafından sevilme olduğu bir noktadayım." Geleceğimle ne zaman bir yuva kurabileceğimi merak edip duruyorum."

"Umarım bu yakın zamanda tatil köyünden ayrılacağın anlamına gelmez." Kalıcı kalemin kapağını çenesine vururken iç geçiriyor. "Gerçek şu ki. Burada bir topluluk oluşturmayı umuyorum. Herkes ruh eşini bulsun, evlerini inşa etsin ve tesise yürüme mesafesinde yaşasın. Henüz kimsenin yuva kurma şansına sahip olmadığını biliyorum ama bu seçeneği ilgilenebilecek herkese açık bırakmak istiyorum."

"Şu anda hiçbir şeye söz vermeyeceğim." Uzun saçlarını tararken bahçıvan şapkamı düzeltiyor ve göğsüme bastırıyorum. "Eğer benimle birlikte olmak isteyecek birini bulma şansına sahip olursam, bu ortak bir karar olacak."

"Belki de kader arkadaşı?" Sandalyesine yaslanıp başını öne eğerek ve sandaletlerini masasına vurarak gülüyor. "İyi bir kalbin var ve mükemmel bir bahçıvansın." Gittiğini görmekten nefret ediyorum, özellikle de başından beri burada olduğun için, ama içtenlikle senin ve gelecekteki eşinin kalmaya karar vermesini umuyorum."

Üçüncü Bölüm

ZOE

LİMO, Starlight Resort'un görkemli girişinden geçerken, abartılı manzarayı seyrederken kalbim göğsümde çarpıyor. Önümdeki bina lüks bir seyahat dergisinden fırlamış gibi.

Tesis, güneşin altında parıldayan krem rengi mermer zeminiyle mimari bir harikadır. Oyma ahşap ve taş karışımından oluşan mimari tek kelimeyle nefes kesicidir ve tamamı parıldayan güneş ışığını yansıtan cilalı mermer zeminle desteklenmiştir. Yüksek tavanları ve geniş pencereleriyle açık ve havadar olan alan, ötesindeki kristal mavisi okyanusun panoramik manzarasını sunmaktadır.

Camı açtım ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim.

Egzotik bitkiler kıvrılıp dönerek zarif ortama canlı yeşil sıçramalar ekliyor. Hava, tuzlu deniz esintisi ve yabancı çiçeklerin tatlı kokusunun karışımıyla parfümleniyor. Kendimi başka bir dünyaya adım atmış gibi hissetmekten alamıyorum.

Oyma ahşap ve taş aksanlar binanın her yerine serpiştirilmiş ve binaya organik, egzotik bir his veriyor. Binanın etrafı daha önce hiç görmediğim bitkilerle dolu bahçelerle çevrili.

Canlı çiçekler, sık sarmaşıklar ve yüksek ağaçlar. Ve tüm bunlar açık bir gökyüzünün altında. Limuzin yavaşlıyor ve Eli adında bir Ork olan şoför iniyor.

Beklediğim gibi biri değildi. Hayalimde canlandırıdığım vahşi figür yerine, sandaletlerle tamamlanmış, vücuda oturan ten rengi bir takım elbise giymişti. Uzun, siyah saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Limuzinin kapısını bana sırtarak açtı, hareketlerinde beklenmedik bir nezaket vardı.

Dışarı çıktığımda beni tesisin iç mekânı karşılıyor. Nefesimi kesen bir zarafet, özenle tasarlanmış bir incelik var.

Ben daha her şeyi tam olarak kavrayamadan Eli bavulumu kapıyor ve beni girişte bekleyen bir kadın Ork'a doğru götürüyor.

Uzun boylu ve görkemli, hareket ettikçe elbisesi etrafında dalgalanıyor.

"Benim adım Svea." Elini göğsüne götürüyor. "Starlight Resort'un sahibi ve genel müdürüyüm." Sizin niteliklerinize sahip birinin burada bir pozisyon için başvurduğunu görmekten çok memnun oldum ve sizinle bu fırsat hakkında daha resmi bir ortamda konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Burada röportaj yapma fırsatı bulduğum için çok heyecanlıyım," demeyi başarıyorum, kendimi cennete adım atmış gibi hissetsem de profesyonel görünmeye çalışıyorum. "Tesisinizin bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum."

Elimi sıkıyor, yüzünde sıcak bir gülümseme var. "Böyle düşünmene sevindim, Zoe. Yolculuğun nasıldı?" diye soruyor, gözleri merakla parlıyor.

Biraz mahcup hissederek enseme ovuyorum. "Biraz jetlag oldum ama onun dışında iyiyim. Tesisini keşfetmek ve biraz dinlenmek için sabırsızlanıyorum."

Kıkırdıyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "Formaliteler için daha sonra bolca vaktimiz olacak. Uzun bir yolculuk oldu ve yorgun olmalısınız."

Minnetle başımı sallıyorum. Yumuşak bir yatağa gömülme ve belki de ayak parmaklarımı kristal berraklığındaki suya daldırma fikri kulağa cennet gibi gelmeye başlıyor.

"Svea, her şey için teşekkürler," diyorum Eli dostça gülümsemesiyle bana rehberlik etmeye hazır bir şekilde öne çıkarken.

Svea umursamaz bir el sallıyor. "Önemli değil canım. Eli sana villanı gösterecek. Tatil köyünün haritasına aşina olduğunuzdan emin olun. Ve unutma, kardeşim öğleden sonra sana ofisime kadar eşlik edecek."

"Elbette, teşekkür ederim." Minnetle başımı sallıyorum, Svea uzaklaşırken gözlerim onu takip ediyor ve Eli ile beni tesisin büyük girişinde bırakıyor.

Eli'nin sesi beni düşüncelerimden geri çekiyor. "Gidelim mi?" diye soruyor, düzgünce oyulmuş bir taş yolu işaret ederek.

Onun yanında adım atıyorum, tatil köyünde ilerledikçe gözlerim açılıyor. Patika yolun düzeninde bir zarafet var. Yumuşak parlayan küreler tepemizde süzülerek yolu aydınlatıyor. Yolun kenarları yumuşak, büyülu ışık altında parıldıyor gibi görünen ham, volkanik kaya parçalarıyla kaplı.

Tesisin içine doğru ilerledikçe, daha önce hiç görmediğim kadar çok sayıda sakın, her şekil ve boyutta canavar görüyorum. Eli gibi Orklar görüyorum ve sonra başkaları da var - bazıları kanatlı, diğerleri kuyruklu veya ekstra uzuvlu, hepsi farklı, hepsi benzersiz.

Bir grup Denizkızı'nın yanından geçerken nefesim boğazımda düğümleniyor; yanardöner kuyrukları bir şelalenin yanındaki suda parıldıyor, sanki sıradan bir günmüş gibi sohbet edip gülüşüyorlar. Belki de onlar için öyledir.

Yardım edemem ama hepsine hayranlık duyuyorum. Yanından geçtiğim her canlı bir öncekinden farklı, her biri diğerinden daha büyüleyici.

Onlardan çok fazla var. Orklar, nagalar, kedi adamlar, tanımlayamadığım varlıklar... hepsi birbirine karışıyor ve uyum içinde birlikte çalışıyor. Sohbet edip gülüyorlar, sesleri ağaçların hafif hışırtısına karışıyor. Biz geçerken bazıları bize doğru başını sallıyor, gözleri merakla parlıyor.

Heyecanıma rağmen bir parça gerginlik de hissediyorum. Burada bir yabancıyım, canavarlarla dolu güzel bir tatil köyünde kendimi kanıtlama şansı olan bir insanım.

Önümüzdeki beş günün beni nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Dördüncü Bölüm

ZOE

"AH, ŞEKERİM VE MEMELERİM! Geç kaldım!" Nefes nefese saate bakıyorum. Geç kaldım, inanılmaz geç kaldım! Bir saat önce yola çıkmayı planlamıştım, görüşmeye oturmadan önce tesisi daha iyi tanımayı umuyordum.

Dört gözle beklediğim yeni bir aşk kitabının içinde kaybolmuş ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. İzimi kaybetmeme neden olan şey, villanın özel verandasında huzurlu sahile bakan bir şezlongda dinlenmekti.

Bir telaşla villadan dışarı fırlıyorum, giderken saçlarımı beceriksizce dağınık bir topuz haline getiriyorum. Kalbim göğsümde çarparak villanın merdivenlerinden inip patıkaya doğru koşarken ılık tropikal esinti yüzüme çarpıyor.

Tesis gün ışığında daha da güzelleşiyor, güneş egzotik bitkilerin ve ağaçların canlı yeşillerini aydınlatıyor ve tesisin etrafına serpiştirilmiş su özelliklerinde parlak yansımalar yaratıyor. Rengarenk, çiçeklerle dolu çalıların yanından koşarak geçerken, canlı tüyleri olan egzotik kuş benzeri birkaç yaratık ürkerek uçmaya başlıyor ve sesleri arkamda yankılanıyor.

Tesis tam bir faaliyet kasırgası. Okyanus dalgalarının yumuşak fısıltısı, etrafımdaki canavarların canlı sohbetleri tarafından bastırılıyor, canlı renkleri ve egzotik formları buranın ne kadar farklı olduğunu sürekli hatırlatıyor.

Havuz kenarında uzanmış, renkli içeceklerini yudumlayan konuklar ve onların ihtiyaçlarını karşılamak için koşuşturan çalışanlar gibi bir dizi yaratığın yanından hızla geçiyorum. Daha önce hiç görmediğim canavarlar var, her biri bir öncekinden daha yabancı ve büyüleyici.

Yine de, hareketliliğe rağmen, hiçbir yerde başka bir insan göremiyorum ve içimden bir tedirginlik geçiyor. Neden sadece ben vardım?

Bunun farkına varmak beni duraksatıyor ama düşünecek zamanım yok. Svea'nın ofisine gitmeliyim.

Nefesimin altında küfrederek yanlış bir yola saptığımı fark ediyorum. Tesisin ana merkezine doğru ilerlemek yerine, bir şekilde kendimi orman gibi görünen bir bölümde buldum. Egzotik bitkiler tepemde yükseliyor, büyük yaprakları öğleden sonra güneşini filtreleyen bir gölgelik oluşturuyor ve her şeyi zümrüt rengine boyuyor. Uzun ağaçlar yükseklerle uzanıyor, gövdeleri bükülmüş ve budaklı. Sarmaşıklar ağaç kabuklarına tırmanıyor, fuşya ve mandalina tonlarında çiçekler filizlendiriyor.

Patika dar ve dolambaçlı, daha önce hiç görmediğim tonlarda çiçeklerle kaplı. Sarmaşıklar ağaç gövdelerinin ve kafeslerin etrafında kıvrılıyor ve karmaşık bir yeşillik ağı oluşturuyor. Hava ıslak toprak ve bilinmeyen çiçeklerin kokusuyla yoğun, hem yabancı hem de garip bir şekilde rahatlatıcı bir koku.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen egzotik bir labirentin içinde kayboldum.

Etrafıma bakıp yönümü bulmaya çalışırken nefesim kesik kesik geliyor.

Batan bir hisle kaybolduğumu fark ediyorum. Yol çok dolambaçlı, geri dönüş yolumu bulmam için çok çapraz. Panik kabarmaya başlıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Buradaki ilk günüm ve şimdiden her şeyi berbat ediyorum.

Derin bir nefes alarak, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Düşünmeye ihtiyacım var. Bunu çözmem gerek. Bunu mahvetmeyi göze alamam. Bu benim şansım, benim fırsatım ve tropik bir cennette kayboldum diye parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem.

Yenilenmiş bir kararlılıkla, devam etmeye karar verdim. Bunu çözebilirim. Çözmek zorundayım. En kötü senaryo ne? Tesisin keşfedilmemiş bir bölümüne rastlarım. Bu bir macera, değil mi?

Belki buradan çıkış yolunu bulmama yardım edebilecek bir personele ya da misafire rastlarım.

Yardım için bağırarak en mantıklı seçenek gibi görünüyor ama olay çıkarma fikri beni ürkütüyor. Svea'nın hayal kırıklığını, tatil köyünde yolunu bile bulamayan insan hakkında fısıldanan söylentileri hayal edebiliyorum. Hayır, bunun olmasına izin veremem.

Akıllı saatime baktığımda henüz zamanımın dolmadığını görüyorum. Erken gelmeyeceğim ama umarım geç de kalmayacağım. Meşhur 'geç kalmak hiç kalmamaktan iyidir' mantrası kafamda

dönüp duruyor, kaosun ortasında küçük bir teselli.

Gözlüklerimi ayarlayarak başımı gökyüzüne doğru eğiyorum, gökyüzünden biraz rehberlik almayı umuyorum. İlerideki çalılık hafifçe açılıyor, yoğun yeşillikte bir mola. Çıkış yolu bu olmalı.

Yeni keşfedilmiş bir kararlılıkla, sarkan dallardan ve sarmaşıklardan kaçarak ilerliyorum. Yol birçok kez ikiye ayrılıyor ama ben daha fazla sapma riskine girmek istemediğim için gözlerimi ileriye sabitliyorum.

Birden ayağım bir şeye takılıyor ve irkilerek bir çığlık atarak öne doğru yayılıyorum, dünya etrafımda bulanıklaşıyor. Gözlüklerim yüzümden fırlayıp yakınlarda bir yere düşüyor ve beni şaşırtıp gözlerimi kısmama neden oluyor.

Yere düştüğümde dizime keskin bir acı saplanıyor, avuçlarım sert patıkaya sürtünüyor. "Ah," diye inliyorum, bu kelime etrafımdaki orman seslerinin kakofonisi arasında ancak bir fısıltı olarak duyuluyor.

Yan tarafımda ağrılar oluşuyor ve bir an için nefesim kesilmiş bir şekilde öylece yatıyorum. Kendimi oturur pozisyona getirirken yüzümü buruşturarak bir inilti çıkıyorum.

İlk günümün böyle geçeceğini hayal etmemiştim. En ufak bir şekilde bile.

Körü körüne uzanıyorum, ellerim umutsuzca gözlüklerimi aramak için yere vuruyor. Onlar olmadan her şey bulanık bir yeşiller ve kahverengiler karmaşası, dünya herhangi bir tanım olmayan bir renk lekesi.

Kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum, dizimdeki zonklayan ağrının donuk bir yankısı. Savunmasızım, çıkış yolu olmayan yabancı bir ormanda kayboldum ve şimdi yolumu bulmak için ihtiyacım olan tek şey yok.

Elim sonunda katı ve dairesel bir şeye çarpıyor. Gözlüklerime. Rahatlayarak iç geçiriyorum, onları kapıyorum ve hızla yüzüme geçiriyorum.

Dünya tekrar netleşiyor ve takılıp düştüğüm şeyin ilk düşündüğüm gibi bir ağaç kökü olmadığını fark ediyorum.

Ve o... hareket ediyor
mu? Kuyruğu mu
var?

Ne olduğunu anladığımda nefesim boğazımda düğümleniyor: Bir Naga'nın kuyruğu.

Birdenbire nerede olduğum, etrafımda kimlerin olduğu gerçeği aklıma geliyor. Bir canavar tatil köyündeyim, ormanda kayboldum ve görünüşe göre yalnız değilim.

Beşinci Bölüm

SAGE

ANİ BİR YELPİRTİ VE kuyruğuma çarpan bir gümbürtü beni işimden alıkoydu. Arkamı döndüğümde yerde çılgınca bir şey arayan bir kadın görüyorum. Kahverengi saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış, telleri yüzüne düşüyor. Sonunda gözlüğünü bulup aceleyle takıyor ve büyük yuvarlak camların ardındaki geniş, endişeli gözlerle bana bakıyor.

Yaklaştıkça, çevredeki havayı dolduran tatlı ve çiçeksi kokuyu fark etmekten kendimi alamıyorum. Yeni, farklı ama istenmeyen bir şey değil.

"Sen iyi misin?" Sesim alçaktan gürleyerek soruyorum. Bu sesle hafifçe sıcıyor, kahverengi gözlerinde bir parça şaşkınlık parlıyor.

Yüzüme odaklanmadan önce bana göz kırpmıyor, sonra bakışlarını kuyruğuma indiriyor. "Ah, çok özür dilerim. Kuyruğunu orada görmedim. Acelem vardı ve kayboldum... Bir görüşme için Svea'nın ofisinde olmam gerekiyordu."

Yüzündeki endişe içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Ona yardım etme, endişesini hafifletme ihtiyacı.

"Tesisin baş bahçıvanı olarak bu toprakları avucumun içi gibi bilirim," diyorum ona sıcak bir gülümsemeyle. "Gözlerim kapalı bile gezebilirim. Sizi Svea'nın ofisine götürmemi ister misiniz?"

Yüzü rahatlamayla dolup taşıyor, yüzünde geniş bir gülümseme belirirken omuzları hafifçe

düşüyor. "Gerçekten mi? Bu harika olurdu. Geç kalmayı göze alamam."

Başımı sallıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. "O zevk bana ait."

Bana teşekkür etmek için uzandığında, eli benimkine değiyor ve içimde bir sarsıntı oluyor. Bu his daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Sıcak ve karıncalı, pullarımın altında varlığımın derinliklerinde yankılanan bir uğultu.

O benim. Kader eşim. Ay Tanrıçası'nın hediyesi.

Sanki aynı çekimi hissediyormuş gibi nefesi kesiliyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor, gözlerinin zengin kahverengisi beni büyülüyor. Orada şaşkınlık görüyorum, belki kafa karışıklığı, ama aynı zamanda başka bir şey -tanıma mı?

"Hayatım boyunca seni bekledim," diye itiraf ediyorum, sesim ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyor. Kelimeler bir itiraf gibi, çiğ ve dürüst.

Açıklamam üzerine kaşları çatılıyor, elimi tutuşu hafifçe sıkılaşıyor. "Ama daha yeni tanıştık," diye karşı çıkıyor, sesinde belirsizlik var.

"Hissediyor musun?" Ona soruyorum, tepkisini hayal etmediğimi bilmek istiyorum. "Kesin bir çekim, o doğruluk hissi. Bağlantı mı?"

O bir insan ve insanların kaderli eşleri olmadığı iyi bilinir.

Bunun yerine, çoğu canavarın aynı şey olduğuna inandığı ruh eşlerine inanırlar. Çok az sayıda insan-canavar ilişkisi olduğu için, bu bağın zaman içinde nasıl geliştiği hakkında çok az şey biliniyor.

Başını sallamadan önce gözleri bir an benimkileri arıyor, alt dudağını ısırıyor, gözleri merak ve endişenin karışımıyla parlıyor. "Bir şeyler hissediyorum ama bunun bir tür hile olmadığını nereden bilebilirim?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Temkinli davrandığı için onu suçlamıyorum. Bu çok zor olmalı, özellikle de şartlar düşünüldüğünde. Ama bana inanmasına ihtiyacım var. Niyetimin saf olduğunu bilmesine ihtiyacım var.

"Bana güvenebilirsin," diye onu temin ederim. "Tek istediğim senin için en iyisi." Elini rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum, bu his içimde başka bir sarsıntıya neden oluyor. "Seni o görüşmeye götürmekle başlayalım, olur mu?"

Gözlerindeki şaşkınlık hafifçe kayboluyor ve yerini güvene benzer bir şeye bırakıyor. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Bunun yolculuğumuzun sadece başlangıcı olduğunu biliyorum ama acele edemem. İş fırsatını geri çevirerek onu korkutmak istemiyorum, böylece aramızdaki bağı keşfedmeden benden

uzaklaşabilir.

İç çekerken vücudundaki gerginlik yavaş yavaş eriyor.

"Ben... Sana karşı garip bir çekim hissediyorum," diye itiraf ediyor, sesi fısıltıdan öteye geçmiyor. "Ama şu anda bu görüşmeye odaklanmalıyım. Bunu berbat etmeyi göze alamam."

İtirafı karşısında kalbim kabardı. Bu düpedüz bir kabullenme değil ama inkâr da değil. Bu bir umut. Bir başlangıç. Ama o haklı; bu görüşme onun için çok önemli. İsteyeceğim son şey onun hayallerine engel olmak.

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Fırsatını engellemeyeceğim. Ama ihtiyacın olursa yardım etmek için burada olduğumu bil."

Bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık parlıyor. "Sen... sen bunu yapar mısın?"

"Kesinlikle," diye onu temin ediyorum, bakışlarım onunkileri tutuyor. "Senin için önemliyse, benim için de önemlidir."

Sözlerim karşısında dudaklarını süsleyen gülümseme ıslıl ıslıl, herhangi bir yıldızdan daha parlak. Kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor, ona doğru hissettiğim çekime uyan bir ritim.

Kaderimdeki eşime olan çekim... Beni onun olarak kabul etmesi için her şeyi yaparım.

Bana teşekkür ederken yüzünde bir minnet ifadesi belirliyor ve bakışları bileğindeki akıllı saate kayıyor. Gözleri açılıyor ve tekrar bana bakıyor, panik gözlerinden okunuyor. "Geç kalacağım."

İçimde bir aciliyet dalgası dolaşıyor. Bir an bile düşünmeden onu kollarıma aldım. Temasla birlikte içimde bir elektrik çarpması meydana geliyor, hoş bir uğultu pullarımın arasında titreşiyor.

Kollarını sıkıca boynuma dolamış, kocaman gözleri benimkilere kilitlenmişken dudaklarından bir nefes kaçıyor.

"Merak etme. Seni bırakmayacağım," diye onu temin ediyorum, sesim sabit. "Geç kalmadığından emin olacağım." "Ama ben çok ağırım," diye itiraz ediyor, yanakları yumuşak bir pembeyle kızarıyor.

Sözleri beni bir kahkahaya sürüklüyor, vücudum eğlencemi kontrol altına alma çabasıyla titriyor. "Bir saksı kadar hafifsin ve kolayca taşıyabilmem için tam uygunsun," diye onu temin ediyorum. "Her gün yüksek dallarla ilgilenmek için uzun bedenimi sık sık ağaçlara kaldırmak zorunda kalıyorum. Asla çok ağır olmayacaksın."

Bununla birlikte hareket etmeye başlıyorum, bedenim içgüdüsel olarak beni Svea'nın ofisine doğru götürüyor. Yol tanıdık, vücudumdaki pullar kadar iyi biliniyor.

Bu kısa anı onu içime çekmek, bu görüntüyü hafızama kazımak için değerlendiriyorum. Seni bana kabarık bulutların üzerinde parlayan sabah güneşini hatırlatıyor, gözleri en zengin toprağın rengine, yaşamla dolup taşıyor.

"Adın ne senin?" Merakımı yenemeyerek ona soruyorum.

"Zoe," diye cevap veriyor, sesi fısıltının biraz üzerinde, gözleri meraklı. "Ya sen?" "Sage," diyorum ona, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sage?" Gülüyor. "Yılan Sage... adam."

O benimle dalga geçerken sırtıtıyorum. "Naga," diye düzeltiyorum dilimi dışarı çıkararak.

"Yılanlar seni benim gibi taşıyabilir mi?"

"Öyle olduğunu söyleyemem." Yanakları kararıyor. "Ancak, hiçbir zaman bir naga ya da başka bir canavar tarafından taşınmadım."

"Eğer beni kabul edersen, sadece seni taşımamı istediğinden emin olacağım."

Altıncı Bölüm

ZOE

VARLIĞI omurgamdan aşağı bir ürperti, başka hiç kimseyle hissetmediğim bir elektrik kıvılcımı gönderiyor. Hem endişe verici hem de heyecan verici, beni daha önce hiç gezinmediğim bir duygu denizine atıyor.

Çekimi inkar edemem. Sanki görünmez bir ip bizi birbirimize bağlıyor, kalbimi onunkine doğru çekiyor. Anlamıyorum ama görmezden de gelemiyorum. Bu his ilkel, manyetik, sanki tüm hücrelerim onunkilere uzanıyor.

Bu sadece fiziksel bir çekim değil, daha derin bir şey, ruhuma dokunan bir şey.

Ruh eşleri hakkında hikayeler duymuştum, kalabalık bir odada tek bir bakıştan sonra anında bağ kuran iki varlık.

Ruh eşleri böyle mi hisseder? Sizi içine çeken ve bırakmayan bu açıklanamaz bağ? Canavarlar kader eşlerini bulduklarında böyle mi hissederler?

Okuldaki canavar sınıf arkadaşlarımdan kader arkadaşlarını duymuştum. Birkaçı biz mezun olmadan önce kendi eşlerini bulabildiler.

Ancak bana bağlantıların giderek seyrekleştiğini söyleyip durdular. Toplumumuz daha içe kapalı, dijital dünyaya daha odaklı hale geldi. İnsanlar evden çalışmaya başlamıştı ve dış dünya kayboluyor gibiydi.

Yine de buradayım, bir canavarla tam olarak açıklayamadığım bir bağ hissediyorum ve ona bir etiket koymaktan korkuyorum.

Teknolojinin norm olduğu, çoğu etkileşimin bir ekranın arkasında gerçekleştiği bir dünyada, her zaman daha somut, daha gerçek bir şeyin özlemini çektim. Bu yüzden mi konaklama sektörüne, tatil köylerine çekildim? Her geçen gün azalıyor gibi görünen insani bağları sağlamak ve bunlara tanık olmak için mi?

Toplumumuz birbirinden çok kopuk, çok uzak bir hale geldi.

Ve sonra Sage ile tanıştım. Bu Naga, nazik gözleri ve tüylerimi diken diken eden sesiyle. Doğru yolda olduğumun bir işareti olabilir mi? Aradığım bağlantı, gerçeklik o mu?

Yeni bir hayata, yeni bir başlangıca giden bir yol. Sadece hayalimdeki işe değil, aynı zamanda bir adama da götürebilecek bir yol... ruh eşim olabilecek bir canavara... onun kader arkadaşı.

Kolları beni sıkıca sarıyor ve düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ona baktığımda gözlerindeki belirsizliği görüyorum. O zaman anlıyorum ki, bunu keşfetmek istiyorum, hissettiklerimin gerçek olup olmadığını bilmek istiyorum.

Ne de olsa aradığım şey bu değil miydi? Bir bağ, gerçek, elle tutulur bir bağ. Ve Sage ile bunu bulmuş olabileceğimi hissediyorum.

Her şeyden önce, iş görüşmesi. Bu pozisyonu kendim ve hayallerim için güvence altına almalıyım. Sage ile geçirdiğim bir an, ne kadar rahatlatıcı olursa olsun, odaklanmamın önüne geçmemeli.

Şu anda hissettiğim her neyse onu keşfetmeyi düşünmeden önce bu işi almam gerekiyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum.

"Svea'nın ofisindeyiz," diyor Sage, sesi düşüncelerimi yarıp geçerek.

Gözlerimi açtığımda kendimi tüm tatil köyünün ve ötesindeki okyanus kıyısının nefes kesici manzarasını sunan bir pencere duvarının yanında buluyorum.

"Beni buraya getirdiğin için minnettarım, Sage." Beni kollarından dikkatlice indirirken ve ayaklarım serin mermer zemine değerken ona teşekkür ediyorum.

Kendimi sabitlemek için bir an duruyorum, ellerim hâlâ onun sert kollarında. Sıcaklığını hemen özlüyorum ama kendimi bu düşünceyi bir kenara itmeye zorluyorum.

Bakmaktan kendimi alamıyorum.

Binanın kendisi bir sanat eseridir; beyaz ve altın mermerler, çeşitli efsanevi yaratıkların karmaşık oymalarıyla cilalanmış ahşaptan yapılmış büyük çift kapılara büyüleyici desenlerle iç içe geçmiştir. Gümüş vurgular ışıktaki parlayarak ekstra bir ihtişam dokunuşu katıyor. Ve tüm pencereler... Tatil

köyünün ve ötesindeki okyanusun nefes kesici manzarasını sunuyorlar.

Burası tüm ihtişamıyla bir cennet.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, manzaranın büyüüne kapılıp tutarlı sözcükler kuramıyorum.

Sage kıkırdıyor, sesi alçaktan yuvarlanan bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyor. "Sanırım tipik ofisinizden biraz farklı."

"Yüzyılın ifadesi," diye karşılık veriyorum, hâlâ hayretler içindeyim.

Sonra geri çekiliyor, elleri benden uzaklaşıyor. Dokunuşunu, sıcaklığını hemen özlüyorum ama kendime geliyorum. Dikkatimin dağılmasını göze alamam.

"İyi şanslar Zoe," diyor sesinde samimiyetle. "Sana inanıyorum."

Bana ne oluyor bilmiyorum. Sanki bir mıknatıs beni ona doğru çekiyor. Gözlerinde kalbimi çeken bir kırılma var. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış, boynuzları bahçıvan şapkasının geniş siperliğinin altında saklı, ama beni büyüleyen kehribar rengi, kesik bakışlarındaki yoğunluk.

Ellerimi uzatıp güneşin öptüğü sert yanaklarını kavrayıp yüzünü kendime doğru çektiğimde pulları ellerimin altında serin ve pürüzsüz.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda kapanıyorlar. Sanki evrendeki her şey donuyor. İçimde bir elektrik şimşegi çakarken dünya kendi ekseninde dönmeye başlıyor.

İlk öpücüğümüz tereddütlü ya da yavaş değildir. Hayat değiştiren ve tutkulu, ruhunuzun derinliklerinde hissedebileceğiniz türden bir öpücük. Gözlerimi kapatıyorum ve bu hissiyata teslim oluyorum; dudaklarının dudaklarıma değme şekline, dişlerinin nazikçe sıyrılmasına ve öpücüğü derinleştirirken dilinin verdiği hisse.

Öpücük daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Bir fırtına, bir okyanus, bir gece gökyüzü, hepsi bir arada. Tüketiyor ve hayatımı değiştiriyor. Isı ve ateş, aynı anda patlayan yüzlerce havai fişek gibi ve düşmek gibi hissettiriyor - o kadar derin ve sonsuz bir uçuruma düşüyorum ki, çıkış yolunu bulabileceğimden şüpheliyim.

Kolları belimi sarıyor, sanki elimden kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi beni sıkıca tutuyor. Vücudu benimkine karşı güçlü ve katı, beni topraklıyor, içine çekiyor. Dudakları sert ama yumuşak, beni eriten bir ritimle dudaklarımın üzerinde geziniyor. Dudaklarında tropik meyvelerin tatlı tadını alabiliyorum ve kendimi daha fazlasını arzularken buluyorum.

Daha önce hiç yaşamadığım bir duygu yoğunluğu, bir bütünlük hissi var. Sanki hayatımın tüm parçaları sonunda bir araya gelmiş ve her şey, her karar, her yol beni bu ana getirmiş gibi.

Hava almak için ayrılıyoruz, ikimiz de nefes nefese, alınlarımız birbirine yaslanmış. Bana baktığında gözleri duyguyla kararıyor, altın rengi yarıklar nefesimi kesen bir yoğunlukla parlıyor. Konuştuğunda sesi boğuk, tek bir kelime omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor,

"Zoe..."

Biri boğazını temizleyerek dikkatimi çekiyor ve hemen geri çekiliyorum. Ork kadın sadece bir kaşını kaldırıyor, dudakları hafifçe sırtarak seğiriyor.

"Çok özür dilerim Svea, tatil köyünde yönümü bulmaya çalışırken kayboldum. Sage sadece... yolumu bulmama yardım ediyordu." Sesim hafifçe titriyor ve bunun ne kadar uygunsuz görünebileceğini fark ederek aralarında bakışırken sinirlerimi ortaya çıkarıyor.

Svea kahkahalara boğulmadan önce bakışlarını bir an benimkilerden ayırmıyor, destek almak için yakındaki bir sütuna yaslanırken tüm vücudu titriyor. Bu bulaşıcı bir durum ve yanaklarımı öfkeyle saran kızarıklığa rağmen kendimi onunla birlikte kıkırdarken buluyorum.

"Açıklamak zorunda değilsin canım." Svea gözlerinde muzip bir pırıltıyla elini umursamazca sallıyor.

"Görünüşe göre ofisimden daha fazlasını bulmuşsun," diyor Svea, ses tonu alaycı. Sıcaklığın ensemden yukarı tırmandığını hissedebiliyorum ve Sage'e bakıyorum. O da bana bakıyor, bakışları sabit ve emin.

"Görünüşe bakılırsa Sage sizi buraya getirmekten daha fazlasını yapmış. Ama bu beni ilgilendirmez." Göz kırıyor, sonra doğruldu, bir kez daha iş yapıyor.

"Ben... um... evet," diye kekeliyorum, gözlüklerimi burnuma geri itiyorum. "Öyle demek istemedim... yani..." "Neyse, sadede gelelim, olur mu? Bir görüşme için buradasınız ve sanırım ikimiz de

başlamak için çok hevesliyim."

Konuyu değiştirdiğim için biraz rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Teşekkür ederim, Svea."

Svea gülüyor, içten ve samimi bir ses büyük fuayede yankılanıyor. "Merak etme, Zoe. Bu tatil köyünde daha garip şeyler olduğunu gördüm. Sadece kendini çok fazla kaybetmediğinden emin ol. Sonuçta konuşmamız gereken bir iş var."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Elbette, Svea. Bu yüzden buradayım."

Beni ofisine doğru götürüyor, ama omzunun üzerinden Sage'e eğlenen bir bakış atmadan önce değil. Sage de ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve ben de gözlerimi

deviriyorum. Sage'in etrafında olmanın çok eğlenceli olacağına hiç şüphem yok.

Ofise girerken Sage'e son bir kez daha bakıyorum.

Yüzünde güven verici bir gülümsemeyle bana küçük bir baş selamı veriyor. Ona karşı hissettiğim çekimi, aramızda oluşmuş gibi görünen garip bağı inkâr edemem. Ama şimdilik odaklanmam gerekiyor. Buraya bir iş için geldim. Diğer her şey... şey, diğer her şey beklemek zorunda.

Yedinci Bölüm

ZOE

AĞIR OFİS KAPILARI uğursuz bir gümbürtüyle arkamdan kapanıyor ve hemen Svea'ya dönüyorum. "Daha önce olanlar için gerçekten özür dilerim," diye başlıyorum ama o sadece pırıl pırıl parlayan bir ork eliyle özrümü elinin tersiyle itiyor.

Gülüyor, ofisin yüksek mermer tavanlarında yankılanan zengin, şamatalı bir ses. "Canım, özür dilemene gerek yok. Biz burada hayatın beklenmedik maceralarının tadını çıkarmaya inanırız. Eğer buradayken eğlenemeyecekseniz bir tatil köyüne sahip olmanın ne anlamı var ki?"

Büyük masasının karşısındaki zarif tabureyi gösterişli bir şekilde işaret ederek beğenip beğenmediğimi soruyor. "Çeşitli oturma seçeneklerim var, Zoe. Bir tabure, bir koltuk, hatta bir minder. Tercihinizi bana bildirin."

Gülümsüyorum, içimi bir rahatlama duygusunun kapladığını hissediyorum. Svea'nın rahat tavırları gerginliğimi azaltmaya yardımcı oluyor.

"Taburede gayet iyi olacağım, teşekkür ederim," diyerek onu temin ediyorum ve pelüş, kadife döşemeli tüneğe oturuyorum. Şaşırtıcı derecede rahat, yumuşak ve destekleyici arasında mükemmel bir denge var.

Svea başını sallıyor, sonra dikkatini renkli şişelerin sıralandığı şık bir bara çeviriyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde şakacı bir parıltı var. "Bir şeyler içmek ister misin?" diye

soruyor. "GörünüŖe göre Ŗimdiden epey maceralı bir sabah geirmişsiniz."

Svea'nın cana yakın tavrından yayılan bir sıcaklık hissederek, onun bu yetersiz ifadesine kıkırdadım.

O anda ondan hoşlandığıma karar verdim, hem de çok. Onun özgünlüğü, yıpranmış sinirlerim için yatıştırıcı bir merhem.

Kendime rağmen onun önerisine gülüyorum. İş görüşmemin hiç de böyle geçeceğini hayal etmemiştim ama nedense bundan şikayetçi değilim.

"Sadece su yeterli, teşekkürler," diye cevap veriyorum ve kendimi geniş, zarif ofiste rahatlarırken buluyorum. Göz ucuyla büyük pencerelerden tesisin geniş manzarasını ve dışarıda bir yerlerde Sage'i görebiliyorum. Onu düşünmeyi şimdilik bir kenara itiyorum ve elimdeki işe odaklanıyorum.

Buraya bir iş için geldim ve hiçbir şeyin, yakışıklı bir naga bahçıvanının bile beni bundan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Svea kaşlarını kaldırıyor, omuz silkiyor ve buza değdiğinde güzel bir mor tonuna dönüşen canlı pembe bir içecek doldurmaya devam ediyor. Bana tesisin logosunu taşıyan, ağzına kadar suyla dolu zarif bir su şişesi uzatıyor.

Ona teşekkür ediyorum ve şişenin kapağını açıp ferahlatıcı bir yudum alıyorum. Suyun tadı tertemiz. O kadar temiz ve saf ki, neredeyse gerçek dışı.

"Su nasıl?" Svea soruyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

"İnanılmaz bir şey. Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar tattığım en iyi su olabilir."

Svea'nın yüzünü geniş bir gülümseme süslüyor. "Bunu duyduğuma sevindim! Aslında yerel olarak tedarik ediliyor ve yalnızca tesisimizin sakinlerine ve ziyaretçilerine sunuluyor. Misafirlerimizin geri dönmek için can atacağı bir deneyim yaratmaya inanıyoruz. Aynı zamanda, çevreyi korumaya kararlıyız, bu nedenle özel tatlı su kaynağımız var."

Devam etmeden önce içkisini yudumlamak için duraklıyor. "Tesisimizin özellikle su ve elektrik açısından kendi kendine yeterli olmasını sağlamaya çalışıyoruz. Burada kapsamlı güneş paneli kurulumlarımız var."

Gerçekten etkilendim. "Özellikle de tatil köyünün ve çevresinin ne kadar iyi korunmuş ve doğal güzelliklere sahip olduğu düşünüldüğünde bu gerçekten övgüye değer."

İçimde yanan merakla eğildim. "Sürdürülebilirlik ve tatil köyünün doğal güzelliğini koruma konusunda her zaman bu kadar tutkulu muydunuz?"

Svea'nın yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor, gözleri hem bulaşıcı hem de takdire şayan bir coşkuyla parlıyor. Bardağını bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ben de bu büyüleyici tesisin yaratılması ve bakımını sağlayan tutku ve özveri hakkında daha fazla bilgi edinmek için daha da yaklaşıyorum.

"Her zaman," diye başlıyor, sesi odayı dolduran bir sıcaklıkla dolu. "Burayı devraldığım andan itibaren bir fark yaratmak istediğimi biliyordum. Etrafımızdaki doğal dünyanın güzelliği

Yok edilecek değil, değer verilecek bir Şey. İŞte burada gördüğünüz her Şey bu vizyonun bir sonucudur."

Yemyeşil bahçelerin ve ışıltılı okyanus manzarasının nefesimi kestiği pencereden dıŐarıyı işaret ediyor. "Güneş enerjisi gibi yenilenebilir enerji kaynakları kullanıyoruz ve suyumuz yerel olarak temin ediliyor ve çevredeki ekosisteme zarar vermeyecek Şekilde yeniden kullanılıyor. Mümkün olduğunca kendi kendimize yeterli olmayı, karbon ayak izimizi en aza indirmeyi ve aynı zamanda misafirlerimize ve sakinlerine en st düzeyde lüks ve konfor sunmayı hedefliyoruz."

Hayranlık içindeyim, tutkusunda ve inşa ettiği Şeyin gerçekliğinde kaybolmuş durumdayım. "Bu inanılmaz etkileyici, Svea," diyorum, ona olan saygım artıyor. "ok az tatil köyü gerçekten sürdürülebilir olduğunu iddia edebilir ve siz bunu hizmet kalitesinden veya mekanın doğal estetiğinden ödün vermeden baŐardınız. Bu gerçekten inanılmaz."

Kahkahası odayı dolduruyor, hafif ve neşe dolu. "Yaptığın işi sevmenin faydası oluyor Zoe," diyor. "Ve uğruna çalıştığın amaca inanırsan."

O konuşurken, Sage'i düşünmeden edemiyorum. Şimdi anlıyorum ki o da bu vizyonun bir parçası ve en az Svea'nınki kadar tutkulu bir adanmıŐlıkla bahçelerle ilgileniyor. Buranın bir tatil köyünden çok daha fazlası olduğu artık benim için çok açık. Sevgi, saygı ve doğa ile aramızda var olan uyumun derin bir anlayıŐıyla inşa edilmiŐ bir sığınak.

Ve bunun bir parçası olmaktan başka bir Şey istemediğimi pekiŐtiriyor, ama önce cevaplara ihtiyaım var.

"Sana karşı tamamen dürüst olabilir miyim?" Gözlüklerimi düzeltiyorum. "Yani, bu beni işe alma Őansınızı mahveder mi?"

Arkasına yaslanıyor, beni düşünürken gözleri düşünceli. Kafasında dönen çarkları görebiliyorum ama hemen cevap vermiyor. Onun yerine ikisinden yavaşça bir yudum alıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Zoe," diye başlıyor sonunda, bardağını masaya bırakarak. "Dürüstlük bir çalıŐanda aradığım en önemli özelliklerden biridir. Aslında, bana söylediğin için sana daha çok saygı duyuyorum."

İçimden rahat bir nefes geçiyor, yavaşça nefesimi verirken omuzlarım kyor.

"Fark etmemek zor... tesiste çalışan başka insan yok," diye başlıyorum, ona bakarak. "Nedenini sorabilir miyim? İnternette herhangi bir Őikyet ya da olumsuz yorum bulamadım."

Svea'nın gülümsemesi hiç deęiŐmiyor; bakışları üzerimde sabit kalıyor. İkisini tekrar masaya bırakıyor ve cevap vermeden önce bir süre bekliyor.

"İŞte burada sen devreye giriyorsun," diyor, gözleri sadece beklenti olarak tanımlayabileceğim bir Şeyle parıldıyor.

Kalbim şaşkınlıkla çırpınıyor. "Ben mi? Nasıl...?"

"Görüyorsunuz ya," diye başlıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıp penceresinden görünen manzarayı işaret ederek. "Tatil köyüm tahmin edebileceğiniz gibi öncelikle canavarlar tarafından işletiliyor. Misafirlerimiz için benzersiz bir bakış açısı ve deneyim sunduklarını gördük, ancak çeşitliliğe olan ihtiyacın da farkındayız."

O devam ederken nefesimi tutarak başımı sallıyorum. "Her zaman daha fazla insanı işe almak istedik, ancak birçoğunun canavarlarla yakın çalışma konusunda tereddütlü olduğunu gördük. Öte yandan sizin böyle bir çekinceniz yok gibi görünüyor."

Duraklıyor, gözleri yüzümü arıyor, sanki herhangi bir şüphe ya da korku belirtisi arıyormuş gibi. Ama tek hissettiğim heyecan, özlemini çektiğimi fark etmediğim bir aidiyet duygusu.

"İşte bu yüzden seninle bu kadar ilgileniyoruz Zoe," diye sözlerini tamamlıyor Svea, sesi ciddiyetle dolu. "Ekibimize yeni bir bakış açısı getirebileceğine, personelimiz ile insan misafirlerimiz arasında köprü kurabileceğine ve tesisimizin çok kültürlü ortamını zenginleştirebileceğine inanıyoruz. Konaklama işletmeciliği eğitimi almış yeni bir mezun olman ve ekibine yeni bir bakış açısı getirebilecek olman ihtiyacım olan ve istediğim bir şey."

İçimi bir umut ve beklenti dalgası kaplıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Bu o olabilir miydi? Yeni hayatımın başlangıcı? Olağanüstü varlıklar, güzel bahçeler ve Sage adında yakışıklı bir naga ile dolu bir hayat?

"Aklınızda benim için nasıl bir rol var?"

"İnsan ilişkilerinden sorumlu olmanı, tesisimin insan elçisi olmanı istiyorum." Kalıcı bir kalem alıyor ve elinde döndürüyor. "İnsan ziyaretçileri çekmemizde ve geldiklerinde onları karşılamamızda bize yardımcı ol, ayrıca kaldıkları süre boyunca yardıma ihtiyaç duyarlarsa onlara yardımcı ol."

"Amacım, dışlayıcı olmadığımızı ve tür, cinsiyet veya yönelimden bağımsız olarak herkesi memnuniyetle karşıladığımızı yaymak umuduyla, burada çalışmak isteyen daha fazla insanı kademeli olarak işe almak."

"Kulağa harika geliyor," diyorum hayranlıkla. "Peki ya maaşım? Sosyal haklar? Ne zaman başlayacağım?" Masasından bir sözleşme çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Tüm temel bilgiler burada," diye açıklıyor. "Karar vermek için buradaki son gününüze kadar vaktiniz var ve kalmaya karar vererseniz resmi bir sözleşme imzalayabiliriz."

Gözlerim sözleşmenin üzerinde geziniyor ve rakamları gördükçe genişliyor. Ücret fazlasıyla cömert ve kapsamlı bir yan haklar paketi, ücretli izin ve hatta performans dayalı yıllık ikramiye içeriyor.

Tesis ayrıca, uzak konumu göz önüne alındığında geçim indirimi de sunuyor. Filmlerden fırlamış

bir rüya gibi görünüyor. "Bunun bir hata olmadığına emin misin?"

Svea usulca kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Hayır, Zoe. Bu bir hata değil. Çalışanlarımıza değer veriyoruz ve onlar için en iyisini sağlamaya çalışıyoruz. Daha önce de belirttiğim gibi, kendi kendimize yetmeye çalışıyoruz ve buna kendi başımızın çaresine bakmak da dahil."

"Ama," diye devam ediyor, bakışları ciddileşiyor, "bu aynı zamanda sizden en iyisini beklediğimiz anlamına da geliyor."

Adanmışlık, dürüstlük ve yaptığınız işe karşı gerçek bir sevgi. Bunları sağlayabilir misiniz?"

Bakışlarıyla buluştuğumda kalbim göğsümde çarpıyor, gözlerimde kararlı bir ateş yanıyor.

"Evet," diyorum kendimden emin bir şekilde, "Evet, yapabilirim."

Gülümsüyor, cevabımdan memnun olduğu belli. "Mükemmel. Hazır olur olmaz başlayabilirsin."

Gerekli düzenlemeleri yapacağız."

Heyecanla karışık bir gerginlik hissediyorum. İşte bu. Bu benim yeni hayatımın başlangıcı, Sage ile potansiyel bir gelecek ve umut verici bir kariyer içeren bir hayat.

Sonunda aileme güvenmeden kendi geleceğimi çizebileceğim.

"Ekibinin bir parçası olmaktan onur duyarım, Svea," diyorum, sesim kararlılıkla sabit.

Bu doğru hissettiriyor, sanki burada olmam gerekiyormuş gibi. Bu yeni maceraya balıklama dalmaya hazırım.

Ayağa kalkıyor, gülümsemesi genişliyor, elini masanın üzerinden bana doğru uzatıyor. "Ekibe hoş geldiniz."

Elini sıkıca kavıyorum, içimi sıcak bir kabullenme duygusu kaplıyor. "Teşekkür ederim, Svea."

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yolunuzu bulma konusunda da endişelenmeyin," diye ekliyor Svea, gözleri keyifle parlayarak.

"Eminim Sage yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

Adının anılması içimde bir heyecan yaratıyor ve bana onunla hissettiğim beklenmedik bağ hatırlatıyor. Onu daha iyi tanıma düşüncesiyle gülümsüyorum. Ne de olsa birbirimizi daha çok göreceğiz gibi görünüyor.

Ve içimden bir ses bunun kötü bir şey olmadığını söylüyor. Hiç de değil.

"Biraz bunaldım," diye itiraf ediyorum, bluzumun eteğiyle oynuyorum. "Yani, kötü anlamda değil. Ama ben... Sanırım az önce ruh eşimle tanıştım. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Belki de Sage'in kader arkadaşı olduğumu söylemeliyim, özellikle de olanlardan sonra."

Svea'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, ağzı hafifçe aralanıyor. Çabucak toparlanıyor, gözleri ilgiyle parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, yanaklarımın kızardığını hissederek. "Bahçıvanınız. Kuyruğuna takıldım ve... şey, bunu açıklayamam. Sadece... bir bağlantı vardı. Bir çekim."

Svea'nın yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor, gözleri parlıyor. "Bu ikinizi neden ofisimin önünde öpüşürken bulduğumu kesinlikle açıklıyor. Bunun onun karakterine biraz aykırı olduğunu düşündüm."

"Onu iyi tanıyor musun?" Aniden meraklanarak sordum.

Svea sandalyesinde arkasına yaslanarak başını sallıyor. "Ah, evet. O benim kardeşim Eli'nin en iyi arkadaşı. Çocukluktan beri birbirlerinden ayrılmazlar. Sage iyi bir ruhtur, Zoe. Sessiz ama çalışkan ve son derece sadık. Eğer gerçekten kader arkadaşısınız, kendinizi şanslı sayın."

Onun sözleriyle göğsümde bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Sage'le daha yeni tanışmıştım ama şimdiden açıklanamayacak kadar güçlü bir şekilde ona çekildiğimi hissediyordum. Svea'dan böylesine övgüler duymak, zaten içten içe hissettiğim şeyi doğruluyor: gerçekten özel birini bulduğumu.

"Teşekkür ederim Svea," diyorum, aniden duygulandığımı hissederek. "Her şey için."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor ama gülümsemesi yumuşak. "Birbirinize göz kulak olacağınıza söz verin, tamam mı?"

"Söz veriyorum," diyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Şimdiden Sage'e karşı son derece korumacı hissediyorum ve umarım o da benim için aynı şeyi hissediyordur.

O anda hayatımın geri dönülmez bir şekilde değiştiğini anladım. Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Sekizinci Bölüm

SAGE

Svea'nın ofisinin lüks lobisinde beklerken huzursuzum. Bakışlarım ofis kapısına sabitlenmiş, kalbim sahil kıyısındaki okyanus dalgaları gibi göğsümde çarpıyor, her şeyi tüketiyor.

Varlığımın her zerresi Zoe'nin yanında olmak, işi aldığı anda yüzünün aydınlandığını görmek, bir dokunuşla ya da bir bakışla ona güven vermek istiyor. Ama yapamıyorum. Sadece bekleyebilir, umut edebilir ve gergin bir bekleyiş içinde kuyruğumu sıkabilirim.

Pullu ellerime bakıyorum, gergin seğirmeleri durdurmak için onları birbirine kenetliyorum. Geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyor. Duvardaki saatin her tik takı içimde yankılanıyor, kulaklarımda çınlıyor.

Sonunda ofisin kapısı açılır. Zoe, yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme ve elinde tuttuğu bir sözleşmeyle dışarı çıktı. İleri atılıyorum, kalbim sevinçle çarpıyor. Onu mutluluk ve başarı ışıltısıyla görmek nefesimi kesmeye yetiyor.

"Zoe," diye nefes alıyorum, sesim duygudan boğuklaşıyor. Öne doğru kayarak ona doğru uzandım. "Sen...?"

Başını sallıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Yaptım," diyor, sesi her şeyin büyüklüğünden hafifçe titriyor. "Birkaç gün içinde başlıyorum."

Muzaffer bir kahkaha attım ve onu sımsıkı kucakladım. "Tebrikler, Zoe!" diye haykırıyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyordum!"

Geri çekildiğimde yanaklarının hafifçe kızardığını fark ediyorum. "Teşekkür ederim, Sage," diyor, sesi yumuşak. "Buraya zamanında gelmeme yardım ettiğin için. Her şey için."

"Sana teşekkür etmeliyim Zoe," diye mırıldanıyorum, gözlerine bakarak. "Günümü güzelleştirdin... muhtemelen hayatımı."

Bunun üzerine gülümsüyor, gözleri eğlenceyle parıltıyor. "Peki, o zaman, bunu sayalım, olur mu?" Yavaşça onu bıraktım, sadece elimi ona doğru uzattım. "Villama kadar bana eşlik etmek ister misin?" Sesim biraz gergin, "Orada özel olarak konuşabiliriz," diyorum.

Sözlerimi düşünürken dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluşuyor, parmakları elindeki kontratın kenarlarında hafifçe geziniyor. "Çok isterim," diye cevap veriyor sonunda, sesi fısıltının biraz üzerinde.

Dudaklarımdan kaçan rahatlama hissine engel olamıyorum. Kabul etti. Benimle daha fazla zaman geçirmek istiyor. Bu bir zafer gibi geliyor, aramızdaki şey her neyse, bunun karşılıklı olduğunun bir işareti.

"Ben..." Bir an tereddüt ettim, nasıl tepki vereceğinden emin değildim, "Seni taşıyabilir miyim? Daha hızlı olur."

Bunun üzerine yanakları pembenin hoş bir tonuyla kızardı ama reddetmedi. Bunun yerine önce bana, sonra da elindeki sözleşmeye bakıyor ve sonunda onu güvenli bir şekilde çantasına yerleştirip bana dönüyor. Elini nazikçe benimkinin içine koyuyor, hafifçe sıkarak rızasını sessizce onaylıyor. "Bunu çok isterim, Sage."

Onu yerden kaldırdığımda kolları içgüdüsel olarak boynuma dolanıyor, dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor. Tepkisi karşısında hafifçe kıkırdıyor ve elimi yumuşak bir şekilde sıkarak onu rahatlatıyorum. "Sıkı tutun, Zoe."

Onu kollarımda güvende tutarak villaya doğru sürünerek ilerliyorum, önümdeki yolculuğun heyecanı içimi beklentiyle dolduruyor.

Tatil köyünün dolambaçlı yollarında aceleyle ilerlerken, deniz meltemi saçlarını okşarken, sessizliği bozmaya karar veriyorum. "Nereden geldin, Zoe? Tutkuların neler?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ailemin tek kızıyım ve ailemin izinden gitmek istemedim." Sonra bana aşk kitaplarına, çaya ve yumuşacık battaniyelere olan sevgisinden bahsediyor. Sözleri beni gülümsetiyor; rahatlığı ve sessiz anları seven, hayatın küçük ve basit zevklerinden keyif alan birinin resmini çiziyor.

"Bizim için bir yuva yapmamı ister misin?" Ağzımdan kaçırdım. "En kabarık yastıklarla

yapabilirim ve hatta tüm kitaplarınız için etrafına bir kitaplık bile yaparım."

Gözleri irileşiyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bütün bunları neden yaptın?" diye soruyor, açıkça şaşırmış bir halde.

"Çünkü sen benim kader arkadaşısın, Zoe," diyorum bakışlarımı onunkilere kilitleyerek, "ve sana bakmak ve seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

İtirafım karşısında gözleri doluyor ve elini kaldırıp yanağımlı okşuyor. "Eğer bu işi yürüteceksek, Sage, o zaman kendi yükümü taşıyabilmeliyim. Bağımsızlığımı korumak istiyorum."

Duygularını anlayarak başımı sallıyorum. "Arkadaş olmamız, Zoe, kim olduğumuzu kaybettiğimiz anlamına gelmiyor. Sen yine kendi hayatına, işine, bağımsızlığına sahip olacaksın. Ama eğer izin verirsen, geleceğimizi paylaşabiliriz. Birlikte."

Cümlemi bitirdiğimde gözlerinde bir umut kıvılcımının parladığını, bir anlayış pırıltısının belirdiğini görebiliyorum. Birlikte geleceğimiz şimdi daha somut görünüyor ve kendimi beni, bizi, bu ortak hayaller yolunu ve aşk dolu bir geleceğı seçmesi için dua ederken buluyorum.

Güneş ufkun altına doğru alçalıyor, sevgili bahçeme ve onun yapraklı sınırları içinde yer alan ağaç eve uzun, altın gölgeler düşürüyor. Evime yaklaşırken Zoe'nin parmaklarının parmaklarımda sıkılaştığını hissediyorum, nefesi alacakaranlıkta yumuşak, hoş bir ses çıkarıyor.

"Tanrım, Sage. Bu... Çok güzel," diye nefes alıyor, kocaman gözleri gün batımının sıcak ışıltısını yansıtıyor. Onun şaşkınlığı üzerime bir merhem gibi çöküyor, göğsümdeki endişeli, heyecanlı çırpınışı yatıştırıyor.

"Bu benim," diye onaylıyorum, onun tepkilerini yakından izleyerek. "Ama senin de olabilir Zoe." Onunla yüzleşmek için dönüyorum, kuyruğum içgüdüsel olarak dünyanın geri kalanına karşı fiziksel bir bariyer sağlamak için ikimizin etrafında kıvrılıyor. "Eğer bana sahip olursan... Beni kabul edersen... burada birlikte bir hayat kurabiliriz."

Sözlerimi takip eden neredeyse hissedilir bir sessizlik var, dünyanın onun cevabını beklerken nefesini tuttuğı bir an. Zoe bana bakıyor, büyüleyici gözleri kocaman ve anlamaya başlayamadığım sayısız duyguyla dolu. Ama şaşkınlık ve kafa karışıklığının arasında başka bir şeyin kıvılcımı var - damarlarımda dolaşan sıcaklıkla eşleşen bir şey.

Güneş batarken ve dünya bizim için nefesini tutarken hemen cevap vermiyor, ama beklemekte sorun görmüyorum.

Zoe için sonsuza kadar bekleyebilirim.

Dokuzuncu Bölüm

ZOE

"EVET," diye nefes alıyorum, kehribar rengi bakışlarını karşılıyorum, kalbim göğsümde vahşi bir şey gibi çarpıyor. "Evet, senin yanına taşınacağım."

Sage'in yüz hatlarında bir rahatlama dalgası görüyorum, ben devam ederken gözleri parlıyor. "Bizi keşfetmek istiyorum. Bağımızı. Senin sunduğun rahatlığı, güvenliği istiyorum. Ve Sage, ben seni istiyorum."

Kendimi ikinci kez sorgulamadan önce, yüzüne ulaşmak için parmak uçlarımda yükselerek yaklaşıyorum. Ellerim yanaklarını buluyor, dokunuşumun altında hafif serin ve pürüzsüz bir ten var. Sonra onu kendime doğru çekiyorum, hissettiğim her şeyin karışımı olan bir öpücükle dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum - umut, merak, arzu ve garip bir eve dönüş hissi.

Dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak, omurgamdan aşağı ürperti gönderen bir nezaketle benimkine doğru hareket ediyor. Öpücük derinleşiyor ve kendimi ona doğru eğilirken buluyorum, bedenim içgüdüsel olarak onun sıcaklığını, gücünü arıyor. Dili dudaklarımdan kenarlarında geziniyor ve ben de dudaklarımı ayırarak daha derinlere ulaşmasına izin veriyorum.

Etrafımızdaki dünya kaybolmuş gibi görünüyor, bahçenin sesleri, esintinin hissi, her şey onun tadı karşısında ikincil hale geliyor. Bir şekilde mükemmel adaçayı-topraksı ve hafif tatlı bir tat. Ellerim yanaklarından kalkıp uzun saçlarına dolanıyor ve onu daha da yakınımaya çekiyor.

Kuyruğu etrafımızda dolanıyor, onun dışındaki her şeyi engelleyen bir koza oluşturuyor. Sage'i öpmek, onun tarafından tutulmak doğru hissettiriyor. Mükemmel bir uyum. Nefes nefese ve hafif sersemlemiş bir halde hava almak için ara verdiğimizde

tam da olmak istediğim yerde, Sage'in kollarında olduğuma dair şaşırtıcı bir netlik.

"Seni istiyorum," diyorum, sesim yumuşak ama kesin. Sözcükler aramızdaki havada asılı kalıyor, fısıltıyla söylenmiş bir itiraf, üstümüzdeki gökyüzünde alçakta asılı duran ay kadar muazzam hissettiriyor.

Sage'in kesik kehribar gözleri kararıyor, ince dikey gözbebekleri sözlerimle büyüyor. "Emin misin, Zoe?" diye soruyor, sesi arzu ve tereddütle sertleşiyor. İri elleri belimi kavıyor, teninin serinliği içimde dolaşan sıcaklıkla tezat oluşturuyor.

"Eminim," diye cevap veriyorum, sesim artık daha güçlü. "Hepinizi görmek istiyorum, Sage. Her şeyini hissetmek istiyorum." Elimi kalbinin üzerine koyuyorum, dokunuşumun altında ritmik bir şekilde çarptığını hissediyorum, aramızdaki yüksek duyguların sessiz bir kanıtı.

Sözlerim üzerine nefesi kesiliyor ve sonra elleri hareket ediyor, biri ensemde durana kadar sırtımda bir yol izliyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Diğer eli daha aşağıya, belimden aşağıya ve kalçama kayıyor, beni ona doğru çekiyor.

Sage beni kollarına aldığı anda dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Beni büyük bir çalışma odasına taşıırken hareketleri akıcı ve zarif. Oda rahat, etrafımızı çevreleyen yemyeşil bitkilere sıcak bir parıltı veren yumuşak yetiştirme ışıklarıyla aydınlatılıyor.

Beni yavaşça, zümrüt yeşili yorganının içine yerleştirilmiş geniş bir minderden oluşan pelüş yatağa yatırıyor. Ben soyunmaya başlarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sundress elbisemin düğmelerini açıp kenara fırlatıyor.

"Ayakkabılarım ve tozluklarım için bana yardım eder misin?" Sesim beklentiden biraz soluk soluğa çıkarken soruyorum.

Sandaletlerimi dikkatlice çıkarıp yatağın yanına düzgünce yerleştirirken kehribar rengi gözlerinde kararlı bir bakış parlıyor. Ardından tozluklarıma ve iç çamaşırlarıma uzanıyor, beni kıkırdatan hızlı bir hareketle onları aşağı çekiyor. Kısa süre sonra sütyenim de onu takip ediyor ve beni kendi tenimden başka bir şeyle bırakmamak için fırlatıp atıyor.

Sage bana bakıyor, gözleri vücudumun her santimetresinde geziniyor, beni içine çekiyor. Bakışlarında bir açlık var, benimkini yansıtan bir özlem.

"Sen," diye fısıldıyor, sesi arzuyla kalınlaşarak, "evrendeki en muhteşem varlıksın, Zoe." İçten ve samimi sözleri kalbimden ayak parmak uçlarıma kadar yayılan bir sıcaklıkla dolduruyor içimi. Bu gece, ben onunum. O da benim.

Kuyruğu sıcak ve sert, zümrüt rengi pulları kaygan ve ağır kaslı. Her hareketinde tenime karşı esnediklerini hissedebiliyorum. Kalın sarmalları bacaklarımın arasından geçiyor, ıslak merkezime

doğru kayıyor ve dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor. Kalbim güm güm atıyor, adrenalın damarlarımda dolaşıyor.

Onu istiyorum. Bunu istiyorum.

Aklımda hiç şüphe yok ki Sage'in, benim vahşi naga'mın beni sahiplenmesini istiyorum.

Öne doğru eğiliyor, gövdesinin kuyruğuyla buluştuğu yer isteyerek açtığım bacaklarımın arasına baskı yaparken beni vücuduyla tamamen kaplıyor. Ağzı köprücük kemiğime iniyor ve ben inleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum, dişleri izimi sıyrırken göğüslerimi ona bastırıyorum.

Her öpücük tenime değen bir alev yalaması gibi, o göğüslerime doğru ilerlerken vücudumu ısıtıyor. Göğüs uçlarım göğsümden dışarı doğru çıkıntı yapıyor, tomurcuklanıyor ve zonkluyor, dili onları okşarken onun ilgisini bekliyor.

Bir çift sert ve kaygan uzantı karnıma bastırıyor, gövdemin üzerine esans damlatıyor.

Ellerimi bedenlerimizin arasında kaydırıyorum, onu hissetmek ve dokunmak için çaresizce. Ellerim ellerime dolanır dolanmaz tıslayıp geri çekiliyor ve bana hayretle bakıyor. Öne doğru eğilip ikisini de kavriyorum, şaşkınlığından faydalaniyorum. Taş gibi sert ama pürüzsüzler, ortalarında buluşana kadar şaftlar boyunca uzanan birçok çıkıntı var, Sage'in iki zorunlu üniversite canavar biyolojisi dersimde öğrendiğim düğüme sahip olduğunu varsayıyorum.

Onu inletmek, parçalara ayırmak istiyorum.

Elimde ondan bir değil iki tane olması bana kendimi güçlü hissettiriyor. Bu büyük naganın en hassas kısımlarını ellerimde tutuyorum, sanki ani bir adrenalın patlaması gibi. Benden üç kat daha büyük ve her an beni alt edebilir ama yine de burada, elimde onun çift başlı uzantısıyla duruyorum.

Yavaşça, kemerin her bir yarısını okşuyor ve pompalıyorum, düğümden uçlara doğru ilerliyorum, pompalamaya devam ederken fişkırان ön spermini kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum. Öne doğru eğilerek, tadını merak ettiğim pre-cum izini yalıyorum. Tatlı, karamelize ballı badem gibi ve beni arzuyla inletiyor.

Şaftını birkaç kez yalıyorum, mümkün olduğunca fazla ön spermini emmeye çalışıyorum, sonra başını ve şaftının olabildiğince çoğunu ağzıma almaya devam ediyorum. İniltisi tıslama gibi geliyor, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi, ama hareketsiz kalıyor, sanki yanlışlıkla canımı yakma ihtimaline karşı hareket etmekten korkuyor. Diğerini pompalıyorum ve bir ritim yakaladığımda, sallanan başımla birlikte ikinci uzvu da pompalamaya başlıyorum.

"Yeter," diye tıslıyor ve hareketimi durdurmak için bir elini başıma koyuyor. "Yaptığın şeyden zevk alsam da, ilk kez sana tohumumu verdiğimde boğazından aşağı inmesini istemiyorum çünkü boşaldığımda düğümümü alamayacağından korkuyorum."

Suratımı astım ve başımı salladım. "Haklısın. İçimde ilk kez doruğa ulaşmanı istiyorum ama bu gelecekte seni içip bitirmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Anlaşıldı." Sage elini göğsüme koyarak beni nazikçe geriye doğru yönlendiriyor, ta ki ben sırt üstü yatıp ona bakana kadar, eski pozisyonumuza geri dönene kadar.

Sage hiç vakit kaybetmeden bacaklarımın arasına giriyor ve yüzünü sırlıslıkla kırımlarıma gömüyor. Uzun dilini aşağı yukarı oynatıyor ve hışırtılı uzunluğu amımın hassas dudaklarına sürtünürken nefesimi kesiyor.

Sage'in pençeli elleri kalçalarımı kavrayıp beni yerimde ve dilinin merhametinde tutarken inleyerek kalçalarımı sallıyorum. Bu harika bir his ve aramızda oluşmakta olan kozmik bağı daha da güçlendiriyor.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Dili evrendeki hiçbir seks oyuncağının yapamayacağı şekilde hareket edebiliyor. Titriyor, esniyor ve kıvrılıyor, hışırtılı yüzeyi beni çıldırıyor. İnlerken ve kalçalarımı oynatmaya çalışırken özüm serbestçe akıyor, amımı Sage'in yüzüne sürtmek istiyorum.

"Oh evet... oh evet... Dilini seviyorum!"

Sage yüzünü dudaklarıma sürtüyor, sanki özümle yıkıyormuş gibi, dilini bir dil kasırgası gibi içimde dolaştırırken, hışırtılı uzunluğu amımın duvarlarında çırpınırken çığlık atmama neden oluyor.

Kıpır kıpır dili iç duvarlarıma sürtünüyor, oda beni tatmin ederken çıkardığı ıslak seslerle dolana kadar içime girip çıkıyor. Uzun parmakları klitorisimle oynamaya başladığında, ellerini neredeyse unutmuştum. Adını haykırana ve boynuzlarını sallayıp daha fazlası için yalvarana kadar hafifçe vuruyor.

Orgazm olduğumda, vücudumdaki her kas kasılıyor ve beynimi eriten bir zevke neden olurken etrafımdaki oda kararıyor. Sage'in tembelce sokulan dili, dilini serbest bıraktığında içimden ecstasy şokları gönderiyor. Yüzünü yukarı itip dudaklarını klitorisimin etrafına sardığında rahatlamam kısa sürüyor.

Kuyruğunu girişime dayıyor ve içimde bir elektrik çarpmasıyla nefesim kesiliyor.

Kuyruğu girişime doğru sallanırken kaba ağzı tomurcuğumu emiyor ve her mikro itme ile duvarlarımı hafifçe açıyor. Mırıltısından gelen titreşimler beni gevşetiyor, her itişte girişimi gererek daha fazlasını almamı sağlıyor.

Yoğun bal ve tarçın kokusu içime doluyor, aroması kalın bir battaniye gibi etrafımı sarıyor, zihnimi bulandırıyor ve vücudumu sıcak bir zevkle karıncalandırıyor. Geriye yaslanırken ayak parmaklarım kıvrılıyor, ona daha yakın hissetmek için bacaklarımı Sage'in omuzlarının üstüne koymaya çalışıyorum.

Sage'in sarmalları omuzlarımı sabitleyip beni yerimde tutarken, kuyruğu beni tamamen dolduruyor. İkinci kez orgazm olduğumu ve hâlâ onun çift başlı sikini almadığımı fark ettiğimde, içimde zıplayan çiğ zevk dalgaları beni sarsıyor.

Organik bağımızın gücü bu mu? Aşkımızı bu kadar yoğun hissettirmek, iki ruhun bir araya gelmesi gibi.

Yüzünü amımdan çektiğinde titriyor ve nefesimi tutmaya çalışırken ağır ağır nefes alıyorum. Arkasına yaslandı, çingırağını bana yedirmeye devam ederken ağırlaşmış gözleri bana sabitlendi.

Ellerini kalçalarımın etrafına doluyor ve bir patlamayla yavaşça çekilirken beni genişçe açıyor. Ani boşluk hissiyle kaşlarımı çatıyorum ama Sage'in ihtiyaçtan damlayan çift başlı sikini girişime doğru yönlendirdiğini gördüğümde nefesim kesiliyor.

"Çok fazla gelirse söyle," diyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. "Acıtırsa bana söylemekten korkma.

Bana acı verse bile duracağım."

Sage tehlikeli derecede muhteşem bir erkek. Pulları yeşilin parlak bir tonudur ve ışıktan parlar. Kafasından çıkan bronz boynuzları ona muhteşem bir görünüm veriyor. Kehribar rengi gözleri delici ama benim için çok fazla sevgi ve şefkat barındırıyor.

Kendimi sadece onun kucağında güvende ve korunmuş hissedebiliyorum. Yeni tanışmış olmamıza rağmen, bir şekilde sonunda evimdeymişim gibi hissediyorum.

Yine de bunu ona söylemek için ağzımı açtığımda tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Aletini bacaklarımın arasına yönlendirirken, iki başını birleştirip tek bir kalın baş oluşturuyor ve bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

Kalın ve sert bir şey girişime doğru bastırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, gözlerim geri dönüyor, iterken ayak parmaklarım kıvrılıyor. İki siki kuyruğundan çok daha geniş, ama hazırlık ve doruklar sayesinde, yavaşça itmeye devam ederken sadece biraz acıyor, bakışları benimkine sabitlendi.

Etrafında kenetleniyorum, cevap olarak homurdanmasını sağlıyorum. Şaftlarının uçları gömüldü, ancak geri kalanı onlara katılmaya hazır duruyor. Şaftları kırmızı ve nefis topuzları özümle ıslanmış ve duvarlarıma bastırmaya hazır.

Vücudum nihayet daha geniş açılarak daha fazla içeri girmesine izin verdiğinde inliyorum ve o da bunu yapıyor. İkiz başlıklar ve topuzlar, o içeri girerken duvarlarıma baskı yapıyor ve beni kıpırdatıyor.

Elleri kalçalarımın etrafında nazıkçe ama sıkıca duruyor, beni sarmallarının ortasında yerinde tutuyor. Ağırlığını bana veriyor ve kuyruğunun desteği için minnettarım.

Sonra çekmeye başlıyor ve iki kalın, garip kafa hassas duvarlarıma sürtünürken beni inletiyor. Topuzlarının her biriyle sinir demetimin üzerinde sürükleniyorlar, sıkılmama ve kasılmama neden

oluyorlar.

Ellerimi göğüslerime doğru kaydırarak onları sıkmaya başlıyorum, zevk beni yıkarken meme uçlarımı sıkıştırıyorum.

Dikkatlice, yavaşça beni sıkmeye başlıyor, amımın siklerinin tuhaflığına alışmasına izin veriyor.

Garip pozisyonuma rağmen, her ileri itişinde kendimi ona doğru geri itmeyi başarıyorum, topuzların duvarlarıma sürtünmesini hissetmeye hevesliyim.

Hızını artırmaya başladığında, içime girip çıkan aletlerinin ıslak sesi benim inlemelerime ve onun ara sıra çıkardığı homurtularına karışıyor.

Yavaş ve nazik temposu beni biraz çılgınca hissettirmeye başlıyor ve üçüncü doruk noktama tırmanışımı bitmek bilmeyecek kadar uzun hissettiriyor.

Bana çift başlı horozunu aldırırken büyüklüğü nedeniyle dikkatini takdir etsem de, vücudum ona alıştı ve beni mahvetmesine ihtiyacım var.

Aramızdaki tüm şüpheleri ortadan kaldırmasını ve beni tamamen kendisinin yapmasını istiyorum.

Aniden, daha sert ve daha hızlı pompalamaya başladı, beni doldurulmayı dilediğim şekilde doldurdu - daha önce kuyruğuyla birçok kez yaptığı gibi.

Garip aletlerini tek bir güçlü hamleyle öne doğru çekip orada tutarken çığlık atıyorum. Balon benzeri bir his vücudumu dolduruyor, basınç arttıkça acı veriyor ama bana inanılmaz bir zevk veriyor.

"Bu da ne?" Daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğim için soruyorum.

"Düğümüm," diye homurdanıyor. "Vücudumdaki tüm tohumu sana verene kadar, aletlerim şişkin ve öfkeli kalacak."

"Bu ne kadar sürer?"

"İlk seferimiz olduğu için bütün gece."

Buna karşılık ben de kıpırdanıp kıvranıyorum, meme uçlarımı sertçe sıkarken klitorisim gövdesine sürtünüyor, bütün gece bu kadar yakın bir şekilde birbirimize kilitleneceğimize inanamıyorum.

İçimden bir çığlık kopuyor ve kör edici bir coşku doğrudan merkezime doğru sarsılıyor.

Sage kollarını bana doluyor, dişleri çıplak boynumu bulurken sarmalları sıkılaşıyor. Titriyor. Tüm vücudu titreşiyor, içimde bir cehennem patlatıyor.

Zevkle iç çekiyorum, ondan ve bu andan başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar cinsel mutluluğa dalmışım, beni sarsan orgazmlardan tamamen tatmin olmuşum.

"Ben seninim, Zoe," diye mırıldanıyor bana karşı, aramızdaki son engel de onun sözleriyle paramparça oluyor. "Tamamen ve tamamen seninim."

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve keyifli bir uykuya dalıyorum.

Sonsöz

ZOE

Heyecan içimde kabarcıklar oluşturuyor, sabahın serin havasında neredeyse elle tutulur hale geliyor. Sosyal medyada yaptığım tanıtımlar nihayet meyvesini veriyor; bugün ilk insan ziyaretçimi bekliyorum.

Ana evin büyük merdivenlerinde duruyorum, bakışlarım kıvrımlı araba yoluna sabitlenmiş. Beklenti içinde alt dudağımı ısırıyor, Eli'nin Rey'le birlikte limuziniyle gelmesini bekliyorum.

Rey. Onunla telefonda konuştuğumda o kadar heyecanlanmıştı ki, yeni ve farklı bir şey denemekten duyduğu heyecan uzaktan bile hissediliyordu. Bu hafta başında rezervasyonunu onayladığımda sesindeki bulaşıcı coşkuyu hatırlıyorum ve bu beni gülümsetiyor.

"Sage!" Başımı çevirip yakındaki çit labirentine bakarak sesleniyorum. "Her an burada olabilirler!"

Çitlerin arasından bir kıkırdama yankılanıyor. "Biliyorum Zoe," diye karşılık veriyor Sage, sesinde sevgi dolu bir eğlence var. "Her şey yoluna girecek."

Gözlerimi deviriyorum, yine de dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor. "Senin benim duygusal desteğim olman gerekiyordu," diye hatırlatıyorum ona, kollarımı göğsümde kavuşturarak sahte bir surat asma hareketi yapıyorum.

Labirentten çıkan Sage, kuşluk güneşi üzerinde parıldarken tüm zümrüt rengi ihtişamıyla duruyor. Bahçıvan şapkası kafasında sallanıyor, kahverengi eldivenleri ellerini süslüyor. Kehribar

rengi gözleriyle bana bakıyor, şaşkınlığın resmini çiziyor.

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum," diyor yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. Uzanıp elimi kendi eliyle nazikçe sıkıyor.

Dokunuşunun tanıdık sıcaklığı yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor ve midemdeki çarpınışlar sakinleşiyor. Sayısız kez, onun bitmek bilmeyen sabrı ve sarsılmaz desteği için minnettarım.

"Teşekkür ederim Sage," diye mırıldanıyorum, bakışlarını kendi bakışlarımla birleştirerek. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Cevap olarak sırtması kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın, Zoe," diye söz veriyor.

Ve gözlerinin içine bakınca ona inandım.

"Ama sen benim şanslı... bahçıvan yılanım... erkeğimsin."

Sage şakacı bir tıslama çıkarıyor, dili eğlenerek dışarı fırlıyor. "Ben bahçıvan bir naga'yım, Zoe," diye sırtarak beni düzeltiyor.

"Bu jartiyer yılanıyla aynı şey mi?" Diye soruyorum ve kıkırdıyorum. Kahkahası havayı dolduruyor, altımızdaki toprağı titreştiren derin bir gümbürtü.

Başını sallıyor, kehribar rengi gözlerinde eğlence titreşiyor. "Hayır, Zoe, hiç de aynı değil." Sırtışı daha da büyüyor ve şeytani bir hal alıyor. "Şu anda ikimiz de çalıştığımız için şanslısın. Yoksa... yanlış anlamayı düzeltmek zorunda kalırdım."

Gülüyorum, onun şakacı bakışlarına sahip olduğumu bilmediğim bir cesaretle karşılık veriyorum. "Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum," diyorum ona göz kırparak. Gözlerindeki şaşkınlık yanaklarımın kızarmasına ediyor.

Sage aniden başını araba yoluna doğru çeviriyor, gözleri uzaktaki bir şeye odaklanıyor. "Eli geliyor," diye anons ederek yavaşça bize doğru gelen siyah limuzini işaret ediyor.

"Git!" Onu hafifçe itiyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Profesyonel görünmeliyiz."

Kıkırdıyor, sesi uzun bedeninde titreşerek uzaklaşıyor ve çitlerin arasında kayboluyor. Misafirlerimi selamlamak için döndüğümde gülümsemeden edemiyorum. İşler ne kadar karışırsa karışsın, en azından Sage'in her zaman yanımda olacağına güvenebilirim,

Limuzin yanaştığında, üzerimden bir anı dalgası geçiyor. Çok uzun zaman önce o araçtan inen, büyüleyici yaratıklarla dolu bilinmeyen bir dünyaya adım atan kişi bendim. Şimdi ise burada başka bir insanı bu olağanüstü yere davet ediyorum.

Eli her zamanki keskinliğiyle arabadan iniyor ve yolcu kapısına doğru ilerliyor. Adımlarının yumuşak, neredeyse süzülen hareketi, sahip olduğunu bildiğim ham güçle tam bir tezat oluşturuyor. Kapıyı çekip açıyor ve misafirimizin araçtan inmesine yardımcı olmak için elini uzatıyor.

Konuk, yüzü heyecanla aydınlanmış bir halde dışarı adımını atarken, ben de onun yüz ifadesini

yansıtmaktan kendimi alamıyorum. "Starlight Resort'a hoş geldiniz," diyerek elimi uzatarak onu selamlıyorum. "Sıra dışı misafirlerimizin canavar personel her türlü ihtiyacınızı karşılıyor."

DEVAM EDECEK

Bir sonraki bölüm için ön sipariş verin : Kraken Tarafından Kurtarılan: Tatlı ve Buharlı Bir Canavar Romantizmi

Starlight Resort'a hoş geldiniz! Canavarların her ihtiyacınızı karşılayacağı yere... Zorlu işime ara vermek istediğim için bir canavar tatil köyünde yer ayırttım. Hain bir dalga beni boğmakla tehdit ettiğinde, Zethe adında bir Kraken cankurtararı tarafından kurtarılıyorum. Sahile geri döndüğümüz anda, benim onun kaderi olduğumu iddia ediyor - hayatı boyunca aradığı kişi. İlk başta, onun bu açıklaması hakkında ne hissedeceğimden emin değilim, ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, kendimi ona doğru çekilirken buluyorum. Ancak buradaki zamanım sınırlı ve tatilim sona ererken kendimi merak ederken buluyorum: Bir Kraken'in kaderinde olmak nasıl bir şey olurdu?

Yazar Hakkında

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR, Jade Waltz kocası, iki oğlu ve üç çılgın kedisiyle Illinois'de yaşıyor.

Anormal olanı ve bilinmeyeni sevmeye cesaret edenler için sonsuza dek mutlu sonların yaşandığı detaylı evrenlerde karakter odaklı romanlar yazıyor. Aşkları kolay olmayabilir ama sonunda buna değer.

Jade örgü örmekten, video oyunları oynamaktan, Espor izlemekten, yeşil çaydan ve hayal dünyasında yaşayan tüm hikayeleri yazmaktan hoşlanıyor.

www.jadewaltz.com

Bülten

Naga tarafından sahiplenildi

JESSICA GRAYSON

Canavarların Kaderi Hikayesi

Blurb

CANAVARLARIN efsane olması gerekir - bize tehlikeyi öğretmek için anlatılan ihtiyati masallar. Gerçek olmamaları gerekir.

Yedi yıl önce çocukluk arkadaşım ve ilk aşkım Lord Nigel Hyss ailesiyle birlikte taşındı. Yazacağına söz verdi ama hiç yazmadı.

Şimdi geri döndü ve benim onun olduğumu iddia ediyor. Sadece elimi değil, kalbimi de istiyor.

Ama daha önce incindim ve hissettiklerime rağmen ona tekrar güvenmekten korkuyorum. Nigel karanlık bir sır taşıyor ve ben bunun ne olduğunu öğrenmeye kararlıyım.

Şimdi kendimi merak ederken buldum: Naga tarafından sahiplenilmek ne anlama geliyor?

Bu hikayeye dahil Bonus Epilog ile garantili HEA.

Birinci Bölüm

HELENA

Adımlarıma konsantre olurken kalbim çılgınca çarpıyor. Kafamda sayarak, odanın içinde vals yaparken ortağıma -Lord Pembridge'e- ayak uydurmaya çalışıyorum.

Bir iki üç, bir iki üç, bir iki üç...

Lord Pembridge mükemmel bir dansçı ama elinin sürekli belimden sırtımın alt kısmına doğru kayması hoşuma gitmiyor. Üçüncü kez gizlice yerine koyuyorum. Annem, Lord Pembridge'in babama çoktan yaklaştığını ve evlilik ihtimalini ima ettiğini söylüyor ama henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil.

Öyle olsa bile, benimle bir aydan daha kısa bir süredir flört eden bir adamın bu tür bir ileri görüşlülüğünü takdir etmezdim.

Büyük balo salonu, kristalleri yüksek, karmaşık oymalı tavanlardan yıldızlar gibi sarkan altın avizelerle ışıltılı bir zenginlik gösterisidir. Yiyecek ve içeceklerle dolup taşan uzun masalar her iki duvarda da sıralanıyor. Aldryan Krallığı'nın her köşesinden gelen soylular, abartılı mücevherleri ve giysileriyle buradalar.

Brynton Sahil Balosu, yaz sezonunun en önemli etkinliği ve pek çok kişinin koca ya da eş aramak için geldiği hafta sonu süren bir etkinlik.

Aslında, evde olmayı, ateşin başında kitap okumayı tercih ederdim. Geçen sezon balolardan ve

sosyal etkinliklerden uzak durmayı başarmıştım. Ama bu sezon ailem bana bir ultiatom verdi. Bir koca seçmeliyim yoksa

benim için bir tane seç.

Yirmi beş yaşındayım ve annem evlendiğimi görmeye kararlı. Eğer daha fazla beklersem, tüm iyi kızların çoktan kapılmış olacağından endişeleniyor. Endişesini takdir etsem ve sadece benim için en iyisini istediğini bilsem de, böyle bir seçim yapmaya zorlanmaktan korkuyorum. Özellikle de kalbim zaten başkasına aitken.

Lord Bernal onun ve ortağının yanından geçerken bana bakıyor ve göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıyor. Dük Ryland da aynısını yapıyor.

Eminim başkaları gurur duyardı ama ben duymazdım. Her iki partner için de üzülüyorum. Dans ettiğim adamın başka kadınlara baktığını düşünmekten nefret ediyorum.

Derin bir iç çekerek kendi ortağıma dönüyorum. Martin Pembridge, canlı yeşil gözlerini mükemmel bir şekilde tamamlayan, özenle dikilmiş koyu renk ceket ve pantolonuyla oldukça yakışıklı. Kısa, kıvrıkcık saçları biz dans ederken yumuşak mum ışığının altında altın gibi parlıyor.

Saygın bir serveti ve unvanı olan bir adam. Aileme göre avantajlı bir eşleşme. Görüş alanımın dışında, onların kenarda durup beni bir fareyi gözleyen iki şahin gibi izlediklerini fark ediyorum.

Annem bu kadar güzel olmamın bir lütuf olduğunu söylüyor, yoksa seçebileceğim daha az talibim olurdu. Bu akşam için dans kartım dolu, ama bu erkeklerin hiçbirini beğenmedim.

Buraya son geldiğimde on altı yaşındaydım. Neredeyse tüm akşamı çocukluk arkadaşım Nigel Hyss ile balo salonunun hemen dışındaki bahçelerde geçirmiştım.

Herkesin yanında dans etmekten çok utandığım için dışarıda gül fidanlarının yanında dans ettik. Neredeyse tüm gece boyunca güldük ve gülümsedik. Çok yakışıklıydı, okyanus kadar mavi gözleri ve kuzguni siyah saçları vardı. Tarçın ve baharat gibi kokuyordu. Nigel benim ilk ve tek aşkımdı.

O günden bu yana yedi yıl geçti ama çok net hatırlıyorum. O ve ailesi bizimkinin yanındaki malikanede yaşıyorlardı. O yazdan kısa bir süre sonra taşındılar. Bir koca bulmayı bu kadar uzun süre ertelememin sebebi o. Onun anısını unutamıyorum. O zamandan beri ondan haber almadım ama burada olabileceği umuduyla kalabalığı taramaktan kendimi alamıyorum.

"Çok okur musun?" Martin düşüncelerimi bölerek soruyor.

Sorusu beni çok şaşırttı. Belki de sandığımdan daha fazla ortak noktamız olabilirdi. "Evet."

"Gerçekten mi?" diye sorar, biraz şaşırmış bir halde.

"Evet, okumayı seviyorum." Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Özellikle de-"

"Her zaman nefret etmişimdir," diye düşünüyor. "Her zaman biraz sıkıcı olduğunu düşünmüşümdür, bilirsin." "Sıkıcı mı?" İnanamayarak soruyorum.

"Oldukça," diye yanıtlıyor. "Ayrıca, okumaktan daha keyifli olabilecek birkaç şey düşünebilirim." Eli sırtımın alt kısmına doğru kayarken sinsi bir sırıtış ağzını büküyor. "Bu akşam size göstermemi ister misiniz Leydi Helena? Benim kaldığım yer sizinkinin hemen karşısındaki koridorda."

Müstehcen sözleri beni şok ediyor ve saymayı unutuyorum, kendi ayaklarıma takılıp onunkilere çarpıyorum. "Ah!" Martin geriye doğru tökezlerken haykırıyor.

Bir tarafa doğru savrulurken kalbim gırtlığıma çarpıyor, Lord Rutherford ve Leydi Blumfield ile çarpışmaktan kıl payı kurtulurken yakındaki bir garsona çarpıyoruz. Şampanya tepsisi elinden uçarken zaman yavaşlıyor. Fokurdayan sıvı pembe bir yay çizerek ince giysilerimize sıçırıyor. Narin yivli bardaklar paramparça oluyor ve küçük kristal parçaları mermer zemine saçılıyor.

Müzik durduğunda ve herkes dönüp şaşkın ifadelerle bize bakarken yanaklarım utançtan kıpkırmızı yanıyor. Martin'in güzel yeleği ve ceketı sırlsıklam olmuştı.

Bana döndü. "İyi misin?" Bakışları şehvetle kararmadan önce beni bir an yukarıdan aşağıya süzüyor.

"I-" Sırlsıklam olmuş elbiseme bakıyorum, ıslak malzemenin bedenime yapıştığını, ince ipek malzemenin göğüslerimi ortaya çıkardığını fark ettiğimde çenem düşüyor.

Dehşete kapılmış bir halde kollarımı göğsümde kavuşturup kapıya doğru koşarak bahçeye kaçıyorum. Meşalelerle aydınlatılmış, çakıl taşlı patika boyunca, dışarıya çıkmış olan diğer birkaç çiftten uzakta, uzak köşeye doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Yansıtıcı havuzun yanında bir bank buluyorum.

Sudaki yansımama baktığımda keskin bir nefes alıyorum. Mor ipek elbisemin önü tamamen sırlsıklam. Yüzümü çevreleyen özenle halkalanmış kestane rengi buklelerimden sıvı damlıyor. Ela gözlerimi kaplayan koyu renk sürme yanaklarımdan aşağı koyu izler halinde akıyor ve güzel bir hanımefendiden çok kâbuslardan fırlamış bir hayalete benziyorum.

Gözyaşlarımla kirpiklerimden kaçmakla tehdit ediyor, ama mendilimi yüzüme silerken onları geri kırıyorum, yanaklarımı ve burnumun köprüsünü kaplayan çilleri örtmek için bu önemli olay için üzerime özenle sürülen makyajın neredeyse tamamını çıkarıyorum.

Okyanustan gelen keskin tuzlu esinti işleri daha da kötüleştiriyor ve ıslak giysilerimin içinde titremeye başlıyorum. Kapılara bir göz atıyorum ama malikâneye dönme fikrinden çabucak vazgeçiyorum. Hava neredeyse kararmak üzere ve bu şekilde içeri girmeden önce neredeyse herkesin

yatağa gitmesini beklemeyi tercih ederim.

Bir hıçkırığı bastırarak bahçe duvarının ötesindeki denize bakıyorum. Güneşin son ışıkları dalgaların üzerine parıldayan altın gibi yansıyor. Balo salonundan yeterince uzaktayım.

Meraklı gözlerden saklanmak için mahremiyet ölçüsü, ancak bir refakatçi olmadan uygunsuz olacak kadar değil.

Bu tür olaylar genellikle söylentiler ve skandallarla doludur ve kişinin itibarı söz konusu olduğunda çok dikkatli olunamaz. Özellikle de bir koca ararken. *Şu an böyle görünürken bir tane bulmayı beklemiyorum.*

Bankta otururken utançtan gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde daha da sıkı kavuşturuyorum ama faydası yok. Burada donuyorum. İçimden kırık bir hıçkırık kaçarken başımı ellerimin arasına alıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım.

"Titriyorsun." Sıcak bir palto omuzlarıma örtülmeden bir an önce bir adamın sesi beni ürkütüyor. "İşte. Al bunu."

Tarçın ve baharatın yumuşak kokusu burnuma doluyor. Göğsümde umut alevleniyor ve başımı geriye atıyorum. Tanıdık bir çift okyanus mavisini göz benimkilerle bulduğunda kalbim tekliyor ve duruyor. "Nigel?" Zar zor başarıyorum. "Sen misin?"

"Helena," diyor, sesi pürüzsüz ve çikolata gibi zengin, bana kendine özgü orantısız sırıltısını veriyor. "Uzun zaman oldu."

"Evet." Şok içinde ona bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Birbirimizi görmemizin üzerinden neredeyse yedi yıl geçmiş olmasına rağmen, göğsümdeki o korkunç sızı hâlâ orada duruyor - karşılıksız aşkımın ve o gittiğinde yaşadığım yıkımın acı verici bir hatırlatıcısı.

Bana yazacağına söz verdi ama hiç yazmadı.

Ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. Hatırladığımdan çok daha uzun boylu. Başımın tepesi çenesinin hemen altında. Ayrı kaldığımız süre içinde bir çocuktan bir erkeğe dönüşmüş. Omuzları geniş ve ince siyah takım elbisesi ve ceketinin altındaki zayıf, kaslı formunu gizlemek için çok az şey yapıyor.

Akşam gölgeleri yüzünü mükemmel çizgiler ve keskin açılarla oyuyor. Başını çevirdiğinde, azalan güneş ışığı omuzlarına kadar inen koyu renk saçlarını aydınlatıyor, aristokrat burnunu, kaşlarını, erkeksi çene çizgisini ve ruhumu delip geçen parlak mavi gözlerini vurguluyor.

"Buraya Kontes Wyndemere tarafından davet edildim," diye cevap verdi.

Bunca zamandır nerede olduğunu ve bana neden yazmadığını açıklamak için bir şey söylemesini - başka bir şey- sabırsızlıkla bekliyorum. Devam etmediğinde, ona inanamayarak göz kırpmıyorum.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Ses tonumdaki hayal kırıklığını gizleyemeyerek soruyorum. Aşkına karşılık vermemiş olsa bile, biz çocukluk arkadaşydık. En azından ben öyle olduğumuzu

sanıyordum. Belki de yanılmışımdır. "Bana yazacağına söz vermiştin. Bunca yıldır neredeydin?"

Aklım on altı yaşına bastığımız o son yaza gidiyor. Her şey değişmişti. Onu sadece arkadaşlığın çok ötesinde bir şekilde tanımaya başlamıştım. Bana her gülümsediğinde kalbim pır pır ediyordu ve teninin benimkine her tesadüfi dokunuşunda yanaklarım sıcaktan kızarıyordu.

Pencereme taş atardı ve ben de onunla birlikte ay ışığının altında bahçede yürümek için kafeslerden aşağı inerdim. Çit labirentinde saklambaç oynardık, tüm evi, özellikle de annemi uyandırmamak için seslerimizi ve kahkahalarımızı bastırmaya çalışırdık.

Şimdi geriye dönüp düşündüğümde, aşkın gerçekte ne olduğunu bilmeden önce onu sevdiğimi fark ediyorum. Onun da aynı şeyi hissettiğini sanıyordum. Ama sonra gitti ve kalbimi de yanında götürdü. Şu ana kadar sadece incinmediğimi, aynı zamanda kızgın olduğumu da fark etmemiştim.

"Bağışlayın beni." En azından üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Gitmek benim kararım değildi. Yapabilseydim kalırdım. Seni bırakmak istemedim."

Sözleri karşısında kalbim sıkışıyor ve kulağa geldiği gibi mi söylediğini merak ediyorum. Duygularımdan hiç açıkça bahsetmedim ama mutlaka tahmin etmiştir. Gitmeden önceki gece ailemin bahçesindeki çit labirentinde öpüşmüştük. Dudaklarının benimkilere hafifçe değmesi idi sadece ama yine de... benim için her şey demekti.

"Neden yazmadın?" Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum. "Neden nereye gittiğini haber vermedin?"

Sertçe yutkunur. "Ben... söyleyemem."

"Söyleyemem de ne demek? Sen gideli yedi yıl oldu." Göğsümde öfke birikiyor.

Kulağa ne kadar aptalca geldiğimin farkındayım ama umurumda değil. "Cevap ver, Nigel." "Yapabilseydim sana söylerdim." Suçluluk duygusu gözlerine yansıyor. "Ama yapamam." "*Yapamaz mısın yoksa yapmayacak mısın?*" Açıkça soruyorum.

"İşte buradasın." Sözümü kesen Lord Ryland'ın sesini hemen tanıyorum. Ona doğru dönüyorum ve elini uzatırken bana ıslıl ıslıl bir gülümseme veriyor. "Sanırım bir sonraki dansı size ayırdım, Leydi Helena."

Nigel'a tekrar bakarken içimde bir duygu girdabı dönüyor. Konuşmamızın yarıda kesilmesinden nefret ediyorum. Söylemek istediğim çok şey var ama söyleyemiyorum. Başkalarının önünde olmaz. Ayrıca, ihtiyacım olan son şey, balo dışında Nigel'la tartıştığıma dair kısır bir dedikodu başlatmak için herhangi birine bir neden vermek.

Bakışlarımı tekrar Nigel'a çeviriyorum ve çenemi eğerek resmi bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Sizinle tekrar konuşmak güzeldi Lord Hyss."

Hafifçe eğildi. "Siz de Leydi Langdon." Bir adım öne çıkıp bileğimdeki yeşil kurdeleden sarkan karta uzandı. "Dans kartınıza adımı ekleyebileceğimi umuyordum." Karta bakarken kaşlarını çatı ve tamamen dolu olduğunu fark etti.

"Belki bir dahaki sefere," diyor Ryland, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme.

Biz dönmeden önce Nigel gözlerini ona diyor ve Ryland beni balo salonuna geri götürüyor.

İkinci Bölüm

NIGEL

Lord Ryland'ın Helena ile uzaklaşmasını izlerken öfke damarlarımda ateş gibi yanıyor.

O benim. Benim eşim. Kaderimdeki kişi. Onu ilk gördüğüm anda anlamıştım. O zamanlar aramızdaki bağın ne olduğunu anlayamayacak kadar gençtim ama büyüdükçe kalbimin en başından beri bildiği şeyi anladım.

Helena benim Ashara'm. Kader arkadaşım.

Baloya doğru yürürken bakışlarım onu takip ediyor. İçimdeki her şey onun peşinden gitmemi talep ediyor. Azı dişlerim uzuyor, tırnaklarım keskin pençelere dönüşürken naga formuma geçme dürtüsüne karşı mücadele ediyorum. İlkel içgüdüler içimde kabarıyor, yüzeye doğru tırmanıyor ve eşime sahip çıkmamı talep ediyor.

Acaba hiç böyle bir bağ hissetti mi? Eğer hissetseydi, şimdi bana bir şeyler söylerdi. Görmezden gelme çabalarımın rağmen, ayrı kaldığımız bunca yıl boyunca onun çekimini hissettim.

Ama o bir insan ve onların insanların kader arkadaşı olmadığını biliyorum. Ve çoğu benim türümden habersiz.

Bize canavar diyorlar. Onun halkı arasında bizden sadece fısıltılarla ve karanlık hikâyelerle bahsedilir.

Ne olduğumu bilseydi, muhtemelen korkardı. Ben on altı yaşındayken ailemin bizi terk etmesinin nedeni buydu. Çit labirentinde Helena'yı öptüm ve dudakları dudaklarıma değdiği anda aramızdaki bağın koptuğunu hissettim.

Onlara söylediğimde ailem dehşete düştü. Bir insanı eş olarak almak yasaktır. Ertesi sabah ayrıldık. Ona yazacağıma söz verdim ama babam bunu yasakladı. Onu kendi hayatına bırakmamın en iyisi olduğunu söyledi. Bu şekilde daha kolay olacağına beni ikna etti, çünkü eğer benim ne olduğumu öğrenirse, sadece benden korkmakla kalmayacak, aynı zamanda tüm topluluğumuzu tehlikeye atacaktı.

İnsanlar türümüzden sayıca fazla. Tarihimizde bir zamanlar, sadece olduğumuz şey yüzünden neredeyse yok olma noktasına gelene kadar avlandık. Bir süre sonra insanlar bizim gerçek olduğumuzu unuttu ve halkımızın hikayeleri efsane ve mitlere dönüştü.

Yüzyıllar boyunca insan kılığına girerek onların arasında yaşadık, ancak gerçek formlarımızı asla ortaya çıkaramayız.

Helena'dan uzak durmaya çalıştım. Gerçekten öyle. Ama onu düşünmediğim ve eşim olarak görmeyi arzulamadığım tek bir gün bile olmadı.

Burada olacağına dair söylentileri duyduğumda, gelmem gerektiğini biliyordum. Ailemin ya da Yüksek Konsey'in ne düşündüğü umurumda değil. Helena benim ve artık ondan ayrılmayacağım, başka bir erkeğin eşimi sahiplenmesine de seyirci kalmayacağım.

Şimdi buradayım, ona gerçeği söylemekten çok korkuyorum, beni reddedeceğinden korkuyorum. Ama onun Lord Ryland'la uzaklaşmasını izlerken, eğer onu kazanmak istiyorsam, ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. Ne olduğumu sonsuza kadar saklayamam.

"Kimdi o sevimli yaratık?" diye sesleniyor yan taraftan bir ses. "Bana hakkında çok şey anlattığın kişi bu mu?"

Arkadaşım Kassian'ın bana doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum. Çene hizasındaki siyah saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltirken dudaklarında sinsi bir sırıtma belirliyor.

Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum. "O benim," diye homurdandım.

"O zaman doğru mu?" Başını geriye atıyor, yeşil gözleri irileşiyor. "Onun senin kaderindeki kişi olduğundan emin misin?" "Evet."

"Bir insan mı?" Şok içinde birkaç kez göz kırpmıyor. "O biliyor mu?"

"Tabii ki hayır." Bir canavar olmam yeterince kötü, ama bir naga değiştirici olmam iki kat daha kötü. Helena yılanlardan hiç hoşlanmazdı.

"O zaman burada ne işin var?" Kaşlarını çatıyor. "İçeri dönmeli ve başkası almadan önce onu

almalısın."

"Helena bir insan," diye belirtiyorum. "Sanki oraya öylece girip onu çalabilirmişim gibi değil. Ayrıca, Yaşlılar buna izin vermez. Bir insanı eş olarak almamız yasak. Bunu biliyorsun."

Kassian, "O senin kaderindeki kişi," diye belirtiyor. "Tanrıların bir lütfu. Eğer o benim olsaydı, onu sahiplenmeme *hiçbir şeyin* engel olmasına izin vermezdim."

Kassian benim için bir kardeş gibidir. Biz on yedi yaşındayken ailesi öldükten sonra ailem onu yanına aldı. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama anlamıyor.

"Başka bir erkeğin onu senden almasına seyirci kalamazsın," diye bastırıyor. "Neden içeri girip senin olanı almıyorsun?"

Tabii ki bunu söyleyecekti. O bir kraken şekil değiştiren. Erkek krakenler dişi peşinde koşarken acımasızdırlar.

"Çünkü-" Kassian'ın haklı olduğunu anladığımda kısa kesiyorum. Bu tür etkinlikler bunun içindir. İnsanlar uygun eşleri bu şekilde bulur.

"Onu çalmak zorunda değilim," diye mırıldanıyorum, düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek. "Sadece onu etkilemem gerekiyor. İnsanların dediği gibi, ilgimi açıkça ortaya koymalı ve ona kur yapmalıyım. Ve sonra, eğer benim olmayı kabul ederse, ona gerçeği söyleyeceğim."

Kassian'ın yeşil gözleri başını sallarken bir an parlıyor.

Derin bir nefes alarak kararlı bakışlarımı topa doğru çeviriyorum ve malikâneye giden patikadan aşağı inmeye başlıyorum.

Arkadaşım arkamdan yakından takip ediyor. İçeri girmeden önce bir an tereddüt ediyorum ve ona dönüyorum. "Ya beni istemiyorsa, Kass? Ya ne olduğumu öğrenir ve korkarsa?"

"Saçmalama." Kapıyı açtı ve beni adeta içeri itti. "Sen iyi bir erkeksin. Sana sahip olduğu için şanslı olacak. Ve" -alaycı bir sırıtışla- "bonus olarak, kayınbiraderi olarak bana sahip olacak."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bu ne için?" diye sorar, gücenmiş gibi yaparak. "Ben *harikayım*. Herkes bana tapıyor." İçimden bir kahkaha kopuyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu acıtıyor, biliyorsun," diyor, alaycı bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Yanına dirsek atıyorum. "Sadece şaka yaptığımı biliyorsun."

Dudaklarında bir sırıtış belirirken bile gözlerini kısıyor. "Biliyorum." Kaşlarını çatıyor. "Şimdi, müstakbel baldızımın izini sürelim, olur mu?"

Ben daha fazla endişemi dile getiremeden, yakındaki kadınlardan birine dönüyor ve göz kamaştırıcı bir sırıtış sergiliyor.

İnsan formundayken, çene hizasında koyu renk saçları ve canlı yeşil gözleriyle çok yakışıklıdır. Hem insan hem de şekil değiştiren her türden dişi, ona gülümsediğinde kendinden geçiyor. Bu kadının kirpiklerini ona doğru savurmasına bakılırsa, bu da farklı değil. "Affedersiniz Leydim," diyor yumuşak bir sesle. "Leydi Helena Langdon'ı nerede bulabileceğimizi bilip bilmediğinizi merak ediyordum."

Kadın döner ve dans pistini işaret eder. "Lord Ryland ile dans ediyor."

Dansçıları tararken onu hemen buldum. Hâlâ benim paltomu giydiğini fark ettiğime seviniyorum. Ama Ryland'ın eli sırtından aşağı kayarak tehlikeli bir şekilde poposuna yaklaşıncı hırıltımı bastırıyorum.

Tanınmış bir çapkın ve ona hiç layık değil.

Dişlerim saldırma isteğiyle uzuyor. Ellerimi iki yanımda yumruk haline getiriyorum, tırnaklarım pençe şeklinde uzuyor ve onlara doğru ilerlerken avuç içlerime batıyor. O benim ve kollarını hemen ondan çekmezse kollarını koparacağım.

Onlara ulaşır ulaşmaz omzuna dokunuyorum. Ryland şaşkınlıkla başını bana çevirdi. "Affedersiniz." Ellerini eşimden çekerek aralarına giriyorum. "Araya girebilir miyim?"

Cevap veremeden onu dansçı kalabalığının içine doğru döndürüyorum.

Etrafımızda birkaç nefes sesi yankılanıyor ama Helena gözlerini kocaman açarak bana bakarken onlara aldırmiyorum. "Nigel, Ne yapıyorsun?"

"Kesmek." Gözlerini kısıyor, ben de hemen ekliyorum. "Seninle konuşmam gerek."

Bana dik dik bakarken güzel yanaklarının kıpkırmızı olmasını seviyorum. Kızginken bile çok güzel.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Bileğinden ipeksi yeşil bir kurdeleyle sarkan kartına bakıyorum. Şiddetli bir sahiplenme duygusu damarlarımda dolaşıyor. Artık onu kollarıma aldığıma göre, asla bırakmak istemiyorum. "Ve akşam için geri kalan her şey?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama biri omzuma dokununca duruyor. Döndüğümde Lord Ryland'ın arkamda durduğunu görüyorum. Gözlerini kısıyor. "Dans partnerimi geri götüreceğim."

Ryland Helena'ya uzanıyor ama ben boğazımdan alçak sesle hırıliyorum. "Yapma. Dokunma. Ona dokunma," diye bağıriyorum. Başını geriye attı ve etrafımızdaki herkes durup bana baktı.

Helena kalabalığa bakar, yanaklarındaki kızarıklık daha da koyulaşır ve eteklerini toplayıp balo salonundan bahçeye doğru koşmaya başlar.

Peşinden koştum, kapıları iterek açtım ve "Bekle!" diye seslendim.

Topukları üzerinde döner. "Ne için?" diye tersliyor. "Olay çıkarmaya devam etmen için mi?"

Dedikodulara malzeme yaratarak hayatımı mahvetmen için mi?"

"Lord Ryland bir çapkın ve krallıktaki dedikoduların çoğuna konu oluyor," diye belirttim. "Sana layık değil."

"Kimin bana layık olduğuna *ben* karar veririm," diye karşı çıkıyor. "Ayrıca" -çenesini kaldırıyor- "bunlar muhtemelen sadece kötü niyetli söylentiler."

"Onlar gerçek," diye kesin bir dille ifade ediyorum. Yanılıyor olmak için dua ederek bir an onu inceliyorum. "Onu seviyor musun?" "Neden umursuyorsun ki?" Ofluyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Neden onu savunuyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Seninle nasıl dans ettiğini gördüm. O solucan sana uygunsuz bir şekilde dokunuyordu." Dudaklarımı bir hırıltı kaplıyor. Ona bir daha dokunmaya cüret ederse kollarını bedeninden ayıracağım. "Pembridge de öyleydi," diye ekliyorum.

"Neden umursuyorsun?" diye tersliyor.

"Çünkü senin mutlu olmanı istiyorum. Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun Helena."

"Beni *terk ettin* Nigel," diyor suçlayıcı bir şekilde. "Yazacağına söz verdin ama hiç yazmadın. Şimdi de ortaya çıktın, nerede olduğunu söylemeyi reddediyorsun ve başka biriyle dans ettiğim için olay çıkarıyorsun."

"Haklısın," diye itiraf ediyorum. "Seni ya da seçimlerini yargılamak bana düşmez Helena." Ben devam ederken yüzündeki tüm öfke izleri siliniyor. "Ama izin verirsen kendimi açıklamak istiyorum."

Bir çift balo salonundan çıkıp bahçeye doğru yürüyor. Helena bana fısıldamadan önce onları dikkatle izliyor. "Pekâlâ."

Göğsümde umut kıvılcımları çakıyor.

"Beni sonra bul ve konuşalım... yalnız."

"Elbette," diye hızlıca cevap verdim. "Balodan sonra seni bulurum."

Dönüp içeri girmeden önce bakışları bir an benimkileri tutuyor.

Onun uzaklaşmasını izlerken, dişlerim keskin noktalar halinde uzuyor. Onu işaretleme ve sahiplenme ihtiyacı damarlarımda bir ateş gibi yanıyor. O benim. Ve onu eşim olmaya ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Üçüncü Bölüm

HELENA

Lord Baxley ile son dansımı bitirdiğimde geç olmuştu. Nazik bir adam ama aynı zamanda benden en az yirmi yaş büyük. Neredeyse kendi babam kadar yaşlı bir adamla evlenmeyi hayal bile edemiyorum.

Ailemi bulduğumda, annem beni bir kenara çekiyor, alnımdan öpmeden önce yüzünde ışıltılı bir gülümseme var. "Lord Pembridge'le dans pistinde yaşadığın o küçük talihsizliğe rağmen tam bir başarıydın canım." Kaşlarını çattı. "Peki ondan sonra nereye kaçtın? Kalabalığın arasından hızla geçerken baban ve ben izini kaybettik. Odana döndüğünü düşündük ama orada değildin."

"Bahçeye çıktım," diye cevap veriyorum ve sonra konuyu değiştiriyorum. "Başarılı oldum da ne demek?"

"Baban senin elin için birkaç teklif aldı." Sırıttı. "Ama öne çıkan ikisi Lord Pembridge ve Lord Ryland."

İkisinin de olma ihtimali bana cazip gelmiyor. "Ya onları istemezsem?"

"Şimdi, sevgilim." Zoraki bir gülümsemeyle sözümü kesti. Bakışları odayı tarıyor, dinleyen birilerini arıyor. "Geleceğini düşünmelisin. İkisi de iyi unvanlı ve varlıklı adamlar."

"Peki ya itibar?" Karşı çıkıyorum. "Ryland bilinen bir çapkın."

"Onu evcilleştirebilirsin," diye ısrar ediyor annem. "Göreceksin. Evlilik onu yola getirecektir."

"Bunun benim seçimim olacağını söylemiştin," diye belirttim. "Kiminle evleneceğime ben karar verecektim."

"Evet, ama bu sana bu kadar çok... fırsat sunulmadan önceydi, sevgili kızım." "Sen ve babam için fırsatlar demek istiyorsun." Kollarımı iki yana açıp ona öfkeli bir bakış fırlattım.

göğsümde. "Peki, en yüksek teklifi veren kim?" Feveran ediyorum.

Boğazını temizlemeden önce yüzü bir an soluyor. "Lord Ryland."

"Ryland mı?" İnanamayarak sordum.

"Bize güven," diyor annem. "O senin için en iyi seçim. Her şey ayarlanıyor."

"Her şey *ayarlanıyor* mu?" İnanamayarak soruyorum. "Neden en başta bir seçenek varmış gibi davranma zahmetine girdin ki?"

Dudaklarını

büzüyor. "Bunu

yapmayacağım."

Başı geriye gitti. "Ne?"

"Nigel haklı. O bir çapkın, anne. Bana asla sadık olmaz." "Nigel mı?"

Gözlerini kırptırdı. "Nigel Hyss?"

"Evet."

"O burada

mı?" Başımı

salladım.

"Tabii ki." Ağır ağır iç geçiriyor. "Sevgilim, onu unuttuğunu sanıyordum. O seni terk etti Helena.

Biraz gururlu olmalısın ve onun gitmesine izin vermelisin, canım."

"Ayrılmanın kendi seçimi olmadığını söyledi anne."

Bir elini omzuma koydu. "Bu doğru olsa bile, sana hiç yazmadı. Bir kere bile." Sözleri göğsüme

saplanan bir bıçak gibi. "Eğer duygularına karşılık verseydi, verirdi."

Şüphe içeri sızıyor, kalbimdeki küçük umut korlarını boğuyor.

"Dinlenmelisin, sevgilim." Bana acıyan bir bakış attı. "İyi uyu ve sabah Lord Ryland'la birlikte

geleceğinizi tartışmaya başlayabilirsiniz."

Umutsuzluk içime doluyor, her nefes alışımda göğsüm sıkışıyor. Gözlerim yaşıyor ama

uyuşukça başımı sallayıp koridordan odama doğru ilerlerken onları geri kırıyorum.

Oraya ulaştığımda ocakta çıtırdayan bir ateş yanmaya başlamıştı bile, ama damarlarımın

derinliklerindeki soğuğu ısıtmak için hiçbir şey yapmıyordu. Elbisemi çıkarıp ateşin yanındaki

sandalyenin üzerine örtüyorum ve ardından bitişik kapıdan geçerek temizlik odasına giriyorum.

Küvetin yüzeyinden davetkâr bir şekilde ılık sis yükseliyor. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp suyun altına giriyorum ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

Ailem bana yalan söyledi. Kiminle evleneceğimin benim seçimim olacağını söylediler. Bunun yerine, beni en yüksek teklifi verene sattılar. İhanet göğsümde acı bir diken gibi.

Düşüncelerim Nigel'a dönüyor, hüznün ve özlem damarlarımda dolaşıyor. Uzun zaman önce gömdüğümü sandığım tüm duygular, sanki hep oradaymış gibi, bana kendini gösterdiği anda yeniden ortaya çıktı. Annem haklıydı. Eğer gerçekten umursasaydı, bana yazardı.

Nigel'ın bana karşı benim ona karşı hissettiklerimi hissettiğinden şüpheliyim.

Ağır bir iç çekişle küvetten çıkıyorum. Saçlarımı kurulamak için bir havlu sarıyorum ve gece kıyafetimi giyiyorum. Zihnimi sayısız düşünce doldururken yatağıma uzanıp tavana bakıyorum.

Uzanıp dudaklarıma dokunuyorum, ilk ve tek öpücüğümü hatırlıyorum... Nigel kaybolmadan önceki gece, kalbimi de beraberinde götürmüştü.

Yan dönüp yastığı göğsüme bastırarak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Tüm çabalarıma rağmen birkaç tanesi kirpiklerimden kaçıp yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Neden şimdi geri geldi? Bunca zaman sonra? Neden bana yazacak kadar umursamadı?

Çünkü onun için hiçbir şey ifade etmiyordum, diye düşünüyorum karanlık bir şekilde.

Pencereye çarpan hafif bir tıkırtı dikkatimi çekiyor. Ona doğru bakıyorum ve küçük bir çakıl taşı cama çarpınca gözlerim açılıyor.

Çabucak pencereye koşup açıyorum ve aşağıdaki bahçelere bakıyorum. "Helena," diye fısıldıyor Nigel. Etrafı tarıyorum ama sadece gölgeler görüyorum. "Benim."

Gözlerimi devirmeden duramıyorum. *Başka kim dikkat çekmek için pencereme taş atar ki?*

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

"Aşağı gel," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Seninle konuşmak istiyorum. Lütfen."

Gölgelerin arasından çıkıyor, muhteşem mavi gözleri aşağıdan bana bakıyor.

Onun isteği bir risk. Eğer yakalanırsam, itibarım sonsuza dek mahvolur. Şerefim söz konusuysa kimse beni elde edemez. Lord Ryland gibi bir çapkın bile.

Belki de kaderimin artık bana ait olmadığını bilmenin verdiği strestendir, ama bu anla ilgili bir şey beni cesur kılıyor ve uslu kız olmaktan yorulduğuma karar veriyorum. Toplumun katı kuralları umurumda değil, artık kendimi onlar tarafından kafeslenmeye de izin vermeyeceğim.

Yedi yıl oldu ve ben gerçeği bilmek istiyorum. Uzun zamandır onun için bir meşale taşıdım ve Nigel'ın beni hiç önemseyip önemsemediğini kesin olarak bilmem gerekiyor.

"Pekâlâ," diye fısıldıyorum cevap olarak.

Odaya geri dönüyorum ve hızlıca gece vardiyamın ipek bornozunu buluyorum. Açık gri malzeme tenimde yumuşak ve pürüzsüz duruyor. Ayaklarımı uyumlu terliklerin içine sokuyorum ve sonra

balkona dönün.

Asma kafesine ve aşağıda bekleyen Nigel'a bir bakış fırlatıyorum. Parlak mavi gözleri gümüş ayın ışığı altında adeta parlıyor.

"Düşersen yakala beni," diye fısıldıyorum, gençken ona bunu söylediğim zamanları hatırlayarak.

"Her zaman," diye cevap veriyor ciddiyetle ve sonra kafeslerden aşağı inmeye başlıyorum.

Dördüncü Bölüm

NIGEL

AY IŞIĞI, kara bulutların arasından süzülerek Helena'nın balkonunun altındaki geniş bahçelerin üzerine gümüş bir parıltı yayıyor. Olduğum yerde sabitlenmişim, bakışlarım onun kafeslerden aşağıya doğru zarifçe inen minyon figürüne sabitlenmiş.

Geceliğini, bornozunu ve terliklerini giymiş, gizli bir buluşma için gecenin soğuşuna göğüs gererken gördüğümde gençliğimize dair anılar canlandı gözümde. Aşkın gerçekte ne olduğunu bile bilmeden önce onu seviyordum.

Yere inip bana döndüğünde güzelliği karşısında büyülenmiş gibiyim. Kestane rengi saçları sırtından aşağı dökülüyor, ay ışığı yüzünün zarif hatlarını ortaya çıkarıyor. Hatırladığımdan bile daha güzel.

Her zaman baş döndürücüydü ama bu gece ılık ılık. Bunca yıldır rüyalarımın giren ısıltılı gözleri benimkilere bakıyor ve ben konuşamıyorum. Zihnim on altı yaşındayken bahçede öpüştüğümüz anıya geri dönüyor, yıllar boyunca sayısız kez tekrarladığım bir anı.

Gençliğimde yaptığım gibi gergin bir şekilde elimi ona uzatıyorum. Bir anlık tereddütten sonra avucunu benimkinin içine kaydırıyor. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve ona güven verici bir sıkışma teklif ediyorum.

Eğer bana izin verirse, ona sonsuza dek tutunacağım ve asla gitmesine izin vermeyeceğim.

Onu bakımlı çitlerin arasından geçirerek okyanusa giden gizli patikaya doğru ilerliyoruz. Bahçeler yerini kumlu bir plaja bırakıyor. Ay ışığı suyun üzerinde dans ediyor, kıyı şeridi boyunca çarpan dalgalara ruhani bir parıltı yayıyor.

"Neden gittin Nigel?" diye soruyor usulca. "Neden yazmadın?"

Kelimeler aramızdaki sessizlikte ağır ağır asılı kalıyor. Onun savunmasız ifadesi karşısında kalbim sıkışıyor. Ayrılmam onu sandığımdan daha fazla incitmiş. Uzun zamandır kalbime yakın tuttuğum bir gerçeği açıklamak için cesaretimi toplayarak nefes alıyorum.

"Öpüştüğümüzde Helena," diye başlıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor, "biliyordum... İsteyebileceğim tek kişinin sen olduğunu biliyordum."

Babam beni türümüzden biriyle evlenmeye zorlamaya çalıştı ama ben reddettim. İnsan olması umurumda değil. Helena'yı sevdiğim kadar kimseyi sevemezdim.

"Beni mi istedin?" diye soruyor, küçük kaşları çatılıyor. "Her zaman."

"Ama hiç yazmadın," diyor, sesi duygusallıkla boğulmuş. "Yedi yıldır yoktun."

Yüzümü ona dönüyorum, gözlerindeki acı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. "Ailem... birlikte olmamızı istemediler. Babam bunu yasakladı."

Gözyaşları gözlerini aydınlatıyor ama geri çekilmiyor. Önümde duruyor, eli hala benim elimde, kalp kırıklığı benimkine yansıyor. "Anlamıyorum. Babam bunu neden yasakladı?"

Ona söylemem gerektiğini bilmeme rağmen, kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Bunca yıldır bunun, onunla yeniden birlikte olmanın hayalini kurdum. Elimdeki eline bakıyorum. Bu an mükemmel ve ben bunu mahvetmek istemiyorum.

Ona gerçeği söylediğimde beni reddedebilir. Eğer reddederse, onu bir daha asla göremem. Onu kaybetmek istemiyorum. Şimdi olmaz. Çenemi sıkarak bakışlarımı indiriyorum. Ona gerçeği yarın söyleyeceğim.

"Babam çok genç olduğumuzu düşünüyordu. Bu yüzden bizi kuzeye, Edynbriar'a taşımaya karar verdi. Sana geri alamayacağım sözler vermemi istemedi." Ağır ağır iç çektim. "Yazmaya çalıştım ama mektuplarımı buldu ve yok etti." En azından bu kısmı doğru.

"Denediğini bildiğim için memnunum," diyor. Hafifçe titriyor ve ben de montumu çıkarıp onu sıcak tutmak için omuzlarına sarıyorum.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Şimdi seninkilerden iki tane var bende," diyerek ona daha önce verdiğim montu hatırlatıyor.

"Sende kalsın," diyorum ona. İlkel yanımda onun artık benim kokumla kaplanmış olmasını seviyor.

"Bende daha çok var."

Sahile doğru devam ediyoruz. Dalgalar kıyı şeridi boyunca hafifçe kucaklaşıyor, geri çekilirken kumda deniz köpüğü izleri bırakıyor.

Benim türümün mükemmel bir gece görüşü var ama onunki yok. Neyse ki ay yeterince ışık saçtığı için yürümekte zorlanmıyor gibi görünüyor.

Bakışlarını gece gökyüzüne kaldırıyor. "Yıldızlara bakmak için nasıl gizlice dışarı çıktığımızı hatırlıyor musun?"

"Evet." Bu anıyla dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirliyor. "Kayan bir yıldız gördüğümüz o geceyi hatırlıyor musun?"

Helena bana sert bir bakış atıyor, ama ağzını çekiştiren sırtışını fark ediyorum. "Seni kaç kez söylemeye ikna etmeye çalıştıysam da bana ne dilediğini söylemediğini hatırlıyorum."

Alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle olsaydı, gerçekleşmezdi."

"Demek gerçek oldu?" diye soruyor, gözleri merakla parlıyor.

"Öyle oldu." Yüzümü ona döndüm, diğer elini elime aldım ve nazıkçe sıktım. "Seni öpebilmeyi diledim. Ve hemen ertesi gece sen beni öptün."

Temkinli bir adım atıp yanağını okşuyorum. Gözlerinin derinliklerine bakarken geri çekilmemesi beni memnun ediyor. "O zamandan beri o öpücüğü defalarca hayal ettim." Başparmağımı yavaşça alt dudağında gezdiriyorum, güzel yüzünü incelerken tamamen büyülenmiş durumdayım.

"Benim de var." Bakışlarını indiriyor. "Bu benim ilk ve tek öpücüğümdü."

Onun bir başkasını öpmediğini öğrendiğimde ilkel sahiplenme duygusu damarlarımda dolaşıyor. Mutluluğumu gökyüzüne haykırmak istiyorum. Onu işaretlemek ve sahiplenmek için duyduğum karanlık arzu beni boğmakla tehdit ediyor, ama onu geri çekilmeye zorluyorum.

"O gece ne diledin?" Ben sordum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Eğer sana söylersem, gerçekleşmeyecek."

Tepesinde, gökyüzünde parlak bir ışık noktası belirliyor ve sevinçten nefesi kesiliyor. Bana dönüyor, ıslıl ıslıl gözleri mutlulukla benimkileri arıyor. "Az önce ne diledin Nigel?"

Cesaretimi toplayarak çenesini kavriyorum ve daha da yaklaşıyor yüzünü kendime doğru çeviriyorum. Nefesinin ılık nane kokusu tenimde geziniyor. "Sana birazdan söyleyeceğim," diye mırıldanıyorum ve sonra dudaklarımı şefkatli bir öpücükle onunkilere değdiriyorum.

Hatırladığım kadar yumuşak ve sıcaklar. Bir öpücük diğerine karışıyor, ta ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığından emin olamayana kadar. Dilimi ağzının kenarında gezdiriyorum, içeri

girmek istiyorum.

Açıldığında, dilimi onunkinin etrafında kıvrıyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum. Onu kendime yakın tutup vücudunu kendiminkiyle şekillendirirken usulca inliyor.

Dişlerim ona sahip olmak için uzanıyor ama yapamam. Gerçeği öğrenene kadar olmaz.

Yüzü kızarıyor ve öpüşmemizden uzaklaşmak için kendimi zorladığımda nefes nefese kalıyor. Yavaşça alnımı onun kine koyuyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki bu çıldırtıcı.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldıyor. "Biri bizi burada keşfetmeden önce."

Bu gecenin bitmesini istemiyorum ama o haklı. İsteksizce malikâneye doğru yola çıktık. Bahçeye vardığımızda ona döndüm. "Yarın seni görmeme izin verecek misin?"

Yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizaya gelene kadar ayak parmaklarının üzerinde uzanıyor. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve sonra onlara karşı gülümsüyor. "Evet."

Beşinci Bölüm

HELENA

ANNE VE BABA dün gece belli ki şarabı biraz fazla kaçırmışlar. Bu sabah kapılarını çaldığımda, baş ağrıları geçene kadar odalarında kalacaklarını söylediler.

Aşağı indiğimde Nigel'ı bulmak için kalabalığı tarıyorum ama onu göremiyorum.

Arkamda biri boğazını temizliyor ve Lord Ryland'ı bulmak için dönüyorum. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Günaydın Leydi Helena. Bu sabah sahilde yürüyüş yapmak için bana katılır mısınız?"

Yapmamayı tercih ederim, ama belki de ailemle ne pazarlık yapmış olursa olsun, evlilik teklifini kabul etmeyeceğimi ona bildirmek için iyi bir zaman olabilir. "Pekâlâ."

Sahil boyunca yürürken, birkaç çiftin de aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. Görünüşe göre dün gecedan beri birkaç kişi eşleşmiş. Martin Pembridge, Marinda Blumfield ile yürüyor. Onlar yanımdan geçerken çenesini kaldırıp burnunun ucuyla bana bakıyor.

Gözlerimi devirmeden duruyorum. Martin'i alsın da umurumda değil.

"Ailenin teklifim hakkında seninle konuştuğunu varsayıyorum." Ryland bana döndü. Bu bir soru değil. Bu bir açıklama. "Ama henüz senin düşüncelerini duymadım."

Gerçekten ne düşündüğümü bilmek istemesine şaşırdım. Belki de sandığım kadar kötü biri değildir. Ama yine de bana göre biri değil. Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Korkarım

teklifinizi reddetmek zorundayım Lordum.

Ryland."

Az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor. "Beni *reddediyor musun?*" diye soruyor kuşkuyla.

"Üzgünüm ama evet. Bence en iyisi bu."

"Ama neden?"

"Birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüyorum," diye açıklıyorum, onu nasıl nazikçe hayal kırıklığına uğratacağımı bulmaya çalışarak. "Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Mahkemeye çıkabiliriz," diye yanıtlıyor hemen. "Birlikte daha fazla zaman geçiririz...

birbirimizi tanırız." "Başka biriyle görüşüyorum, Lord Ryland."

"Kim?" diye sorar. "Pembroke mi?" Marinda'yla birlikte sahilde ilerlemeye devam ederken Martin'e doğru kara bir bakış fırlattı. "Çünkü seni temin ederim ki ben çok daha iyi bir eş olurdum."

"I-" İtiraz etmeye başlıyorum ama devam ederken sözümü kesiyor.

"Daha iyi bir unvanım, daha fazla servetim, daha fazla arazim, daha büyük bir evim ve-" "Sadık olur musun?" Açıkça sordum.

Hemen cevap vermeyince başımı sallıyorum. "Tamam o zaman. Ben de öyle düşünmüştüm. Kocamın dikkatini çekmek için başka kadınlarla yarışmak gibi bir niyetim yok."

Konuşmak için ağzını açıyor ama Nigel araya giriyor. "İşte buradasın," diye seslenerek bize doğru yürüyor. "Ben de bu sabah seni arıyordum."

Ryland bana döndü. "Bahsettiğin adam bu mu?" "Evet."

"Lord Hyss." Ryland ona karanlık bir bakış attı. "Bu hafta sonu burada olduğunuzu bilmiyordum." "Buradayım," diye cevap verir Nigel. "Helena'ya kur yapmaya geldim ve-"

"Nişanlandığınızı duymuştum," diyor Ryland. "Yoksa yanlış mı bilgilendirildim?"

İnkâr etmesini bekleyerek gözlerimi Nigel'a dikiyorum. Onun yerine cevap veriyor. "Öyleydi, ama feshedildi."

Kalbim paramparça oldu. Sadece saatler önce onu bu sahilde öpmüştüm. Onunla vakit geçirerek risk aldım. Eğer yakalansaydık, mahvolurdum. Beni hep istediğini söyledi ama daha önce nişanlıysa bu nasıl doğru olabilir?

Bakışları benimkilere kayıyor, suçluluk duygusu yüz hatlarında kolayca okunuyor.

Eğer bana bundan bahsetmediyse, benden başka ne saklıyor?

Ryland'a dönüyorum. "İzninizle Lordum. Sanırım ailemi kontrol etmeye gideceğim... iyi olduklarından emin olmak için."

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Belki sonra görüşürüz."

Hızlıca başımı sallıyorum.

Emin değilim ama Nigel'a bakarken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme fark ettiğimi sanıyorum ama emin olamayacağım kadar çabuk geçti.

Nigel itiraz edemedi dönüp malikâneye geri dönüyorum.

Peşimden geldiğini duyabiliyorum ama konuşmadan önce bahçeye dönene ve etrafta kimse kalmayana kadar beklemesine seviniyorum. "Helena, bekle. Açıklamama izin ver."

"Tamam." Onunla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Ama gerçeği istiyorum. Bu sefer hepsini. Anlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Babam ayarladı, ben de iptal ettim. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum Helena. Yemin ederim. Ben sadece seni istedim."

Öfkem dağılmaya başladı.

Sertçe yutkunur. "Ama... sana söylemem gereken daha çok şey var." İçimi korku kaplıyor. "Neymiş o?"

"Benimle bu gece tekrar buluşacak mısın?" diye yalvarır. "O zaman her şeyi açıklayacağım."

Aklım temkinli olmamı söylüyor ama kalbim onu dinlemeyi her şeyden çok istiyor. Nigel'ı seviyorum. Her zaman sevdim. "Pekâlâ."

Odama geri dönerken, içimde derin bir endişe var. Bana hala ne söylemesi gerektiğini bilmiyorum ama yüksek sesle konuşmaya isteksiz olduğuna göre ciddi bir şey olmalı.

Derin bir nefes alarak, gecenin çökmesini beklerken sinirlerimi çelikleştirmeye çalışıyorum. Yeterince erken gelemez.

Altıncı Bölüm

NIGEL

Helena'yla tanışabilmek için geceyi iple çekiyordum ama şimdi o buradayken sinirlerim altüst oldu. Sahil boyunca el ele yürürken ay tepemizde parlıyor.

"Nigel, söyle bana lütfen," diyor. "Şu anda bile konuşamayacağın kadar kötü olan ne?" "Sana göstermem gereken bir şey var," diye mırıldanıyorum, henüz cevap vermekten kaçınarak. "Bu sana yardımcı olacak anlıyorum."

Ona gerçeği anlatmalıyım. Her şeyi. Korku beni demir bir mengene gibi kavıyor, canavar şeklini gördüğünde beni reddedeceğinden endişeleniyorum ama bundan kaçış yok. Beni ya kabul edecek ya da etmeyecek. Sırrımı ondan daha fazla saklayamam. Eğer onu sahiplenmek istiyorsam, hayır.

Onu sahil boyunca okyanus kıyısına oyulmuş bir mağaranın gölgeli dış hatlarına doğru yönlendirirken itiraz etmesini bekliyorum. Bunun yerine, hiç sorgulamadan beni takip ediyor.

Şimdi bile, onun güveni beni alçaltıyor çünkü bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Onu incittim. Hem de derinden. Ama bana izin verirse, hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım.

İçeri girdiğimizde ay ışığı mağaranın girişinden süzülüyor ve içeriyi birbirimizi görmemize yetecek kadar aydınlatan yumuşak bir parıltı yayıyor. Endişe göğsümü sıkıyor. Konuşmak için

ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ona söylemekten çok korkuyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "Ne oldu Nigel? Neyin var?"

"Bilmen gereken bir şey var. Sana söylediğimde... sana gösterdiğimde, bu aramızdaki her şeyi değiştirebilir Helena." Ona yalvaran bir bakış attım. "Ve seni tekrar kaybetme düşüncesine katlanamam."

"Beni hiç kaybetmedin Nigel," diye fısıldıyor o kadar alçak bir sesle ki neredeyse kaçıracağım. Gözyaşları gözlerini aydınlatıyor ama onları geri kırıyor. "Bunca yıl senin dönmeni bekledim. Son üç sezondur bir koca bulmayı erteledim çünkü başka birini istemiyordum." Sinirli bir şekilde nefes alıp veriyor. "Buradayım çünkü annem ve babam beni zorladı. Bana bir ultimatoma verdiler."

Suçluluk duygusu damarlarımda dolaşırken kelimeler bana sert bir darbe gibi çarpıyor. "Beni mi bekledin?"

"Ben... gitmene izin veremezdim," diye itiraf ediyor usulca. "Ailem aptal olduğuma inanıyordu ama geri döneceğine dair umudumu hiç yitirmedim."

"Neden bekledin?" Onun da benim kadar bana karşı güçlü hisler besleyip beslemediğini bilmek için çaresizce soruyorum. Bunca yıldır hissettiğim gibi.

Pembe bir kızarıklık yanaklarını lekeliyor. "Zaten tahmin etmedin mi?" diye fısıldıyor. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Babam gitmene izin vermemin daha iyi olacağını söyledi." Sertçe yutkundum. "Uzak durmak için çok uğraştım. Ama seni özlemediğim tek bir gün bile olmadı," diye itiraf ediyorum, sesim duygu yüklü. "Öpüştüğümüz geceyi birçok kez yeniden yaşadım. Seni çok seviyorum; seni terk etmek istemedim Helena."

Nefesi kesiliyor. "Beni seviyor musun?"

Bir adım daha yaklaşıp çenesini kavrayarak yüzünü kendime doğru eğdiğimde kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Her şeyden çok," diye itiraf ediyorum, sesim çığ. "Seni sevdiğim gibi bir başkasını asla sevmeyeceğim."

Eğiliyor, nefesinin ılık nane kokusu benimkine karışıyor, bir an sonra dudaklarını nazıkçe dudaklarıma bastırıyor ve hem tatlı hem de çaresiz, özlem ve arzu dolu bir öpücük konduruyor.

Diğer kolumu beline doluyor ve onu kendime çekiyorum, göğsünün altında kalbinin benimkine çarpışını hissediyorum. O benim istediğim her şey, ruhumun diğer yarısı. O benim eşim. Her şeyim.

Ona hâlâ ne olduğumu ve neden ayrıldığımı söylemediğimi biliyorum ama öpüşmemizden kopmak için kendimi zorlayamıyorum. Uzun zamandır onun dudaklarının tadını hayal ediyordum ve şimdi ona sahip olduğuma göre, gitmesine izin veremem.

Onu kollarımın arasına alıp göğsüme doğru kaldırıyorum. Onu mağara duvarına yasladığımda bacakları içgüdüsel olarak belime dolandığında boğazımdan derin bir hırıltı çıkıyor.

Hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim.

Yedinci Bölüm

HELENA

Nigel'in dili benimkini bulup etrafında kıvrılırken alçak bir inilti beni terk ediyor. Kalçalarını döndürürken arzu içimde sımsıkı sarılıyor; *stav*'ının ısrarla merkezime doğru bastırması, bizi sadece ince bir giysi bariyerinin ayırdığını hatırlatıyor.

Bu tehlikeli. Yasak. Eğer yakalanırsak, mahvolurum. Ama dudakları tekrar tekrar benimkilerle birleşirken, kendimi onu itmeye zorlayamıyorum.

Ağzını benimkinden ayırıyor ve boynumda emici öpücüklerden oluşan bir iz bırakıyor. Ağzını göğsümün üzerine kapatıp, geceliğimin ince kumaşının arasından zaten hassas olan tepe noktasını diliyle okşarken nefesim kesiliyor.

"Nigel," diye zorlukla başardım. "Çok iyi hissettiriyor."

Verdiğim tepkiden cesaret alarak aynı ilgiyi diğer göğsüme de gösteriyor. Ayaklarımı yere indiriyor ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Geceliğimin eteğini kaldırıp bir bacağımı omzunun üzerinden geçirerek beni ona doğru açtığında nefes nefese, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, arzu dolu karanlık. "Seni tatmak istiyorum."

Bana bakarken kalbim güm güm atıyor, gümüş ay ışığının altında yüz hatları keskin ve neredeyse yırtıcı, bakışları benimkini tutarken açlık dolu, tüm vücudu gerginlikle titreyiyor, sanki

Kontrolünün bıçak sırtında, iznimi bekliyordu.

Bir şekilde başımı sallayabiliyorum.

Ağzını kadınsı yerime bastırırken kalbim göğsümde tekliyor. Dilini zaten kaygan olan kıvrımlarımda gezdirirken bakışları açlıkla dolu bir şekilde benimkini tutuyor. Dilini kalçalarımın arasındaki küçük et parçasının üzerinde gezdirirken ağzımdan kısık bir inilti çıkıyor. "Nigel, lütfen." Nefes nefese kaldım ve ne istediğimden bile emin değilim.

Tek bildiğim daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğim. Vücudum onunkinin farkında olarak mırıldanırken, her sinir ucum onun dokunuşuyla yanıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, aldığım zevk o kadar yoğun ki onu yerinde tutmak mı yoksa itmek mi istediğime karar veremiyorum. İsmi dudaklarımdan kısık bir iniltiyle ayrılıyor ve içime doğru ilerleyen, kıvrımlarımda gezinmeye devam ederken zevkimi daha da yükselten bir onay hırıltısı çıkarıyor.

Duygularımın içinde kendimi kaybederken başım mağaranın duvarına yaslanıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan diğer bacağımı omzunun üzerinden kaldırıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni tamamen destekliyor. Dilini kanalımın içine sokuyor ve şok olmuş bir çığlıkla ona doğru eğiliyorum.

Serbest kalışım dev bir dalga gibi içime çökmeden bir an önce tüm vücudum geriliyor ve tam bir coşkuyla onun adını haykırıyorum.

Aklımın bir köşesinde, birilerinin bizi burada bulma riski olduğunu biliyorum. Ama kendimi o kadar kaptırmışım ki, umursamıyorum bile.

Nigel tekrar vücuduma doğru ilerliyor ve yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Karnıma sert ve ısrarcı bir şekilde vuruyor.

"Seninle evlenmek istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Uzun zamandır benim olmanı istiyordum. Bana aynı şeyi hissettiğini söyle." Yanağımı okşuyor. "Benim olacağını söyle."

Göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor. "Ben seninim."

Bana yakışıklı bir gülümseme veriyor. "Aileme haber göndereceğim ve yarın sizinkilerle konuşabiliriz." Alnını nazikçe benimkine değdiriyor. "Seni seviyorum Helena. Her şeyden çok."

Ellerimi tuniğinin eteklerinin altına daldırıp, parmaklarımı karnı ve göğsü boyunca uzanan sert kas düzlemlerinde gezdirirken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Dokun bana," diye fısıldıyorum öpücüklerin arasında. "Tenini tenimde hissetmek istiyorum."

İnliyor ve sonra yavaşça geri çekiliyor. "Helena, bekle." Kaşlarını çatmış. "Sorun ne?"

Gölgeler ve ay ışığı yüzünde oynaşıyor, yüz hatlarımı daha da keskinleştiriyor. Mavi gözleri benimkilere sabitleniyor, derinliklerinde garip, uhrevi bir parıltı var. "Nigel, gözlerin..." Sesim kesilirken

şaşkınlık içinde onu inceliyor.

Konuşmak için ağzını açıyor ve iki sivri dişini fark ettiğimde keskin bir nefes alıyorum.

Damarlarıma buz gibi bir korku doluyor ve hızla kollarından sıyrılıyorum. "Nigel, ne-"

"Korkma," diyor, ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırarak. "Sana zarar vermeyeceğim.

Yemin ederim Helena."

Korku içime yayıldı. O kadar çok korku romanı okudum ama gerçek olduklarını hiç düşünmemiştim. Titreyen bir nefes aldım. "Sen vampir misin?"

"Vampir mi?" Başını geriye atıyor. Parlayan gözleri daha da parlaklaşıp gözbebekleri dikey yarıklara dönüşürken, "Hayır," diye inkar ediyor. "Helena, lütfen. Anlamıyorsun." Bana doğru uzanıyor. "Söz veriyorum yapmayacağım-"

Dünya etrafımda eğilip dönüyor ve ben unutulup giderken başım geriye düşüyor.

Sekizinci Bölüm

NIGEL

HELENA'NIN GÖZLERİ BAŞININ ARKASINDA YUVARLANDI ve yere yığıldı. İleri atılıyorum, yere düşmeden onu yakalıyorum ve kollarıma alıyorum. Onu göğsüme yakın tutarak panik içinde ona bakıyorum.

Korkusunun keskin kokusu etrafımızdaki havaya siniyor. Onu incelerken kalbim sıkışıyor. Bana bakarken yaşadığı dehşetin görüntüsü zihnime kazınıyor.

Suçluluk ve utanç damarlarımda dolaşıyor. Babam haklıydı. Benden çok korkuyordu. Asla geri dönmemeliydim. Onu yalnız bırakmalıyım. En azından o zaman beni bir canavar olarak değil, değer verdiği biri olarak hatırlardı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, yüzündeki saçları nazikçe geriye doğru tarıyorum. Onun korkusunun anısı göğsümde keskin bir bıçak gibi.

Kollarımdaki baygın haline bakıyorum, onu odasına götürürken nefes alış veriş sığı ve sabit. Sanki içgüdüsel olarak rahatlık ve sıcaklık arıyormuş gibi bana sokuluyor ve bu beni neredeyse kırıyor.

Benden bu kadar korkmasından nefret ediyorum ama babamın bana ne anlatmaya çalıştığını şimdi anlıyorum. Tek yaptığım onu korkutmak oldu... Önce yalanlarımla, şimdi de doğrularıyla güvenini kırdım.

Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları geri kırıyorum. O benim kaderim, ama ben asla ona layık olamayacağım.

Gölgede kalmaya dikkat ederek arka kapıdan sessizce geçip hizmetçi merdivenlerinden odasına çıkıyorum. Yavaşça onu yatağına yatırdım, sıcak tutmak için yorganı omuzlarına doladım.

Gitmem gerektiğini biliyorum ama kendimi hareket ettiremiyorum. O benim kalbim. Onu incelemek için kendime bir an daha izin veriyorum, her şeyi hafızama kaydediyorum ki ayrıldıktan sonra da yanımda taşıyabileyim.

Uzun kestane rengi saçları güzel bir hale gibi altından yayılıyor. Koyu renk kirpikleri yumuşak, pembe yanaklarında dalgalanıyor ve dudakları küçük bir o şekilde açık.

Kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzülüyor ve usulca yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Benden, olduğum canavardan her zaman korkacak.

Gitmesine izin vermeliyim.

Eğilip alnına şefkatli bir öpücük kondururken fısıldıyorum. "Seni hayatım boyunca seveceğim, Helena."

Çenemi sıkarak, kalbimin her zaman onunla kalacağını bilerek kendimi geri dönmeye zorluyorum.

Kassian'ı bulmak zor olmadı. Sık sık gece yüzmeyi seviyor ve Seaside Ball için okyanusa bu kadar yakın olmak eminim en sevdiği aktivitelerden birini yapmak onun için harikaydı.

Kıyı şeridinde beni fark ettikten sonra yüzerek sahile geri döndü. Kuma ulaştığında, kraken formundan insan formuna geri dönüyor. Gülümsüyor ama yüzümdeki yıkılmış ifadeyi fark edince gülümsemesi çabucak kayboluyor.

"Ne oldu, Nigel?"

"Helena'ya ne olduğumu göstermeye çalıştım." Çenemi sıkıp bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum. "Ona gerçeği anlatmaya çalıştım ama... bu onu dehşete düşürdü, Kass. O anda bayıldı." Umutsuzluk derinlerde bir yerde kıvrılıyor. "Naga formumun tamamını bile görmedi. Sadece kısmi bir değişimdi. Beni vampir sandı." Başımı usulca sallıyorum. "Keşke o kadar basit bir şey olsaydım."

"Öyle söyleme." Kassian kaşlarını çatar. "Vampirler hiç de basit değiller, kana duydukları açlık ve diğer her şey." Ses tonunda bir parça tiksinti var. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Onu hayatıyla baş başa bırakacağım," diye gönülsüzce cevap veriyorum. "En başta

yapmam gerektiği gibi." "Öyle söyleme," diye tersledi. "Gerçekten denemedin bile-"

"Beni gördüğünde bayıldı, Kass," diye belirtiyorum. "Benden çok korkuyordu." Avucumu göğsüme vuruyorum. "Tek yapmak istediğim ona sarılmak, ona değer vermek, onu sevmek, onu korumakken benden korkmasına neden oldum."

"Tabii ki korktu, Nigel," diye karşı çıkıyor. "Yaşadığı şoku hayal edebiliyor musun? Neredeyse birlikte büyüdünüz. Bunca zaman senin insan olduğunu düşündü." Hareketli bir şekilde beni işaret ediyor. "Neden düşünmesin ki? Onun türüne göre, canavarlar efsanedir. Bizler ibret olsun diye anlatılan hikâyeleriz. Gerçek olmamamız gerekiyor."

Haklı olduğunu biliyorum ama bu ne olanları kolaylaştırıyor ne de benim değişmeye başladığımı gördüğünde yüzünde beliren dehşet dolu ifadenin acı hatırasını siliyor.

"Vazgeçemezsin," diye devam ediyor. "O senin kader eşin."

"Ne yapmamı istiyorsun?" İnanamayarak sordum. "Ona gidemem. Benden korkuyor. I-" "Ona bir not yaz."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona seninle tanışmasını söyle," diye yanıtlıyor. "Sonra, sizi arayıp aramamayı seçip seçmemesi ona kalmış."

Sözlerini düşünürken dalgınca göğsümdeki sıkıcı ağrıyı ovuyorum. Kabul ettiğimde umut ve korku eşit ölçüde içimi dolduruyor. "Pekâlâ. Bunu deneyeceğim."

Kassian'ın dudakları muzaffer bir gülümsemeyle kıvrılır. "İşe yarayacak, Nigel. İşe yarayacağını biliyorum."

Keşke onun güvenine sahip olsaydım ama değilim. En azından bu konuda. Gözlerimi kapatarak Helena'yı hayal ediyorum. Umut hem tehlikeli hem de değerli bir şeydir. Korunması gereken ama aynı zamanda korunulması gereken bir şey. Hem yaratma hem de yok etme gücüne sahiptir.

Kendime temkinli olmam gerektiğini hatırlatmama rağmen, içimde tutuşan küçük umut kıvılcımına odaklanıyorum. Helena benimle buluşmayı kabul ederse, onu beni seçmeye ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Tanrılara sessiz bir dua göndererek odama dönüyorum, onu kazanmak için elimden geleni yapmaya kararlıyım.

Dokuzuncu Bölüm

HELENA

SABAH IŞIĞI pencereden içeri süzülüyor ve odayı yumuşak turuncu bir parıltıyla yıkıyor. Başımı kaldırıyorum ve oda bir an döndükten sonra dün gecenin anısı geri gelince sakinleşiyor.

Nigel'in parlayan gözleri, keskin dişleri ve-"

Bu saçma düşünceyi bastırıyorum. Nigel bir canavar olamaz. Kesinlikle olamaz. Bu bir rüya olmalı. Hepsi bu.

Yavaşça doğruluyorum. Parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum, beni nasıl öptüğünü, bana nasıl dokunduğunu, nasıl-

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor ve onları uzaklaştırma çabalarımın rağmen ilki usulca yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Gerçektir. Hepsi gerçektir.

Göğsümdeki ağrı daha da artarken "Nigel," diye fısıldıyorum. Başımı ellerimin arasına alıp titrek bir nefes çekiyorum. İnkâr içimde yükseliyor. Bu bir rüya olmalı. Bu doğru olamaz. O bir canavar *değil. Olamaz da. Canavarlar gerçek değildir.*

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum ve bakışlarım komodinin üzerindeki bir zarfa takılıyor. Dikkatle açıyorum ve içindeki zarif yazıyı hemen fark ediyorum.

Bu Nigel'in el yazısı. Gençken bana sürekli notlar yazardı. Nerede olsa tanırım.

Sevgili Helena,

Lütfen sizi asla korkutmak istemediğimi bilin ve sizi asla incitmeyeceğime yemin ederim. Bana bir şans daha verirsiniz, her şeyi açıklayacağım - ne olduğum gerçeğini.

Saat ona kadar çit labirentinde bekleyeceğim. Eğer gelmemeye karar verersen, seni yalnız bırakacağıma söz veriyorum.

Beni bir daha asla görmeyeceksin. Her ne kadar seni benim yapmak istesem de, kararına saygı duyacağım.

Daima sevgiler, Nigel

Notu göğsüme bastırırken gözlerim yaşıyor. Nigel bir canavar olabilir ama o bundan daha fazlası. O benim sevdiğim adam. Bunca yıldır özlemini çektiğim adam.

Notuna bakarken gerçek içimde derinlere yerleşiyor. Onu seviyorum. Ve sevgim korkumdan daha güçlü.

İçime kararlılık doluyor ve giyinmek için hızla yataktan kalkıyorum.

Saat ilerliyor ve gözlerim saate kayıyor, sabahın onu olduğunu fark ettiğimde ağzımdan panikle bir nefes çıkıyor. Nigel o saate kadar bekleyeceğini söylemişti. Eğer ona hemen ulaşamazsam, sonsuza dek gitmiş olacak.

Sabahlığımı omuzlarımdan geçirip kuşağını belime sıkıca bağladıktan sonra ayakkabılarımı giyip kapıya doğru hızla ilerliyorum. Aynanın önünden hızla geçerken, saçlarımin uykudan dolayı hâlâ biraz dağınık olduğunu belli belirsiz fark ediyorum.

Merdivenlerden inip bahçeye açılan kapılara doğru koşarken parmaklarımin aceleyle tarıyorum. Güçlü eller omuzlarımin kavıyor ve beni aniden durduruyor.

Lord Ryland'ı bulmak için dönüyorum, bana yukarıdan aşağıya bakarken kaşlarını çatıyor. Yüz ifadesi hızla yakışıklı bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu sabah beni göreceğin için çok mu heyecanlandın da düzgünce giyinmeyi bekleyemedin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum kesin bir ifadeyle. "Bağışlayın ama gitmeliyim. Şu anda konuşacak vaktim yok, ben-" "Ama ben senin nişanlınım," diyerek gülümsemesinin kenarlarındaki öfkeye dikkat çekiyor. "Elbette, sen

Şaka yapıyorum. İyi bir eş her zaman kendisine zaman ayırmalıdır-" "Sizinle evlenemeyeceğimi zaten söyledim Lord Ryland." Çenesi düştü. "Ama ailen-"

"Bu onların kararı değil," diye karşı çıkıyorum. "Benim kararım. Ve üzgünüm," diyorum ona,

bunu içtenlikle söylüyorum çünkü yüzündeki reddedilmiş ifadeden nefret ediyorum. "Ama seninle evlenemem."

Yüz ifadesi kararıyor. "Lord Hyss yüzünden mi?"

"Evet."

Şaşkınlıkla bana göz kırparken elleri yanlarımdan düşüyor. Çoğu kadın onun yanında kendini kaybeder. Reddedilmeye alışık olduğundan şüpheliyim. Ona kibarca veda edip bahçeye koşuyorum, Nigel'i çoktan kaybetmemiş olmak için dua ediyorum.

"Nigel!" Çit labirentine doğru koşarken sesleniyorum. "Lütfen, hâlâ orada ol," diye mırıldanıyorum nefesimin altında içeri girerken. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye tekrar tekrar fısıldıyorum yoluma devam ederken.

Keskin bir köşeyi dönüyorum ve sert bir şeye çarpıyorum. Geriye düşmeye başlıyorum ama güçlü bir el kolumu sarıyor, beni dik tutuyor ve sabitliyor. İki canlı yeşil göz benimkilerle buluştuğunda şok içinde gözlerimi kırıştırıyorum, derinliklerinde hafif bir parıltı yanıyor.

Canavar. Bu kelime içimde dalgalanıyor ve omurgamda bir korku ürpertisi yaratıyor.

Tutuşunu bırakır ve iki sağlıklı adım geri çekilir. Ellerini kaldırıyor. "Sana zarar vermek istemediğime söz veriyorum. Nigel'i aramaya geldin, değil mi?"

"Kimsin sen? Nasıl?" -ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, gözlerindeki parıltının ötesinde canavarca özellikler arıyorum ama bir şey bulamıyorum- "Onu tanıyor musun?"

Doğruldu ve ne olduğunu bilmesem onu insan sanırdım; güçlü burnu ve çenesiyle, zümrüt yeşili gözleri ve siyah saçlarıyla oldukça çekici bir insan. Ama bu kılıkta bile benim Nigel'im kadar yakışıklı değil.

Nigel'im. Görünüşe göre aklım, kalbimin onu sahiplenmek için çaresizce çırpındığı gerçeğine yeni yeni ayak uyduruyor.

Adam bir elini saçlarının arasında gezdirerek asi bir tutamı tekrar yerine oturtuyor. Gururlu çenesini yukarı kaldırdı. "Ben Lord Kassian Murdock, ama siz bana Kassian diyebilirsiniz. Nigel'in bir arkadaşım." Gözlerindeki yeşil parıltı bir an için parlıyor, sonra tekrar sönüyor. Kaşlarını çatıyor. "Ve sanırım benim ne olduğumu ve onun da ne olduğunu çoktan anladınız."

Sertçe yutkunarak korkumu bastırıyorum. "Canavarlar," kelimeyi dudaklarımdan zorla geçiriyorum. "Ve hâlâ onu aramak istiyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Çünkü merak ediyorsunuz ya da çünkü..." Sesinin kesilmesine izin veriyor, cümlesini bitirmemi bekliyor.

"Onu seviyorum," diye cevap veriyorum, sesim inanç dolu. "Onu olduğu şeye rağmen mi seviyorsun?" diye üsteliyor.

Birçok kişinin vampirleri oldukça romantik efsaneler ve mitler olarak gördüğünü biliyorum, ancak ben onların arasında değildim. Şimdiye kadar, bir vampir fikrinden etkileneceğimi hiç düşünmemiştim. Elimi boğazıma götürüyorum ve kalınca yutkunuyorum. Özellikle de o dişlerin ne işe yaradığını bildiğim için.

Ama Nigel'i seviyorum. O olduğu şeyi değiştiremez ve ben onsuz olma fikrine katlanamam. Sonunda bana döndüğü için değil.

Gözlerim yaşardı. Tepkimden çok utandım. O sadece bana gerçeği göstermeye çalışıyordu. Bana zarar vereceğini nasıl düşünebilirdim ki?

"Evet." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ama cesur bir adım atıp yaklaşırken hemen siliyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"O gitti." Kalbim sıkışıyor. "Neyse ki nerede olduğunu biliyorum." Göz kırpıyor. "Beni takip edin, sizi ona götüreyim."

Derin ve sakin bir nefes alarak başımı sallıyorum ve beni bahçeden sahile doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Vampirlerin güneş ışığına tahammül edemediğini duymuştum ama görünüşe göre yanılmışım.

Başımı usulca sallıyorum. Belki de o başka bir canavar türüdür. Bir kurt adam belki?

Canavarlarla ilgili okuduklarımın ne kadarının gerçek, ne kadarının efsane olduğunu merak ederek düşüncelerim olasılıklarla dönmeye başlıyor.

Kassian omzunun üzerinden bakar. "Şanslısınız ki arabamız öğlene kadar hazır olmayacak. Nigel kara kara düşünürken saklanmaya gitti." Ağır ağır iç çeker ve sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallar. "Saat 10'un bir toplantı için çok erken olduğunu biliyordum. Ona muhtemelen o saatten önce iyileşemeyeceğini söyledim ama bana inanmadı."

Yüzüm ısınıyor. "Dün gece olanları sana anlattı mı?"

"Elbette," diyor. "Sadece bayılmanla ilgili kısmı. Geri kalanı" - burnuna dokunuyor - "kokusunu alabildim."

Ağzım açık kaldı ama hemen kapattım.

Bana kıyı şeridi boyunca rehberlik ediyor ve beni dün geceki mağaraya geri götürdüğünü fark

ettiğimde adımlarım biraz duraksıyor. Nigel'ın dokunuşunun anısıyla tenim yanıyor ve içimin derinliklerinde sıcaklık birikiyor.

Sonrasında olanları düşündüğümde arzum hızla dağılıyor. Keşke her şeyi geri alabilseydim. Nigel bana zarar vermek isteseydi, bunu daha gençken yapabilirdi... mağaraya girip kendimizi yalnız bulduğumuz anda bile bana zarar verebilirdi.

Ama yapmadı. Ve yapmayacağını bilmem gerekirdi. Sadece görünüşünden dolayı ondan şüphe ettiğim için utanıyorum.

Mağaranın girişine vardığımızda, Kassian bana döndü. "Nigel iyi bir insan. Benim için bir kardeş gibidir. Annemle babam öldükten sonra, kederimin en kötü zamanlarında bana yardım etti." Yüz hatlarında üzüntü ve endişe karışımı bir ifade beliriyor. "Lütfen onu incitmemenizi rica ediyorum. Sizden o kadar çok ve o kadar sık bahsetti ki... Sizden ayrı kalmanın ona ne kadar ağır geldiğini bilemezsiniz."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Yalanlarını mazur görmüyorum ama ne olduğu gerçeğini senden neden sakladığını anlıyorum." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Hikâyelerin sizi inandırmak istediğinin aksine, Leydi Helena, canavarların bile kalpleri vardır."

"Teşekkür ederim, Kassian," diye mırıldandım. "Sözlerini unutmayacağım." Başımı hafifçe sallayarak çenemi eğiyorum ve mağaraya doğru yürüyorum.

Burası karanlık ve görüşüm yavaş yavaş düşük ışığa alışırken birkaç kez göz kırpıyorum. Dün gece ay burada oldukça parlaktı ama sabahın bu saatinde güneş yokmuş gibi görünüyor.

"Nigel?" Sesleniyorum, bir cevap bekliyorum.

Herhangi bir ses duymak için kulak kabartıyorum ama sadece arkamdaki dalgaların çarpışları yankılanıyor.

"Nigel, benim, Helena." Gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Burada mısın?"

Ellerimi elbisemin içinde sıkıyorum. "Lütfen burada ol," diye fısıldıyorum nefesimin altında. "Lütfen, çoktan gitmiş olma. Lütfen." Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ya burada değilse? Ya Kassian yanılıyorsa? Ya çoktan sonsuza dek gittiyse?

Yumuşak bir hışırtı sesi havayı kesiyor; garip bir taş ve kum sürtünmesi. Sanki karanlıkta daha net görmeme yardımcı olacakmış gibi birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum.

Görüş alanımın kenarında bir hareket gözüme çarpıyor. Korkunun buzlu dalları omurgamı sımsıkı sarıyor. "Nigel?" Dikkatle soruyorum. "Sen misin o?"

"Neden buraya geldin?" Endişe dolu tanıdık sesi karanlığı yarıyor.

Yaklaşıyor, ıslıl ıslıl parlayan mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, beni incelerken dikey olarak yarılmış gözbebekleri genişliyor. Göğsünü ve kollarını kaplayan mavi pullar soluk ışıktaki usulca parlıyor.

Yüzü hem tanıdık hem de tanıdık değil; dudaklarının arasından iki keskin beyaz diş çıkıyor. Düşündüğüm gibi bir vampir değil. O... başka bir şey.

Kalbim çılgınca çarpıyor ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum, kendime onun Nigel olduğunu ve bana asla zarar vermeyeceğini hatırlatıyorum.

Burun delikleri genişliyor ve hafifçe titriyor. "Korkunun kokusunu alabiliyorum," diyor, sesi hüznle karışık. "Gitmelisin Helena."

Kararlılık içimi dolduruyor. "Hayır." Sinirlerimi çelikleştiriyorum. "Seni görebileceğim bir yere çık." "Dün gece bayıldın," diye fısıldıyor. "Seni daha fazla sıkıntıya sokmayacağım." "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Bir an tereddüt ediyor, aramızdaki sessizlik sonunda yaklaşıma kadar uzuyor.

Vücudunun üst kısmı insan gibi görünür ama mavi pullarla kaplıdır. Geniş omuzları dar bir bele doğru incelir. Kalın kas kordonları kollarını sarıyor ve parmaklarının ucunda keskin, siyah pençeler var. Bakışlarım aşağıya iniyor ve bacakları yerine uzun, yılan gibi bir kuyruğu olduğunu fark edince şok oluyorum.

"Nesin sen?" Düzgün tutma çabalarımın rağmen sesim titreyerek soruyorum.

Onuncu Bölüm

NIGEL

Beni incelerken GÖZLERİ GENİŞ, korkusunun ekşi kokusu etrafımızdaki havada yoğun.

Onu kollarıma almayı çok istiyorum ama o korkuyor ve ben onu olduğundan daha fazla korkutmak istemiyorum. "Benim türüm... bize naga denir." Çenemi sıkıyorum. "Halkınıza göre canavarlar."

Temkinli bir şekilde ona doğru kayıyorum. "Ama sana asla zarar vermeyeceğime yemin ederim Helena."

Güvencelerime rağmen, hassas kulaklarım kalbinin hızlanan atışını algılıyor. Çekingen bir adımla yaklaştığında şaşırıyorum. Uzanıp nazikçe yüzüme dokunuyor ve parmaklarını pullarımın üzerinde gezdiriyor. "İpek gibiler," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine.

Eli yanağımı okşamak için aşağı kayıyor. Kendime engel olamayarak gözlerimi kapatıyorum ve avucuna doğru eğilerek temasın tadını çıkarıyorum.

Hiç düşünmeden dilimi dışarı çıkarıyorum ve havada onun uyarılmışlığının kokusunu alınca şok oluyorum. Dün gece onunla ziyafet çektikten sonra bu koku artık bana tanıdık geliyordu.

Başparmağı bir dişe ulaşana kadar dudaklarımın kenarı boyunca hafifçe ilerliyor. "Acıyacak mı?"

Gözleri benimkileri arıyor. "Beni değiştirirken mi?"

"Seni değiştirmek mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Vampirler, kurtadamlar ve benzeri şeylerle ilgili pek çok hikâye okudum." Bir an tereddüt ediyor. "Seninle birlikte olmak için değişmem gerekmeyecek mi?"

Mutluluk içimi binlerce yıldızdan daha parlak bir şekilde doldururken ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Benimle birlikte olmak istiyor. O kadar ki, bedeli bu olsa bile değişmeye hazır.

"Olduğun gibi kalacaksın," diye fısıldıyorum, sesim yumuşak bir tıslamayla çıkıyor. Kuyruğumu dikkatlice arkasından dolaştırıp hafifçe ayak bileğine doluyorum. "Ve ben de olduğum gibi kalacağım - formlar arasında geçiş yapabileceğim."

Kuyruğum dizinin etrafında kıvrılırken hareketsiz kalıyor. Ucu uyluğunun iç kısmına doğru hafifçe ilerleyip merkezinin sıcaklığını ararken nefesi kesiliyor ve küçük bir ürperti bedeninde dolaşıyor.

Havada onun uyarılmışlığının kokusu yayılıyor ve kuyruğumu biraz daha sıkarak onu sarıyorum ve kendime yaklaştırıyorum. İsteyerek geliyor, bir elini göğsümde tam kalbimin üzerine koyuyor, diğerini yanağıma dokunmak için yukarı kaldırıyor.

Eğilip burnumun ucunu boynunun ve omzunun kıvrımlarında gezdiriyorum. İçimde derin bir ürperti homurdanıyor. "İhtiyacının kokusunu alabiliyorum Helena'm." Dilimi teninde gezdiriyorum ve vücudunda küçük bir ürperti dalgalanıyor.

Pençelerimi saçlarının arasından geçirirken "Nigel," diye fısıldıyor. İpeksi telleri kavrayarak bana bakması için başını geriye doğru eğiyorum. Gözbebekleri büyümüştü ve sol göğsünü avuçlayıp başparmağımı zaten sertleşmiş olan tepesinde gezdirdiğimde yumuşak bir inilti duyuldu. "Şimdi ne olacak?" diye soruyor, sesi soluğu kesilmiş ve vücudu arzu ve istekle titriyor.

Kuyruğumun ucu zaten kaygan olan kıvrımlarında kayarken ve sonra dikkatlice içine girerken nefesini tutuyor.

Arzu damarlarımda yanıyor. "Şimdi sana sahip çıkıyorum ve seni benim yapıyorum," diye törpülüyorum. Etrafındaki sarmalı sıkarak, kuyruğumu ipeksi sıcaklığına doğru okşarken onu yerinde tutuyorum.

Ağzını kendi ağzımla yakalayıp yumuşak zevk iniltilerini yutuyorum.

Adımı inlerken küt tırnakları pullarıma batıyor.

Stav'ım sert ve dik, ucu alt karnına doğru ağılıyor. Onun ılık, ıslak sıcaklığının derinliklerine dalmayı her şeyden çok arzuluyorum. Onu tohumlarımla doldurmayı ve herkesin benim olduğunu bilmesi için eşim olduğunu iddia etmeyi.

Aramıza uzanıyor, küçük eli uzunluğumu keşfediyor. Beni çevrelemeye çalışıyor ama parmakları kolanıma tam olarak değmiyor. Şaftım boyunca uzanan çıkıntıların üzerinde gezinirken ve sonra

onları tabandaki düğümün etrafına sararken benden keskin bir tıslama kaçıyor. "Bu ne?" diye soruyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde.

"Düğümüm." Dilimi boynunda gezdiriyorum, teninin tatlı tuzunu tadıyorum. "Çiftleştığımızda bizi birbirimize bağlayacak."

Başını bana doğru kaldırdı. "Neden?"

"Seni çiftleştirmek için." Doğamın ilkel kısmı, insanların bu tür şeyleri tartışmak için kullanacağı kibar ve hassas kelimeleri bir kenara iterken, göğsümde derin bir uyarılma hırıltısı titreşiyor. "Çiftleştikten sonra tohumlarımı içinde hapsetmek için."

Kalp atışlarının ve nefes alış verişlerinin hızlanması ve uyarılmışlığının havada daha da yoğunlaşması beni şaşırtıyor.

"Yetiştirilme fikrinden hoşlanıyorsun." Onu yanlış anlayıp anlamadığımı merak ederek gözlerine bakıyorum.

Başımın arkasını kavriyor ve dudaklarına fısıldamadan önce sıcaklık ve vaat dolu bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Senin olma fikrini seviyorum. Tamamen."

Kuyruğumu çıkarırken içimi şiddetli bir sahiplenme duygusu dolduruyor. Stavımı kavrayıp ucunu kaygan kıvrımlarına doğru sürüklerken adımın inliyor ve kendimi onun uyarılmışlığıyla kaplıyorum. Eşime sahip olmak için çaresizim.

"Nigel." Pantolonunu çekiyor. "Hiç-" Taç, tepesindeki küçük et parçasına çarpınca nefesi kesiliyor. "Henüz evli değiliz," diye fısıldıyor beni daha da yakınlaştırmak için bacaklarını kalçalarımın sararken bile. "Ya biri bizi görürse?"

Kontrolümün sınırlarındayım. Onunla çiftleşmek için duyduğum ilkel ihtiyaç içimi parçalıyor. Onu halkımın yöntemleriyle sahiplenmeyi arzuluyorum: zihin, beden, kalp ve ruh. Dilimi teninde gezdiriyorum, ona her yönden sahip olmak için yanıp tutuşuyorum ama bu onun seçimi olmalı. "Beni istiyor musun, Helena?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Seni seviyorum, Nigel."

Kendimi onun girişinde çentikliyorum ve sonra içeri doğru itmeye başlıyorum. Kanalının derinliklerine daldığımda göğsümde alçak bir homurtu yükseliyor, vücudu sıkıca tutulmuş bir yumruk gibi benimkinin etrafında kenetleniyor. Onu işaretleme ve sahiplenme ihtiyacı beni boğmakla tehdit ediyor. Çenemi sıkıp kendimi tutmak için mücadele ederken, bu en enfes işkence.

Önce ona zevk vermek istiyorum. Ve sonra, onu kendim yapacağım.

On Birinci Bölüm

HELENA

NIGEL'İN GAZI BENİMKİNİ TUTUYOR ve yavaşça içime girerken nefesim ciğerlerimden kesiliyor. Bariyerimi aştığında nefesim kesiliyor. İlk başta, her şey ilk seferinde olabileceğini duyduğum gibi sıkı ve rahatsız edici. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ama kalçalarını tekrar döndürdüğünde, küçük bir tutam acı zevke dönüşürken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Çok sıkı," diye geveliyor, kendini tutmaya çalışırken tüm vücudu titriyor. "İyi misin?"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. Başının arkasını kavrayarak dudaklarını kendime çekiyorum. Beni uzun ve derin öpüyor ve ben ona karşı gevşemeye başlıyorum, vücudum yavaşça onun istilasına alışıyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor öpücükler arasında. "Her şeyden çok, Helena."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlayıp onu hareket etmeye teşvik ederken.

İnliyor ve kuyruğu etrafımda daha sıkı sarılıyor, vücudumu onunkine göre şekillendiriyor. Pençeleri göğsümü kavrarken tenime hafifçe bastırıyor. Başını eğiyor ve ağzını tepe noktasına kapatarak dilini hassas et parçasının üzerinde gezdiriyor.

Hafifçe emmeye başladığında başım geriye düşüyor ve dudaklarımdan alçak bir inilti kaçıyor. İhtiyaç içimde ateş gibi yanarken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve tamamen duygularımın içinde kayboldum.

Başını kaldırıyor, içimde derinlere inmeye başlarken bakışları benimkileri tutuyor. "Sen benimsin," diye homurdanıyor. "Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum.

Her vuruş daha uzun, daha derin ve daha güçlü hale geldikçe ona sıkıca tutunuyorum. Dilini benim dilimin etrafında kıvrıyor. Nefesim kesiliyor ve teslimiyet içinde nefes nefese kalıyorum, sarmalları tarafından tutuluyorum, güçlü formu tarafından tamamen çevreleniyorum.

Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, içime doğru iterken kaslarının esnemesinin tadını çıkarıyorum. Vücudunun benimkine karşı her hareketinde beni sahipleniyor, zevkini alıyor ve karşılığında daha da fazlasını veriyor. Düğümü şişip bizi birbirimize kenetlerken nefes nefese kalıyorum. Onun kanalındaki yoğun gerginliği arzumu daha da artırıyor.

Daha önce de kendime dokundum ve her zaman aklımda onun bir görüntüsü vardı, ama onun bedeni benimkini kaplarken böyle hissedebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Sanki o her yerdeymiş ve bu anın dışında hiçbir şey yokmuş ve bedenlerimizin birleşmesi, birlikte hareket etmesi birmiş gibi.

İçimde derin bir zevk oluşurken gözlerimi kapatıyorum. Beni uçurumun kenarında tutuyor, uçurumdan düşmeye hazırım.

"Gözlerini aç," diye mırıldanıyor. Çenemi kavıyor ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorluyor. "Serbest kalışını izlerken seni izlemek istiyorum."

Ateş ve sahiplenme dolu yoğun bakışları benimkileri kavrarken dişleri tamamen ortaya çıkmış durumda. Stav'ının çıkıntıları aramızda lezzetli bir sürtünme yaratıyor, kalçalarının benimkilere doğru her itişinde derinlerde bir haz uyandırıyor.

Tüm vücudum geriliyor ve onu sıkıca kavıyorum. Ağzım açık kalıyor ve salıverilmem dev bir dalga gibi üzerime çökerken onun adını haykırıyorum.

Eğiliyor ve dişleri boynumu delerken keskin bir acı hissediyorum. Acı hızla zevke dönüşüyor ve bunun ne olduğunu anlıyorum. Beni işaretliyor, beni eşi olarak kabul ediyor.

Hızını artırıyor ve itişleri daha da derinleştiriyor. Etrafımdaki sargılarını sıkılaştırıyor, neredeyse acı noktasına kadar, ama tam olarak değil.

Stav'ı kanalımın derinliklerinde nabız atmaya başladı. "Benim!" İçimde derinlere doğru patlarken kükrüyor ve beni tohumunun lezzetli sıcaklığıyla dolduruyor. Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

Nigel dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurmadan önce burnunun ucunu benimkinin yanında gezdiriyor. Başını boynumun kıvrımına doğru eğip beni işaretledikten sonra dilini yumuşak etimin

üzerinde hafifçe gezdirirken göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. "Benim kokumu taşıyorsun," diyor, yumuşak tıslaması sahiplenici hırıltısından zar zor duyuluyor. "Herkes benim olduğunu bilecek."

Stav'ı güçlü bir şekilde nabız atıyor ve beni tekrar tohumuyla doldururken içimi ısı dolduruyor. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, içimde başka bir orgazmı tetiklerken haykırıyorum, bu seferki öncekinden daha da güçlü. Düğümü bizi birbirimize kilitliyor ve özünü içime hapsediyor.

Ağzımı yakıcı bir öpücükle yakalamadan önce yanaklarıma, burnuma ve alnıma bir dizi şefkatli öpücük kondururken ona bu şekilde bağlı olmayı seviyorum, beni sıkıca sarılmış kucağında nefessiz ve soluk soluğa bırakıyor.

Alnını nazikçe benimkine yaklaştırıyor, mavi gözleri sanki nadir ve değerli bir şeymişim gibi beni inceliyor. Şu anda hissettiğim kadar sevildiğimi hiç hissetmemiştim.

Nigel bizi yere indiriyor, vücutlarımız birbirine kilitli kalırken sarmalları etrafıma sarılıyor. Uzanıp nemli saçlarımı yüzümden geriye tarıyor ve şefkatle yanağıma sokuluyor.

Parmaklarımı, dokunuşumun altında ipek gibi duran güzel pullarının üzerinde gezdiriyorum. "İlk başta senin bir vampir olduğunu düşünmüştüm."

Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Olmadığım için mutlu musun? Yoksa hayal kırıklığına mı uğradın?" Kollarımı ona doladım ve dudaklarından öptüm. "Seni her halükarda sevmeye devam edecektim." Şakağıma sokulurken boğazının arkasından kısık bir zevk mırıltısı çıkarıyor. "Buradan hemen ayrılmalıyız," diye fısıldıyor.

"Neden?" diye sordum. Tüm bedenim ona karşı tamamen rahatlamış ve tamamen doymuştu. "Henüz gitmeye hazır değilim."

"Çünkü beni ailen olarak kabul ettiğini ailene bildirmem gerekiyor." Sevgi ve bağlılık dolu gözlerimin içine bakıyor. "Ve çünkü bu öğleden sonra bizi evlendirecek bir rahip bulmalıyım."

"Bugün mü?" Ona göz kırpiyorum.

"Eğer senin için de uygunsa tabii," diye mırıldanıyor. Elini vücudumda gezdiriyor ve avucunu karnımın alt kısmında gezdiriyor. "Sanırım yakında evlenmeliyiz, Helena'm." Bakışlarını benimkilere çeviriyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Kokun çok lezzetli ve olgun." Tahrik olmuş bir şekilde alçak sesle homurdanıyor. "Birleşmemizle çoktan bir hayat yaratmış olursak hiç şaşırırmam."

"Halkınız bizi kabul edecek mi?" Biraz endişeli hissederek soruyorum. "Peki ya aileniz?"

"Senin benim için ne olduğunu anladıklarında ve benim ne olduğumu kabul ettiğini bildiklerinde anlayacaklarına inanıyorum," diye yanıtlıyor. "Sen benim kader arkadaşısın, Ashara'm. Bunu ilk öpüştüğümüzde anlamıştım. Kader bağı tanrıların bir lütfudur." Yanağıma okşuyor. "Onlar kabul etmese bile, olan oldu bile. Seni halkımın yöntemlerine göre kendime bağladım ve senden asla vazgeçmeyeceğim." Duraksıyor. "Peki ya ailen? Sence beni kabul edecekler mi?"

"Bir insan olarak, evet." Sırıtiyorum. "Eğer seni böyle görselerdi, sanırım bayılabilirlerdi."

Homurdanıyor. "O zaman gizli tutmak
en iyisi." Yumuşakça gülüyorum.

"Evet."

"O zaman senin halkının geleneklerine göre evleneceğiz," diyor beni altına alırken. Hâlâ içimde
derinlere gömülü, beni uzun ve derin öpüyor. Kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirmeye
başladığında usulca inliyorum. "Ama önce sana tekrar sahip olmalıyım, benim güzel Helena'm."

Sonsöz

HELENA

Nigel enseme şefkatli bir öpücük kondururken ZİHNİM YAVAŞÇA UYANIYOR. Biz yatakta uzanırken pencerelerden içeri tereyağlı sabah ışığı süzülüyor. Tüm vücudu koruyucu bir şekilde benimkinin etrafında kıvrılmış, sırtım onun önüne dönük ve güçlü kolu üzerimde.

Sopası sert ve ısrarcı bir şekilde kıcıma geliyor. Vücudumu uzatıyorum, kasıtlı olarak onun çelik uzunluğuna sürtünüyorum. Tahrik olmuş bir şekilde alçak sesle homurdanırken sırtarak ağzımı kapatıyorum.

Başını boynuma doğru eğiyor, dili tenimi tatmak için dışarı fırlıyor. "Kokun sarhoş edici," diye tıslıyor. "Sana sahip olmalıyım Helena."

Kuyruğunu bacağımın etrafına doluyor, dikkatlice kalçalarımın arasına sığacak kadar kaldırıyor ve tepesinin ucunu girişime değdiriyor. Avucunu karnımın üzerine koyuyor ve tamamen hareketsiz kalıyor.

Onunla yüzleşmek için boynumu büküyorum. "Neyin var?"

Beni sırtüstü yatırıyor ve başını boynuma doğru eğip dilini dışarı çıkararak tenimi kokluyor. Vücudumda aşağı doğru ilerlerken boğazında derin bir mırıltı oluşuyor, dilini tenimde gezdirmeden önce başını alt karnıma yaslıyor.

Başını benimkine doğru kaldırıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Hamilesin," diye

fısıldıyor. Göğsümde bir umut belirliyor. "Emin misin?"

Başını sallıyor ve dudaklarımda ışıltılı bir gülümseme beliriyor.

Hızla vücuduma doğru ilerliyor. Elini karnımın üzerinde gezdirirken parlayan mavi gözleri huşu dolu bir saygıyla benimkilerin derinliklerine bakıyor. Eğilip dudaklarımı yakalıyor, beni uzun uzun ve derin derin öperken sarmallarını sahiplenici ve koruyucu bir şekilde etrafımda sıkıyor. "Mutlu musun Helena'm?" diye fısıldıyor yüzüme dokunurken. "Benim güzel eşim?"

Mutluluktan uçuyorum. Hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim ve hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve sonra fısıldıyorum: "Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlası."

SON

NAGA TARAFINDAN YAKALANAN'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. CANAVARLARA KADER serisinin devamını okumak istiyorsanız, **Kassian'**ın **KRAKEN TARAFINDAN KAPATILAN** hikayesine göz atın.

Yazar Hakkında

USA TODAY BESTSELLING YAZARI Jessica Grayson, güçlü kadın kahramanlar ve onlara aşık olmaktan kendilerini alamayan diğer dünyalı kahramanlar hakkında bilimkurgu ve fantezi romantizmi yazıyor. *Ayrıca Aria Winter takma adıyla da yazmaktadır.*

Kocası, kedisi ve köpeğiyle birlikte San Antonio, TX bölgesinde yaşıyor. Romantizm okumanın ve yazmanın yanı sıra yüzmeyi, chai ve bitter çikolatayı seviyor.

Daha fazla özel içerik, tüm kitaplarının tam listesi ve diğer güzellikler için JESSICA GRAYSON'ın Bültenine kaydolun veya web sitesine göz atın.

AYRICA YAZAR TARAFINDAN

~

ONCE UPON A FAIRY TALE ROMANCE Serisi

Ejderha Tarafından Ele Geçirilmiş: Güzel ve

Çirkin'in Yeniden Anlatımı Fae'nin Esareti: Bir

Külkedisi Yeniden Anlatımı Deniz Adamı Tarafından

Kurtarılan: Bir Küçük Denizkızı Yeniden Anlatımı

Elf Prensine Bağlanan: Bir Pamuk Prenses Yeniden

Anlatımı Ayı Kral Tarafından Sahiplenilen: Bir Kar

Kraliçesi Yeniden Anlatımı

Kurt Prens Tarafından Korunan: Kırmızı Başlıklı Kız Yeniden Anlatımı

~

KADER VE KRALLAR Serisi

Kara Elf Kralı'na bağlı Ejderha

Kralı tarafından sahiplenildi Fae

Kralı tarafından alındı

~

BUZ DÜNYASI SAVAŞÇILARI Serisi

Sahiplenildi: Dragon Shifter

Romance Bound: Vampir Uzaylı

Romantizmi Kurtarılmış: Fae

Uzaylı Romantizmi Çalındı:

Kurtadam Romantizmi Alındı:

Vampir Uzaylı Romantizmi

~

TANRILAR VE KADER Serisi

Hades Tarafından Sahiplenildi: Paranormal Bir Yunan Tanrıları Romantizmi

~

Jessica Grayson'ın kitaplarının tam listesi için: [Buraya Tıklayın](#)

Benim Yaz Centaur'um

ALISHA WILLIAMS & CASSIE LEIN

Hooves and Heartstrings'e Kısa Bir Bakış

Birinci Bölüm

LUCIUS

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Arabadan inerken amcam soruyor. "Yaz için evim güzel evim."

Kör edici güneşi engellemek için elimi kaldırıp gözlerimi kısarak etrafıma bakıyorum. Palmiye ağaçları cadde boyunca sıralanıyor, yaz havası tenimi ısıtıyor ve burnuma deniz havasının ezici kokusu doluyor. Amcamın evi tam sahilde, o kadar yakın ki martıların çığlıklarını ve dalgaların kıyıya vuruşunu duyabiliyorum. "Hava... sıcak mı?" Diyorum, henüz bir fikrim yok.

Yazı Coral Springs'te amcamın yanında geçiriyorum. Annem bunun güzel bir mola olacağını ve geleceğimi büyük ölçüde etkileyecek çok önemli birkaç fırsat arasında karar vermem için bana zaman kazandıracağını düşündü. Ayrıca insan olduğu için kardeşi John ile fazla vakit geçiremediğimizden de bahsetmiş olabilir.

"Biliyorum, alıştığından biraz farklı ama söz veriyorum, birkaç gün sonra Coral Springs hayatını seveceksin." Arabanın etrafında dönüp bagajdan çantalarımı alırken kıkırdıyor.

"Bundan emin değilim," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Bunları alabilirim."

Eve girerken amcam çantalarımı bana verdi. Açık kat planı olan güzel bir yer. Dağınık değil, sadece orada burada birkaç eşya var. Ve çok temiz. Ayaklarıma baktığımda

Her zaman toynaklarımı örtecek bir şey giydiğimden emin olmak için kendimi zor tutuyorum çünkü toynaklarım onun güzel ahşap zeminlerini aşındırıyor ve çökertiyor.

"Size evi gezdireyim," diyor beni evin içinde gezdirmeye başlarken. "Burası oturma odası ve mutfak." Beni koridora götürmeden önce ön kapıdan görebildiğim odaları işaret ediyor. "İşte banyo. Güzel ve büyük. Banyo yapmadığım için duş yaptırdım. Sanırım ben de büyük bir adamım, hey," diye şaka yapıyor ve kolumu dürtüyor. Ona küçük bir gülümseme verip başımı sallıyorum. John amcamın boyu 1.80'in üzerinde ve bir defans oyuncusu gibi yapılı ama kişiliği görünüşüne uymuyor. Bu yüzden bir kitabı kapağına göre yargılamayın derim, çünkü o tanıdığım en tatlı, yumuşak dilli insanlardan biri.

Annemin kardeşi ve onun gibi bir insan. Canavarlarla pek haşır neşir olmadı ama denemesi hoşuma gidiyor. Ve bu yaz beni yanına alması da bunun için büyük bir adım. Coral Springs ülkedeki en büyük canavar/insan karışımı şehirlerden biri haline geliyor. Coral Springs Üniversitesi bu sonbaharda ilk kez canavarları kabul etmeye başlayacak ve bunu yapan ilk üniversite olacak.

Yani bu yaz etrafta bir sürü gözü yaşlı üniversite öğrencisi görebilirim. Yaşasın.

Beni yanlış anlamayın, insanlarla birlikte olmayı sevmediğimden değil, ama insanlarla pek iyi deneyimlerim olmadı. Birçoğu canavarları görüyor ve bizim ucube olduğumuzu düşünüyor. Buna bir de yarı insan yarı sentor bir melez olduğum gerçeğini ekleyin, bu da beni büyürken kum torbası haline getirdi.

Görünüşümden dolayı hiçbir zaman uyum sağlayamadım; normal bir sentorun dört bacağı varken benim iki bacağım var. Canavarlar için yeterince canavar değilim, insanlar için de yeterince insan değilim. Bu yüzden annem iki tarafı da kabul edecek bir yer bulma umuduyla beni bu yaz buraya gönderdi. Buraya onu memnun etmek için geldim ama hâlâ ne yapmak istediğimden emin değilim. Başvurduğum programların hiçbirinden geri dönüş almadığım için sanırım henüz bir karar veremiyorum. Hangisini seçersem seçeyim, hayatımı büyük ölçüde değiştirecek.

"İşte senin odan," diyerek beni koridorun sonundaki kapıya götürdü. "Benimki seninkinin karşısında."

Misafir odasına giriyorum ve gülümsüyorum. Büyük boy bir yatak var ve en azından ona sığacağımı bilerek rahat bir nefes alıyorum. Amcamla aynı boydayım ve seyahat ederken yatacak yer bulmak her zaman kolay olmamıştır.

"Yerleşmene izin vereceğim. İstedığın gibi gelip gidebilirsin, sadece parti yok. Eğer eve bir kız getireceksen, lütfen ben buradayken bunu yapma." Sırıttıyor. "Yirmi bir yaşındasın, bir yetişkinsin. Bu yaz kendini serbest bırak ve eğlen. Sadece yasadışı bir şey yapma. Seni kefaletle hapisten

ıkarmak zorunda kalmak istemiyorum. Annen beni öldürür."

"Merak etme." Kıkırdıyorum. "Benimleyken partiler ve kızlar hakkında endişelenmen gerekeceğini sanmıyorum."

Başını sallıyor ve dönüp odadan çıkıyor. Etrafa bakıyorum, oda güzel. Soluk yeşil duvarlar, halı ve koyu meşe, kocaman bir yatak ve şifonyer. Yatağa doğru yürüyorum ve arkama yaslanıp tavana bakıyorum. Gözlerimi kapatır kapatmaz kendimden geçiyorum, seyahatin yorgunluğu beni yakalıyor. Ne olduğunu anlamadan beni akşam yemeğine çağırıyor.

Yemeğimiz bittikten sonra dışarı çıkıp verandada takılıyorum. Bu kapüşonlular ve eşofmanlarla burada daha ne kadar idare edebileceğimden emin değilim. Güneş battığı için hava biraz serinledi ama içimde sıcak bir yaz olacaktı gibi bir his var.

Şezlonglardan birinde otururken cep telefonumu çıkardım ve grup sohbetime mesaj atarak burada ve güvende olduğumu bildirdim.

İki saniye bile geçmeden bir görüntülü arama alıyorum. Sırıtarak başımı sallıyorum ve kabul tuşuna basıyorum. "Selam dostum!" Brooks diyor ki. "Hadi ama! Bize etrafı göster." "Gösterecek pek bir şey yok," diyorum ona. "Buraya daha yeni geldim." Ama sahili görebilmeleri için kamerayı çeviriyorum.

"Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum." Sawyer hüznle iç geçiriyor, kedi gözleri parlıyor. "Patilerimin arasından kumu hissetmek istiyorum."

"Hiç ateşli kız var mı?" Flynn derin derin kıkırdıyor. Tam hayır diyecekken gözüme bir şey takılıyor. Sahilde bir kız koşuyor, ufacık bir şey. Bir metreyi geçemez. Normalde koşan biri dikkatimi çekmezdi ama onda bir şeyler var. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, her adımda zıplıyor. Gözlerim vücudunda geziniyor ve spor sütyeninde duruyor. Dudaklarımı yalıyorum, aşağı doğru devam ediyorum ve dar şortunun kıcını sardığı yerde duruyorum. Onu görünce sikim seğiriyor. Ama beni büyüleyen görünüşü değil, nefes almak için durması ve telefonunu çıkarması. Bir saniye sonra gülümseyerek dans etmeye başlıyor. Onu duyamayacak kadar uzakta ama dinlediği şarkı her neyse onu söylediğini anlayabiliyorum.

"Dünya'dan Lucius'a," diyor Hayes.

Atlas kıkırdar. "Sanırım cevabımızı aldık."

Bu küçük enerji topu sahilde ilerlemeye devam ediyor ve ben ancak o gözden kaybolduğunda telefonuma bakıyorum.

"Ne?" Kendini beğenmiş, sırttan yüzlerine bakıp kaşlarını çatarak soruyorum. "Sizi bu kadar gülen kim?" Sawyer kıkırdarak soruyor.

"Hiç kimse. Komik bir şey gördüm." Omuz silkiyorum ama gözlerim tekrar onun gittiği yöne kayıyor.

"Mhmm," diye mırıldanıyor Sawyer, bana inanmıyor.

Telefonu kapatıp erkenden yatmadan önce bir süre konuşuyoruz. Yazın nasıl geçmesini beklediğimden emin değilim ama bir yanımda o koşucuyu tekrar görebilmeyi umuyor.

"Lucius, iki haftadır buradasın ve evden neredeyse hiç çıkmadın," diyor amcam güvertede yanıma otururken.

"Gittim. Birkaç kez sahile indim," diyorum biramdan bir yudum alarak.

"Toynaklarını suya daldıracak kadar. Hadi ama, yaz mevsimindeyiz. Biraz yaşa."

"Ben pek sosyal bir insan değilim," diye mırıldanıyorum tekrar suya bakarken. Karanlık, ay ışığı parlıyor. Gülüşen ve yüzen insanları görebiliyorum, müzik sesi sahile doğru sürükleniyor.

"Hayır, bunu cevap olarak kabul etmiyorum," diyor ve birayı elimden alıyor. "İşte." Bana yüz dolarlık bir banknot uzattı. "Yolun hemen aşağısında bir tiki bar var. Git biraz yürü, birkaç kadeh iç, belki yeni arkadaşlarla tanışırsın."

"Daha fazla arkadaşla ihtiyacım yok. Evde yeterince arkadaşım var," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Ve burada değiller. O yüzden bunu al ve git." O da bir tane kaldırıyor.

İç çekip parayı elinden almadan önce bir an paraya bakıyorum. "Tamam, bir saat, o kadar."

"Sadece git." Kıkırdıyor ve ben ayağa kalkarken sırtımı sıvazlıyor.

Sahilde birkaç metre ilerlediğimde, spor ayakkabılarla yürümenin ne kadar zor olduğuna lanet ediyorum. Etrafıma baktığımda yakınımda kimseyi göremiyorum, bu yüzden onları çıkarıyorum ve toynaklarımın serin kuma batmasına izin veriyorum.

Hareketlerim yavaş, bu bara gitmeye hevesli değilim, ama itiraf etmeliyim ki, serin esinti ve manzara her ikisi de güzel.

Bar görüldü ve ben hızla ayakkabılarımı giydim. Kim olduğumdan utandığımdan değil, ama canavar tarafımın insanların iki kez bakmasına neden olmadığı bir kasabada yaşıyorum. Ta ki

Şimdiye kadar bu kasabada çoğunlukla insanların yaşadığı biliniyordu. Etrafıma baktığımda hiç canavar görmüyorum, en azından fark edilebilir bir şey yok.

Fark etmez. Yarı canavarım ama giydiklerimle bunu asla söyleyemezsiniz.

Şapkam olmasına rağmen kapüşonumu yukarı çekiyorum ve rahat etmek için kıyafetlerimin içine gömülüyorum.

"İçeri giriyor musun, girmiyor musun?" diye soran bir kız yanımda zıplamama neden oldu.

Yüzünde eğlenceli bir sırıtışla beni bir aşağı bir yukarı süzerken ona bakıyorum. "Yoksa polisleri aramak zorunda kalabilirim. Biraz şüpheli görünüyorsun."

"Üzgünüm," diye homurdanıyorum ve verandaya doğru birkaç adım atıyorum. İçeri adım attığımda, mekanın müzik çalan ve sohbet eden insanlarla dolu olduğunu görüyorum.

"Affedersiniz," diye soruyor biri, yanımdan iterek. Yolda durmak istemediğim için barın uzak tarafına gidip boş bir koltuğa oturuyorum.

"Sana ne getirebilirim?" diye soruyor yumuşak, müzikal bir ses. Gözlerim kumsalda gördüğüm kızın parıldayan mavi gözleriyle buluşuyor.

O günden beri her gece aynı saatlerde güvertede oturup onu tekrar görmeyi umuyorum, ama yanıma uğramadı.

Ve işte şimdi karşımda duruyor, içki siparişimi soruyor. "Ahh. Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" diye soruyor, yüzünde küçük bir sırıtışla. "Bira." Boğulmayı başardım. "Ah, bir bira, lütfen."

"Bira," diye tekrarlıyor, gülümsemesi büyüyor. "Ne tür bira?"

"Doğru... ahh... Busch Light."

"Kutu mu, şişe mi, fıçı

mı?" "Şişe lütfen."

"Bir şişe Busch Light hemen geliyor."

Barın arka tarafına doğru ilerlerken ona lanet bir sürüngen gibi bakıyorum. Önce birkaç kişiye daha servis yapıyor, giderken onlara gülümsüyor.

Başım bana bağılıyor, bana bir şey söylemeye çalışıyor. Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Al bakalım," diyor ve birayı bana uzatıyor. Almak için uzandığımda parmaklarım onunkilere değiyor.

Ben homurdanırken o nefes nefese kalıyor, gözlerim şok içinde açılıyor.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz mı? Ama bedenim uğuldarken, coşkulu bir his kaplarken, bu kadının, kafasının tepesinde küçük uzay topuzları olan bu şirin, sevimli kadının benim eşim olduğunu biliyorum.

Sanırım beni cehennem gibi bir yaz bekliyor.

İkinci Bölüm

MARLEY

BAR TIKLIM TIKLIM. Herkes her yıl düzenledikleri Yaz Başlangıcı partisi için gelmiş. Vücudumu kaplayan terin hafif parlaklığını hissedebiliyorum, bu da bana bu gece çok çalıştığımı söylüyor. Bira şişelerinin üst üste kapaklarını açmaktan ellerim ağrıyor, üstelik yetişmek için yıkadığım bardakları sormayın bile. Bu noktada, sanırım kalıcı olarak budanmış olabilirler. Bahşiş kavanozum çok güzel görünüyor, bu yüzden alacağım.

Bu benim Rusty Piranha'da çalıştığım ikinci yılım ve bir üniversite kasabası olduğumuz ve çoğu insan yaz döneminde tatil yaptığı için yaz sezonu her zaman en yoğun dönemdir. Ancak bu gece geçen yılki açılıştan daha yoğun görünüyor ve bunun küçük üniversite kasabamızın sadece küçük bir üniversite kasabası olduğu son yıl olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Sonbaharda Coral Springs resmi olarak canavarları ve insanları kabul eden ilk üniversite olarak açılacak.

Ama şimdi bunu düşünmenin ya da endişelenmenin zamanı değil. Para kazanmak için endişelenmeliyim ki bu yaz istediğim her şeyi yapabileyim. Burada üniversiteye kaydolduğumda ailem benimle bir anlaşma yaptı. Derslere devam ettiğim sürece tüm masraflarımı karşılayacaklardı, ancak sömestr tatiline çıktığım yaz aylarında tek başımaydım. Bu yüzden geçen yıl, birinci sınıftayken Rusty's'de işe girdim.

Barın sonuna baktığımda, biraz önce içeri giren seksi, gizemli yabancıнын hâlâ birasını yudumladığını görüyorum. Sessiz, bu da onun ne kadar çekici olduğunu daha da artırıyor. Kapüşonlu bir tişört giymişti.

Karanlık ve düşünceli bir havası var, ki bu hoşuma gidiyor. Sonunda kapüşonunu indirdi, ama hâlâ beyzbol şapkası takıyor, dağınık kahverengi saçları yanlardan dışarı taşıyor. "Bir bira daha içmeye hazır mısın?" Tüm seksi hayallerimin yeni yıldızına soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece bana bakıyor, yüzünde şaşkın ama meraklı bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne var? Gömleğimde bir şey mi var?" Bir şey dökmediğimden ve üzerimde kocaman bir leke olmadığından emin olmak için aşağıya bakarak soruyorum.

Birkaç saniye geçtikten sonra bana kararlı bir şekilde "Hayır," diyor. Delici gri gözleri bebek mavilerime bakıyor ve küçük bir nefes çekmeme neden oluyor. Ruhum ateşe verilmiş gibi hissediyorum, hatta belki külotum da.

Pekala o zaman. Az konuşan bir adam. Bazıları için bu itici olabilir, ama benim için onunla daha fazla konuşmak istememe neden oluyor. Onun gizemi artıyor ve onu düşündükçe içimdeki karıncalanma da artıyor.

Bu seksi yabancının birkaç kelimeyle beni tahrik ettiğini görmezden gelmeye çalışarak yanındaki kişiye geçiyorum ve ona da bir içki dolduruyorum. Bunu barın etrafında duran herkesle tekrarlıyorum, ta ki hepsi bir kez daha ellerini istedikleri alkolle doldurana kadar.

Bütün gece gizemli adamımla bakışıp durdum ve birkaç kez onu bana bakarken yakaladım. Yüzü hep ciddiymi, sanki beni anlamaya çalışıyor gibiydi. Ama sizce bütün gece bana tek kelime etti mi? Bu kocaman bir HAYIR. İki bira içti ve bütün gece orada tek başına oturup sadece izledi.

Birasını parmaklığın üzerine koydu, ben de yanına gittim. "Bir tane daha içmeye hazır mısın?" "Evet," diyor, sanki verdiği cevaptan emin değilmiş gibi.

Siktir, hadi ama dostum. Bar adabı 101'in barmene iyi davranmak olduğunu bilmiyor mu? Yani, en azından tek kelimelik cevaplardan fazlasını ver.

Bir şişe daha Busch Light aldım, kapağını açtım ve önündeki barın üzerine koydum. "Ee, şehirde yeni misin? Sonbaharda okula mı başlıyorsun? Seni daha önce buralarda görmemiştim."

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanarak birasını aldı ve bir yudum içti.

"Arkadaş edinmeyi pek beceremiyorsun o zaman?" Alay ediyorum ve az önce içtiği içkinin boğazına kaçmasına neden oluyorum. Öksürürken aceleyle ağzını kapatıyor.

"Özür dilerim?" Kendini toparladığında bana kaşlarını çatıyor.

"Bana tek kelimelik cevaplardan başka bir şey vermiyorsun. Yani ya gerçekten benimle konuşmak istemiyorsun ya da tam bir pislisin. Hangisi?"

Karnımı titreten alçak bir kıkırdama çıkarıyor. "İkisi de değil. Bu gece dışarı çıkmak istemiyordum ama amcam beni evden çıkmaya ve kasabayı gezmeye zorladı. Sanırım bütün gün içeride oturmak yazı geçirmek için iyi bir yol değil."

"Demek şehirde yenisiniz. Coral Springs'e ve Rusty Piranha'ya hoş geldiniz. Ben Marley," diyorum ona ve elimi barın üstünden uzatıp tokalaşıyorum.

Elime bir dakika bakıyor, sanki lanet şey onu ısıracaktı gibi, sonra kocaman eliyle sıkıyor ve sıkıca sallıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Marley. Ben Lucius."

Tam temas ettiğimiz anda elime bir şok yayılıyor ve nefesim kesiliyor. "Bu gece beni ikinci kez şok ediyorsun."

"Kahretsin. Özür dilerim," diyor elini hızla çekerken.

"Olma," diyorum ona, gözlerindeki hafif korku karşısında kendimi kötü hissediyorum. Beni incittiğini mi düşünüyordu? "Sadece küçük bir statik şok. Sadece sana cehennemi yaşatmak istedim." Ortamı yumuşatmayı umarak gülüyorum. "Luci, diğer müşterilerle ilgilensem iyi olacak yoksa isyan çıkaracaklar. Gece yarısı çıkıyorum. Eğer hala buradaysan, sana bir bira ısmarlarım."

"Burada olacağım," diyor kendinden emin bir şekilde ve ben onun yoğun bakışlarına vücudumun nasıl tepki verdiğini fark etmeden edemiyorum.

Barın diğer tarafına geçip siparişleri alıyor ve içkileri hazırlıyorum ama tüm bu süre boyunca Luci'nin gözlerini üzerimde hissediyorum. Elim hâlâ dokunduğumuz yerde karıncalanıyor ama elimi silkeliyorum.

Az önce kasamı kapattım, telefon uygulamamdan çıkış saatimi girdim ve kavanozdan bahşişlerimi aldım. Çabucak çantama tıktırıp barın etrafından dolaşıyorum. Lucius'un yanındaki bar taburesini kapıp oturuyorum. "Tekrar merhaba."

Bana doğru baktı. "Hey."

"Gerçekten hiç konuşkan değilsin, değil mi?" Kenna içkimi önüme koyarken soruyorum. Burada çalışmanın avantajı, hepimizin birbirimizin içki tercihini biliyor olması ve benim için bu Carbliss. Kenna'ya teşekkür ediyorum ama o bana göz kırptıyor ve "Çok seksi" diye karşılık veriyor.

Evet, Kenna, biliyorum; ne yazık ki o antisosyal ve ben ona elimden geleni yapıyorum.

"Sonbaharda CSU'ya mı gidiyorsun? Bu yüzden mi buradasın yoksa buraya mı taşıyorsun?" Tekrar deniyorum. Gerçekten, hiçbir erkek bu kadar çabaya değmez, ama nedense kendimi bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istemekten alıkoyamıyorum.

"Henüz emin değilim. Şu anda sadece yaz için buradayım," diye cevap veriyor ve gözlerini barın diğer tarafına dikeyor.

Elimde değil. Bir kahkaha atıyorum ve elimi kaldırarak Kenna'ya geri dönmesini işaret ediyorum. "Bana ve Bay Won't Shut Up'a birer kadeh Elmalı Turta getirir misin?" "Elbette bebeğim," diye kıkırdıyor, Elmalı Turta sürahisini kapıyor ve iki shot bardağı dolduruyor.

"Bize ve bu büyüleyici sohbe!" Kadehimi havaya kaldırıyorum. Luci de aynısını yapıyor ve kadehleri tokuşturup tatlı sıvıyı geri fırlatıyoruz.

Orada gergin bir sessizlik içinde oturup içkilerimizi yudumluyoruz. Bu adamı bir türlü anlayamıyorum. Sarı saçlarım ve mavi gözlerimle kötü görünümlü bir kız değilim ve oldukça iyi bir kişiliğim olduğunu düşünmek istiyorum. Genelde sohbet etmekte ve yeni arkadaşlar edinmekte sorun yaşamam ama Lucius çetin ceviz.

Ona yakın olmak içimdeki ve karnımdaki ateşi daha da yoğunlaştırıyor. Sanki evren bana onunla konuşmamı, denemeye devam etmemi söylüyor, ama bu adam işimi hiç kolaylaştırmıyor. Derimin altında süründüğünü hissettiğim bu enerjinin bir kısmını yakmaya karar vererek taburemden kalkıyorum ve içkimi alıyorum. "Evet, Luci, çok eğlenceliydi. Bu gecenin en gizemli adamı ödülünü sen kazandın. Dans etmek için dışarıdaki şenlik ateşine gidiyorum." Bu adamla konuşmayı ne kadar istesem de, bütün gece burada oturup çaba gösteren tek kişi olarak aptal gibi görünmeyeceğim. Ne yazık ki benden hoşlanmadığını açıkça belli etti.

Elimi havaya kaldırıp dönüyorum ve DJ ile şenlik ateşinin olduğu sahil kısmına doğru ilerliyorum.

Tam avlu kapısından çıkmak üzereyken biri dirseğimden tutup beni döndürüyor. Sırtım kabaca kapının yanındaki duvara doğru itiliyor ve o koyu, çelik grisi gözlere bakıyorum. *Lucius*.

Ona bakıp alt dudağımı endişelendirirken. *Kahretsin, çok uzun*. O kadar yakın ki, gül ağacının kokusunu alabiliyorum, toprak kokusu burnuma nüfuz ediyor ve vücudumda bir ürperti yaratıyor.

"Tekrar merhaba," diye mırıldanıyorum kısık bir sesle. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve midemde keleklerden oluşan bir kaleydoskop yerleşmiş gibi hissediyorum.

Tek kelime etmiyor, sadece bana bakıyor, gözleri bir ileri bir geri gidip gelerek yüzümü inceliyor. Eli uzanıyor ve boşluğumdan düşen bir parça saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor

örekler. Nefesim kesiliyor ve bir dakika sonra dudakları dudaklarımda ve dili ağzıma giriyor.

Dilimi onunkinin etrafında döndürerek açtığımda dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Tadı günah ve bira gibi, bu tek tattan daha fazlasını istememe neden oluyor. Elimi Luci'nin kolundan omzuna doğru götürüyorum ve boynunun yan tarafına dokunuyorum. Beni öptüğü kadar hızlı bir şekilde beni geri itiyor ve kıcı yanıyormuş gibi kaçıyor.

Elimi şişmiş dudaklarıma götürmüş, sanki bir arı sürüsü tarafından sokulmuş gibi hissederek öylece durup arkasından bakıyorum. Kim bir kızı böyle anlamsızca öper ve sonra da kaçır?

Kalabalığı iterek onu bulmaya çalışıyorum. Ona sorununun ne olduğunu sormam lazım. Yani, benimle neredeyse hiç konuşmuyor, sonra bütün gece tek kelimelik bir pislik olduğu için yanından ayrıldığımda beni öpüyor ve sonra Kùlkedisi gibi kaçıyor.

Onu hiçbir yerde göremiyorum ve artık gecem mahvoldu, bu yüzden Kenna'ya veda edip eve gitmek üzere bardan ayrılıyorum. Bugünkü vardiyama başladığımda bar çoktan dolmuştu, bu yüzden bir blok öteye park etmek zorunda kaldım. İçimi çektim ve o tarafa yöneldim. Ne olduğunu anlamadan, soluk sarı moped scooter'ıma bakıyorum. Çantamdan anahtarı çıkarıp bindim ve kontağı çevirdim. Kickstand'i ayağımla yukarı itiyorum ve açık yola çıkıp daireme doğru sürüyorum.

Luci'nin, seksi vücudunun ve delici gözlerinin canı cehenneme. Yaza yanlış bir başlangıç yapmasına izin vermeyeceğim. Yılın en sevdiğim zamanı ve güz dönemi başlamadan ve hayat yeniden yoğunlaşmadan önce arkadaşlarımla sahilde dinlenerek geçirmeyi planlıyorum. Küçük dubleks evimin önüne park edip içeri giriyorum. Sadece bahşışlerimi saymak ve yatmak istiyorum. Yarın yeni bir başlangıç yapmaya hazırım.

Yatak odama gidip pijamalarımı giyiyorum ve çantamı düşürdüğüm yatağıma oturuyorum. Bir tomar parayı çıkarıp aynı değerde olanlara ayırıyorum ve sonra elime alıp saymaya başlıyorum. Beş yüz üç dolar, bu geceki kalabalığa göre hiç de fena değil. Parayı çantama geri koyuyorum ve Pazartesi günü bankaya gidip parayı yatırmam gerektiğini aklıma not ediyorum.

Çantamı komodinin üzerine koyuyorum, battaniyemi çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kısa bir süre sonra uyku beni ele geçiriyor ve rüyamda tüylü saçlı, kaslı, şeytan gibi öpüşen ve uykumda bile içimin nemlenmesine neden olan bir adam görüyorum.

Üçüncü Bölüm

LUCIUS

APTAL, APTAL, APTAL! Tanrım, benim neyim var böyle? Muhtemelen benim korkunç bir insan olduğumu düşünüyordur. Kim birini öper ve kaçır ki? Harika bir öpücüktü. Ruhumu ateşe veren ve sikimi hayatımda hiç olmadığı kadar sertleştiren bir öpücük.

Dostum, o benim dostum. Bu şu anda gerçekleşiyor olamaz. Böyle bir şey olabileceğini, eşimle her an tanışabileceğimi biliyordum. Annem de babamla köşeyi dönerken yolda karşılaşılarak tanışmıştı. Bu kadar hızlı, bu kadar rastgele olabilir.

Benimkini böyle bulacağımı düşünmemiştim, en azından bu gece.

Sonunda koşmayı bıraktığımda, çoktan amcamın evine dönmüştüm. "Lanet olsun." Verandanın merdivenlerine otururken küfrediyorum. İnleyerek başımı öne eğiyorum. "Hayatımı tamamen değiştirecek iki büyük karar arasında seçim yapmadan önce dinlendirici bir yaz için çok fazla. Karışıma bir tane daha ekleyelim."

"Seni burada duyduğumu sandım," diyor amcam, verandaya çıkarak. Ayağa kalkıp üzerimdeki kumların tozunu alıyorum. "Hey."

"Nasıldı?" diye soruyor meraklı bir gülümsemeyle. "İyiymi," diye mırıldanıyorum onu geçip eve girerken. "Bir şeyler içtin mi?"

Hoş kızlarla tanıştın mı?"

"Birkaç bira," diyorum, diğer sorusunu yanıtlamadan. "Yorgunum. Yatmaya gidiyorum."

"İyi geceler."

Odama girip kapıyı kapatıyorum ve arkamdan kilitliyorum. Şapkamı çıkarıyorum, at kulaklarım serbest kalıyor, bastırılmaktan ve şapkanın altına gizlenmekten dolayı ağrıyor.

Kapüşonumu çıkarıp yere atıyorum ve arka planda gürültü olsun diye televizyonu açıyorum; bu gecenin zihnimde dolaşan düşüncelerle dolu olacağını ve uyumamı zorlaştıracağını biliyorum.

Yatağa geri dönüp yukarı bakıyorum ve televizyonun ışıklarının tavanda dans edişini izliyorum.

Amcamın ikinci sorusuna cevap verecek olursam, hayır, bu gece hoş bir kızla tanışmadım. Muhteşem bir kadınla tanıştım. Bembeyaz sarı saçları ve masmavi gözleri olan bir kadınla. Tanrım, gülümsediğinde o küçük düğme burnu nasıl da kıvrılıyor. Dilimle gamzelerinin izini sürmek istedim.

Ve gülüşü. Kahretsin, bu sesle pantolonuma boşalmamak için her şeyimi verdim. Marley.

Benim küçük insan dostum. *Sikeyim*.

O öpücüğü, vücudumun nasıl aydınlandığını düşünmeden edemiyorum. Onun benim olması gerektiğini, evrenin onu benim için seçtiğini biliyordum. Bir korkak gibi kaçtığım için pişmanım ama korkuyordum. Bu büyük bir şey, bir anda kabullenilecek çok şey var.

Onun yumuşak dudaklarının benimkilere değmesi, dillerimizin birbirine dolanması. Düşündükçe sikim seğiriyor.

Aşağı baktığımda, eşofmanımın içinde kocaman bir çadır buluyorum. Eğer icabına bakmazsam yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek. Ve azgın bir ereksiyonla acı çekmemeyi tercih ederim.

Pantolonumu geri çekerek sikimin serbest kalmasını sağladım. Ucundan şimdiden bir dizi pre-cum damlıyor. Elimi uzunluğumun etrafına sararak, biraz baskı eklerken bir inilti ısırıyorum, uzun, sert bir vuruş yapıyorum.

Tekrar yatağa uzanırken gözlerim kapanıyor. Elimi biraz daha hızlı pompalamaya başlıyorum, Marley'nin yüzü gözlerimin önünde parlıyor.

O öpücüğün nasıl geçmesini istediğimi hayal ediyorum. Ayrıldığımızda dizlerinin üzerine çökmesini. Kocaman gözleriyle bana bakıyor, pembe kabarık dudaklarını yalayıp pantolonumu aşağı çekerken seksi bir gülümseme kaplıyordu yüzünü.

Sikim ağırlaşıyor ve büyüklüğünden dolayı inliyor. Ama iki küçük elini de sikimin etrafına sarıyor ve beni okşuyor, ucundan damlayan pre-cum'u yalıyor.

Orgazmımın hızla yaklaştığını hissederken nefesim kesik kesik gelmeye başlıyor. Kendimi daha hızlı sarsarken, kavramamı sıkılaştırırken toplarım beklentiyle karıncalanıyor.

Zihnimde Marley beni sıcak, ıslak ağzına alıyor ve saçlarını ellerimin arasına alırken inlememe

neden oluyor.

Çok büyük olduğum için çok derine inmemem gerektiğini bilerek ona küçük hamleler yapmaya başlıyorum. Hepsini alamıyor, hatta yarısını bile, ama bu onu denemekten alıkoymuyor.

Sikimi emiyor ve şapırdatıyor, çok derine indiğinde öğürüyor. Hem fantezimde hem de gerçek hayatta kendimi daha fazla tutamıyorum. Bu düşünce çok fazla.

Taşaklarım yukarı kalkıyor, orgazmım beni ele geçirirken mide kaslarım esniyor. Aletim elimde seğirmeye başladığında serbest kalmakla tehdit eden kükremeyi zapt ederken dudağımı kanın tadını alacak kadar sert ısıyorum, dışarı ve karnıma kalın sperm ipleri gönderiyorum.

Hiç bitmiyor, o kadar çok döl var ki karın kaslarımı kaplıyor. Sonunda, son damla düştüğünde rahat bir nefes alıyorum.

Çok beklersem her şeyin döküleceğini bildiğimden, bu sabah duşta kullandığım havluyu komodinin üzerinden alıp üzerimi temizliyorum.

Kirlenmiş çamaşırlara bakıp yüzümü buruşturuyorum; bunu kirli çamaşırların arasına atmamın imkânı yok.

Kalkıyorum, havluyu ve diğer kirli kıyafetlerimi alıp çamaşır yıkamaya başlıyorum. Yatağa dönmeden önce duş alıp üstümü değiştiriyorum.

Ne yapacağım ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Neden bu sadece rahatlatıcı bir yaz olamıyor?

Ertesi sabah annemi aramaya karar verdim. Bana tavsiye verebilecek biri varsa, o da odur. Ne de olsa o bir sentorla çiftleşmiş bir insan.

"Lucius, tatlım! Sesini duymak çok güzel. Nasılsın bebeğim?" diyor annem neşeyle telefonu açarken.

"Ben iyiyim. Kusura bakmayın, pek aramadım. Size gerçekten rapor edecek bir şey yoktu." "Peki şimdi var mı?" diye soruyor, sesi meraklanmış gibi.

"Evet," diyorum dudağımı kemirerek, sinirlerim midemi huzursuz ediyor. "Eşimle tanıştım."

"Ne!" diye soluk soluğa kaldı. "Aman Tanrım, bu harika."

"Adı Marley. Sahil evinin yanındaki tiki barda çalışıyor. Çok güzel bir kız anne. Kısa boylu, sarışın ve herkesin aşık olmaktan kendini alamayacağı neşeli bir kişiliği var."

"Sesi harika geliyor, bebeğim. Ama senin sesin neden üzgün geliyor? Heyecanlanmalısın."

"Her şey çok hızlı oldu. Sadece dün gece tanıştık, neredeyse hiç konuşmadık, sonra onu öptüm ve bir aptal gibi kaçtım." Yüzümü ovuşturarak inliyorum.

"Aman Tanrım," diyor ama sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum. "Hiç komik değil anne," diye homurdanıyorum.

"Hayır, tabii ki değil. Korkmuş olman normal. Ama tatlım, o bara geri dönmeli ve o kızdan özür dilemelisin."

"Biliyorum." İç çektim. O haklı. Marley'nin hakkımda kötü düşünmesi fikri hoşuma gitmiyor. "Ama tek mesele bu değil. O bir insan."

"Ahhh," diyor, sesi anlayışa dönüşüyor. "Neden korkuyorsun, tatlı çocuk?"

"Canavarları sevmediğini, bana bir ucubeymişim gibi bakacağını söyledi. Karanlık ve üzerim örtülüydü, bu yüzden ne olduğumu bildiğini sanmıyorum."

Pencereden dışarı bakıp dalgaları izliyorum, gerçek beni gördüğünde tiksinip tiksinnemeyeceğini merak ediyorum.

"Böyle düşünme. Onunla konuşana kadar hiçbir şey bilmiyorsun. Ona çıkma teklif et ve onu biraz daha yakından tanı. Her şeyi fazla düşünmeden ve en kötüsünü varsaymadan önce ona bir şans ver. Asla bilemezsin, seni şaşırtabilir. Her seferinde bir adım atın. Ama tatlım, seninle ne kadar çok zaman geçirirse, o kadar çok aşık olacaktır. Ve sadece eş bağından dolayı değil. Sen iyi bir adamsın, Lucius. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler anne," diyorum, biraz memleket hasreti çekerek. Annem ve ben çok yakınız, benim gözümde neredeyse en iyi arkadaşız. O her zaman benim yanımda olan, her konuda konuşmak için kendimi güvende hissettiğim biriydi.

Babamı seviyorum ve o iyi bir adam, ama bazen ona daha çok benzemediğim için onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Ben yarı sentor, yarı insanım. Ne olursa olsun, hiçbir zaman iki tarafa da uyum sağlayamadım.

Birkaç dakika sonra telefonu kapattık. Daha sonra özür dilemeye karar vererek duş alıyorum, yemek yiyorum ve gecenin çökmesini beklerken telefonumda oynuyorum. Ne zaman çalıştığını ya da bu gece orada olup olmayacağını bilmiyorum ama denemek zorundayım.

Bara gittiğimde, dün geceki kadar kalabalıktı. Tam içeri girecektim ki endişelenmeye başladım.

Silkelenip içeri giriyorum ve Marley'i barın arkasında buluyorum. Onu izlerken kalbim duracak gibi oluyor. Önündeki adamın söylediği bir şeye gülüyor; yüzü aydınlanıyor. Çok çekici. Sonra başka bir adamla arkadaş olduğu için kıskançlığa kapılıyorum.

"Selam," diyorum barda bir sandalye
çekerek. Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Hey."

"Biraz vaktin var mı?" Yine gergin hissederek soruyorum.

Dudağını ısıyor ve diğer barmene bakıyor. "Mola vaktiniz geldi. Devam edin." Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hadi dışarı çıkalım."

Onu bardan çıkıp şenlik ateşlerinden birine doğru takip ediyorum. "Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum. Oldukça hızlı uzaklaşmak istiyor gibiydin." Bana bakmıyor ve kendimden nefret ediyorum.

"Özür dilerim. Aptallık ettim. O öpücük inanılmazdı. Bütün gece seni tekrar öpmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm. Seninle bir şey yapmak istiyormuş gibi görünmediğim için özür dilerim çünkü tam tersi." Elimi şapkamın üzerinde gezdirdim. "Konu kızlara gelince iyi değilim. Ve konu senin gibi büyüleyici birine gelince ne yapacağımı bilemediğimden eminim."

"Gerçekten mi?" Kalbimin çarpmasına neden olan tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"İzin ver telafi edeyim. Seni yemeğe götürebilir miyim?" Göğsümde kabaran umutla soruyorum. "Yarın boş musun? Sahilde gerçekten iyi bir deniz ürünleri mekânı biliyorum." "Evet." Aptal gibi kocaman gülümsedim. "Tabii ki. Altı gibi burada buluşalım mı?"

"Altı benim için uygun."

"Tamam, evet harika," diyorum kızarak, evet dediği için o kadar mutluyum ki. "İşe dönmem gerek. Ama yarın gece görüşürüz, tamam mı?" "Yarın gece." Başımı salladım.

Kıkırdıyor ve eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra kendi kızarmış gülümsemesini kondurup bara geri dönüyor.

Dünyanın en güzel kızıyla randevuya çıkıyorum. *Arkadaşımla.*

Dördüncü Bölüm

MARLEY

Luci'yi barda beklerken midem düğümleniyor. Ortaya çıkmayacağından ve o öpücükten sonra yaptığı gibi beni hayalete çevirmek için yemeğe davet ettiğinden eminim. Saatime baktığımda saatin altıyı beş geçtiğini görüyorum, yani henüz çok geç kalmamış. Ama hâlâ karnımda bir Japon balığı sürüsü ikamet ediyormuş gibi hissediyorum.

"Üzgünüm, geciktim," diye sesleniyor çakıllı sesi kaldırımın aşağısından. Ona bakıyorum ve ne kadar yakışıklı olduğuna gülümsüyorum. Üzerinde siyah bir tişört, kot pantolon ve beyzbol şapkası var. İyi ki şık giyinmemiş çünkü Salty Marine'in lezzetli yemekleri var ama pek şık değiller.

"Sorun değil. Çok beklemedim. Dışarı çıkalım mı? Çok uzak bir yürüyüş değil ve hava çok güzel," diye onu rahatlatıyorum. Gözlerinin pembe, çiçek desenli, sırtı açık camili sundress elbisemde bir aşağı bir yukarı gezinmesini kaçırmıyorum. Önü düşük kesilmiş, Luci'nin şu anda birinci sınıf bir fileto gibi baktığı C kuplarımı gösteriyor.

"Yolu göster," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum ve Tuzlu Denizci'ye doğru ilerliyorum. Luci yanımda adım atmaya devam ederken bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor ve elini hafifçe çektiğini hissedebiliyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum, sadece bu basit dokunuş yüzünden karnımda bir sıcaklık birikiyor.

"Bana kendinden bahset Luci." Onu konuşturmaya çalışıyorum, böylece beni zaten tahrik ettiği gerçeği üzerinde durmuyorum.

"Yirmi bir yaşımdayım ve bu sonbaharda üniversite ikinci sınıf öğrencisi olacağım. Tıp öncesi programındayım. Açıkçası buralı değilim, ailem ve ben Glencoe'da yaşıyoruz, ama amcam burada yaşıyor, bu yüzden Coral Springs'i kontrol etmek için onunla kalıyorum. Gelecek dönem buraya transfer olmak isteyip istemediğime bakacağım." Restorana vardık ve Luci kapıyı benim için açık tuttu.

Hostes bizi koltuklarımıza götürüyor ve arka tarafa doğru karşılıklı oturuyoruz. "Peki ya sen Marley? Hayatın boyunca burada mıydın?" diye soruyor hostesin az önce doldurduğu su bardağını alırken.

"Büyürken bir sonraki kasabada yaşıyordum ama her yıl yazları burada geçiriyordum. Şimdi burada yaşıyorum. Kendime ait küçük bir yerim var ve burayı seviyorum. Aynı zamanda CSU'da ikinci sınıf öğrencisiyim ve veterinerlik öncesi programındayım." Ben konuşurken, o sadece beni izliyor. Sanki söylediğim her kelimeye takılmış gibi. Yanaklarım ısınmaya başlıyor, randevularda bu tür bir ilgiye alışık değilim.

Garson geldi ve ikimiz de Filet Mignon ve ıstakoz ile iki alkolsüz içecek sipariş ettik. İçeceğine kadar aynı şeyi sipariş etmiş olmamızın ne kadar ironik olduğuna tekrar kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. *Vişneli Pepsi.*

"CSU da bu sonbaharda hibrit programı başlatıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Canavarlar'ın şehrinizde olması sizi heyecanlandırıyor mu yoksa endişelendiriyor mu?" Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak cevabımı bekliyor.

Cevap vermeden önce Pepsi'mden bir yudum alıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim. Canavarlarla hiçbir sorunum yok, onlar da benim gibi toplumun bir parçası, bu yüzden bana doğru davrandıkları sürece ben de onlara doğru davranacağım. Bazı insanların bu fikre pek sıcak bakmadığını biliyorum ama ben öyle değilim. Hibrit programın veterinerlik ve tıp programları gibi şeyleri nasıl etkileyeceğini merakla bekliyorum."

Luci cevabımdan sonra rahatlamış görünüyor ve acaba canavar bir arkadaşı ya da ailesi falan mı var diye merak ediyorum. Bir canavarla kişisel olarak hiç etkileşime girmedim ama ona söylediğim şey gerçektir. Bana ne verirsen onu alırsın, bana bir pislik gibi davranırsan ben de sana öyle davranırım.

Yemeğimiz geldi ve ikimiz de ıstakoz ve bifteği mideye indirirken pek konuşmuyoruz. Yemeğimizi bitirdiğimizde garson geri dönüp tatlı isteyip istemediğimizi soruyor ama bu benim için zor bir hayır, tıka basa doymuş durumdayım. "Hayır, teşekkür ederim. Hesabı alalım lütfen," diyor Luci adama gülümseyerek.

Hesap gelir ve Luci ödemekte ısrar eder. "Ben kendi payımı ödeyebilirim. Seni buraya getiren benim." "Kesinlikle olmaz. Bu güzel hanımefendinin yemek parasını ödemezsem nasıl bir anne olurum?

Akşam yemeği?" Bana külotumu eriten bir gülümseme daha gösteriyor ve yemin ederim tüylerim diken diken oluyor. "Teşekkür ederim." Ona göz kırpıyorum.

Ayağa kalkıp bana elini uzatmadan önce parayı ve hesabı masaya bırakıyor. Elini tutuyorum ve beni oturduğum yerden çekerek restoranın önüne götürüyor.

"İyi vakit geçirdim Luci, eve gitmeye hazır olduğumdan pek emin değilim, henüz erken," diyorum ona, birlikte geçirdiğimiz zamanın henüz bitmesini istemediğimi anlaması için dua ederek. Ne şekilde olursa olsun ondan daha fazlasını istiyorum.

"Benim evime yürüyebiliriz ve amcamla tanışabilirsin. Belki film falan izleriz?" "Çok isterim," diye mırıldanıyorum ve o da beni sokağın aşağısına, sanırım amcasının evine doğru yönlendiriyor.

Bu gece inanılmazdı. El ele amcasının evine gittik ve yeni Jurassic World filmini izledik. Amcası filmi bizimle birlikte arka verandada şu şişirme ekranlardan ve projektörlerden biriyle izledi. Tüm film boyunca el ele tutuştuk, kalçalarımız birbirine değdi ve bana en büyük kadın ereksiyonunu yaşattı.

Amcası gerçek bir gezgin, Luci'ye hiç benzemiyor. Çok konuşkan, arkadaş canlısı ve işinin içinde. Luci'nin tam tersi, onunla tanıştığım gece sessiz, gizemli ve mesafeli, beni görmezden gelen bir şekilde birtür pislikti.

Film henüz bitmiştir ve son jenerik dönmektedir. John ayağa kalkar ve projektörü kapatır. "Marley, seninle tanışmak çok güzeldi. Umarım bu yaz seni daha sık görürüm."

"Teşekkür ederim ve umarım ben de öyle olurum. İyi geceler, John," diyorum ve yüzünü ışıltılı bir gülümseme kaplıyor.

Luci, "Seni geçireyim," diyor. "Eve gidebileceğinden emin misin? Seninle eve kadar yürüyüp geri gelebilirim. Büyütülecek bir şey değil."

"Hayır, Bay Parlak Zırhlı Şövalye, ben iyiyim. İronik bir şekilde, buradan yaklaşık iki blok ötede oturuyorum ve gece geç saatlerde tek başıma yürümeye ya da scooter'ıma binmeye alışkınım. Barmen olmanın tehlikeleri," diye takılıyorum ve burun deliklerinin açıldığını fark ediyorum.

"Gece geç saatlerde yalnız olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor," diye homurdanıyor ve kasketinin kafasında hareket ettiğini gördüğüme yemin ediyorum. Gözlerimi ovuşturarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum. Aşırı yorgun olmalıyım. Uzun ama harika bir gece oldu.

"Hadi Luci, büyümüş bir boz ayı gibi davranmayı bırak ve benimle ön tarafa kadar yürü." Elini tutup onu kapıdan çıkarıp ön bahçeye doğru çekiyorum.

"Bu gece iyi vakit geçirdim, Marley. Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye soruyor ve onunla daha fazla zaman geçirme düşüncesiyle karnımda kelebekler uçuşuyor.

"Aslında ben ve birkaç arkadaşım yarın izin günüm olduğu için plaja gideceğiz. Bizimle gelmek ister misin?" Gözlerinin açıldığını fark ediyorum, sanki paniklemiş gibi, ama ne olduğundan emin değilim. Belki yüzme bilmiyordur?

"Ummm, tabii, orada olacağım. Saat kaçta?" Sertçe yutkunuyor ve alnını bir ter tabakası kaplıyor. "On bir gibi. Tıklım tıklım olmadan oraya varmak istiyoruz," diyorum ve o da başıyla onaylıyor.

Sonra eğiliyor ve dudakları bir başka ayak parmaklarını kıvrıran öpücükle benimkileri yakalıyor. Ona yaklaşıyorum, dilini ağzımın içine sokabilmesi için dudaklarımı ayırıyorum. Onaylarcasına homurdanıyor, bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Kutsal lanet guacamole!

Sert aleti karnımın alt kısmına baskı yapıyor ve bir at gibi asılı olduğu gerçeğine para yatırmaya istekliyim. Pantolonunun içinde ve tam sertleşmemiş olsa bile, on inçten daha büyük hissettiriyor. İşler biraz daha yakınlaşırsa, o canavarla beni karpuz gibi yaracak.

Geri çekiliyor ve az önce olanlardan memnun olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi gözleri gözlerimin arasında geziniyor. Parmak uçlarıma basarak dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Yarın görüşürüz Luci," diye fısıldadıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp garaj yolundan kaldırıma doğru ilerliyorum.

Eve yürürken, sıırıslıklam külotumun göbeğime ve iç uyluklarıma sürtündüğünü hissedebiliyorum. Bu noktada, bu adam beni o kadar heyecanlandırdı ki, eğer birlikte soyunursak, sadece bana bakması yeterli olacak ve orgazm olacağım. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce hiç tanımadığım birine karşı bu kadar güçlü hisler beslememiştim, üstelik bu kadar kısa sürede.

Bu çılgın bir yaz olacak.

Beşinci Bölüm

LUCIUS

"Yani, MARLEY çok tatlı." Amcam bana bilmiş bir bakış attı.

"Öyle." Kahve fincanıma gülümsüyorum. Dün gece inanılmazdı. Onunla vakit geçirmek çok doğal geldi. Akşam yemeğinden sonra randevunun bitmesini istemedim, bu yüzden film izlemeye gelmeyi kabul ettiğinde çok heyecanlandım.

Tek yapmak istediğim ona dokunmakken ellerimi kendime saklamak zordu. Ama gecenin sonundaki o öpücük beklediğime değdi. Yumuşak dudakları ve tadı beni çılgına çevirdi. Onunla geçirdiğim zamandan sonra bir gece daha kendime bakmak zorunda kaldım. Hayatımda hiç bu kadar sık, bu kadar sertleştiğimi sanmıyorum. Belki de eş meselesidir, ama ona bakmak bile canavar tarafımın onu sahiplenmek için çıldırmasına neden oluyor.

Bugün bir test olacak. Gerçek beni gördüğünde emin olacağım. Eğer beni bir canavar olarak sevmese, o zaman arkadaş olduğumuzdan bahsetmeyeceğim. Bu tür bir reddedilmeyle uğraşmak çok zor olurdu. Eğer olduğum kişiden hoşlanmazsa, o zaman eve gider ve onu unutmak için elimden geleni yaparım.

Evet, söylemesi yapmasından daha kolay. Marley öyle bir gecede unutabileceğiniz biri değil. "Siz ikiniz çıkacak mısınız?" Bana şakacı bir şekilde dirsek attı.

"O... o aslında benim eşim," diyorum ona endişeyle bakarak. "Ne!

Aman Tanrım, Lucius, bu harika. Tebrik ederim."

"Evet, henüz canavar olduğumu bilmiyor." İçimi çekiyorum, fincanımı yere bırakıyorum.

"Ona söyleyecek misin?"

"Bugün ona göstereceğim. Beni arkadaşlarıyla takılmaya davet etti. Şimdi sahile inmek üzereyim." Sinirden karnıma ağrılar giriyor. Umarım Marley gördüklerinden nefret etmez.

"Biliyor musun," dedi amcam. "Bence seni ne olduğunla değil, kim olduğunla görecek ve önemli olan da bu. Sen akıllı, nazik ve iyi bir insansın. Sadece yarı sentor olmuştun."

"Teşekkürler," diye

homurdandım. "Sen

halledersin."

Umarım öyledir.

Onu arkadaşlarından biriyle birlikte kumun üzerine serilmiş bir battaniyenin yanında dururken görüyorum. Üzerinde birkaç kişi oturuyor, yanında da bir plaj şemsiyesi ve soğutucu var. Onunla birlikte kaç kişi olduğunu görünce sinirlerim yeniden tepeme çıkıyor. Ama arkadaşının yanından geçip beni fark ettiği anda, bana o çarpıcı gülümsemelerinden birini verirken heyecanlı bir çırpınışa dönüşüyorlar.

"Luci!" diye bağıyor neşeyle, arkadaşlarının yanından geçip bana doğru koşuyor.

"Selam güzel kız," diyorum ve kolumu otomatik olarak beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Boştaki elimle çenesini kavırıyor ve onu usulca öpebilmek için yukarı kaldırıyorum.

"Merhaba," diyor usulca bana gülümserken, yanakları kızarmış bir halde. "Gelebilmene sevindim."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler," diyorum arkadaşlarına

bakarak. "Millet, bu Lucius. Yaz için burada."

Hepsi birkaç "merhaba" derken ben de başımı sallayarak onları selamlıyorum.

"Hadi, Marley! Hadi yüzmeye gidelim." Marley'in konuştuğu kız gülerek atletini çıkarır, bikinisinin üstünü ortaya çıkarır ve suya doğru gider.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" Marley bana sordu. "Sıcaktan ölüyor olmalısın." Üzerimdeki kıyafete bakıp kıkırdıyor.

Pekala, işte hiçbir şey. "Evet, tabii." Üstümü başımın üzerine çekerken kusacakmışım gibi

hissediyorum. Belden yukarısı insan gibi görünüyor, bu yüzden gözlerinde gördüğüm tek şey şehvet, kaslarımı inceliyor, gözleri sol kolundaki dövmelemler kolunda geziniyor ve dudaklarını yalıyor.

Başka tarafa bakıyorum, şu anda sadece şort giymek üzereyken sikimin kalkmasına gerek yok. Sırada ayakkabılarım var, toynaklarım sıcak kuma batıyor.

"Bu da ne..." diyor Marley'nin arkasından biri ama Marley onu duymuyor. Kahretsin, bu kötü bir fikir.

Belki de bunu yapmalıydım, sadece ikimiz.

Artık geri dönüş yok. Pantolonumun kemerinden tutup aşağı çekiyorum ve çıkarıyorum. Mayo giyiyorum ama bacaklarımın insan bacağı olmadığı ve mayomun altından akan tam gelişmiş bir kuyruğum olduğu çok açık.

"Marley, ne oluyor be!" Adamın biri kahkaha atıyor. "Plaj gününe bir canavar getireceğinden bahsetmemiştin."

"Benim adım Lucius," diye kestirip atıyorum.

"Sen..." Bacaklarımı yavaşça içine çekerken gözleri açılıyor. Tepkisinin geri kalanını beklerken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ben yarı insan, yarı sentorum." "Vay canına..." diye fısıldıyor.

"Daha çok tam bir ucube gibi." Arkadaşlarından biri kıs kıs güler. "Atlar yüzebilir mi?" diye sorar bir diğeri.

Öfkem içimde fokurduyor. Beni tanımıyorlar; sırf onlardan farklı görüldüğüm için beni yargılamaya hakları yok. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Neden denedim ki? "Bu kötü bir fikirdi," diyorum pantolonumu almak için eğilerek. "Ben gidiyorum."

Ayakkabılarımı giyme zahmetine katlanmadan onları aldım ve hayal kırıklığıyla uzaklaşmaya başladım. "Bekle!" Marley beni yakaladığında durdurmak için koluma yapışarak bağırıyor. "Lütfen gitme."

Onları dinlemeyin. Pislik olabilirler. Tepkim için özür dilerim. Sadece biraz şaşırdım." "Benden iğrenmiyor musun?" Gözlerinde gerçeği arayarak soruyorum.

"Ne? Hayır!" diyor, elimi tutarak. "Hayır, tutmuyorum. Bence çok yakışıklısın, Lucius. Yani sen yarı canavarsın, benden biraz farklısın. Ama bu önemli değil. Sen hâlâ randevuya çıktığım, birlikte film izlediğim kibar, komik adamsın. O yüzden lütfen kal."

Arkasına bakıyorum, arkadaşlarının hala bir avuç pislik gibi güldüğünü görüyorum. Omzunun üzerinden bakıyor. "Seni etkilemelerine izin verme. O gülen pislikler benim arkadaşım bile değil."

Sadece bazen benim arkadaş grubumla takılıyorlar."

"Marley, su harika!" diyor arkadaşı koşarak yanımıza gelirken, sudan sırılsıklam olmuş. "Ah." Fark ettiğinde durdu ve kaşları havaya kalktı. "Dostum, sen bir canavarsın."

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak ve hakareti bekliyorum.

"Güzel. Daha önce birkaç kişiyle tanışmıştım. Sizler oldukça havalısınız. Keşke dokunaçlarım falan olsaydı. İş konusunda yardımcı olabilirdi." Gülüyor.

Tamam. Bunu sevdim. "Ne yazık ki dokunaçlarım yok. Ama oldukça hızlı koşabilirim."

"Şimdi benim dilimden konuşuyorsun. Ben atletizm takımındayım." Bana beşlik çakıyor ve ben de gülümsüyorum. Marley bana tereddütlü bir gülümseme veriyor. "Kalalım mı? Stacy ile takılabiliriz."

"Hıyarlık mı yapıyorlar?" Stacy öfkeyle diğerlerine bakıyor. "Onlara aldırmayın. Onlar sadece erkek arkadaşımın pislik en iyi arkadaşları. Bir beyin hücrecini paylaşıyorlar."

Bu beni homurdanmaya itiyor ve niyet ettiğimden daha at gibi çıkınca gözlerim açılıyor. Marley kıkırdıyor. "Çok tatlısın."

"Oh, tam da her erkeğin duymak istediği şey." Alay ettim ama gerçekten rahatladım. Kızgın görünmedi, bana isim takmadı ya da çıldırmadı. Olduğum şeyle bir sorunu yok gibi görünüyor. Belki işler yoluna girebilir.

"Pekala, hadi yüzmeye gidelim."

Marley kalbimi eriten ısıltılı bir gülümsemeyle elimi tutuyor ve beni suya doğru sürüklüyor.

Bir saat sonra hepimiz yorgun ve ıslaktık. "Haydi. Öğle yemeği getirdik. Şimdiye kadar küçük bir ateş yakmış olmalılar."

Marley'i, pislikleri bıraktığımız yere kadar takip ediyorum. Yiyeceklerin bir kısmını çoktan pişirmiş görünüyorlar. "Sadece hamburger ve s'mores getirdik," diyor sık kafalılarından biri.

"Yonca yok. Üzgünüm, midilli çocuk." Diğeri sırtıyor. O ve adamları kahkahayı patlatır.

"Senin derdin ne lan?" Öfkem geri dönerken sesim yükseliyor. "Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Sarışın pislik ayağa kalkar. "Benim sorunum sensin. Ve senin gibi tüm ucubelerin. Kasabamıza, üniversitemize geliyorsunuz ve her şeyi değiştiriyorsunuz. Geldiğiniz yere geri dönün. Çünkü seni ya da başka bir canavarı burada istemiyoruz." Küçümsüyor.

"Bu kadar yeter!" Göğsüm kabarırken, yumruklarım sıkılırken Marley o pisliğe bağırıyor. Bu pisliği yumruklamayı çok istiyorum ama yapmayacağım. Üzerimde daha fazla güç sahibi olmalarına izin vermeyeceğim. "Sen böyle hissediyor olabilirsin ama ben hissetmiyorum. Hepimiz adına konuşmuyorsun. Tanrım, tam bir pislisin." Bana döndü, eli benimkinin içine kaydı. "Hadi Luci. Gidelim."

Kendini beğenmiş herife bir süre bakıyorum ve her saniye yüzündeki ifadeyi silebilmeyi diliyorum. "Evet," diyorum Marley'e bakarak. Çok üzgün görünüyor ve bu benim öfkemi biraz azaltıyor. "Hadi evime dönelim güzel kız."

Başını sallıyor. "Eşyalarımı alayım."

O eşyalarını toplarken ben de bir ve iki numaralı sık kafalılara bakıyorum. Sırtarak sesimi alçaltıyorum. "Benim bir ucube olduğumu düşünebilirsiniz ama Coral Springs'in en çekici kadınlarından biriyle eve giden kim?" Sırtışları azalıyor ama benimki artıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Öğle yemeğinizin tadını çıkarın çocuklar. Eminim bu gece tek başınıza otuz bir çekmeniz kadar olaylı geçecektir."

Bununla birlikte Marley'in yanına gittim ve eşyalarını taşıdım. Çok kızgınım ve berbat bir ruh halindeyim. Marley için sakinleşmeye çalışıyorum ama çok zor. Buraya gelirken bunun olma ihtimali olduğunu biliyordum. Böyle tepki verenin Marley olmamasına sevindim. Benim için ayağa kalkması çok seksiydi.

Altıncı Bölüm

MARLEY

Kaldırımında yürüyoruz, motosikletimi park ettiğim otoparka doğru gidiyoruz. "Onlar için üzgünüm. Üniversitede kendilerini bir bok sanan bir avuç serseriler. Bilirsin, hiç büyümeyen ve zorbalığın havalı olduğunu düşünenler."

"İnsanların benim hakkımda konuşmasına ve görünüşümle ilgili şakalar yapmasına alışkınım. Sen böyle hissetmediğin sürece ne düşündükleri ya da söyledikleri umurumda değil," diyor elimi sıkarak.

"Bilmiyorum. Sen sensin ve benim için önemli olan tek şey bu. Bu kuyruk çok etkileyici. Keşke benim saçlarım da o kadar gür olsaydı. Ayrıca kulakların da çok şirin." Uzanıp uzun kestane rengi kulaklarından birini okşadım ve gözle görülür bir ürperti hissetmesine neden oldum. "Özür dilerim." Kıkırdıyorum.

"Üzülme. Sentor kulakları çok hassastır, afrodizyaktır diyebiliriz," diyor scooter'ımın yanında durduğumuzda.

"Oh," diye fısıldıyorum. O konuşurken kalçalarımı birbirine sürtmemi gözden kaçırmıyor.

"Tekrar evime dönmek ister misin? Amcamın evde olduğunu sanmıyorum ama özel plaja gidebiliriz?" Bir toynaktan diğerine geçerek endişeyle cevabımı bekliyor.

Bugünün kötü bir notla bitmesini istemiyorum çünkü birlikte çalıştığım bazı insanlar pislik.

"Evet, scooter'ımla geldim. Sorun olmazsa seninle orada buluşuruz." Bir bacağımla scooter'ımın üzerine atıyorum, koltuğa oturuyorum ve kaskımı takıyorum. Siyah ama üzerinde mor ve pembe uzun bir örgü var.

At kuyruğu neredeyse bir yele gibi tutturulmuş ve Luci bir kahkaha atıyor.

"Kaskım, değil mi? Bir centaur'a aşık olduğum için çok ironik, değil mi?" Scooter'ımı çalıştırıp uzaklaşırken göz kırpyorum ve onu orada dikilmiş arkamdan bakarken bırakıyorum.

Hoşlanmak mı? Siktir, ağzımdan kaçtı ve şimdi toy bir kız çocuğu gibi konuşuyorum. Yani, bu kesinlikle bir aşk, ama bu birine öylesine söylenecek bir şey değil. Lanet olsun bana ve her zaman koşmak zorunda olan ağzıma. Sokaklarda dolaşıyorum, üstümü değiştirmek için evimde duruyorum. Yürüdüğü için, onu eve bırakmak istemiyorum.

Yeşil puantiyeli kloş bir etek ve göbeğimi belli eden beyaz bir tişört giyerek saçlarımı hızlıca dağınık bir şekilde topuz yapıp scooter'ıma doğru yola çıkıyorum. Tam zamanında evine vardığımda kaldırımdan indiğini gördüm. *Mükemmel zamanlama, Marley.*

"Değiştin mi?" diye başını eğiyor, kaşları kalkık.

"Evet, scooter'la senden önce gelirim diye düşündüm, o yüzden evde durup dalgıç kıyafetimi değiştirdim. Tekrar yüzecek gibi hissetmiyorum. Belki sahilde oturup konuşabiliriz diye düşündüm. Belki ateş yakarız?" Umarım planlarını bozmuyorumdur ama su içindeydim ve scooter'ımı nemli bir kıyafetle sürmek iğrençti, bu yüzden kuru kıyafetler istedim.

"Kulağa mükemmel geliyor. Gidip biraz yiyecek bulalım ve oraya gidelim." Elimi bir kez daha tutuyor ve beni eve götürüyor. "Kendini evinde hisset. Sakıncası yoksa ben de üstümü değiştireceğim."

"Hayır, devam et," diyorum ona, oturma odasına doğru ilerleyip duvardaki resimlere bakarken. "Oh, Luci!" diye sesleniyorum.

"Evet?" diye cevap veriyor koridorun sonundan.

"Pantolon giyme. Bacaklarını ve özellikle de kuyruğunu görmek istiyorum!" Cevap veriyorum ve incelememe devam ederken kıkırdadığını duyuyorum.

Vay anasını! Bunlar Luci'nin ailesi olmalı. Ergenlik çağındaki Luci ve ailesinin olduğu belli olan bir fotoğrafta duraklıyorum. Annesi güzel, minyon bir sarışın ama babası dev gibi. Vücudu Luci'nin bacaklarının renginde ama kuyruğu ve saçları siyah. En büyük fark ise dört bacağının ve tam bir at vücudunun olması. *Lucius'u nasıl yaratmışlar?* Biliyor musun, boş ver, bunu hayal etmek istemiyorum.

"Annemle babamın fotoğrafını bulmuşsun." Luci arkamdan gelip beni şaşırttı.

"Evet. Baban çok büyük Luci ve çok dikkat çekici bir centaur."

"Sana yarı sentor olduğumu söylemiştim. Annem ve babam eşler ve benden neredeyse hemen hamile kalmışlar. Görünüşümle neredeyse yarı yarıya bölünmüşüm. Üst tarafım tamamen anneme

ait. Kulaklar hariç,

Tabii ki, ama en altta babam var." Omuz silkiyor, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi dönüp bana bakıyor.

"Ne?"

"Babamı görmek seni korkutuyor mu yoksa bu aşk hakkındaki fikrini değiştiriyor mu?" Alt dudağını endişelendiriyor.

Ona doğru adım atıyorum, kollarımı ona doluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum ve onu öpebilmek için parmak uçlarıma basıyorum. Dudaklarımız birbirine yapışıyor ve alt dudağını emerek içimden bir inilti çıkmasına neden oluyor. Dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor, ona doğru açılıyorum ve dili ağzıma giriyor, sanki beni ilk kez tadıyormuş gibi okşuyor.

Luci aşağı uzanıyor, elleri eteğimin altından kıcımlı kavlıyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve sikinin kalçalarımın altına baskı yaptığını hissediyorum. Bir elimi koluna götürüp omzunu ve boynunu okşadıktan sonra kulağına ulaşıyorum ve parmak uçlarımla oradaki yumuşak tüylerin üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

"Lanet olsun Marley, böyle yapmaya devam edersen seni öpmekten fazlasını yapacağım," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Lütfen," diye sızlanıyorum ve o da dönerek beni yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru taşıyor.

Bir kapıya varıyoruz ve ata benzeyen güçlü bacağıyla kapıyı iterek açıyor ve toynağıyla arkamızdan kapatıyor. Odasının neye benzediğini görmek için etrafa bakmaya çalışıyorum ama dudaklarımı onunkilerden çekmemeye izin vermiyor.

Yatağa yuvarlanıyoruz ve o bir dirseğinin üzerine yaslanıp bana bakıyor. Diğer eli eteğimin altından kalçama doğru ilerliyor ama göbeğime gelmeden duruyor. "Bana durmamı söyle, Marley. Sana dokunmamamı söyle, dokunmayacağım."

"Dokun bana." Kalçalarımı hafifçe sallıyorum, amımın eline değmesine izin veriyorum. Eteğimin altına külot giymemeye karar vermiştim çünkü sonunda böyle bir durumla karşılaşacağımızı umuyordum. Luci'nin uzun parmakları kıvrımlarımda kayarak bütün gün sızdığım ıslaklığı topluyor.

Daha iyi erişebilmesi için kalçalarımı daha geniş açıyorum. İnliyor ve klitorisimi okşuyor. "Çok ıslaksın bebeğim," diye mırıldanıyor beni tekrar öpmeden önce, bir müzisyen gibi amımla oynarken çığlıklarımı yiyor. Bana verdiği zevke karşılık vermek isteyerek, aletini yakalamak için bir elimi atletik şortundan aşağı kaydırıyorum.

"Kahretsin, büyüksün," diye soluyorum ve o gülüyor, ses doğrudan amıma gidiyor.

"Sana alt yarının centaur olduğunu söylemiştim, buna sikim de dahil." İki parmağını dar kanalıma sokuyor ve yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor.

Elimi elimden geldiğince sikinin etrafına sarıyorum ve şaftını yukarı aşağı pompalıyorum. Ucuna geldiğimde, elimi mantar başının etrafında döndürüyorum, orada biriken pre-cum'u topluyorum ve elimi ulaşabildiğim kadar aşağı indiriyorum. Sanırım sikinin sadece yarısını kaldırıyorum ama bu pozisyonda taşaklarına ulaşamıyorum.

"Siktir, çok seksisin," diye inliyor, hızını artırıyor, parmaklarıyla beni daha sert beceriyor. İç duvarlarımı okşuyor ve boşalacağımı biliyorum ama daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

"Biraz daha," diye sızlanıyorum.

"Bu gece olmaz, bebeğim. Bu kocaman siki içine gömmek isterdim, ama at sikimi alman için çalışmalıyız. Parmaklarıma boşal, Marley. Parmaklarımı ıslatmanı, bileğimden aşağı damlamanı istiyorum, beni duyuyor musun?" diye emrediyor.

Tek gereken bu. Onun sert sözleri ve parmaklarının g noktama doğru kıvrılmasıyla çözülüyorum. Beni öperken elini sürüyorum, coşku çılgınlıklarımı yutuyorum.

Homurdanıyor ve kıpırdamıyor, kocaman aletin elimde kasıldığını hissediyorum ama onu okşamaya devam ediyorum. Ilık dölleri elimi kaplıyor ve elimi şortundan çekip az önce bana verdiği beyaz kreme bakıyorum. Avucumu ağzıma götürerek bileğinden parmak ucuna kadar yalıyorum, dölünü ağzıma alıyorum ve tadına bakarak mırıldanıyorum.

"Tanrım," diye tıslıyor, beni izliyor. Gözlerinde parlayan şehveti görebiliyorum. "Tadın çok lezzetli," diye mırıldanıyorum baştan çıkarıcı bir şekilde, şişmiş dudaklarımı yalayarak.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir," diye alay ediyor, elini eteğimin altından çekip amımdaki iki parmağı ağzına alıyor. Gözlerimin içine bakarken bir uğultu onu terk ediyor. "Canını yakacağımdan endişelenmeseydim, seni bu yatağın içinde becerirdim, Marley."

"Sanırım bu hoşuma giderdi," diyorum yüzümde hınzır bir gülümsemeyle.

"Lucius! Ben geldim! Burada mısın?" Amcasının sesi evin önünde çınılıyordu.

"Bir dahaki sefere bebeğim," diye fısıldıyor ve yataktan kalkıp temizlenmek için odadan çıkmadan önce beni tekrar öpüyor.

Yedinci Bölüm

LUCIUS

MARLEY ile işler harika gidiyor. Plaj olayından beri birkaç kez daha takıldık. Arkadaşlarıyla bir daha takılmadık ve ben bundan memnunum. Arkadaşı Stacy'nin iyi biri olmadığından değil. Sadece diğerlerinden pek emin değilim.

Marley'in bana kalmasını seviyorum. Sadece ikimiz olduğumuzda daha açık, daha kendim olabildiğimi hissediyorum. Bana böyle hissettiren diğer insanlar sadece arkadaşlarım.

Marley ile iyi geçinmek ve bağ kurmak benim için çok önemli. Bu gece ona eşim olduğunu söylemek istiyorum. Ama korkup beni terk edeceğinden korkuyorum. Birbirimizi sadece iki haftadır tanıdığımızı biliyorum ama insanların anlamadığı bir şey var ki o da eş bağının ne kadar güçlü olduğu.

Ama bir şey yapmadan önce babamla konuşmam gerek. Bu konuşmadan korkuyorum, ama Marley ve ben son birkaç kez takıldığımızda, işler gerginleşti. Her ne kadar onun mükemmel amcılığıyla ziyafet çekmekten ya da günahkâr dudaklarını sikime dolamasından hoşlansam da daha fazlasını istiyorum. Onun içinde olma, benim için parçalanmasını izleme ihtiyacı çok büyük.

Beni bir sonraki adımı atmaktan alıkoyan şey, onun çok küçük olduğu gerçeği. Ona zarar verme, acı çektime fikri beni hasta ediyor.

İnsan bir eşi olan konuşabileceğim tek kişi babam. Tanrım, bu çok berbat. Babama annemi incitmeden onunla nasıl seks yaptığını sormak üzere olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışacağım. Düşündükçe tiksinti içinde titriyorum.

"Alo?" Telefona babamın kalın sesi cevap veriyor.

"Selam baba," diyorum, keşke annemle olduğu gibi onunla da konuşmak daha kolay olsaydı.

"Nasılsın?" "İyiyim. İşler iyi. Senin nasıl olduğunu sormam gerekirdi. Annen bana evini bulduğunu söyledi.

dostum. Bu harika!" Sesi benim adıma gerçekten mutlu geliyor ve bu da sinirlerimi biraz yatıştırıyor. "Teşekkür ederim." Dostumu düşünürken kendi kendime gülümsüyorum.

"Marley, o... o harika biri." "Eminim öyledir."

"Aramamın nedeni," diyorum kafamın arkasını kaşıyarak. Tanrım, öldür beni şimdi. "Sana bir şey sormak istiyorum. Bak, o insan ve küçük. Ben daha büyüğüm. Birçok açıdan."

"Evet," diye kıkırdıyor. "Sanırım öyle."

İnliyorum, bir elimi yüzümde gezdiriyorum, kulaklarım seğiriyor. "Aramızdaki şeyler ilerledi. Ama henüz gitmedik... bilirsiniz işte, sonuna kadar."

"Seks, evlat. Ne olduğunu söyleyebilirsin. Sen seks yapmadın." Sesi çok eğlenmiş gibi geliyor. Sanki bu telefonu bekliyormuş gibi.

"Evet. Seks," diye iç geçirdim. "Seks yapmadık çünkü, şey. Ne yapacağımı bilmiyorum!" "Bence kendiliğinden olur. Vücut parçalarının nereye gittiğini biliyorsun, değil mi?"

"Tanrım, baba. Hayır!" Korku içinde söylüyorum. "Nasıl seks yapılacağını biliyorum. Sadece bir insan kızla onu incitmeden nasıl seks yapacağımı bilmiyorum."

"Ohhhh," diyor kıkırdayarak. "Bir an için beni endişelendirdin." Gözlerimi deviriyorum. "Ayrıntılara girmeyeceğim çünkü bir insanla yaşadığım tek deneyim annen ve eminim bunu duymak istemezsin."

"Bu konuda çok haklısınız," diye ısrar ediyorum.

"En önemli şey, beden farkınızı kabul etmenizdir. Bu, her şey boyunca size bağlı kalacaktır. İletişimi açık tuttuğunuzdan emin olun. Ona her zaman nasıl hissettiğini sorun, durmak isteyip istemediğini, çok fazla olup olmadığını sorun."

"Tamam." Başımı salladım, zihinsel notlar aldım.

"Rahatladığından ve kendini güvende hissettiğinden emin olmak istiyorsun. Herhangi bir penetrasyondan önce birkaç kez ah...'ını iyi hissettirin."

Bir daha penetrasyon dediğini duymadan bir ömür geçirebilirim.  rpererek dinlemeye devam ediyorum. "Sonunda... ona girdiğinde, yavaş ol, ona dokun... ah... onu yapmak için hassas noktalar

iyi hissediyorum."

Garip hisseden tek kişi olmadığırma sevindim.

"Pete aşkına. Telefonu bana ver." Arka planda annemin sesini duyabiliyorum. "Selam, tatlım." "Selam, anne."

"Bakın, babanızın söylemeye çalıştığı şey, penisinizi ona sokmadan önce, birkaç kez orgazm olmasını sağlayın, gevşemesine yardımcı olun, vücudunun iyi hissetmesini sağlayın. Bu seni daha kolay içine almasına yardımcı olacaktır. İçine girdiğinde klitorisiyle, meme uçlarıyla oynadığından emin ol ve alacağı gerginlikle ona biraz zevk kat."

"Tamam, işim bitti. Teşekkürler, anne, baba. Hoşça kalın!" Sonuna kadar acele ederek söylüyorum. Hayatımın geri kalanında resmen travma geçiriyorum ve bir daha asla ailemin gözlerinin içine bakamayacağım.

Ama itiraf etmeliyim ki tavsiyeleri çok yardımcı oldu.

Elimi saçlarımın arasından geçirip telefonumu cebime atıyorum ve odamdan çıkıyorum. Amcam yine gitmiş, ne yapıyor? Hiçbir fikrim yok. Bu adam hareketli bir hayat yaşıyor, orası kesin. Ama bu, evin boş olacağı anlamına geliyor ve eğer bu geceki randevumuz iyi geçerse, Marley'i buraya geri getirmek ve mümkün olan her şekilde onunla birlikte olmak istiyorum. Tabii eşim olduğu için çıldırmazsa. Bunun uzun vadeli bir şey olabileceğini bilmeden fiziksel olarak bir sonraki adımı atmak istemiyorum.

Beni reddetmesi beni incitirdi ama o da bir insan olduğu için neyse ki bu acıyı hissetmeyecek. Ancak benim onu unutmam uzun zaman alır, tabii unutabilirsem. Onu rahat olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamayacağım.

Yeni okul yılı başlamadan önce eve dönmek için önümüzdeki hafta ayrılıyorum. Hâlâ nereye gideceğimden emin değilim. Coral Springs'te okula gitmek ve tıp programlarına kaydolmak mı, yoksa dünyanın en iyi hibrit cerrahlarından birinin yanında çalışmak ve öğrenmek mi?

Akıl hocalığını seçersem, Marley eşim olduğunu kabul ederse yine de benimle birlikte olmak ister mi? Hatta ondan uzak kalmak ister miydim?

Şu anda hiçbir şeyi fazla düşünmeme izin veremem çünkü henüz iki programa da kabul edilmedim. Arkadaşlarımın hepsi Coral Springs'in Monsters'ı kabul ettiğini öğrenir öğrenmez okula başvurular, ancak ben çok tereddüt ettim çünkü bir tarafa mı yoksa diğer tarafa mı uyacağımı bilmiyordum. Ama arkadaşlarım beni yıprattı. Onlar başvurduktan birkaç ay sonra ben de başvurdum ve çok fazla başvuru olduğu için bekleme listesine alındım.

Şimdi içlerinden biri beni kabul edecek mi diye bekliyorum ya da belki ikisinden de reddedilirim

ve Şu anki okulumda kalmak zorunda kalırım.

Bunu düşünmemeye ve Marley'i görmeden önceki ruh halimi bozmamaya çalışarak aklımın bir köşesine itiyorum ve evden çıkıyorum. Onunla işte buluşmamı ve orada bir süre takılabileceğimizi, biraz bilardo oynayabileceğimizi ve biraz dans edebileceğimizi söyledi. Onunla birlikte olduğum sürece ne yapacağımız umurumda değil.

Tiki bar her zamanki gibi kalabalıktı. Ama bu sefer içeri girdiğimde kendimi o kadar da yabancı hissetmiyorum. Marley'i bulmak için etrafa bakıyorum ama onu göremiyorum.

"Hey," Kenna dikkatimi çekti. "Marley'i mi arıyorsun?"

"Evet. Daha gelmedi mi?" Ellerimi şortumun ceplerine sokarak soruyorum.

"Birkaç arkadaşıyla birlikte dışarı çıktı, ama onu barda beklemek isterseniz birazdan döneceğini söyledi."

"Teşekkürler," diye başımı salladım. *Arkadaşları. Harika.* Bara oturmuyorum, dışarı çıkıp etrafa bakıyorum.

Onu birkaç metre ötedeki piknik masalarından birinde gördüğümde yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor. Ama konuşmalarını dinlemeye başladığım anda bu gülümseme kayboluyor.

"Hadi ama Marley. Yazın yarısını onunla geçirdin," diyor daha önce hiç görmediğim kahverengi saçlı bir kız. "Sanki gerçek arkadaşlarının kim olduğunu unutmuş gibisin."

"Unutmadım," diye yanıtıyor Marley. "Başka insanlarla da takılabilirim."

"Evet ama sen en iyi arkadaşların yerine bir ucubeyi seçtin!" Tanımadığım siyah saçlı başka bir kız bağıırıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Donup kaldım, nasıl sonuçlanacağını görmek için bekliyorum.

"Hiç yoktan büyük bir olay yaratıyorsun. Ne olmuş yani, biraz eğleniyorum. Yaz mevsimindeyiz, yapmamız gereken şey bu."

"Ama bizi unutuyorsun, ne yani, sevişmek için mi? Ve onunla? Tanrım, Marley, seninle yatmak için can atacak normal erkekler var."

"Öyle bir şey değil," diyor kızgın bir sesle. "Bak, yaz bitti ve yakında her şey normale dönecek. Bırak artık, tamam mı?"

"Güzel. O ucubeden ne kadar çabuk kurtulursan o kadar iyi," diyor kahverengi saçlı kız. "Bu sadece bir yaz kaçamağı. Sevimli bir adamla biraz eğlence."

Marley'in sözleri karnıma bir tekme gibi indi. Sadece söyledikleri değil, söylemedikleri de. Arkadaşları bana lakap takarken bir kez olsun beni savunmadı. Paylaştığımız şeye yaz kaçamağı diyordu. Sanki beni bir kenara atmadan önce sadece eğlenmek için istiyormuş gibi.

Acı göğsümü dolduruyor, kalbim parçalanıyor. "Senin için tek anlamımın bu olduğunu bilmek

güzel," diyorum, şu anda ne kadar çok parçalanmak istediğimi tutmaya çalışarak. Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama o

Kısa sürede benim için çok anlamlı bir şey oldu. Ve eşinizin sizi eğlenceden başka bir şey için istemediği gerçeğini duymak yıkıcı.

Marley arkasını dönüyor ve beni gölgelerin arasında görünce yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. "Luci," diye fısıldıyor.

Başımı sallayarak arkamı döndüm ve gitmeye başladım.

"Bekle!" diye bağırıyor. "Lütfen, bekle. Görüldüğü gibi değil."

"Kendine sakla, Marley. Anlıyorum. Eğlendin ama kim benim gibi bir ucubeyle uzun süre birlikte olmak ister ki, değil mi?" Başımı sallayarak alay ettim.

"Özür dilerim!" diye bağırıyor ben ondan kaçarken. Belki de kalıp onu dinlemeliydim, kendini savunmasına izin vermeliydim. Ama ben yokken onlarla konuşması ile ben tam karşısındayken o adamların yaptığı şakalar tamamen farklıydı. Sanki daha önce böyle bir ihtiyaç hissetmişti çünkü ben orada dururken başka ne yapabilirdi ki? Eğer yapmasaydı, kötü bir insan gibi görünecekti. Ama ben yokken böyle mi hissediyor? Kendisi söyledi. Sadece bir yaz kaçamağı olacaktı.

Kalbim çarpıyor, eve girdiğimde kırılıyor. Gitmem, eve gitmem ve biraz yalnız kalmam gerekiyor. Marley'e şu anda onun eşim olduğunu söylersem, ortalık karışır. Zaten olduğumdan daha fazla incinme riskini göze alamam.

Çantamı kaptığım gibi kıyafetlerimi içine tıktırmaya başladım. Telefonum çalınca duraksadım. Baktığımda Marley'den bir mesaj görüyorum. Ama altında iki e-posta var. Biri Coral Springs Üniversitesi'nden, diğeri de Dr. Matt Barlow'dan.

Beklediğim iki cevap. Heyecanlı ve gergin hissetmem gerekirken kendimi hasta hissediyorum. Marley'in mesajını görmezden gelerek okuldan geleni açıyorum.

İlk satırda "Tebrikler, Lucius Epona. Coral Springs Üniversitesi'nin kabul departmanları olarak sizi aramıza kabul etmekten mutluluk duyuyoruz..."

Gerisini okumadım, başım dönüyordu. Kabul edildim.

Bu e-postadan çıktıktan sonra bir sonrakine tıklıyorum ve "Sayın Bay Epona. Dr. Matt Barlow size kendi pozisyonu olarak bir iş teklif etmekten onur duyacaktır..." Oda dönmeye başladığında oturmak için okumayı bırakıyorum.

İkisine de. İkisine de kabul edildim. Ama tüm bu olanlardan sonra, hangisini seçmeliyim?

Sekizinci Bölüm

MARLEY

Luci'ye gönderdiğim ellinci mesaj olması gereken mesajı GÖNDER tuşuna bastım ve buna bıraktığım sesli mesajlar dahil değil. Scooter'ımı evine götürüp benimle yüz yüze konuşmasını talep etmek aklımdan geçti. Ama beni şahsen geri çevirirse kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum.

Aptal. Lanet bir moron. Barda söylediklerimin ne kadar düşüncesiz ve zararlı olduğunu anlatabilecek tek kelime bu. Kızlara hak veriyor ve onları yatıştırmaya çalışıyordum çünkü onlarla orada bir şeye karışmak istemiyordum. Hele ki erkeğimin geleceğini bildiğim halde. Beklemediğim şey ise 'arkadaşlarımın' konuyu acımasızca bastırmalarıydı. Luci'nin ortaya çıkması ve kulak misafiri olması yıkıcıydı.

Eğer ben bu konuda bu kadar üzülüyorsam, sözler onun hakkında olduğu için onun neler hissettiğini ancak hayal edebilirim. Alnımı sertçe avuçlayıp derin bir iç çekiyorum. Kahretsin, bu tam bir karmaşa. Sadece birkaç hafta önce tanıştığım bu adam yüzünden dağılıyorum. Onun gibi birine nasıl bu kadar çabuk, bu kadar çok aşık oldum? Bu cevaplaması kolay bir soru çünkü Luci ona aşık olmayı çok doğal hale getirdi. Düşünceli, nazik, komik ve çok seksi.

Yatağıma uzanıp onu bir kez daha aramaya karar verdim. Yani, en azından mesajlarımı dinliyor olmalı, değil mi? Rehberini açıp ara tuşuna basıyorum. Sonunda telesekreter açana kadar çalışıyor da çalışıyor. *"Ben Lucius, ne yapacağınızı biliyorsunuz."*

"Selam, Luci. Yine ben, Marley. Bunları alıyor musun, dinliyor musun yoksa anında siliyor musun bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, silme tuşunu hak ediyorum. Pisliğin tekiydim. Kasıtlı olarak değil ama yine de götlük ettim. Hay sikeyim. Umarım dinlediğin bir mesaj varsa, o da budur." Bir nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve içimi döküyorum. "Aptallık ettim Luci. Arkadaşlarım bara geldiler ve ben seni beklerken, seni gördüğüm için bana kızmaya başladılar. Onların incitici sözlerini duymanı istemediğim için dışarı çıkmalarını istedim. Niyetim onların söyleyecekleri hiçbir şeyi duymaman yönündeydi çünkü söyledikleri hiçbir şey doğru değildi ya da benim senin hakkındaki düşüncelerimi ve hislerimi yansıtmıyordu."

Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Görmezden gelerek söylemem gerekenleri söylemeye devam ediyorum. "Hiçbir şey söylemediğimi duydunuz, bu da onlarla aynı fikirde olmak ya da bunları kendim söylemek kadar kötü. Çağrışım yoluyla suçluluk. Sadece çenelerini kapatıp gitmelerini istedim, böylece geri dönüp seni bekleyebilirdim. Bununla birlikte, senin sadece bir yaz kaçamağı olduğunu, sadece eğlenmek için sevimli bir adam olduğunu söyledim, ki bu büyük bir yalan."

Siktir et, eğer bu ona nasıl hissettiğimi söylemek için son şansımса, o zaman bunu yapacağım. Ona her şeyi anlatmazsam kendimle yaşayamam. Bu şekilde, top artık onun sahasında. "Bir yaz kaçamağı olarak başlamış olabilirsin. Yani, hadi ama, barımda oturan karanlık ve sessiz adam, karşı konulmaz cazibesi olduğunu düşündüğüm şeye direniyor mu? Sonra beni öptün ve ben bittim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece senin hakkında daha çok şey bilmek istiyordum. Dudaklarının tadına bir kez daha bakmak. Bu son birkaç hafta inanılmazdan başka bir şey değildi. O kadar inanılmazdı ki, kendimi yazın sonunda gitmemeni umarken buldum. Bu gerçek bir şey olabilirdi. Siktir, Luci. Ne söylemeye çalıştığımı biliyor musun? Seni seviyorum. Sana tamamen, kontrolsüz bir şekilde aşığım, canavar ya da değil. Lütfen beni ara. Bunu atlatabileceğimizi biliyorum ve yemin ederim, benim için ne olduğunu asla küçümsemeyeceğim ya da kimsenin ışığını söndürmesine izin vermeyeceğim, Lucius." Boğazımdan bir hıçkırık çıkıyor ve telefonu hızla kapatıp yanımdaki yatağa fırlatıyorum.

Arkadaşlarımla görüşmeli ve onları yola getirmeliyim. Bir daha asla sessiz kalmayacağım ya da başkalarını tatmin etmek için duygularımı küçümsemeyeceğim. Sonuçları çok büyük ve bu çok canımı yakıyor. Battaniyeyi üzerime çekiyorum, telefonumu almak için bir kez daha dönüyorum ve Luci'yle amcasının evinin sahilinde çekilmiş bir fotoğrafımızı açıyorum.

Akşam yüzmeye gitmiştik ve sonrasında parmağını saçlarımda gezdirirken birlikte bir şezlonga oturmuştuk. Döndüm, kucağına oturdum ve kulaklarını okşadım, bunun ona ne yaptığını

biliyordum. Kocaman siki altımda anında sertleşti ve inlemesine neden oldu. "Seni istiyorum Luci. Bana sahip olmanı, beni senin olarak işaretlemeni istiyorum," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Yapmayacağımı biliyorsun. En azından şimdilik. Seni incitmek istemiyorum bebeğim ve seni becerirsem minik bedenini ikiye bölünür. Ancak başka şeyler de yapabilirim," diye alay etti.

Ne olduğunu anlayamadan beni altına kıstırdı ve mayomu çekip sandalyenin yanındaki kuma fırlattı. Klitorisimi ağzına aldı ve neredeyse inlemeye benzeyen bir ses çıkardı. Ona bakarak alt dudağımı ısırdım. Vücudumun ona yaptıklarını seviyorum. Sanki dünyadaki en iyi yemekmiş gibi amımı yaladı, emdi ve kemirdi ve amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi, beni inlemeye zorladı. Üç kalın parmağını içime kaydırды, amımda ziyafet çekmeye devam ederken beni kabaca becerdi. Çıglık atarak boşaldım, yüzünü sürüyordum, sırtımı şezlonga yaslamıştım.

Orada öylece uzanmış, nefesimi tutmaya ve hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken, tekrar üzerime tırmandı ve beni nazıkçe öptü. "Gördün mü, buna değdi. Yakında bebeğim, içine gömülü canavar sikimle sana kendini çok iyi hissettireceğim. Sadece seni asla incitmek istemiyorum."

İçimi burkan bir sesle hafızamdan silindim. Sesin ne olduğunu anlamak için etrafıma bakındım, ancak sesin benden geldiğini fark ettim. Beni sahilde yedikten sonra birlikte çektiğimiz fotoğrafa bakarken hıçkırarak ağlıyorum.

Gözlerimi açıp yatak odamın tavanına bakarken başım çatlayacak gibi oluyor. Ağlamanın verdiği yorgunluktan bayılmış olmalıyım. Telefonumu elime alıp kilidini açıyorum, Luci'den bir şey, herhangi bir şey gelmesi için dua ediyorum. Hiçbir şey olmadığında kalbim tekrar parçalanıyor; ne bir arama, ne bir mesaj, sadece lanet olası bir sessizlik.

Tamam, zamana ihtiyacı var ya da belki de benimle gerçekten işi bitti. İyi değil, ama istesem bile onu zorlayamam. Onun yerine kendimi zorlayıp yatağımdan kalkıyorum. Luci'yle aramı düzeltemem ama kendim için birkaç şeyi yoluna koyabilirim. Odamdan çıkıp koridordan banyoya gidiyor, duşa uzanıyor, suyu açıyor ve soyunuyorum. Aynada kendime bir an bakıyorum; yüzüm kızarıyor.

Saçlarım bir fare sürüsü tarafından mesken tutulmuş gibi görünüyor, gözlerimin altında kocaman koyu renkli torbalar var ve cildim cehennem gibi yağlı görünüyor. *Tanrım, Marley, berbat bir haldesin. Eksi sıcak.*

Duşa girip başımı arkaya yaslayarak suyun kederimi boğmasına izin veriyorum. Şampuanımı alıp saçlarımı Michelin adama benzeyene kadar köpürtüyorum. Çabucak duruladıktan sonra aynı işlemi saç kremi için de yapıyor, vücudumu yıkıyor ve kafamdaki sıçan yuvasına nüfuz ederken tıraş

oluyorum.

İşimi bitirdikten sonra dışarı çıkıyorum ve etrafıma bir havlu sarıyorum. Kendimi görebilmek için elimi aynaya siliyorum ve hala sefil bir kaltak gibi görünsem de temiz görünüyorum. Odama geri dönüyorum, bir bikini ve kısa bir takım giyiyorum, saçlarımı tarıyorum ve iki hızlı örgü yapıyorum.

Oturma odasına gidip dizüstü bilgisayarımı buldum ve kanepeye oturup e-postalarımı açtım. Tereddüt etmek ya da korkmak yok. Öğrenci dekanının iletişim numarasına tıklıyorum ve yazıyorum.

Merhaba, Dr. Palmer.

Adım Marley Davis ve hibrit programın bir parçası olarak önümüzdeki dönem üniversiteye girecek yeni öğrencilerle irtibat kurmak istediğimi belirtmek istiyorum. Turlar düzenleyebilir, danışmanlık yapabilir ya da sadece programın kabulü konusunda başkalarını eğitmeye yardımcı olabilirim. Üzgünüm, cevabım gecikti. Bu yaz işle meşguldüm ve böyle bir pozisyonla ilgilenip ilgilenmediğinizi soran e-postayı gönderdiğinizde cevap vermeyi unuttum.

Saygılarımla, Marley.

Gönder'e tıklıyorum ve yazarken tuttuğum nefesi bırakıyorum. Hatalarımı düzeltmeyebilir ama Luci'ye hissettirdiklerimi başka bir canavarın hissetmesine izin vermeyeceğim. Bugün kendime verdiğim en kolay görevin bu olduğunu bilerek inliyorum ve telefonumu elime alıyorum. İstedğim metin dizisini bulup parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Ben- Hey, bayanlar. Sizinle buluşup arayı düzeltmem gerekiyor. Stacy- Ne kaçırdım? Scoopies 2'de mi?

Ben- Ben orada olacağım. Siz de olsanız iyi olur. Bu çok önemli.

Diğer kızlar teker teker orada olacaklarını ama neler olduğunu bilmek istediklerini söylüyorlar. Onları şahsen görene kadar bir şey söylemeyeceğim, bu yüzden söyleyeceklerimi duymadan geri adım atamazlar. İkiye sadece otuz dakika var, o yüzden eşyalarımı toplayıp yola çıksam iyi olacak.

Anahtarlarımı, telefonumu ve bel çantamı alıp ayakkabılarımı arıyorum. Bir çift sandalet bulup, kıyafetime uyup uymadığını umursamadan ayaklarımı içine sokuyorum. Evden çıkarken ön kapımı kilitliyor ve scooter'ıma doğru ilerliyorum. Kaskımı takıyorum, koltuğa oturuyorum ve kontak anahtarını çeviriyorum.

Kickstand'i tekmeleyip yola çıkmadan önce son bir derin nefes alıyorum. *Hazır olun ya da olmayın kızlar, işte geliyorum.*

Stacy Scoopies'e benden önce geldi, bu yüzden her birimiz külahta iki kaşık kurabiye hamuru aldık ve hepimize uyacak bir masa bulduk. Diğer kızlar yavaş yavaş içeri giriyor, sipariş veriyor ve gelip bizimle oturuyor. "Peki, bu kadar önemli olan ne? Daha önce hiç böyle bir toplantı düzenlememiştin." Posey bana bakarken çilekli külahını yalıyor.

"Geçen gün Rusty Piranha'da olanlar hakkında. Lucius hakkında söylediklerim hakkında," diyorum onlara, sesim kararlı ve tereddütsüz. Geri adım atmayacağım ya da midemin düğümlendiğini ve kalbimin her an göğsümden kanatlanıp uçacakmış gibi hissettiğini bilmelerine izin vermeyeceğim.

"Tamam, peki ya şu ucube?" Mindy saçlarını omzunun üzerinden atarak gülümsüyor.

"O bir ucube değil ve eğer ona bir daha öyle dersin arkadaşlığımız biter. Ayrıca kabalığını tokatla yüzüne vurmaya da meyilli olabilirim." Ona dik dik bakıyorum, gözlerim hafifçe seğiriyor.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Tamam. Tanrım, Marley. Bize bunun bir yaz kaçamağı olduğunu, sadece biraz eğlendiğini söyledin ve şimdi en iyi arkadaşlarından birini tehdit ediyorsun. Ne oluyor be?"

"Bu bir yalandı. Lucius yoldaydı ve söylediğin kötü şeyleri duymasını istemedim. Sizinle sorun yaşamak istemedim, bu yüzden daha çabuk gitmenizi sağlamak için o şeyleri söyledim. Onun yerine, sevdiğim adamı incittim. Aslında, ona aşık olduğumdan oldukça eminim" diyorum ve gözlerimden yeniden yaşlar aktığını hissedebiliyorum.

"Oh, Marley. Onunla tanıştığımda iyi birine benziyordu. Çok da seksi. İnsan olmama meselesini umursamadığımı biliyorsun," diye beni teselli ediyor Stacy, bir kolunu bana dolayarak ve pazularımı okşayarak.

"Ama o yarı at. Yani, kelimenin tam anlamıyla büyük kulakları, toynaklı iki at bacağı ve lanet bir kuyruğu var, Marley. Bir kuyruk!" Dahlia tükürüyor ve ben de kafamı masanın diğer ucuna çevirip ona ters ters bakıyorum.

"Dahlia, yerinde olsam ağzından çıkana dikkat ederdim. Centaur'uma karşı bir kelime daha edersen buradan sedyyle gidersin. Kulak misafiri olduğu şey yüzünden benimle konuşmuyor bile. Senin yüzünü kurtarmaya çalışarak onu incittim. Ama kimi sevdiğimi kabullenemiyorsan ya da benimle aynı değerlere sahip değilsen arkadaşlığın benim için o kadar da önemli değil. Canavarlar var, yıllardır biliyoruz ve birkaç hafta içinde CSU'da olacaklar, bu yüzden sıraya gir ve onların çok gerçek duyguları olan gerçek varlıklar olduğunu kabul et ya da beni yalnız bırakmaktan çekinme, var olduğumu unut," diye bağırırken göğsüm kabarıyor.

"Bu benim için de geçerli," Stacy başını yana eğerken dudaklarını büzüyor.

"Üzgünüm, Marley. Canavarlarla senin gibi içli dışlı olabilir miyim bilmiyorum. Ama bir sürtük olmayacağım ve bir ya da iki Canavar arkadaş edinme olasılığına açık olacağım." Posey bana gülümsüyor ve ben de ona göz kırpyorum.

"Tamam, sürtük gibi davranmayı bırakabilirim. Aslında her zaman canavar erkekleri ya da

kadınları merak etmişimdir ama başkalarının ne düşüneceği konusunda endişeliydim." Mindy kıkırdıyor. "Lucius'a ucube dediğim için de özür dilerim. Onu bir daha görürsem bizzat kendisinden özür dileyeceğim."

Dahlia alay ederek sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "Ben buradan gidiyorum. Stacy, erkek arkadaşın Canavar trenine bindiğini duyana kadar bekle."

Stacy sırtarak, "Dün gece onu terk ettim, o yüzden gidip ona söyle," dedi.

Dahlia dondurmacıdan çıkarken diğer iki arkadaşımız da arkasından geliyor. Sadece insanların değil, tüm yaşamın değerini görmüyorlarsa benim için sorun değil.

"Şu dondurma standını patlatıp derslerin ilk günü için alışveriş yapmaya ne dersin?" Posey araya giriyor ve ben gülerek başımı arkaya atıyorum.

"Evet, dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir. Lucius'u aradım ve mesaj attım ama benimle konuşmuyor. Belki siz onu geri kazanmam için bir plan yapmama yardımcı olabilirsiniz. Ya da en azından özrümü dinlemesini sağlamak için." Tekrar ağlamaya başlamamak için birkaç derin nefes alarak mırıldandım.

"Anlaştık! Hadi gidelim!" Stacy bağırıyor, ayağa kalkıyor ve beni de yanına çekiyor. Onunla ve Posey'yle kol kola yürüyorum, dükkândan çıkarken Mindy Posey'nin diğer kolunu tutuyor.

Muhtemelen ne kadar gülünç göründüğümüze gülüyoruz ama Luci'nin amcası John'un kamyonetinin Luci yolcu koltuğundayken yanımızdan geçtiğini görünce umursamıyoruz. Beni fark etmiyor ya da fark etse bile belli etmiyor. Ancak ben onu ve kamyonun arkasındaki valizleri fark ediyorum.

Gidiyor. Ben... Ben... nefes alamıyorum. Göğsüm yarılmış ve kalbim yerinden sökülmiş gibi hissediyorum. Kaldırıma yığılıyorum, bu sırada dizlerim parçalanıyor ama umurumda değil. İçimdeki acı bazı sıyrıklardan çok daha kötü. Baraj açılıyor ve arkadaşlarım etrafımda dönüp beni teselli etmeye çalışırken Scoopies'in önünde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Demek kırık bir kalbe sahip olmak böyle hissettiriyor.

Dokuzuncu Bölüm

MARLEY

Güz Döneminin İlk Günü

Dr. Palmer'ın ofisinde dururken kusacakmışım gibi hissediyorum. E-postayı gönderdiğimde bu harika bir fikir gibi gelmişti ama şimdi Lucius gittiğine göre Canavarların etrafında olmayı kaldırabilir miyim bilmiyorum. Ya başka bir sentor varsa? Ya yeni öğrencilerden biri Luci'yi tanıyorsa?

"Her öğrenciye saygılı davranacaksınız. Aksini duyarsam, derhal üniversiteden atılırsınız. Sizler karşılama komitesisiniz, hibrit program için ilk kabul hattısınız. Bunun için imza attığınızdan beri hiçbir hoşgörü olmayacak. Hepimiz hemfikir miyiz?" Dr. Palmer talep ediyor. Avuçlarım aşırı terliyor ve bacaklarım jöle gibi oluyor.

Hepimiz bir ağızdan "Evet efendim" diyoruz. Ellerini çırpı ve bizi ofisinden kovdu. Geçen hafta her gün bugüne hazırlanmak için toplandık. Onun ne beklediğini ve okula yeni gelenlere ne göstermemiz gerektiğini konuştuk.

Panomu ve bir araya getirdiğim hoş geldin paketlerini kaptığım gibi derin bir nefes alıp merdivenlere yöneliyorum. Canavarların bizimle avluda buluşması gerekiyordu. Sonra gruplara ayrılıp onlara etrafı gezdireceğiz ve her türlü sorularını yanıtlayacağız. Umarım beni severler ve

müttefik olmak için burada olduğumu bilirler.

Dışarı çıkmadan önce banyoya uğruyorum. İşimi hallediyorum ve lavaboya gidip ellerimi yıkıyorum. Aynaya bakarak ejderha örgülerimi düzeltiyor ve elbisemin kırıışmadığından emin olduktan sonra grubumla buluşmak üzere dışarı çıkıyorum.

Kafamın içinde 'Bunu yapabilirim, gergin olmaya gerek yok' diye tekrarlayarak avluya doğru yürüyorum. Avluya vardığımda tüylerim diken diken oluyor ve sanki içimden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi hissediyorum. Beni bu kadar geren şeyin ne olduğunu görmek için etrafıma bakınırken, birden bir çift delici ama hüzün dolu gözle göz göze geliyorum. "Lucius," diye fısıldıyorum.

"Hadi çocuklar. Rehberimizi buldum," diye sesleniyor omzunun üzerinden, gözleri benden hiç ayrılmıyor. Ben bir elimi göğsümün üzerinde tutup çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken bir grup Canavar onun etrafını sarıyor. O burada ve arkadaşlarını da getirmiş.

Vay anasını! Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Yaz Sentorum'u okuduğunuz için teşekkürler. Coal Springs Üniversitesi serimize başlamak istiyorsanız, Hooves and Heartstrings'e göz atın!

Yazarlar Hakkında

ALISHA HAKKINDA

YAZAR ALISHA WILLIAMS, kocası ve iki kızıyla birlikte Alberta, Kanada'da yaşıyor. Çok sevdiği üç çılgın kedisi var. Yazmadığı veya kendi grafik içeriğini oluşturmadığı zamanlarda, en sevdiği yazarların kitaplarını okumayı seviyor.

Yazmak onun hayatı boyunca hayalini kurduğu bir şeydi ve bu kitap, başarısız olması için dua eden insanlara rağmen ortaya çıktı, ancak Alisha istediği şeyin peşinden gitmekten korkmadığı için hayallerin gerçek olduğunu kanıtladı.

Tüm karakterlerinin neye benzediğini görmek, yeni kitapları hakkında en son dedikoduları duymak ve hatta ekiplerinden birinin bir parçası olma şansını elde etmek ister misiniz? Facebook'taki okuyucu grubuna buradan katılın - [Yaramaz Kraliçeler](#). Ya da yazarın sayfasını burada bulabilirsiniz - [Alisha Williams Yazar](#)

Tabii ki, tüm harika grafiklerini, videolarını ve kitapla ilgili daha fazla güzelliği göstermek için bir Instagram hesabı da var - [alishawilliamsauthor](#)

TikTok'unuz var mı? Takip et [alishawilliamsauthor](#)

CASSIE HAKKINDA

Cassie, kocası ve altı çocuğuyla birlikte Kuzey Illinois'de bir çiftlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okurken, çocuklarına şoförlük yaparken ya da domuzları gösterirken bulunabilir. Cassie, koruyucu aile ve evlat edinme konusunda büyük bir savunucudur. İyi bir korku filminden, karanlık romantizmden ve alkolden hoşlanır. Çok ama çok fazla alkol. Onu ön verandasında oturmuş, bir yandan yazarken bir yandan da çocuklarının oyunlarını izlerken bulabilirsiniz. Daisy adında bir İngiliz bulldogu, Buffy ve Dill adında iki yavru kedisi, bir sürü tavuğu, 3 keçisi ve 2 atı var.

Cassielein.com

<https://books.bookfunnel.com/cassieleinauthor>

Teşekkür ederim!

Beach Shots & Monster Knots'u okuduğunuz için teşekkür ederiz.

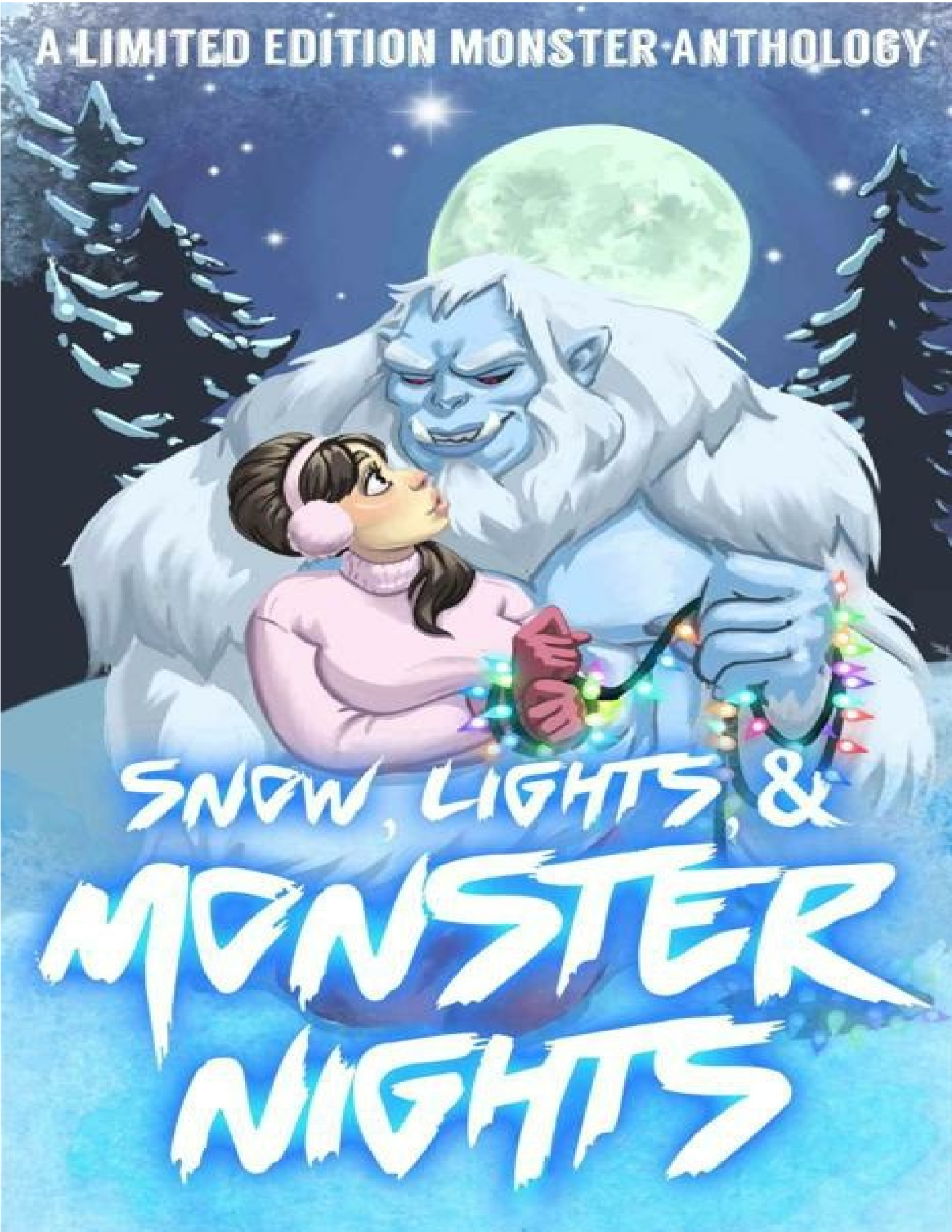
Tüm gelir St. Jude'a gidecek.

Kış canavarları antolojisi Kar, Işıklar ve Canavar Geceleri'ne
göz atmayı unutmayın.

Tüm gelir yine St. Jude'a gidecek.

A LIMITED EDITION MONSTER ANTHOLOGY

SNOW, LIGHTS, &
MONSTER
NIGHTS